BESTSELLER

SELINA BRENT & TOM COLEMAN

Zbor blestemat

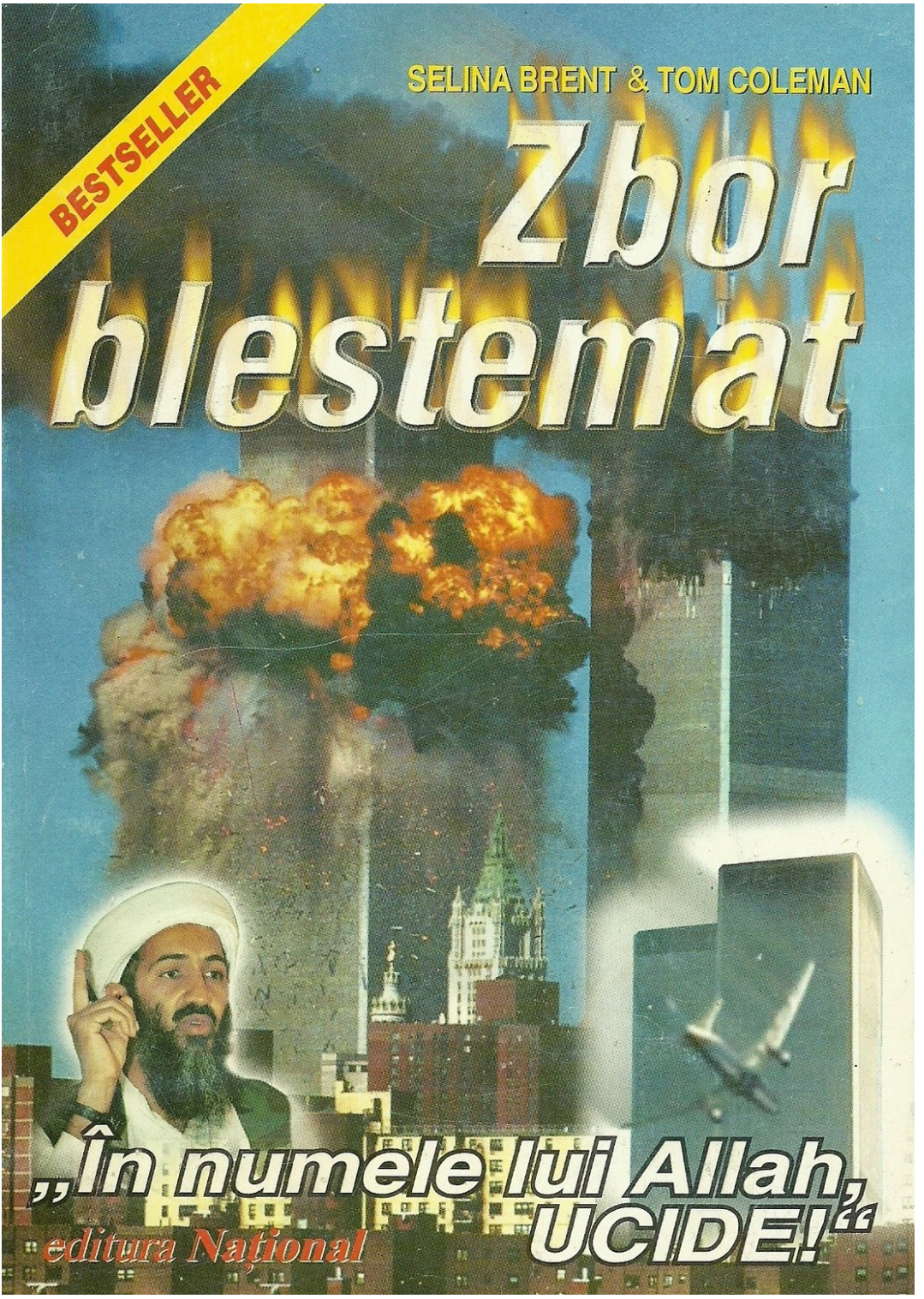

„În numele lui Allah, UCIDE!“

editura Național

SELINA BRENT & TOM COLEMAN

Zbor blestemat

„ÎN NUMELE LUI ALLAH, UCIDE!”

CAPITOLUL I

— Mişcaţi-vă, cămile puturoase, că nu mergeţi la petrecere, ci la moarte!

Soarele necruţător făcea nisipul să ardă ca o smoală roşie. Deşertul arid părea o bucată de iad azvârlită pe pământ.

Soldaţii îmbrăcaţi în uniforme de camuflaj alergau prin teroarea aceea fierbinte, purtând în spate rucsaci grei, încărcaţi cu bolovani uriaşi. Armele - fierbinţi şi ele - sporeau efortul aproape inuman cu care se luptau. Erau automate Uzi, cu ţeava scurtă, şi pistoale-mitralieră Kalaşnikov, de mare cadenţă.

— Cum o să-i înfruntaţi pe câinii de creştini, când nici măcar nu sunteţi în stare să vă căraţi propriile trupuri?!

Plutonul de infanterişti era mânat de la spate de un bărbat mustăcios, ce stătea băţos în Land Rover-ul său, vopsit într-un ruginiu apropiat de culoarea nisipului ucigător. Puţin îi păsa lui de efortul la care îşi supunea subalternii.

— Haide-haide, ori aţi uitat ce datorie sfântă aveţi de îndeplinit?

Tinerii războinici - prin porii cărora transpiraţia ieşea din abundenţă - sporiră cadenţa marşului, aruncând cu boturile bocancilor grei, din piele, jerbe de nisip în aerul încins.

— Şi ridicaţi ochii din pământ! Un adevărat moslem nu-şi pleacă niciodată privirea, nici măcar în faţa morţii! Aşa, viermilor, aşa! Bărbia sus, privirea înainte!

Deasupra unei dune din apropiere apăru turela unui tun de calibru mediu, flancat de două mitraliere cu ţevi jumelate. Era un înspăimântător blindat pe şenile, cu motoarele ambalate în plin.

Prevăzător, Rover-ul se îndepărtă de coloana aflată în marş, iar bărbatul cu mustaţă urlă ca scos din minţi:

— Inamic blindat la ora trei! Desfăşuraţi-vă în linie de trăgători! Pieptul sus, Bismil Lâhir rahmânir rahâmi! (În numele lui Allah cel milostiv, îndurat!). Atacaţi!!!

Imediat după aceea, grupul de tineri se frânse într-o aparentă dezordine. Cu mişcări repetate de sute de ori, soldaţii alcătuiră o formaţie de luptă în forma literei „V”, cu vârful orientat spre tancheta care acum se arăta în toată splendoarea ei, pe creasta colinei. Înaintau în salturi, fiecare străduindu-se să aterizeze în poziţii optime pentru tir.

Ultimul luptător din flancul drept îşi desprinse de pe umăr aruncătorul de grenade şi instală în vârful ţevii un proiectil lucios. Armă maşinăria aducătoare de moarte şi luă linia de ochire cu mişcări rapide. Dar, înainte de a trage, mitralierele TAB-ului începură să scuipe snopi de gloanţe. Plumbii muşcară nisipul în jurul luptătorilor, împroşcându-i cu rafale de granule încinse.

Soldaţii încremeniră fiecare pe locul său, aşteptând parcă să se afunde în nisipul copleşitor, să se facă una cu deşertul. Teroarea din sufletele lor, amestecată cu groaza din priviri, plutea deasupra câmpului de luptă.

Mitralierele tăcură în chip semnificativ, lăsându-i o pauză suficientă comandantului pentru a putea răcni din nou:

— Ha! Gloanţe adevărate, gloanţe vii! Ce, chiar credeaţi că o să folosim cartuşe oarbe? Duşmanul nu trage cu muniţie de manevră. Cămile fricoase ce sunteţi, aveţi pantalonii deja plini de rahat! La atac!!!

Vocea autoritară a zbirului îi scoase din încremenire pe tineri. Câţiva începură să şoptească, transpuşi din cauza efortului şi a groazei cu care se confruntau:

— La judecata de apoi, raiul va fi răsplata musulmanilor care cred în Allah, unicul Dumnezeu, şi în trimisul său pe pământ, iar iadul va fi răsplata necredincioşilor!

Această îmbărbătare dădu roade, fiindcă luptătorii porniră la atac, de astă dată fără teamă. Armele lor uşoare începură să latre ascuţit, împroşcând blindajul carului de luptă cu jerbe de gloanţe ce ricoşau - neputincioase. Părea că un roi de albine încerca să atace un elefant cu pielea groasă şi nesimţitoare.

— Ce faci cu lansatorul ăla de rachete, Rajih? urlă din nou bărbatul din Rover. Când ai de gând să-l foloseşti? După ce tu şi tovarăşii tăi o să fiţi morţi? Trage odată, n-auzi, scârbă ce eşti!

Alungându-şi teama din suflet, Rajih îngenunche, luă din nou linia de ochire şi lansă proiectilul, care scoase o coadă lungă de flăcări în urma sa. Dar mâna tremurătoare a bărbatului imprimase glonţului o traiectorie total eronată, făcând să ricoşeze nisipul undeva la douăzeci de metri distanţă de ţintă. Se sparse cu un sunet sec în sute de bucăţi, mânjind astfel solul roşcat cu o pată lăbărţată de vopsea galbenă, strălucitoare. Ratase lamentabil şi ştia că nu va fi iertat pentru asta.

— Cretinule, neisprăvitule, idiotule! izbucni comandantul, surescitat. Ai tras ca o cizmă. Nici dacă aveai un transatlantic în faţă n-ai fi fost în stare să-l nimereşti... Laşule, ştii cât costă un astfel de proiectil? Ai habar, nenorocitule?!

Surprins la culme de propria-i neputinţă, Rajih nu reuşi să articuleze nici un sunet, oricât de timid.

— De o sută de ori mai mult decât pielea ta împuţită! Îşi continuă înjurăturile superiorul său.

Apoi făcu un semn spre tanchetă, rotindu-şi prin aer bereta neagră cu bordură de piele şi, în timp ce blindatul îşi apleca în tăcere gurile de foc, porni cu paşi mari şi hotărâţi spre nefericitul trăgător.

Acesta rămăsese în poziţie de luptă, cu un genunchi în pământ şi cu arma încă fumegând sprijinită pe umăr. Bănuind ce îl aşteaptă, începu să se teamă de superiorul său mai mult decât de TAB-ul care aruncase moartea în direcţia lor. Privea ca un câine bătut la carul de luptă nevătămat de pe colină cu aerul unui copil prins cu degetele în chiseaua cu dulceaţă.

Severul ofiţer, masiv şi rău - cu o căutătură cruntă de vultur pornit după pradă - se opri în spatele său, îl răsturnă în nisip cu o lovitură de picior, apoi îi călcă pieptul cu bocancii grei de armată.

Tânărul icni, alături de aruncătorul său de grenade antitanc, care nu mai reprezenta vreun pericol în acele momente. Încercă să se ridice, dar bocancii îl călcară din nou. Trupul i se rostogoli într-o parte.

Tovarăşii săi priveau cu figuri împietrite scena de un barbarism cumplit, dar cu care erau familiarizaţi. Nu era pentru

prima dată când unul de-al lor îşi plătea neputinţa sau lipsa de iscusinţă în acel mod.

În liniştea fierbinte ce domnea asupra deşertului, se auzi clar un zgomot de oase trosnite, iar din gura larg deschisă a luptătorului ţâşni un firicel de sânge rubiniu. Coşul pieptului îi fusese sfărâmat ca o coajă de ou.

— Allah!... Allah!... murmură tânărul, între două valuri de sânge, apoi degetele i se crispară, înfipte în nisipul ca o magmă.

Nu mai simţea nimic şi se aştepta să-şi dea duhul dintr-o clipă în alta.

— Neputincioşii nu ajung în sânul lui Allah! Tu vei merge în ţinutul fără lumină al lui Şeitan! răcni ofiţerul. Acolo e locul celor de teapa ta. Zdreanţă!

Parcă împăcat cu propria-i soartă, soldatul mai rosti doar un „facă-se voia ta!” şi leşină.

— Încearcă măcar să mori ca un musulman adevărat! Poate că profetul se va îndura de tine şi de sufletul tău becisnic...

Apoi scuipă - dispreţuitor şi plin de năduf - trupul ce se zbătea în gheara morţii şi se întoarse spre ceilalţi luptători. Îşi trecu, gânditor, degetele prin barba deasă şi aspră, după care ordonă:

— În picioare, hiene scârbavnice ce sunteţi! În picioare! În linie, adunarea!

Ca împinşi de tot atâtea resorturi invizibile, cei zece tineri echipaţi cu harnaşamentele lor grele se adunară într-o formaţie ordonată, la cinci paşi în faţa comandantului lor. Nici unul nu îndrăznea să-l privească în ochi, atât de mare era groaza ce pusese stăpânire pe ei.

— Adineauri, viaţa voastră a atârnat de un fir de păr din cauza nepriceperii şi laşităţii acestui becisnic care abia îşi mai trage sufletul. Nu s-a gândit nici o secundă că viaţa fraţilor săi de arme depinde cu totul de el şi că misiunea de luptă e mai importantă şi mai sfântă decât orice pe lume...

Tăcu o clipă, gânditor, apoi reluă cu aceeaşi voce crudă şi autoritară:

— În afară de slava şi cinstirea lui Allah şi a Profetului său, Mohammed, cinstit fie-i numele în veacul veacurilor!

Se înclină cucernic - dar păstrându-şi în privire aceeaşi ură cruntă - şi îşi atinse fruntea cu degetele, apoi buzele şi pieptul în dreptul inimii.

— Ascultaţi la mine Sura a XI-a a căinţei! continuă el, începând să recite din Coran: Nu voiţi să vă luptaţi împotriva unui popor care şi-a frânt jurământul şi care are de scop să-l alunge pe cel trimis şi a început întâi cu voi? Oare vă temeţi de el? Însă e mai cu dreptate să vă temeţi de Allah, dacă sunteţi credincioşi.

Luptaţi-vă împotriva lor; Allah îi va pedepsi prin mâinile voastre şi-i va ruşina, şi vă va da biruinţă asupra lor, şi va vindeca piepturile poporului credincios, şi va lua mânia inimilor lor! Şi Allah se întoarce la cine voieşte, căci Allah este ştiutor, înţelept.

Cum nimeni nu îndrăznea să intervină în vreun fel, continuă pe un ton ce se voia didactic şi plin de patriotism:

— Mamele şi taţii voştri, fraţii şi surorile, atunci când v-au trimis aici - în această tabără de instrucţie - au uitat de voi şi de numele voastre. Pentru ei sunteţi ca şi morţi. Sunteţi soldaţii Jihadului în războiul sfânt împotriva câinilor de creştini, a nemernicilor de americani şi a slugilor lor din NATO! Viaţa voastră are valoare doar dacă mai ia cu ea alte zeci de vieţi de câini păgâni. De asta sunteţi aici! Ca să slăviţi islamismul şi să vă umpleţi de glorie. Ca să învăţaţi să ucideţi şi să muriţi pentru a pedepsi cât mai mulţi duşmani. Nimic nu poate fi mai sfânt decât să-ţi dai viaţa pentru Allah, singurul Dumnezeu adevărat din lume!

Apoi privi spre Rajih şi continuă mânios:

— Acest becisnic, care s-a comportat ca o zdreanţă, nu merită să trăiască. E un ciuruc. Aşa se va întâmpla cu toţi cei care nu învaţă să fie luptători adevăraţi şi să se sacrifice pentru cauza noastră sfântă. Mai bine să muriţi de mâna mea decât de cea a duşmanului! Onoarea şi spiritul de sacrificiu sunt mai importante decât viaţa, atât pentru voi, cât şi pentru familiile voastre.

Privi crunt, pe rând, la fiecare dintre acei tineri imberbi, încercând să cântărească efectul vorbelor sale. Păru destul de mulţumit de rezultat şi schiţă un surâs sinistru, abia perceptibil, pe sub mustaţa în care se vedeau câteva fire cărunte. Dar asta nu dură decât o fracţiune de secundă. Negura din privire îi reveni, parcă mai apăsătoare, iar glasul său răsună din nou:

— Aveţi zece minute pentru a ajunge în tabără. Pe cel care rămâne în urmă am să-l calc cu maşina. Şi o să am grijă să nu

moară... Se va chinui ca un câine, trei zile încheiate la rând. Sau îl voi lăsa schilod pe viaţă, ca să se umple de ruşine, împreună cu întreaga lui familie. Cât despre nevolnicu' ăsta, lăsaţi-l aici! O să-l mănânce vulpile deşertului. Nu merită nici măcar să irosim un singur glonte pe el! Înainte!

22 DE ANI DE TEROARE

1979, noiembrie: Ambasada americană de la Teheran, Iran, este forţată de un grup de studenţi islamişti. Timp de 444 de zile, aceştia ţin ostatice 52 de persoane.

1983, aprilie: 17 americani sunt victimele unui atentat sinucigaş cu bombă în Ambasada S. U. A. din Beirut, Liban.

1983, octombrie: O bază americană din Beirut devine ţinta altui atentat sinucigaş. Bomba purtată de un musulman şiit ucide 242 de militari.

1983, decembrie: În faţa ambasadelor S. U. A. şi Franţei din Kuweit City, explodează o maşină-capcană. În deflagraţie pier cinci persoane, iar alte 86 sunt rănite. Atentatul este revendicat de musulmanii şiiţi.

1984, septembrie: La Beirut, o anexă a Ambasadei americane este distrusă de explozia unui automobil-capcană. Atentatul se soldează cu 16 morţi, iar ambasadorul este grav rănit.

1985, iunie: Musulmanii şiiţi deturnează spre Beirut o aeronavă Boeing 727, aparţinând companiei americane TWA. Se solicită eliberarea a 700 de arabi, deţinuţi în Israel.

1985, octombrie: Militanţii palestinieni capturează vasul italian Achille Lauro. Este ucis cu sânge rece Leon Klighhojfer, un american de origine israeliană.

1986, septembrie: Dramă pe aeroportul Karachi din Pakistan. Un avion având 385 de persoane la bord este deturnat de islamiştii fundamentalişti. Asaltul militarilor care îi eliberează pe ostatici se soldează cu pierderea a 20 de vieţi omeneşti.

1988, decembrie: Deasupra localităţii Lokerbie, explodează cursa aeriană Londra-New York. Boeing-ul 747 loveşte un grup de locuinţe, în impact pierzându-şi viaţa 270 de persoane.

1993, februarie: Şase militanţi islamişti plasează o bombă în parcarea subterană a World Trade Center din New York, provocând moartea a şase persoane şi rănirea altor 1.000. Teroriştii sunt condamnaţi la închisoare pe viaţă.

1995, noiembrie: O bază americană din Riad, Arabia Saudită, este atacată cu o maşină-capcană. În timpul atentatului, mor cinci militari americani.

1996, iunie: Membrii unei grupări integriste saudite pun o bombă într-un camion, lângă Khobar Towers, din Dharan, Arabia Saudită. Sunt ucişi 19 militari americani, iar alte câteva sute de persoane sunt rănite.

1998, august: 224 de persoane şi-au pierdut viaţa, iar alte câteva mii au fost rănite în atentatele cu maşini-capcană de la ambasadele S. U. A. din Nairobi, Kenya şi Dar es Salaam, Tanzania. Suspectul numărul unu este considerat a fi miliardarul saudit Usama bin Laden.

2000, octombrie: Pe vasul militar american USS Cole este amplasată o bombă, în Portul Aden din Yemen. Bin Laden este din nou acuzat că a organizat atentatul.

CAPITOLUL II

— Mai toarnă-mi unul, Fergie! Sau mai bine adă toată sticla încoa'! E mai comod aşa.

— Hei, Tom, ieri te-ai turtit, alaltăieri te-ai turtit, iar astăzi văd că ai de gând să te turteşti din nou. Cât crezi că o s-o mai poţi duce aşa, amice?

— Parcă altă treabă n-ai decât să îmi ţii mie socoteala cât şi ce beau! Vezi-ţi mai bine de paharele alea ale tale, că s-a pus praful pe ele de un deget! Fuck you!

— Hai, nu te supăra!

— Nu mă supăr... dacă rămâi barman, la naiba, şi mă laşi în pace! Şi ţi-am mai zis să nu-mi pui sticla la rece. Romul - mai ales cel alb, din trestie de zahăr - nu se bea răcit, ci la temperatura camerei. Dar te pricepi tu la băuturi cum mă pricep eu la fizica nucleară. Poate şi mai puţin...

Ferguson oftă din rărunchi şi se îndepărtă spre colţul în care tocmai se aşezase la tejghea o femeie între două vârste, fardată ţipător şi cu haine din poliester. Peste acestea, purta o vestă descheiată, decorată cu lănţişoare de gablonţ. Privirea ei trăda oboseală şi o pronunţată lehamite de viaţă. Puteai ghici de la o poştă cam ce hram poartă şi care-i este îndeletnicirea de bază...

În afară de cei doi clienţi, barul era cu desăvârşire gol. Lambri urile din lemn, proaspăt lăcuite, reflectau lumina crudă a verii de afară şi îmbrăcau localul într-o aură nostalgică de arhaic. Atmosfera era subliniată şi de zecile de fotografii îngălbenite - care fuseseră atârnate prin toate ungherele -, ce înfăţişau portretele unor bărbaţi şi femei în haine de epocă, pozând zâmbitori şi plini de vervă. Dar erau şi unele poze mai recente - de femei şi bărbaţi fericiţi.

Tom Coleman îşi mai turnă o porţie generoasă în paharul gros de culoare verde, apoi aşează sticla - deja golită pe jumătate - alături, pe tăblia din mahon cu ramă de nichel strălucitor. Dădu paharul peste cap dintr-o singură înghiţitură şi îşi turnă încă un rând, plescăind din buze.

Rămase inert, în timp ce observa cu atenţie bulele mici de aer care se formau pe marginea paharului, trădând astfel tăria alcoolului. Pentru el, aerul şi timpul din salon păreau că au încremenit. Şi asta se întâmpla de multă vreme.

Femeia cu vestă fantesy - după ce barmanul îi aşezase în faţă o ceaşcă de cafea - privi insistent la Tom şi mai ales la sticla din faţa acestuia.

— Frumosule - spuse ea, după câteva minute de ocheade ineficiente -, ai cumva un foc?

Între degete, ţinea în chip demonstrativ o jumătate de ţigară cu vârful înnegrit. Era doar un nevinovat chiştoc de Phillip Morris, nu altceva.

— Da - răspunse bărbatul, însă fără să ridice privirea -, am.

Dar nu schiţă nici un gest care să-i însoţească vorbele.

— Nu vrei să-mi aprinzi şi mie ţigara asta? întrebă femeia, după un răgaz de câteva secunde.

Plictisit, Tom îşi vârî mâna în buzunarul sacoului şi scoase la iveală o brichetă cu benzină, imprimată cu frunze de stejar şi lauri. Fără să privească în lături, îi făcu vânt pe tejgheaua lucioasă, făcând-o să alunece până în dreptul femeii.

Ea o culese, o privi admirativ şi îşi aprinse restul de ţigară.

— E de platină? întrebă, închizând un ochi din cauza fumului iute ce se împrăştia în jur. E! concluzionă ea, după ce înţelesese că nu avea să primească vreun răspuns.

Apoi se ridică şi pormi în direcţia bărbatului, cu un mers despre care - mai mult ca sigur - îşi închipuia că este încărcat de sex appeal. Presupunere cât se poate de eronată, de altfel...

Se aşeză lângă Tom pe scaunul înalt şi puse bricheta pe tejghea, cu mişcări atent studiate.

El o luă, fără să îşi privească musafira nepoftită, şi o îndesă în buzunar. Bulele din paharul său începeau să se evapore. Bău.

Femeia rămase tăcută câteva minute bune, dând dovadă de tact, legănându-se aproape imperceptibil pe taburetul rotativ. Privea cu un ochi la sacoul pepit al bărbatului, plin de jeg, cu lustru pe la guler şi în coate, iar cu celălalt - la sticla cu etichetă argintie, imprimată cu litere în relief.

— Pe mine mă cheamă Mira!

— Bine...

— Dar pe tine?

— Tot bine...

— Eşti mereu aşa de urâcios?

— Nu mereu... Întodeauna...

— Mă gândeam că, poate, mă cinsteşti şi pe mine cu un pah...

— ... la de-aici şi toarnă-ţi!

Ea nu aşteptă să fie invitată a doua oară. Se aplecă peste tejghea, ridicându-se pe vârfuri, stând cu tocurile sprijinite de bara nichelată de sub scaun, şi îşi luă de acolo un pahar destul de măricel.

Barmanul o privea, impasibil şi plictisit. Văzuse multe, prea multe chestii asemănătoare în viaţa lui.

Prostituata îşi umplu paharul până la buză şi îl ciocni de cel al bărbatului.

— Noroc!

Stropi mari de alcool săriră pe tejghea. Îi tremura mâna. Apucă paharul cu ambele mâini şi astfel reuşi să soarbă lung, cu

ochii închişi, băutura miraculoasă care îi provoca atâta bine. În final, pe când paharul fu golit mai mult de jumătate, oftă cu o satisfacţie evidentă şi zâmbi prosteşte.

— Straşnic! E bun ca naiba! Eşti în bani, dacă îţi permiţi să bei asemenea licoare...

El nu-i răspunse. Îşi dădu propriul pahar peste cap şi îl umplu din nou.

— Nu ai chef de vorbă.

— Nţ!

— Ai dreptate, vorbele nu fac doi bani. Fac ceva pe ea de oratorie! Faptele... ele vorbesc. Eh, ştiu eu!

Sorbi din nou din pahar.

— Pe vremuri, am fost şi eu la colegiu; eram cea mai bună la geometrie. Făceam cele mai valabile cercuri din toată grupa. Din şolduri, nu din...

Râse zgomotos, mulţumită de poanta pe care credea că tocmai a „produs-o”.

— Acum... de fapt... acum, fac opturi perfecte!

Râse din nou, lăsându-şi capul pe spate, mulţumită de sine. Din părul cărunt de la tâmple, i se scutură, aproape imperceptibil, un fir de mătreaţă. Rase şi restul romului, apoi continuă:

— Pot să mai...? arătă ea cu subînţeles spre sticla în care mai era alcool de două degete.

Apoi, fără să mai aştepte răspunsul lui Tom, îşi completă lichidul din pahar.

Bău din nou prelung, cu ochii închişi, dându-şi încă o dată capul pe spate.

— Colegiu... Hm... Parcă nici nu ar fi vorba despre mine, ci de un film vechi... Un film cu o fată care îmi seamănă leit, dar... nu sunt eu.

Îl privi din nou pe Tom şi se aplecă spre el.

— N-ai chef de una scurtă?

— Nu.

— Nu-ţi iau scump.

— Nţţţ!

— 20 de verzişori. Chilipir adevărat! Şi îţi fac tot tacâmul, doar sunt profesionistă...

— Nu. Nu, nu, nu!

Femeia se dădu puţin într-o parte şi îl privi intens.

— Te pomeneşti că eşti din ăia... pe invers. Doamne, nu există un bărbat bine să nu fie ori căsătorit şi credincios nevestisi, ori homo!

Tom se întoarse spre ea şi o privi cu ură.

— Dispari!

— Ce?

— Dispari, am spus! Acum!

Femeia coborî de pe scaunul rotativ, total ofuscată. Reuşi să se împiedice în tocurile înalte ale pantofilor ei vechi şi scâlciaţi, dar în ultimul moment se prinse de tejghea, ceea ce o ajută să nu se prăbuşească.

— Ia te uită! Ia te uită la el!... De când a ajuns un local public să fie proprietatea ta? Mă..., mă..., mă, ţâfnosule ce eşti! Ai auzit vreodată în viaţa ta despre libertate şi despre democraţie? Despre Thomas Jefferson?

— Te bag în mă-ta de paraşută! şuieră bărbatul printre dinţi. Dacă mai spui un singur cuvinţel despre Jefferson şi Constituţie, te strâng de gât! Pe cinstea mea că te ucid cu mâinile astea două!

Speriată la culme, femeia se dădu doi paşi înapoi.

— Nebunu' dracului! Fuck you! Eşti nebun! Sunteţi amândoi nişte nebuni! i se adresă ea de astă dată şi barmanului. Fir-aţi ai naibii, cu gaura asta de şoarece a voastră, care are poze de oameni morţi pe pereţi!

Arătă ameninţător cu degetul - pe rând - spre cei doi bărbaţi şi continuă, plină de năduf:

— Fuck you! Pe amândoi! Fuck you both!

Apoi ieşi din bar, împleticindu-se. Fusta strâmtă şi despicată la spate - mai mult decât ar fi fost necesar - lăsa să se vadă o bucată de piele murdară şi plină de o spuză măruntă de pistrui.

Tom Coleman se răsuci din nou pe taburetul său, mai ceru o sticlă şi îşi umplu paharul. Îşi aprinse o ţigară şi i se adresă barmanului:

— Să dai naibii cu un spray în buda asta! Prea miroase a mortăciune..

Afară, pe 45-th Street, trecea un cortegiu funerar.

***

Studiourile NYBC ocupau ultimele şase etaje ale unei clădiri din Manhattan, înaltă de 120 de metri. Blocul poartă numele Roebuck, după magazinul de prezentare al firmei cu acelaşi nume, cel mai mare producător de mobilier de lux de pe coasta de est. Compania folosea cele patru etaje de la subsol, parterul şi primele trei niveluri. Un adevărat monstru comercial de prestigiu, decorat cu satin şi piele de Cordoba, manufacturată undeva prin Arizona...

În vârful clădirii executate din beton, oţel şi sticlă, trona - anacronică şi cu patină - antena amplasată pe un schelet metalic a emiţătorului TV.

Postul era unul dintre cele mai vechi de pe continent, primul din New York şi - cu siguranţă - cel mai tradiţionalist dintre toate micile „Broadcasting-uri" din America. Pe culoarele tapetate cu serj albastru-auriu, s-ar fi putut vedea încă femei trecute binişor de vârsta a doua, îmbrăcate în deux pieces-uri de Crepe de Chines, în tonuri sobre, afişând coafuri elaborate discret, cu drotul. Ele îşi plimbau buclele mărunte, transportând de colo până colo mape din piele - inscripţionate cu caractere ronde, aurii. Rămăşiţe nostalgice ale perioadei postbelice...

Directorul studioului, Fierce Caldwell, avea un birou cu uşă capitonată în atlas maroniu, la care nu puteai ajunge decât trecând printr-un secretariat cu mobilier greu, de pe vremea secesiunii, şi călcând pe covoare pastelate de Buhara.

Aici - stăpână peste telefoanele cu receptoare grele de bachelită şi pe bibliorafturile cu sertare din metal givrat - se afla o secretară, care ar fi putut juca fără probleme rolul bunicuţei din basmul cu lupul şi Scufiţa Roşie. Ba mai mult, cafeaua pentru uzul de protocol încă era fiartă pe o maşinuţă de spirt, îmbrăcată în arabescuri victoriene de aramă, iar ceşcuţele erau din porţelan filigranat de Siementhal, prinse în cercuri uşoare de argint.

— Aş dori o cafea amară!

— Imediat, domnule Caldwell! răspunse secretara, servilă.

Selina Brent stătea - stingherită - într-un fotoliu imens din lemn de măr sălbatic, îmbrăcat în piele de culoarea oului de raţă. Privea la bunicuţa cu ochelari de baga cu ramă groasă, ce aproape aţipise, cu nasul vârât într-un dosar în care - probabil - se aflau facturi şi note contabile vechi de cincizeci de ani.

De undeva, de pe un raft din spatele bătrânei, se auzea în surdină un aparat de radio.

Deşi NYBC era un post de televiziune cu tradiţie, deci notoriu, secretara matusalemică se încăpăţâna să asculte emisiunile radiofonice la un aparat heterodină cu lămpi de cuarţ, vechi de pe vremea lui Buffalo Bill. Sau aproape...

Postul Radio Atlantic - cam de aceeaşi vârstă cu respectabila secretară - transmitea tot soiul de reclame comerciale, printre melodiile vechi interpretate de Blues şi Swing: American Airlines, American Airlines, Atât de sigur, Atât de confortabil, Atât de American,

CARE TE FACE SĂ SIMŢI CĂ ZBORUL E CU ADEVĂRAT O PLĂCERE! AMERICAN AIRLINES - ON LINE: 46357890 - SUNĂ ACUM!

— Nu, mulţumesc, am băut deja una! refuză Selina cafeaua ce i se oferise, în cele din urmă.

Se foia, nerăbdătoare, în fotoliul mult prea masiv, neînţelegând de ce trebuie să aştepte atât până când va fi primită înăuntru.

În mod evident, prin New York-ul înţesat de femei care de care mai ocupate şi mai prinse în vâltoarea tumultoasă a vieţii moderne, frumuseţea a început să devină o raritate. Ne referim la cea naturală, nu la siliconul şi implanturile biochimice ale clinicilor de chirurgie estetică şi nici la aparţiile fardate, trecute prin saloanele Dior, Chanel şi Nina Ricci ale marii metropole. În comparaţie cu semenele ei însă, Selina Brent putea fi socotită - fără nici un fel de exagerare - excepţia care confirmă regula. Era fină şi strălucitoare, ca o egretă imperială în rutul primăverii.

Cu trăsături regulate, aproape majestuoase, care trădau jumătatea sa de sânge arab - frunte înaltă, nări subţiri, gură pictată parcă în carmin, obraji cu pometi dulci, ten strălucitor ca pieliţa rodiilor coapte, cu nuanţă de mosc şi chihlimbar -, fata avea un corp de prinţesă, cu sâni involţi şi talie de viespe, şolduri cabrate şi picioare lungi, ca şi cum s-ar fi pogorât chiar atunci din „O mie şi una de nopţi”.

Aerul din jurul ei părea străveziu, mirosind a furtună, a miere veche şi a zmeură abia dată în pârg.

Secretara tresări din dosarul ei cu amintiri şi privi pe birou. Beculeţul de apel al interfonului o anunţa că patronul are nevoie de ea. Sări imediat:

— Da, domnule Caldwell!

— Mai e la tine fata aceea, Brent?

— Da, domnule Caldwell.

— Ia telefonul! Îi ceru el.

Apoi continuă, astfel încât să nu fie auzit de oaspete:

— Aşteaptă încă?

— Da, domnule Caldwell.

— Dumnezeule Sfinte, da' ce are fata asta în cap? Ufff! Nu mă poţi scăpa de ea cumva? Poţi să-i faci vânt?

— Da, domnule Caldwell.

— Spune-i că am murit! Sau că am plecat din localitate. Că sunt într-o conferinţă cu preşedintele ori cu căpetenia indienilor Sioux din Alabama... Inventează ceva urgent, te rog!

— Da, domnule Caldwell.

— Eşti o secretară de aur! O să te trec la prima specială de Crăciun.

— Mulţumesc, domnule Caldwell.

— Şi să nu mă mai deranjezi măcar vreo două ceasuri de acum înainte! O să încerc să îmi fac siesta.

— Da, domnule Caldwell.

Secretara se cufundă din nou cu nasul în dosarul în care se afla, probabil, vreun material cu privire la secretul piramidelor de la Luxor şi stătu aşa preţ de vreo două minute. Mai mult ca sigur că punea la cale un plan.

La un moment dat îşi ridică privirea spre Selina şi rosti - cu o voce absolut impersonală:

— Domnul director tocmai m-a anunţat că, pentru următoarele câteva ceasuri, se află în imposibilitatea de a mai intra în relaţii publice cu cineva... M-a rugat să îi contramandez orice întrevedere, fără excepţie. Bună ziua, domnişoară, şi... la revedere!

Apoi se cufundă din nou în dosarul ei - pentru a afla, în sfârşit, dacă cei care au construit piramidele erau într-adevăr extratereştri ori, poate, salahorii vreunei firme din Coney Island.

Tânăra se ridică, în pragul unui acces de furie, şi şuieră printre dinţi:

— Hoaşcă senilă!

După aceea, se corectă:

— Nu dumneavoastră... El!

Zicând acestea, arătă cu bărbia spre uşa tapisată cu atlas.

Secretara abandonă pentru o clipă acel dosar atât de captivant, zâmbi liniştită şi o urmări cu privirea pe fată, pe când aceasta se îndrepta spre ieşire.

Tânăra pusese deja mâna pe clanţa de alamă în stil rococo, dar îşi aduse aminte de ceva şi se răsuci pe jumătate:

— Jigodie!

Fixă din nou „bârlogul" directorului, apoi se întoarse - având un rictus răutăcios pe figură - spre bătrâna al cărei zâmbet dispăruse ca şters cu buretele.

— Nu el!...

După aceea, fără vreun alt gest, domnişoara Brent trânti uşa în urma ei.

***

EXTRAS DIN MANUALUL DE LUPTĂ AL RĂZBOINICULUI MUSULMAN

Lucrare de uz intern a Mişcării de Eliberare „Hamas" -

Nu îţi lovi duşmanul atunci când este nepregătit, ci atunci când încrederea sa în propriile forţe este mai mare! Cu cât lovitura va izbândi mai bine, cu atât suferinţa, furia şi înfrângerea sa vor fi mai copleşitoare, iar soarta lui va deveni o jucărie în mâinile tale îndrumate de Allah.

SURA I

1. Laudă lui Allah, Domnul veacurilor,
2. celui milostiv, îndurat,
3. ce domneşte în ziua judecăţii.
4. Ţie voim să-ţi servim şi la Tine ne rugăm.
5. Ocârmuieşte-ne pe drumul cel drept,
6. pe drumul celora de care te-ai îndurat,
7. nu al celor asupra cărora eşti înfuriat, şi nu al celor ce rătăcesc.

***

Tânărul - cu obrazul fin ca puful de piersică - turnă ceaiul negru în păhăruţe mici din sticlă. Cortul se umplu de o mireasmă fină de iasomie.

Bărbatul cu mustaţă deasă, ce părea a fi oaspetele, îl ciupi uşor de bărbie, apoi îi mângâie obrazul.

— Adu-ne şi nişte curmale, drăguţule!

Băiatul plecă, retrăgându-se respectuos cu spatele. Ieşi din cort pe nesimţite, după care închise cu grijă intrarea îngustă făcută în prelată.

— Încă te mai ţii de prostii, Hakkar! spuse musafirul smead, înfăşurat într-un burnuz alb. Îţi plac tinerii, nu-i aşa?

Stătea la loc de cinste, cocoţat pe nişte perne de mătase ţesută cu fir de aur, în faţa soldatului mustăcios.

— Allah cu mila, preacinstite Ibn Moussa, Allah cu mila! zâmbi arabul, sorbind licoarea parfumată. Spiritul e duh curat, dar trupul e câine mârşav. Totul e să nu îi dai mai mult decât poate duce.

— Asta aşa e!

— Eu, unul, nu am devenit robul simţurilor şi nici nu am de gând să mă las ispitit. Trupul şi mintea, dar mai ales sufletul meu sunt închinate lui Allah şi părinţilor înţelepţi. Ei sunt lumină din lumina sfântă, care izvorăşte de la Mecca. Mă voi face sabie şi tăiş ori de câte ori Allah îmi va cere să-l lovesc pe duşman acolo unde-l doare mai tare!

— La ilâha illâ Allâhu va Muhâmmadum rasulullâhi! (Nu există Dumnezeu afară de Dumnezeu şi Mohammed este trimisul său!) răspunse Moussa, făcând o temenea adâncă.

Gazda procedă la fel, apoi sorbi iarăşi din ceai, tamponându-şi mustaţa cu dosul palmei.

Cinstitul său musafir îi imită gestul plin de evlavie, îşi şterse barba bogată, ca un fuior înspicat, cu degetele împodobite de inele grele bătute cu rubine sângerii.

— Astăzi ai mai omorât un recrut. Aşa se vorbeşte în tabără.

— Nicidecum, luminate, nicidecum! Doar l-am călcat puţin în picioare. E un netrebnic, o stârpitură de om. Vine de undeva dintr-un chibuţ micuţ din Gaza. Neam de oieri becisnici... Dacă Allah i-o da zile, o să trăiască. Dacă nu, nu...

Avea o privire cenuşie, rece şi dură, ca tăişul unei bucăţi de gheaţă.

Companionul său dădu paharul la o parte şi aşeză pe măsuţă un plic, pe care îl scosese din sân. Aşteptă o clipă pentru a spori tensiunea provocată de gestul său, apoi spuse:

— Oricum, nu mai are nici o importanţă! Mâine pleci în America.

— Luminate, dar...

Bărbatul cu burnuz alb se încruntă brusc la celălalt. Nările vultureşti i se preschimbară în două cercuri vineţii, iar vocea sa şuieră ca un bici în aerul moale al dimineţii:

— Îndrăzneşti să...

Ca prin minune, în pumnul musafirului bărbos răsări un stilet subţire, cu lama strălucitoare.

Adnan Hakkar se aplecă, scuturat de un tremur involuntar, lovind cu fruntea covorul de Ispahan aşezat direct pe nisip. Părea un stejar lovit de fulger.

— Iartă-mă, luminate! Iartă-mă! Mintea mea îngustă nu ştie să judece lucrurile şi faptele întortocheate. Ia-mi viaţa, stăpâne, nu merit să mai respir acelaşi aer cu tine!

— Linişteşte-te, Hakkar! Mort nu ai fi de nici un folos sfintei noastre cauze. Dar învaţă să îţi controlezi mintea şi să îţi stăpâneşti limba! Altfel, ne vei aduce numai deservicii, iar pentru asta nu vei fi iertat în veci.

— Am înţeles, luminate, aşa voi face!

— Bine. Mâine dimineaţă, după răsăritul soarelui, un elicopter te va duce la Biyadh, în Arabia Saudită. De acolo, cu un avion particular, vei zbura până în Canada. Nici eu nu ştiu cu precizie unde anume, dar o să afli la timpul potrivit. Iei cu tine doi dintre cei mai buni luptători pe care îi ai. Este drumul vieţii tale, Hakkar! Ţine minte asta!

— Da, luminate.

Tot atât de brusc precum fusese scos la iveală, pumnalul dispăru într-una din cutele largi ale hainei în care era înveşmântat musafirul. Furia îi dispăruse de pe chip la fel de repede cum apăruse.

— E posibil ca drumul acesta să te ducă direct la moarte! Va sosi clipa în care Allah te va chema să dai toată măsura iubirii tale pentru El. Eşti pregătit, Hakkar?

Bărbatul se ridicase pe jumătate de pe acele perne înalte. Trupul îi era încordat ca un arc întins.

Hakkar lovi din nou pământul cu fruntea şi răspunse, aproape răcnind:

— Slăvit fie numele lui Allah! Mare este puterea şi îndurarea Lui. Sunt gata să îmi dau viaţa, luminăţia ta! Fără preget.

În acel moment, la intrarea în cort se auzi zgomot încrâncenat de luptă. Părea că două hoarde barbare se înfruntă pe viaţă şi pe moarte. Stâlpii din fibră de sticlă ai cortului

prinseră a vibra şi prelata grea de acryl începu să trepideze ameninţător.

Ca un resort, Hakkar sări în picioare; după doi paşi, se găsea lângă intrare. Avea în mână un revolver greu, de front, marca Parabellum, şi încerca să îşi desprindă de la brâu o grenadă defensivă, al cărei cui de amorsaj era pe jumătate scos.

Precaut, înlătură pânza ce acoperea intrarea în cort şi privi cu mare grijă afară. Ceea ce văzu îl lăsă mut de uimire. În nisip zăceau fără cunoştinţă patru luptători, iar între ei, îngenuncheat şi cu pieptul strâns în fâşii de pânză rupte din cămaşă, se afla palestinianul nepriceput în mânuirea aruncătorului de grenade. Avea buzele arse, ochii adânciţi în orbite, iar braţele îi erau pline de muşcături sălbatice.

Hakkar privi lung la luptătorul aproape mort şi uimirea sa se prefăcu într-o uitătură blândă, aproape părintească. Cu mâinile goale, Osman Rajih reuşise să pună la pământ patru dintre soldaţii săi, santinelele care aveau misiunea să-i păzească pe el şi pe măritul Ibn Moussa, unul dintre oamenii de încredere ai patriotului Usama bin Laden însuşi.

— Văd că nu te-au sfârtecat vulpile deşertului, în cele din urmă! zise ofiţerul, cu o voce de tată îngrijorat pentru fiul său, aplecându-se asupra acestuia.

Tânărul îngenuncheat încercă să spună ceva, însă puterile îl părăsiră. Se prăbuşi cu faţa în sus, iar din rana acoperită de bandaje începu să şiroiască un sânge negru, urât mirositor.

Doar pentru o secundă, obrazul îi rămase lipit de nisipul roşu, apoi rănitul se ridică anevoios:

— Au... au înce... au încercat...

La fiecare cuvânt, din gură îi izbucneau clăbuci roşii de spumă.

— Dar... le-am... le-am frânt gâtul...

Între timp, încă şase luptători înarmaţi până-n dinţi se iviră în jurul cortului, cu pistoalele mitralieră îndreptate spre bărbatul aflat la un pas de leşin, din cauza efortului depus şi a durerii care îl copleşeau.

Adnan Hakkar îi potoli cu un gest scurt, apoi îşi vârî pistolul în toc. Îşi scutură hainele de nisip, asigură din nou grenada şi ordonă:

— Luaţi-l şi daţi-i ajutor! Spuneţi-i doctorului că mâine dimineaţă îl vreau întreg şi nevătămat, pregătit pentru un drum lung! Vom pleca împreună.

Apoi se întoarse în cort, însă nu înainte de a da un ordin sinistru:

— Pe câinii ăştia nevolnici duceţi-i la marginea taberei şi apoi trageţi-le câte un glonţ în cap! Nu merită să mai trăiască nici o clipă în plus!

***

INAMICUL NUMĂRUL 1 AL AMERICII

Născut în 1957 la Jeddah, în Arabia Saudită, Usama bin Laden este cel mai tânăr fiu dintre cei 58 de copii ai unui afacerist din domeniul construcţiilor, fost ministru al familiei regale saudite de origine yemenită.

La 23 de ani, se instalează într-un oraş de graniţă al Pakistanului, de unde organizează lupta contra URSS - care invadase Afganistanul -, finanţând mii de luptători mujahedini. La acea oră, deţinea - printre altele - cea mai mare companie de lucrări publice din Orientul Apropiat.

După retragerea sovieticilor în 1989, bin Laden îşi concentrează eforturile teroriste împotriva americanilor, înfiinţând, în 1990, „Frontul Islamic Mondial". Astfel, foştii prieteni care îl susţinuseră în războiul ruso-afgan devin duşmanii lui de moarte.

La mişcarea sa aderă mai multe grupări teroriste, dintre care cele mai importante sunt: JIHAD (Războiul Sfânt) şi DJALMA AL ISLAMY din Egipt, JIHADUL din Bangladesh, ANSAR din Pakistan, alte grupări din Cecenia, Kaşmirul indian, Filipine, Indonezia, Yemen, Sudan, Somalia şi alte organizaţii fanatice din Afganistan.

După 1991 (războiul din Golf), Usama bin Laden declară „ războiul sfânt „ împotriva S. U. A., acuzate de a-i fi ocupat pământul natal, Arabia Saudită. Acest gest atrage după sine simpatia fără rezerve a liderului de la Bagdad, Saddam Hussein.

***

CAPITOLUL III

Selina Brent plecase fără o ţintă precisă pe străzile scăldate în lumină de iod. La acea oră a serii, oraşul fusese luat în stăpânire de tinerii care binecuvântau aerul cald al verii.

Văzu pe o bancă, într-un mic scuar, o pereche de puşti care se sărutau cu foc. Îi privi insistent, oprindu-se la câţiva paşi de ei. Erau atât de tineri şi de frumoşi, încât semănau cu doi îngeri.

Trecu mai departe, cu sufletul înfiorat.

Nici nu-mi mai amintesc de când n-am mai fost sărutată aşa! se gândi ea, apoi alungă - supărată pe propria-i reacţie - acest gând plin de amărăciune. Dar cine are timp să mai viseze la dragoste?

Slujba ei de reporter la NYBC îi mânca aproape tot timpul, nepermiţându-i să se ocupe prea mult de propria persoană. Nu se întâlnea aproape cu nimeni, în afara persoanelor cu care avea contacte strict profesionale. Totuşi, cunoştea mulţi bărbaţi - unii tineri, alţii între două vârste sau chiar binişor porniţi spre vârsta a treia - care îi făceau curte şi încercau să îi smulgă promisiunea unei întâlniri. Degeaba. Cum hotărâse să îşi facă o carieră în televiziune şi luase decizia de a sacrifica totul de dragul scopului propus - chiar şi în ceea ce priveşte viaţa personală - nu putea face compromisuri. Nu voia să aibă remuşcări sau procese de conştiinţă cândva, mai târziu. În plus, pentru iubire mai avea suficient timp. Era, încă, destul de tânără.

La naiba cu viaţa asta nenorocită! Îşi spuse în gând şi se opri la intersecţie, înciudată. Te chinui ani de-a rândul să realizezi ceva, ca până la urmă să apară un personaj căruia nu-i place mutra ta şi să-ţi tragă un şut în fund...

Turnurile gemene de la World Trade Center se ridicau în faţa ei - siluete strălucitoare, scăldate în lumină, printre ceilalţi zgârie nori din Manhattan. Îşi aminti câteva date despre colosul de oţel, mândria oraşului New York şi aîntregii Americi, apoi le rememoră pentru a-şi împrospăta cunoştinţele.

Ia să vedem! Îşi zise. Primul zgârie-nori s-a construit în 1902 şi avea 20 de etaje. Până aici, e bine. În 1908, altul a ajuns la 47 de etaje. Excelent! Construcţia celor 110 niveluri ale World Trade Center a început în 1966 şi a fost finalizată în 1973. Turnul dinspre nord măsoară 414 metri înălţime, iar cel dinspre sud, 412 metri. Fundaţia este construită pe nişte piloni, îngropaţi în sol la 210 metri..., ba nu, 230 de metri şi încă un

metru în roca insulei Manhattan. Învelişul exterior este consolidat din grinzi de oţel verticale, unite prin altele - transversale. Cele 104 lifturi ale building-ului transportă zilnic 80.000 de vizitatori, pe lângă cei 50.000 de angajaţi ai firmelor de asigurări, bănci, brokeraj, institute ştiinţifice, firme de transport ş. a. Este vorba despre circa 430 de companii din 26 de ţări. Şi încă un lucru extrem de interesant. Clădirea a fost vândută firmei imobiliare „Vornado Realty Trust” cu 3,5 miliarde de dolari. Cea mai mare tranzacţie imobiliară a tuturor timpurilor.

Zâmbi, satisfăcută, la gândul că memoria nu s-a apucat încă să-i joace feste, iar acest lucru o mai linişti într-o oarecare măsură.

Deodată, simţi o nevoie ciudată să dea pe gât o băutură tare. Era ceva neobişnuit la ea, chiar alarmant s-ar fi putut spune, în condiţii normale. Dar stresul cotidian şi tumultul marelui oraş, cu cele bune şi cele rele ale sale...

Puse această senzaţie pe seama nervilor şi îşi zise că nu are rost să se abţină. Doar n-o să bea până când se va îmbăta! Oricum, pentru ea ziua era încheiată, nu mai avea nimic de făcut. Pur şi simplu, o îngrozea ideea de a se încuia încă de la ora aceea în apartamentul ei modest, cu mobilier impersonal şi covoare ecologice.

Singură între pereţii reci, nu ar fi avut altceva de făcut decât să îşi încropească o cină încălzită la microunde şi să rămână învelită în halat în faţa televizorului, urmărind talk-show-ul lui Latterman sau vreun film cu sânge, lacrimi şi sex.

Dădu peste micul bar de pe West Side Boulevard, având o firmă cu neon violet. Purta un nume atât de ciudat, de familiar, încât simţi nevoia firească să îi treacă pragul. Fusese botezat Pulitzer s.

— Ia te uită!

Intră pe coridorul cu oglinzi veneţiene şi pătrunse în barul propriu-zis. O impresionă galeria de fotografii de pe pereţi. Erau pozele tuturor câştigătorilor Premiului Pulitzer, cel mai râvnit trofeu de către gazetarii din lumea întreagă.

Interesant..., se gândi Selina, în timp ce lua loc pe unul dintre scaunele înalte de la tejgheaua din lemn lustruit.

Privi în local, în vreme ce barmanul se apropia de ea. Un singur client se mai afla în bar. Un bărbat îmbrăcat într-un sacou pepit, nu foarte curat şi cu cotiere din piele de căprioară.

Miroase de la o poştă a gazetar sau a copoi! Îşi zise Selina, pri vindu-l cu mai multă atenţie. Are o mutră cunoscută.

Bărbatul tocmai îşi turna un alcool alb în pahar, dintr-o sticlă cu etichetă aurie, şi se vedea clar că nu era la prima porţie.

— Hello! o salută barmanul, ştergând în mod reflex tejgheaua din faţa proaspetei sale cliente. Eu sunt Ferguson. Cam ce ţi-ar pofti sufleţelul, domişoară scumpă?

Selina se simţi cucerită încă de la început de înfăţişarea şi vocea caldă, deschisă, a barmanului. Se simţea deja ca făcând parte din familie. Omul îi era simpatic.

— Dă-mi o tărie, Ferguson!

— Fergie, pentru prieteni!

— OK, Fergie, dă-mi o tărie!

— Domnişoara a împlinit deja 21 de ani? râse barmanul ca de o glumă bună. Să îţi cer permisul de conducere sau să te cred pe cuvânt? Cum să procedez?

Selina Brent râse la rândul ei. Era un compliment care nu i se mai făcuse vreodată.

— Ar fi bine ca măcar aici să mă creadă cineva pe cuvânt!

— Să nu-mi spui, lasă-mă pe mine să ghicesc! Ai avut o zi neagră, nu-i aşa? Şi lucrezi în presă, corect?

— Ce nas de copoi ai! M-ai prins. Totul e exact până aici.

— Fergie îi miroase pe ziarişti de la o poştă. Cea mai a naibii specie de oameni, gazetarii. Ce ziceai să îţi dau? Precis nu vrei o bere de ghimbir? Are şi puţin alcool în ea, o idee numai. Asta în cazul în care nu cumva vrei să te matoleşti...

— Ei, Fergie, doar nu ne jucăm de-a şoarecele şi pisica! Am zis o tărie ori, poate, ai uitat? Vrei să-mi schimb impresia bună pe care mi-am făcut-o despre tine?

— OK, nu te ambala! Am o băutură fainã, taman potrivită pentru o domnişoară ca tine: Irish Cream Whisky. Ce-ai zice de vreo 30 de grame?

— Nu merge. Pune-mi un Courvoisier. Dublu. Cu gheaţă şi lămâie, dacă se-ntâmplă să ai pe-aici!

Ferguson oftă şi mai dădu o dată cu cârpa pe tejghea, apoi turnă băutura şi depuse paharul dinaintea fetei, mişcând dezaprobator din cap.

— Cred că ştii ce faci...

Selina luă paharul în mână şi îl ridică în dreptul ochilor, agitându-l puţin. Fascinată de culoarea aceea inconfundabilă a coniacului, răspunse:

— Nu prea, mărturisesc sincer!

Apoi sorbi o gură. Alcoolul tare îi arse gâtul şi îi căzu în stomac mai greu decât plumbul.

— Of, grea meserie şi alcoolul ăsta!

— Aşa e! Da', dacă începi, trebuie să te ţii de el.

— Dacă nu se ţine el de tine...

Râseră împreună.

— Nu ţi-am reţinut numele.

— Nici nu m-am prezentat.

— Păi, în cazul ăsta, e foarte urât din partea ta. Dai buzna în bar, ceri de băut, nu vrei să prezinţi permisul de conducere la control şi - pe deasupra - nici măcar nu te oboseşti să te recomanzi! Aşa ceva nu se face... Cel puţin nu la New York.

— OK, am înţeles! Începu tânăra să intre din ce în ce mai mult în joc. Mă prezint acum. Sunt Selina.

— Selina? Frumos nume! Vine cumva de la Selena, de la Lună?

— Nu. E un cuvânt arăbesc, care înseamnă „senin".

— Eşti de origine arabă?

— Da, mama e iraniană, iar tata - un ţâfnos de texan. Un adevărat cowboy, dacă înţelegi ce vreau să spun...

— Cum să nu, cunosc foarte bine această... specie!

— Toată viaţa a lucrat în domeniul forajelor petroliere şi miroase un zăcământ de la o poştă. De multe ori, i se întâmplă să afirme: „În venele mele nu curge sânge, ci ţiţei!"

Duse din nou paharul la gură şi mai luă o înghiţitură mică, însoţită de strâmbătura de rigoare.

— Alcoolul nu rezolvă niciodată problemele, indiferent de natura acestora! decretă barmanul, privind-o pe clienta sa cu un aer de înţelept atotştiutor.

Ferguson tocmai se gândea să îi ţină o prelegere filosofică de o preţiozitate maximă, însă fata realiză ce i se pregătea şi încercă să se eschiveze:

— Niciodată nu se poate spune că ceva anume este menit să rezolve o situaţie dată! Nu facem decât să ne închipuim că, printr-un extraordinar exerciţiu de voinţă, vom fi în stare să

rezolvăm dificultăţile cu care ne confruntăm. Însă e doar o iluzie... Aşa să ştii!

— Ai probleme la serviciu? De fapt, unde lucrezi?

— La NYBC. Sunt reporter la departamentul de ştiri.

— Ah, de acolo te ştiu! De aceea îmi păreai o figură cunoscută.

În acea clipă, Selina îl privi cu şi mai multă atenţie, plăcut surprinsă de cele auzite.

— M-ai văzut la ştiri? Mă mir, nu apar prea des; sunt încă în perioada de probă, iar şefii mei nu îmi acordă prea mare încredere. Au îmbătrânit în fotoliile lor şi nu văd mai departe de lungul nasului, în ciuda ochelarilor cu care sunt echipaţi cu toţii.

— Nu ai fost tu cea care a transmis în direct amănunte despre incendiul acela din Jersey, unde a luat foc o fabrică de confecţii?

— Ba da, eu am fost. Mă mir că mi-ai reţinut fizionomia!

— Cum să nu ţi-o reţin?! Din câte îmi aduc aminte, ai urcat cu scara electrică a pompierilor până în dreptul cupolei răcitorului de apă, apoi ai transmis live chiar de acolo.

— Da, am avut parte de un cameraman tot atât de nebun ca şi mine, care a acceptat să urce în turn. Am prins faza aceea, cu femeia care sărea pe fereastră în plasa de siguranţă a pompierilor, dacă-ţi aminteşti! se ambală reportera.

— Şi explozia...

— ... Explozia de la etajul trei, din sala de imprimeuri în care au luat foc butoaiele cu diluant...

— Trebuie să recunosc că ai făcut o treabă bună. Şi crede-mă când spun asta, căci mă pricep. Erai mânjită din cap până-n picioare cu funingine, ceea ce a avut un impact extraordinar asupra telespectatorilor; sunt sigur de asta! Arătai exact ca un coşar.

Selina râse.

— Pe deasupra, am primit o amendă zdravănă, care s-a ridicat la nici mai mult nici mai puţin de cinci sute de dolari - pentru folosirea neautorizată a scării pompierilor.

— Nu-mi vine să cred!

— E cât se poate de adevărat. Şeful meu urla ca un bezmetic la mine, spunând că firma nu va plăti amenzile angajaţilor săi tembeli. A trebuit să apelez la tatăl meu pentru un împrumut pe

loc. Noroc cu părinţii noştri! Aşa se face că întotdeauna te scot din... din... ştii tu din ce...

— Da, ai dreptate, câtă vreme ai părinţi...

Tăcură amândoi câteva secunde bune, apoi Selina îşi împinse paharul într-o parte.

— Cred că, totuşi, o bere de ghimbir ar fi mai bună.

— OK, vine acum!

Se îndreptă spre răcitorul vechi de cincizeci de ani şi scoase de acolo o sticlă brumată, cu capsa asigurată prin legături de sârmă inoxidabilă. O bere cum se găsea din belşug înainte de primul război mondial.

Selina privi în jur, la pereţii plini de fotografii.

— De unde ai făcut rost de toate pozele astea?

— S-au adunat în timp. Colecţia a început în urmă cu 75 de ani.

— Sunt atât de vechi?

— Atunci a deschis bunicul meu acest bar. Tot Ferguson şi el. Un irlandez cu capul tare, la fel ca mine. Dar e o poveste destul de lungă..., se feri barmanul să-şi plictisească clienta şi tăcu.

— Îmi plac poveştile lungi şi îmi place cum povesteşti tu. Aşa că poţi s-o spui pe toată, de la cap la coadă. N-am să mă plictisesc, promit!

— Tu ai vrut-o! Pe vremea aceea, barul - care a trecut de cincisprezece ani în proprietatea mea - era frecventat de toţi jurnaliştii din New York. Crema lor, vreau să spun... Era vestit pentru chefurile care se încingeau aici. În plus, putea fi considerat un adevărat centru de informaţii.

— Serios?

— Dacă-ţi spun! Apoi bunicul, care cochetase şi el cu gazetăria în tinereţe, a început să adune fotografiile câştigătorilor de premii şi să le agaţe de pereţi. Pe urmă a schimbat numele barului în Pulitzer s. Nu mă întreba ce reprezintă „s”-ul acela că habar n-am. Bunicul a uitat să-mi spună şi eu am omis să-l întreb. Dar să revin. Astăzi, toate pozele astea pe care le vezi fac o avere. Muzeul Presei de la Boston mi-a oferit pentru întreaga colecţie suma de 150.000 de dolari.

— Da... sunt ceva bani!

— Sunt bani, nu glumă. Dar ce să fac cu ei? Nu am copii. Sunt ultimul Ferguson rătăcit pe insula asta de rahat, iar localul are pentru mine o valoare sentimentală cu mult mai însemnată decât toţi banii ăia! Sunt un irlandez tare de cap şi fără urmaşi, asta e... Câştig suficient pentru că veniturile barului sunt frumuşele şi... curg constant. Şi apoi, ce ar mai fi barul fără fotografiile astea? N-ar mai fi nimic de capul lui, nu-i aşa?

— Da, bănuiesc că ai dreptate. Dar ai putea să călătoreşti cu banii ăştia, să vezi lumea. Cu alte cuvinte, să te distrezi după ani şi ani de muncă.

— Sunt sătul de lume şi nici nu mă consider atât de bătrân. Ce, par mai în vârstă de 50 de ani?

— Nu pari.

— Pe de altă parte, n-am mai ieşit din Manhattan de 25 de ani, de când am terminat armata. Dar nici n-am nevoie să plec undeva. Vine lumea la mine. Acuşi încep să apară ziariştii. Sosesc înainte de închiderea ediţiilor şi îmi aduc ştiri din toată lumea. Eu le aflu înaintea cititorilor celor mai informaţi. Sunt, ca să zic aşa, unul dintre cei mai bine informaţi oameni de pe planetă. Aproape ca preşedintele de la Casa Albă...

Selina râse din nou, cu poftă. Cu siguranţă, îl agrea pe acest barman simpatic şi spiritual.

— E tare! Tare de tot. Parcă şi văd un titlu senzaţional pe manşetă, cules cu corp 60:

BARMANUL DIN MANHATTAN - CEL MAI INFORMAT OM DE PE PLANETĂ!

— Da, ca titlu e tare.

— E bună berea? schimbă vorba Ferguson.

— Excelentă! Poate puţin cam dulceagă, totuşi...

Privi cu atenţie spre bărbatul care, la câţiva metri de ea, îşi umplea paharul din nou.

— Îl recunoşti? se interesă barmanul, aplecându-se uşor spre fată, într-o atitudine complice.

— Figura îmi pare cunoscută, dar nu ştiu de unde să îl iau.

Vorbeau în şoaptă, ca doi conspiratori adevăraţi.

— E Tom Coleman, laureat al Premiului Pulitzer în 1992.

— Ce vorbeşti!

— Parol! A scris despre comandoul acela special care a avut misiunea să îl prindă pe Saddam. Din 20 de oameni nu au

scăpat decât trei. Ceilalţi au ars de vii într-o ambuscadă. Lamentabilă poveste...

— Ştiu - murmură fata - i-am citit seria aceea de articole. Şi nu numai pe aceea. Mai multe. Îl studiam în şcoală. A fost idolul meu.

— Mă bucur.

— Acum ce face?

— Nu vezi? Bea. Bea de stinge.

— Nu mai scrie? E adevărat că nu i-am mai văzut semnătura în New York Times. Nici altundeva, vreau să spun într-o gazetă serioasă.

Barmanul dădu din cap afirmativ.

— S-a lăsat din ,93. Nevastă-sa era în World Trade Center, împreună cu fetiţa lor, când a explodat bomba aia. Au murit amândouă.

— Oh, Doamne!

— De atunci s-a apucat de băut. Şi bea crunt. Dacă o mai ţine aşa, în doi, trei ani se curăţă. Acum lucrează pentru o revistuţă de doi bani din Bronx, care se ocupă de tot soiul de porcărioare deocheate.

— Nu-mi vine să cred! Într-atât de mult poate să decadă un om ca el? Ce ţi-e şi cu soarta asta...

— A fost şi mai rău, dar în ultimii doi ani şi-a mai revenit. A lăsat-o oarecum mai moale cu băutul. Imediat după atentat, a început o anchetă pe cont propriu. Concluziile la care a ajuns nu se potriveau deloc cu rezultatele anchetei oficiale a CIA. A încercat să publice un material în New York Times, dar şefii i l-au respins. Au motivat că rezultatele cercetărilor sale erau total nerealiste, că este subiectiv, dat fiind că fusese implicat emoţional în eveniment.

— Şi Coleman ce-a făcut?

— La luat de gât pe redactorul-şef şi a dat cu el de toţi pereţii! Bineînţeles că l-au concediat urgent, cu mare tam-tam, ba i-au pus chiar şi semn. Nimeni nu a mai vrut să-l angajeze timp de câţiva ani. Atunci a început să bea.

— Deci, a făcut o anchetă pe cont propriu...

— Da. Rezultatele sale l-au dus direct la un miliardar saudit, pe nume Usama bin Laden. Acesta pusese la punct un plan de atacuri tip kamikaze, cu avioane de pasageri strivite de ţinte. În

acest proiect, numit Bojinka, era antrenată o grupare teroristă - Al Sayaf, formată numai din ucigaşi fanatici şi sângeroşi.

— Al Sayaf, ai spus?

Fata se ridică de pe scaun.

— Da. De ce, numele îţi pare cunoscut?

— Am auzit câte ceva..., îngăimă Selina, abia stăpânindu-şi starea de emoţie care o copleşise. În ciuda eforturilor ei evidente, chipul i se împurpurase. Şi?

— Nimeni nu l-a crezut. Se pare că, până la urmă, Al Sayaf a fost creată chiar de serviciile speciale ale S. U. A. pentru a acţiona în Orientul Mijlociu şi în Arhipelagul Filipine. Se încerca destabi lizarea situaţiei politice din zonă, ceea ce i-ar fi permis Americii să îşi instaleze acolo oameni de paie. Până la urmă, fanaticii ăia de musulmani au trecut cu arme şi bagaje în tabăra cealaltă şi au lăsat-o pe „doamna” CIA cu buza umflată!

Selina rămase pe gânduri, tăcând mâlc preţ de un minut încheiat.

— Meriţi să te numeşti cel mai bine informat om de pe planetă, Fergie! Felicitările mele şi mulţumesc pentru informaţii!

— Welcome!

Reportera se ridică, luând în mâna dreaptă sticla de bere, şi merse să se aşeze pe scaunul de lângă Tom Coleman.

El, ca un automat, privind în continuare bulele de aer din pahar, îşi scoase bricheta cu benzină din buzunar şi o împinse în dreptul fetei.

— Nu e de platină şi merge cu benzină... Nu mai întreba, toarnă-ţi un pahar, dacă vrei! Şi n-am chef de nici una scurtă. Băi, Fergie - ridică el brusc tonul către barman -, ţi-am spus să dai naibii cu un spray în buda asta! Miroase a mort.

Afară, pe 45-th Street - mânat de şase băieţi în şalvari aurii -, trecea un elefant vopsit cu acryl fosforescent. Era o reclamă la Circul „Globe”.

***

În interiorul World Trade Center, din raţiuni de securitate, fumatul este cu desăvârşire interzis. În general, firmele care îşi au sediul în această clădire încearcă să angajeze nefumători. Nu este o regulă valabilă doar pentru WTC, ci pentru majoritatea building-urilor având înălţimi de peste o sută de metri.

Mulţi funcţionari care ţin cu dinţii de slujbele lor - fie din raţiuni financiare, fie din nostalgie sau cine ştie din ce motiv

neverosimil - au renunţat la acest obicei dăunător. Unii, în mod firesc, iar alţii pentru că îl socoteau un sacrificiu. Există, însă, şi unii mai împătimiţi, care continuă să fumeze, rărind ţigările în timpul orelor de serviciu şi căutând diverse motive plauzibile pentru a ieşi din clădire de câteva ori pe zi, ca să-şi completeze raţia de nicotină.

Fumătorii cu adevărat înrăiţi au colţul lor consacrat - în scuarul situat dintre cele două turnuri gemene - în apropierea parcării de protocol, unde se adună, grăbiţi şi cu degete tremurânde, ca să îmbuce fum şi să cârcotească. Asemenea dialoguri pot fi auzite aproape în fiecare zi lucrătoare:

— Parcă văd că mâine o să ne ceară să predăm ţigările şi brichetele la intrare...

— N-ar fi exclus, sunt în stare de orice!

— În nici un caz! Asta ar însemna să încarce schema de funcţiuni a serviciului de pază, care şi aşa e supradimensionat. Ori să facă o redistribuire a sarcinilor, chestie la fel de complicată. E dificil să supui unui control permanent şi amănunţit 50.000 de oameni, başca vizitatorii.

— Şi asta zilnic.

— Nu ar fi deloc eficient. De fapt, încrederea în oameni e mai bună decât orice altă măsură restricţionistă.

— Pe naiba! Se zvoneşte că mahării au spaţii special amenajate în birourile lor, unde fumează pe rupte. Ce, lor le pasă de noi?

— Poveşti! Nu există aşa ceva.

— Eu nu înţeleg, totuşi, un lucru. De când sunt turnurile astea, nu a avut loc nici cel mai mic incendiu. Blocurile sunt mai sigure decât orice altă clădire din lume. Sisteme infernale de securitate, instalaţii sofisticate... Şi-atunci de ce nu ne lasă să fumăm?

— Iar exerciţiile de alarmă semestriale au întodeauna rezultate excelente. S-a demonstrat că un incendiu, oricât de serios ar fi el, nu poate afecta clădirea. Iar evacuarea personalului se poate efectua în cea mai deplină siguranţă.

— Mda! Da’ bomba din ,93?

— Nu compara o bombă cu o ţigară!

— Ştii ceva? Eu, unul, mă declar întru totul de acord cu măsura asta, cât de fumător aş fi. E mai sigur. Vreau să ajung în fiecare după-amiază acasă, la copiii mei.

— Şi la nevastă!

— Ei da, şi la nevastă. Să beau o bere şi să-i văd pe cei de la Giants.

— Avem noroc că şefii mai închid câte un ochi dacă furăm câte zece minute pentru o ţigară.

— Eu, unul, le recuperez cu vârf şi îndesat. Niciodată nu am puterea să refuz orele peste program. Şi - fir-ar să fie! - în ultimul an au început să se înmulţească îngrijorător.

— Erai în clădire în ,93?

— Nu.

— Care dintre voi lucra aici în ,93?

— Eu.

— Aha!

— Dar în ziua exploziei eram în concediu, în Bahamas. Ce vremuri! Încă eram burlac.

— Eu am fost în clădire. Aveam birourile la etajul şaizeci. A fost groaznic... N-aş vrea să mai trec vreodată printr-o experienţă atât de cumplită! M-am văzut înger pentru câteva momente, iar spaima nu mi-a pierit decât după ani buni. Firma s-a simţit datoare să-mi plătească 48 de ore de asistenţă psihiatrică, dar ce folos!

— Psihoterapeutul meu s-a sinucis...

— Dacă al meu nu se sinucide de bună voie, o să-l strîng de gât cu propriile mâini. Auzi ce a scornit, cum că aş suferi de claustro fobie! Eu, care lucrez într-o clădire cu sute de birouri, în care se află alte 50.000 de suflete...

— Medicul tău e fumător?

— Nu.

— De-aia se comportă aşa! Nu-l băga în seamă!

Norul de fum din colţul scuarului se ridică - albastru şi compact - între cele două turnuri. Uneori, cei doi gemeni de oţel şi sticlă iau forma, aproape invizibilă, a unui dragon ce înghite fumul cu fălcile sale albastre. Şi e linişte... şi e pace...

***

— Eu beau bere de ghimbir, spuse Selina. Fergie mi-a spus că e sănătoasă. Şi nu fumez. Bricheta pe care o ai e frumoasă, chiar dacă nu e din platină. Şi nu ştiu ce înseamnă una scurtă dar, dacă te-ai referit la sex, să ştii că eu le prefer pe alea lungi.

Şi ai dreptate, aici miroase într-adevăr a mort. Cred că hoitul tău pute aşa!

Tom Coleman îşi agită băutura, astfel că bulele mici se înmulţiră pe marginea paharului.

— Efect de peliculă. Aşa se numeşte fenomenul. Descoperit de Bernoulli, în secolul al XVII-lea. Shit!

Selina îşi aplecă uşurel fruntea, închizând ochii pe jumătate. Se strădui să rememoreze cu voce tare:

— Saddam Hussein nu este un produs al fanatismului islamic şi nici al mişcării de emancipare arabă, care face abrupt trecerea de la statul feudal la capitalismul modern. El este fantoşa unui vis urât - creaţie tampon a războiului rece dintre USA şi URSS -, paznic pus să patruleze, băţos, peste câmpurile petroliere, râvnite deopotri...

Tom îşi ridică privirea înceţoşată din pahar şi o privi pentru prima oară pe Selina.

— ... Deopotrivă de comunismul cu franjuri al Europei de Est şi de capitalismul decadent al lumii noi, care acum îşi revendică titlul de cea mai veche democraţie de pe planetă! completă el.

— Exact, uitasem, însă mi-aş fi reamintit dacă nu mă întrerupeai.

— De unde naiba ştii tu citatul ăsta?

Avea vocea uşor tremurată şi duhnea oribil a alcool.

— Din facultate. Am învăţat, studiindu-ţi foiletoanele şi anchetele. Pot spune, fără să exagerez, că şcoala mea de presă s-a numit „Tom Coleman”.

El îşi coborî din nou privirea în pahar.

— Eşti ziaristă, deci!

Ea mai sorbi o idee din berea de ghimbir.

— Reporter de ştiri la NYBC. Sunt la început.

— Da, televiziunea e mai potrivită pentru femei. Mai ales dacă au ţâţe mari ca ale tale... Probabil că şi sfârcurile... tot aşa.

— Auzisem încă din şcoală că eşti un măgar, dar refuzam să cred una ca asta. Acum, însă, mi-am dat seama că eşti... un porc adevărat! Te felicit!

— N-am chef de ceartă.

— Nici eu.

— N-am chef de nimic. Du-te cu Dumnezeu şi dă-mi pace!

Ea tăcu şi privi spre Ferguson, întrebătoare.

Barmanul îi răspunse, încruntând sprâncenele a îndemn. Părea că spune: „Nu-l ierta!”

Fata îşi drese vocea şi începu să se foiască pe scaun, neliniştită.

— Săptămâna trecută am participat la o întrunire secretă a organizaţiei Al Sayaf. Au sediul chiar aici, în Manhattan.

Coleman lovi brusc, plin de furie, paharul cu rom de tejghea. Lichidul dens împroşcă tăblia, scaunele, dar şi pe el. Se ridică, ameninţător, cu ochii injectaţi şi obrazul purpuriu.

— Ce-ai spus despre Al Sayaf?

Speriată de ieşirea ziaristului, Selina nu îi răspunse imediat. În timp ce ea încerca să-şi recapete cumpătul, bărbatul reveni cu o nouă întrebare:

— Unde ai dat tu de Al Sayaf?

— În Manhattan, chiar aici, la doi paşi. Mai precis, în Liberty Plaza. Au acolo un loc al lor.

Tom se duse ceva mai departe şi se aşează la o masă retrasă, chiar sub fotografia lui Randolph Hearst. Făcu un semn cu bărbia către fată, indicându-i scaunul din faţa sa. Aveau de vorbit.

Selina se aşează, supusă. Uitase sticla de bere pe tejghea, însă puţin îi mai păsa acum de băutură.

— Cum ai intrat în relaţii cu ei?

— Mai întâi trebuie să-ţi spun că mama mea este iraniană. Datorită acestui lucru, într-o bună zi, o reprezentantă a „Mişcării de Emancipare a Femeii Arabe” m-a sunat la serviciu şi m-a invitat la o întrunire. Am luat-o ca pe o datorie de onoare faţă de mama, care a făcut multe sacrificii în viaţă pentru a rămâne alături de tata. Inclusiv faptul că şi-a părăsit familia. De fapt, a fugit de acasă, provocând moartea propriilor săi părinţi... Aşa am ajuns la câteva întruniri.

— Se ţineau acolo, în Liberty Plaza?

— Da. La început, mergeam marţea. Erau întâlniri scurte, la care participau doar femei. Se servea ceai, se ronţăiau curmale uscate şi se discuta despre rolul pe care femeia ar trebui să îl joace în sânul familiei musulmane. Mamă grijulie, soaţă iubitoare, gospodar al averii şi alte chestii depăşite de genul ăsta, în care sunt convinsă că nici ele nu mai cred. Mi se părea mai mult un fel de club de protocol. Nu înjurau pe nimeni, dar

nici nu adoptau vreo cale de urmat. Vorbeau şi-atât, nimic mai mult. Pierdere de timp, am crezut la început.

— Continuă! Îi ceru Tom Coleman, văzând-o că tace.

— Apoi am fost invitată la câteva conferinţe pe care le ţinea un bătrân cu barba înspicată. Temele sale preferate erau legate de Coran, de credinţa în Allah şi expansiunea musulmană.

— Vorbeau în arabă?

— Nu, în engleză. Pot să continuu?

— Te rog!

— Ideile tartorului aceluia, deşi puţeau de la o poştă a fascism, îmi păreau interesante pentru că erau legate de o lume căreia fără să vreau îi aparţinusem. Măcar pe jumătate. Îmi descopeream rădăcinile, vreau să spun. Am început să nu lipsesc de la nici una dintre acele conferinţe. Mi-am dat seama, încet-încet, că de fapt aveam de-a face cu lecţii de îndoctrinare foarte bine gândite. În ciuda acestui lucru, am continuat să mă duc. Apoi am fost invitată la un alt gen de întâlniri. Încă de prima dată am înţeles că fusesem cooptată într-un grup aparte. Bărbaţi şi femei care urmau să fie pregătiţi în mod special pentru a deveni militanţi în slujba Jihadului.

— Războiul Sfânt, cunosc.

— Mulţi dintre cei selecţionaţi erau oameni de presă. Jihadul avea nevoie de o campanie mediatică de mare amploare, care să-i creeze motivaţia şi scuza necesară pentru cine ştie ce acţiuni viitoare de anvergură. Atunci am luat decizia să stau cuminte şi supusă, până ce voi pune mâna pe toate firele. Aveam de gând ca, ulterior, să spun adevărul... adevărat despre Jihad şi despre Al Sayaf.

— Ce vorbeşti? Şi nu te-au luat la ochi?

— Cred că au simţit ceva pentru că, brusc, am fost îndepărtată din acel cerc restrâns. Au făcut-o la modul elegant, deşi în poziţia lor am simţit destul de clar o ameninţare. M-am dus la directorul postului la care lucrez şi i-am propus să fac o serie de emisiuni pe tema asta, în care să demasc tot circul. Dar boşorogul de Caldwell mi-a trântit în faţă că NYBC este un post de ştiri şi divertisment, iar ceea ce îi propun eu intră în sfera politicului. Vezi Doamne, aşa ceva nu se înscrie în grila de programe a postului! M-a pasat rapid.

— Ai fost suficient de insistentă?

— Am fost de cel puţin patru ori peste el, dar moşcodăul mă evita - şi mă evită - sistematic. Mă simţeam ca un rahat, cred că-ţi dai seama.

— Nu-ţi face griji, cunosc la perfecţie acest sentiment!

— Am auzit prin ce-ai trecut. Îmi pare rău...

— Thanks! Dar lasă asta! Ce înţeleg eu este că vrei să îţi faci un nume cu seria asta de reportaje. Să le foloseşti ca pe o trambulină în cariera ta care, din câte mi-ai spus, este abia la început.

— Da... şi nu!

— Cum adică?

— Da, vreau să demonstrez cu adevărat că sunt o profesionistă şi o ziaristă de viitor. Nu - pentru că, într-adevăr, am o datorie morală faţă de mama şi faţă de sângele meu arab. Trebuie să arăt mizeria pentru a şti cu toţii de unde trebuie să începem să facem curăţenie. Înţelegi ce vreau să spun?

— Că eşti o umanistă prin definiţie!

— Nu, că sunt aşa cum ar trebui să fie toţi oamenii. Cinstită cu mine şi cu cei din jur.

— Ai vrea să scrii în presă despre Al Sayaf, în caz că pe „sticlă” nu poţi apărea cu reportajele acelea?

— Mai întrebi!

— Atunci am putea lucra împreună. Te pot ajuta.

— Adică să scrii împreună cu mine? Selina părea total neîncrezătoare.

— Da, ce te miri aşa?

— De când n-ai mai scris?

— Nu are nici o importanţă. Asta nu se uită, rămâne în sânge. Ca mersul pe bicicletă: o dată ce te-ai deprins să-ţi păstrezi echilibrul, nu mai cazi. Ei, ce zici?

— Ce să zic... Nici nu îmi vine să cred că poate fi adevărat. Să lucrez alături de marele Tom Coleman, mentorul meu secret... E ca în visele mele cele mai frumoase, dar...

— Nici un dar! Nu-mi spune că ai unele îndoieli, că nu te cred. Te văd o femeie destul de hotărâtă, care ştie ce vrea de la viaţă.

— Şi, totuşi, le am, însă voi risca. Ce-ar fi existenţa asta a noastră fără riscuri?

— Atunci... batem palma?

— Mai încape discuţie? O batem.

— OK! Mâine, la ora patru, ne întâlnim în acelaşi loc. O să fie cartierul nostru general, dacă nu te deranjează.

— Dimpotrivă, Fergie e un tip foarte simpatic. Tom se întoarse spre barman şi îi strigă din uşă:

— Bătrâne, să nu te mai aprovizionezi cu rom Cuba Libre pentru mine! Eu m-am lăsat...

— De când? îl întrebă barmanul, pe drept cuvânt neîncrezător.

— Poimâine se fac două zile...

CAPITOLUL IV

Elicopterul ateriză pe aeroportul minuscul, păzit de soldaţi în burnuzuri pepite. Cu toţii erau înarmaţi până-n dinţi, iar pe piept le atârnau grenade defensive de mare putere.

— Aşteptaţi să se oprească rotorul! le ceru pilotul pasagerilor. Nu durează decât două minute.

Cei trei bărbaţi stăteau încordaţi pe scaunele din spate, cu armele pe genunchi şi ochii aţintiţi la peisajul luxuriant. Nu erau obişnuiţi cu asemenea vegetaţie.

— Atâta verdeaţă cred că n-aţi mai văzut de o grămadă de vreme! exclamă pilotul, cu ochii aţintiţi la umbra lăsată de palele elicelor aflate în mişcare. Deşertul ăla e pur şi simplu dezolant, după părerea mea.

— Deşertul e casa noastră! ripostă Hakkar, tăios. E mama noastră. Părinţii mei s-au născut în deşert, la fel şi bunicii ori străbunicii. Eu m-am născut în deşert. Aşa că nu îmi spune tu că am o casă dezolantă!

— Da, asta aşa e, cedă pilotul, prevăzător. Puteţi coborî. Drum bun!

— Allah fie cu tine! Nu uita niciodată cine eşti şi de unde te tragi!

Hakkar părăsi primul aparatul de zbor. După el veni rândul tânărului cu coastele strivite, pe nume Osman Rajih. Încă se ţinea cu mâinile de coşul pieptului, fiind vizibil că orice mişcare îi provoca suferinţă. Era palid la faţă şi străveziu ca pergamentul. Totuşi, suporta supliciul cu stoicism.

— Ahri, ajută-l pe Rajih! ordonă Hakkar, adresându-se celui de-al treilea pasager al elicopterului.

Acesta sări de pe scaun şi prinse cotul tovarăşului său.

Rajih, însă, îl refuză, smulgându-şi braţul din strânsoare. Voia să fie dârz până la capăt, înfruntându-şi de unul singur suferinţa trupească.

— Lasă-l să te ajute, Rajih! Nu avem nici o clipă de pierdut.

În cele din urmă, rănitul acceptă ajutorul cu supunere - n-avea nici un rost să i se împotrivească şefului său -, iar cei trei se îndreptară spre o micuţă clădire din apropiere.

La intrare, unul dintre soldaţi îi somă, ordonându-le gutural să se oprească. Apoi strigă ceva spre incintă. Pasagerii elicopterului se opriră la doi paşi de santinelă.

Peste o jumătate de minut, în uşa prevăzută cu plasă de ţânţari, apăru un ofiţer echipat în uniformă colonială, purtând trese de maior. Privi lung la cei trei luptători îmbrăcaţi în haine de camuflaj şi le ordonă scurt:

— Depuneţi toate armele aici!

Apoi arătă spre o ladă de muniţie, cu capacul deschis.

Cei trei se conformară în tăcere ordinului primit şi se eliberară de armele uşoare pe care le purtau asupra lor.

— Am spus pe toate! preciză moale ofiţerul. Iar asta înseamnă absolut toate...

Maiorul zâmbi caustic spre vizitatori, parcă asigurându-i că e mai versat ca ei.

Bărbaţii se priviră lung, apoi, în tăcere, scoaseră de la glezne şi din cutele pantalonilor bufanţi cuţite cu lama scurtă şi lată. Erau vestitele baionete Jattack, din înzestrarea Legiunii Străine. O astfel de armă bine mânuită nu tăia, ci pur şi simplu sfârteca trupul duşmanului.

— Încă! mai ceru ofiţerul, iar zâmbetul său deveni brusc ameninţător.

Încruntându-se, Hakkar şi Rajih dădură din umeri, însă Ahri, după ce stătu câteva clipe pe gânduri, îşi descheie vestonul şi scoase de la piept o grenadă defensivă. O aşeză încetişor în

ladă, lângă celelalte arme, şi făcu pe nevinovatul, plecându-şi privirea în pământ.

Hakkar se răsuci fulgerător şi îşi izbi subalternul drept în mijlocul frunţii, cu pumnul său transformat acum într-un ciocan. În acel moment, observă că pistolul maiorului era aţintit spre el. Apăruse ca printr-o scamatorie, pe nesimţite, în mâinile acestuia.

În timp ce tânărul lovit se prăbuşea ca o cârpă peste lada cu arme abandonate, şeful său se aplecă uşor, ca şi când ar fi încercat să-l prindă în braţe. Dar în clipa în care arma ofiţerului - care îi urmărise atent toate mişcările - coborî într-un gest reflex, Hakkar execută o piruetă, asfel încât îşi lovi sec adversarul în abdomen. Imediat după aceea, prinse din zbor arma din mâna gazdei agresate şi i-o lipi de tâmplă. Dacă ar fi apăsat pe trăgaci, bărbatul ar fi fost mort într-o fracţiune de secundă.

Dar nu-l împuşcă, ci spuse cu voce şuierată, ignorând faptul că toate armele soldaţilor îmbrăcaţi în burnuze erau îndreptate spre el:

— Nu are rost! Am ucis ofiţeri pentru mai puţin decât ai făcut tu! Ordonă-le oamenilor tăi să lase jos armele şi pe urmă dă-ne ceva de mâncare!

Apoi lăsă piedica armei, blocând-o, şi i-o înapoie maiorului. Privi spre bărbatul căzut la pământ şi remarcă:

— N-o să doarmă mult; în câteva minute îşi revine.

Fără să spună vreun cuvânt, ofiţerul se răsuci pe călcâie şi pătrunse în clădire, făcându-i semn lui Hakkar să-l urmeze.

Ajunseră într-o odaie spaţioasă, mobilată - în chip spartan - cu minimul necesar. Aerul cazon plutea peste tot ca la el acasă.

— Acolo! arătă ofiţerul spre un dulap cu uşi de tablă vopsită în negru. Veţi găsi haine civile şi încălţări. Odihniţi-vă puţin! Avionul vostru pleacă peste un ceas. O să primiţi şi ceva de mâncare imediat ce vă veţi îmbrăca.

— Pune doi soldaţi să aibă grijă de băiatul meu şi să-l aducă aici după ce îşi revine!

— Se vor ocupa de el, fii fără grijă!

Maiorul părăsi încăperea, băţos şi plin de sine. Totuşi, mersul său studiat trăda o anumită spaimă, ca şi cum ar fi văzut un tigru bengalez ce îi calcă pe urme. Şi nu era departe de adevăr. La cel mai mic gest care ar fi putut reprezenta un pericol pentru arab, acesta i-ar fi luat viaţa chiar şi cu mâinile goale.

După ce uşa se închise, Hakkar râse cu poftă, apoi se întoarse spre Rajih.

— Hai, ce mai stai, caută-ţi ceva de îmbrăcat! Eu o să mă lungesc o jumătate de ceas. Mă simt puţin cam obosit. Să ai grijă de somnul meu!

Îşi desfăcu metodic cataramele bocancilor de luptă, îşi alinie încălţările la marginea patului de fier şi se trânti - oftând a satisfacţie - pe aşternutul acoperit cu o pătură aspră. Era tocmai lucrul de care avea nevoie. Adormi aproape instantaneu, fără griji, cu satisfacţia datoriei împlinite întipărită pe chip.

Când se trezi - fix peste o jumătate de ceas - îl văzu pe Ahri stând la picioarele patului, îngenuncheat şi cu fruntea lipită de podea. Trupul său încovoiat tremura mărunt. Ştia că greşise, iar acum îşi aştepta dreapta pedeapsă. De asemenea, era conştient de faptul că numai în cazul în care va da răspunsuri bune superiorului său va fi lăsat în viaţă.

— Ridică-te, Ahri!

Soldatul ţâşni ca un resort şi încremeni în poziţia de drepţi, cu privirea pierdută undeva în neant. Încă nu îşi revenise complet în urma loviturii primite în frunte.

— Fii mulţumit că nu te-am omorât, deşi o meritai cu prisosinţă!

Ahri tăcea încremenit - statuie a ruşinii şi a durerii.

— Data viitoare, deşi ar fi bine să nu existe nici o dată viitoare, te voi ucide. Nu pot periclita o misiune de importanţa celei pe care o avem noi, pentru comportamentul copilăresc al unuia care se crede luptător, dar nu e decât o babă fricoasă! De ce nu ai predat şi grenada de la bun început, aşa cum am procedat eu şi cu Rajih?

— Dumneavoastră ne-aţi învăţat, slăvite Hakkar Baba, că un mujahedin adevărat nu se desparte niciodată de armele sale. M-am gândit că...

— Aha! Tu mai şi gândeşti! De ce, Ahri? Cine ţi-a cerut asta? Eu? Eu nu am nevoie decât de supunerea ta, de braţul tău înarmat, nu de mintea ta. Ai înţeles sau nu?

— Am înţeles perfect.

— Sper! Acum treci şi ia-ţi haine! Văd că a venit mâncarea.

Se aşează la măsuţa din dreptul ferestrei, pe un scaun metalic.

Pe o tavă de email se aflau bucăţi de carne de berbec, fripte pe cărbuni, şi lipie nedospită.

Începu să mănânce cu poftă, muşcând hălci mari de carne cu dinţii săi puternici ca de lup. Nici nu-şi mai amintea de cât timp nu mai pusese ceva în gură. Tacâmurile îi erau de prisos.

Din când în când privea la cei doi tineri care, cu gesturi stângace, se îmbrăcau în haine civile. Aleseseră amândoi bluejeans şi tricouri imprimate cu reclame multicolore la diverse băuturi răcoritoare.

Probabil că aşa umblau îmbrăcaţi la ei acasă, înainte de recrutare! gândi Hakkar, amuzându-se, în timp ce rupea în bucăţele lipia moale ca ceara.

La urma-urmei, nu sunt decât nişte copilandri! Îşi zise, apoi îi întrebă:

— Voi nu mâncaţi?

Cei doi nu răspunseră, rezumându-se să privească în pământ.

— Hai, veniţi la masă! Hai, mai repede!

Alese pentru fiecare câte o bucată de lipie cu câte o halcă de carne pe ea şi îi îndemnă încă o dată - acum numai din priviri - să mănânce.

Soldaţii luară merindele în mâini şi începură să se hrănească, cu înghiţituri mici, stingheriţi de privirile şefului lor. Era cât se poate de vizibil faptul că atât carnea, cât şi pâinea le stăteau în gât.

— Luaţi loc! spuse Hakkar, arătându-le scaunele de metal din jurul mesei.

Li se părea incredibil să mănânce la aceeaşi masă cu comandantul lor, dar ordinul trebuia executat fără crâcnire.

Adnan Hakkar înţelese stânjeneala celor doi şi se ridică pentru a-i lăsa să le tihnească ospăţul.

Se duse la dulapul cu haine, alegându-şi la rândul lui ceva de îmbrăcat. Un costum subţire de serj maroniu, o cămaşă de culoarea tutunului şi pantofi uşori, cu talpă de crep.

Aşa îmbrăcat, părea un cu totul alt om. Aducea a profesoraş aflat în vacanţă sau a om de afaceri scăpătat, plecat să facă rost de capital prin ţări străine.

Se aşează din nou la masă şi mai luă o halcă de carne.

Tocmai atunci, se deschise uşa, iar în cameră pătrunse un< soldat bătrân, cu mustăţi mari uşor răsucite la capete.

— Avionul e pregătit! anunţă el şi rămase în aşteptare, pri vindu-i pe cei trei cu o curiozitate nedisimulată. Nu îi era dat în fiecare zi să vadă oameni ca ei.

Cei trei se ridicară dela masă şi o porniră pe urmele mustăcio sului, care îi conduse afară din clădire, spre o pistă betonată. La capătul acesteia aştepta avionul, un jet Cesna argintiu, cu fuselajul prelung şi bot de rechin. O bijuterie în felul său.

Urcară pe scara rabatabilă şi pătrunseră în burta avionului ultraconfortabil. Văzură fotolii de piele, mochetă, bar şi bufet, ba chiar şi o stewardesă cu zâmbetul larg; aceasta le arătă, extrem de binevoitoare, cum să îşi încheie centurile de siguranţă.

— Zborul va fi destul de lung, dar vom căuta să nu îl facem prea obositor! Îi asigură ea. Vom avea două escale pentru alimen tare. Una în Malaezia şi cealaltă în Insulele Mariane. Bufetul vă stă la dispoziţie. Bine aţi venit la bord şi zbor plăcut, domnilor!

Aparatul de zbor începu să ruleze pe pistă din ce în ce mai rapid. La scurt timp, se ridică elegant, luând înălţime. Curând putea fi confundat cu o pasăre imensă, ce spinteca aerul fierbinte, zburând spre apus.

***

EXTRAS DIN MANUALUL DE LUPTĂ AL RĂZBOINICULUI MUSULMAN

- Lucrare de uz intern a Mişcării de eliberare „Hamas” -

Nu armele sunt importante, ci braţul care le mânuieşte. Un luptător adevărat, care şi-a pus sufletul în slujba lui Allah şi a Islamului, poate face din trupul său o armă mai ucigătoare decât orice altă armă, atunci când profetul i-o cere.

Acum recită pe de rost,

În numele lui Allah, cel milostiv, îndurat!

Allah nu se ruşinează dacă ia pilde de la muşte şi fiinţe mai mici, ce-i priveşte însă pe cei ce cred, aceia ştiu că numai adevărul vine de la Domnul lor; iar cei ce nu cred, aceia zic: „ Ce voieşte Domnul cu această pildă? „ Prin aceasta îi ademeneşte El pe mulţi, însă pe nimenea nu-l duce în rătăcire, decât pe cei nelegiuiţi.

Cei ce rup legământul lui Allah, după ce a fost încheiat, şi despărţesc ceea ce a poruncit Allah să se împreune şi fac stricăciune pe pământ, aceia sunt cei care vor fi pierduţi.

***

Era o dimineaţă clară şi limpede, cu păsări gureşe cântând pe ramurile merişorilor din parc. Iarba proaspăt tunsă sclipea de rouă, cu reflexe când de argint, când de smarald.

Eliajah Gross ieşi din casă cu senzaţia stranie că acea zi frumoasă fusese comandată special pentru el. Era ultima lui zi de lucru. De mâine urma să plece în concediu. Soţia şi fiul lor se aflau deja de o săptămână în Statul Maine, pe malul Lacului Newark. În toate convorbirile telefonice pe care le purtau, îi spuneau că se distrează de minune şi că lacul e plin de păstrăvi uriaşi. Abia aşteptau să sosească şi el.

Se gândi cu plăcere la noua trusă de pescuit de două mii de dolari, pe care urma să o cumpere în cursul zilei. Beţele, trei la număr, erau confecţionate din carbon ranforsat cu tungsten, iar lansetele aveau sisteme de frânare dinamică, cu rulmenţi de titan.

O să le dau moarte domnilor păstrăvi! cugetă el, în timp ce deschidea portiera maşinii. Şi-o să mănânc peşte pe săturate.

Conducea un Chrysler Le Baron, vechi de doi ani, de care nu era prea mulţumit.

Cât de curând voi fi nevoit să îmi schimb şi maşina..., îşi mai spuse, apoi demară lin.

Washington-ul era destul de aglomerat la ora aceea de vârf, aşa că bărbatul se trezi blocat în traficul greoi. Dar nu se enervă, pentru că nu voia să îşi strice ziua care începuse atât de bine.

Nu se întâmplă nimic dacă o să întârzii zece minute! reflectă el, deschizând geamul portierei. Aerul plăcut, cu miros de frunze strivite, năvăli în habitaclul maşinii.

Apoi, brusc, îşi dădu seama că era urmărit.

Un Sedan albastru se ţinea de coada lui de câteva minute bune. Privi în oglinda retrovizoare şi observă că automobilul era ocupat de două persoane. Ambele aveau trăsături arăbeşti, cu bărbi tunse scurt. Totuşi, tipii erau îmbrăcaţi ca nişte europeni.

Aha! Aşa, deci! se enervă subit Gross, concentrându-se la maximum. Vor să mă achite înainte de a primi banii care mi se

cuvin. Probabil că, dacă îmi fac de petrecanie, au de gând să mă uşureze şi de „marfă”. Arăbeţilor, am să vă cam încurc socotelile!

Cu oarecare dificultate, reuşi să se strecoare printr-un ambuteiaj şi călcă până la refuz pedala de acceleraţie. De această dată, cutia de viteză automată răspunse impecabil. Maşina ţâşni ca un bolid printre două automobile decapotabile, fiind cât pe ce să intre în coliziune cu o camionetă masivă, condusă de un tânăr plin de coşuri. Apoi răsuci cu violenţă volanul spre dreapta, ca să nu intre în şuvoiul de maşini ce se scurgea pe bulevard, imediat după semafor.

Se înscrise pe banda de lângă axul principal, cu pedala apăsată în continuare până la podea. Privea când înainte - la drum - când în oglinda retrovizoare.

La prima intersecţie, coti la dreapta şi intră într-un pasaj subteran. Mai exact, în parcarea hotelului Hadria, un stabiliment modest, ai cărui clienţi erau în general turişti europeni cu buzunarul subţire.

Cunoştea foarte bine locul pentru că efectuase multe anchete în acest hotel, care colcăia de personaje ciudate din lumea spionajului, peşti de duzină, prostituate de mâna a şaptea şi agenţi în pragul pensionării.

Parcă maşina între două limuzine elegante, stinse motorul şi îşi extrase Coltul Phiton 44 din tocul de la subsuoară. Era un revolver greu, cu efect de dum-dum.

Ieşi din maşină şi se ascunse într-o nişă a instalaţiei de încălzire. Locul era strâmt, dar bine ferit, şi îi oferea o bună vizibilitate. Oţelul armei sale îi dădu curaj. Aşteptă la pândă, fără să se mai gândească decât la urmăritorii lui.

În mai puţin de un minut, văzu Sedanul albastru rulând încet pe culoarul dintre locurile de parcare. Motorul în relanti se auzea ca torsul fin al unei pume adormite. Arabii nu se grăbeau defel.

Maşina opri la cinci metri de automobilul său, apoi portiera din dreapta se deschise şi unul dintre bărbaţi coborî, precaut. Era mărunt de statură şi ţinea în mână o armă automată. Se apropie cu paşi uşori, ascunzându-se după caroseriile limuzinelor. Încercă să privească în interiorul Chrysler-ului.

Au început să lucreze cu amatori! gândi Eliajah Gross, amuzat în sinea sa. Ăştia habar n-au că nu te joci de-a şoarecele şi pisica cu un agent CIA... Cu-atât mai rău pentru ei!

Trase aproape fără să ochească. Glonţul izbi ca un baros umărul stâng al bărbatului, frângându-i braţul şi aproape spărgându-i coşul pieptului. Gross se răsuci spre Sedanul al cărui motor încă torcea şi luă cu grijă linia de tragere.

Distanţa era destul de mare. Apăsă din nou pe trăgaci şi parbrizul se transformă în mii de cioburi mărunte. Văzu capul şoferului explodând ca un pepene lovit cu o bâtă de baseball. Se întoarse la cel cu automatul şi, pentru mai multă siguranţă, îi mai făcu cadou un glonte în inimă. Acum erau amândoi morţi. Se descotorosise de ei într-un mod cât se poate de elegant. Pentru moment, se afla în siguranţă.

Mai simplu decât la păstrăvi! gândi Gross, apoi îşi aşeză pistolul la loc în toc şi urcă în maşină. Demară rapid, părăsind în trombă parcarea subterană. Avea de ce să fie mulţumit de el însuşi. Reuşise să rămână în viaţă.

Peste 15 minute se afla în faţa unei clădiri joase din parcul Bullogh. Parcă sub un arţar uriaş, opri motorul şi rămase în aşteptare timp de un sfert de oră, pândind aleile şi intrarea în imobil. Totul părea în regulă. N-avea de ce să-şi facă probleme suplimentare. Îşi încărcă revolverul şi îl lăsă cu piedica trasă. În caz de nevoie, trebuia să acţioneze iute ca o panteră.

Coborî din automobil şi se îndreptă spre uşa grea de stejar, cu intarsii de fier forjat. Soneria era de fapt un bot de leu - din alamă - cu colţii rânjind.

Eliajah Gross apăsă cu putere, o dată lung, de două ori scurt şi, după o pauză, din nou de trei ori scurt. Aşteptă.

Dură o jumătate de minut până când un bărbat masiv - cu părul cărunt şi o figură de criminal - îi deschise larg uşa.

Pătrunse într-un hol întunecos, tapetat cu tablouri având rame grele, de lemn aurit, şi îl urmă pe bodyguardul uriaş într-o încăpere înţesată de cărţi.

La un birou din lemn de mahon, stătea un bărbat îmbrăcat într-un burnuz alb. Avea capul înfăşurat într-o maramă pepit, prinsă cu un şnur de bumbac roşu. Semăna izbitor de mult cu Yasser Ar Rafat, dar cu siguranţă nu era el. Ce să caute liderul palestinian în Statele Unite?! Fără să spună un cuvânt, gazda împinse spre Eliajah Gross o valijoară de aluminiu.

— Nu prea te aşteptai să mă vezi în carne şi oase..., zise agentul CIA.

Dar, cum nu primi nici un răspuns, continuă, bănuitor:

— Sunt trei sute?

Bărbatul dădu din cap afirmativ.

Gross deschise valiza şi aruncă o privire mulţumită asupra teancurilor de bancnote verzi. Totul părea perfect în ordine.

Extrase din buzunarul de la piept un stilou, îi deşurubă capacul şi scoase, printr-o uşoară apăsare, un mic rulou de celuloid negru. Îl aşeză în faţa arabului cu grijă, după care închise servieta de aluminiu. În tot acest timp, îşi ţinuse mâna lipită de corp, gata să-şi scoată arma pentru a-şi vinde cât mai scump pielea, în cazul în care ar fi fost atacat.

— Microfilmul conţine toate datele pe care le-aţi solicitat despre aeronavele acelea. Este exact ceea ce v-am promis. Am rămas fidel acestei metode de lucru; nu mă pot obişnui cu computerele, justifică el faptul că nu adusese informaţiile pe un suport magnetic.

Se întoarse spre uşă, aşteptând să fie condus de gorila cu părul cărunt. Cu toate simţurile la pândă, se grăbea să părăsească acel loc sinistru, care nu-i inspira nici un fel de încredere.

Ieşi din clădirea întunecoasă, iar ziua plină de lumină şi culoare îl făcu să-şi strângă pleoapele. Contrastul îi rănea retina.

După ce se sui în automobil, deschise încă o dată diplomatul şi luă de acolo trei teancuri de bani. Erau treizeci de mii de dolari, partea lui. Restul urma să i-l dea superiorilor săi, care deţineau controlul întregii afaceri.

Porţia mea, îşi zise. Pentru păstrăvi... Restul aparţine CIA.

Porni motorul şi, în curând, lăsă în urmă parcul auto. La semaforul din Jefferson Boulevard, prinse culoarea roşie, astfel că se văzu nevoit să frâneze. O explozie îngrozitoare îi sfârtecă instantaneu trupul în nenumărate bucăţi. Scăpase de toate grijile pământeşti...

Maşina săltă în sus, greoi, ca o imensă broască ţestoasă. O dată proiectată în aer, se dezintegră într-o minge de foc. Fragmentele de metal contorsionat loviră autoturismele din zonă pe o rază de două sute de metri, ca nişte proiectile ucigaşe. Speriată, lumea din jur ţipa şi alerga să se adăpostească.

Doar în arţarii din apropiere, păsările gureşe îşi continuau gâlceava netulburate.

***

Tom Coleman locuia într-un imobil jegos de la periferia Bronx-ului. Ocupa o cămăruţă sordidă, cu o chicinetă insalubră şi o baie minusculă, prevăzută doar cu duş şi un lavoar de faianţă crăpată. Nu avea prea mult mobilier, doar strictul necesar. Nici nu-i trebuia.

Ziaristul stătea pe marginea patului, având obrazul pistruiat cu bucăţele de hârtie igienică. Se bărbierise cu mâinile sale tremurătoare, de alcoolic, şi îşi crestase obrazul în mod barbar, umplând de sânge lavoarul vechi.

Acum se chinuia să formeze un număr de telefon mobil la anticul său aparat cu disc, din ebonită. Degetele sale nesigure dădură greş de câteva ori dar, în cele din urmă, izbutiră.

— Ce mai fac oamenii preşedintelui? întrebă el, când auzi vocea de la celălalt capăt al firului.

— Alo!... Alo, nu vă aud!

Tom mişcă aparatul pe măsuţă, apoi îi arse un pumn zdravăn, făcându-l să funcţioneze normal.

— Întrebam ce mai fac oamenii preşedintelui!

— Doamne, Tom, tu eşti?

— Nu, deşteptule, sunt sora lui geamănă... Tocmai mi-am făcut o operaţie de schimbare a sexului şi vreau să mă vezi cât de frumoasă sunt.

— Doamne, Tom, credeam că...

— ... Am murit? râse Coleman. Nici o teamă, iarba rea nu piere cu una, cu două! Spune-mi, Eddie, unde eşti?

— La Casa Albă. Sunt de serviciu până mâine dimineaţă.

— Vreau să ne întâlnim, Eddie. Cât de curând.

— Cu mare drag, Tom! Să ştii că mi-a fost tare dor de tine!

— Şi încă îţi este, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Nu ne-am văzut de aproape doi ani, nu-i aşa?

— Mda, aproape. Dar tot nu mi-ai spus ce mai face preşedintele...

— Ştii că nu am voie să vorbesc despre asta...

— Bine-bine, lasă! Secretoşi mai sunteţi voi, ăştia din serviciul de pază al Casei Albe! Când ai liber?

— Sâmbătă şi duminică. Un week-end întreg.

— Atunci o să te vizitez sâmbătă. Sper că nu ai de gând să te dai rănit şi să pleci din oraş!

— Nu, o să fac un barbecue în curte, cu Lena şi copiii. Duminică o să-i scot la iarbă verde. Tom, vreau să te întreb, tu mai...

— ... Dacă mai beau? Asta vrei să afli? Spune drept!

— Mă gândeam că...

— Ei, atunci află că m-am lăsat! De-a binelea.

— Mă bucur să aud asta, Tom! Rămâi la noi întregul week-end, nu-i aşa?

— N-o să fiu singur, Eddie. Vin cu cineva, dacă nu vă deranjează.

— Să nu-mi spui că ţi-ai găsit şi tu o prietenă!

— Nu, nici vorbă! E o colegă de serviciu. Mai bine-zis, lucrăm împreună, atâta tot.

— Atâta tot? îl imită Eddie Preston, insinuant.

— Hai, nu mai face pe deşteptul cu mine! Ai uitat că sunt mai mare cu cinci săptămâni decât tine, aşa că trebuie să mă respecţi?

— OK, big brother! M-ai convins.

— Atunci ne vedem sâmbătă, da?

— Sâmbătă, cu siguranţă! închise şi se duse într-un ungher al încăperii ca să îşi fiarbă o cafea pe încălzitorul cu gaz. O dată cu prima sorbitură, înghiţi şi două aspirine. Apoi scoase din frigider o sticlă de rom neîncepută. Din dulapul suspendat deasupra luă o alta, plină doar pe jumătate.

Goli ceaşca de cafea şi apoi vărsă conţinutul sticlelor în vasul de toaletă, după care le aruncă la coşul de gunoi. Îşi frecă mâinile, mulţumit de isprava reuşită, apoi îşi turnă o a doua ceaşcă de cafea, îşi aprinse o ţigară şi luă o doză de Coca-Cola din frigider.

Recipientul era rece ca gheaţa. Şi-l lipi de fruntea înfierbântată.

Se simţea mai bine. Sau aproape bine, căci organismul său tânjea după cantitatea obişnuită de alcool. Fumă pe îndelete, după care luă din nou telefonul şi sună la barul lui Ferguson.

— Da.., spuse Ferguson, mohorât.

— Eu sunt, Tom. Spune-mi, Fergie, mai eşti în relaţii cu tipul ăla de la CIA, Elizeu sau Eliazar?

— Eliajah Gross vrei să spui. Da, mai sunt.

— Îmi poţi aranja o întâlnire cu el în cursul zilei de azi?

— Nu ştiu, am să încerc. Ştii doar ce program sucit au ăştia de la CIA. Cine ştie unde s-o găsi la ora asta?!

— OK, Fergie, îţi mulţumesc! Te mai sun eu, da?

— Caută-mă peste vreo două ceasuri. Poate reuşesc ceva până atunci.

— Noroc!

— Şi ţie.

Se îmbrăcă într-un costum curat - cu cămaşă albă şi cravată fantesy - pentru a cutreiera străzile pline de resturi menajere şi de praf. O luă agale spre staţia de metrou, dar în drum reuşi să gă sească un taxi liber care - minune mare! -, acceptă să oprească şi să-l ia.

— Ce căutaţi în cartierul ăsta, domnule? întrebă şoferul, stu diindu-l în oglinda retrovizoare. Aici e plin de golani şi derbedei; în acest ghetou locuiesc toate scursorile oraşului. Nu sunteţi din N. Y.? Riscaţi să vă treziţi buzunărit şi cu gâtul tăiat, Doamne fereşte!

Tom Coleman nu-i răspunse, dar se gândi, înfiorat: are dreptate! Am ajuns şi eu o scursoare. Trebuie neapărat să mă mut şi asta cât mai curând cu putinţă... Da, da, cât mai curând cu putinţă.

Îi spuse şoferului să îl ducă la o bancă anume şi, odată ajuns acolo, ceru să fie condus la caseta sa personală din încăperea cu valori.

În cutia de oţel păstra un teanc destul de gros de obligaţiuni de stat şi bonuri de trezorerie. Era zestrea răposatei sale soţii.

Cuplul Coleman ţinuse cu dinţii de ea, pentru a-i putea asigura fetiţei accesul la un colegiu de prestigiu. Aproape că uitase de ele în ultima vreme. Când şi când, îşi mai amintea că nu este, totuşi, un sărăntoc, dar puţin îi păsa de asta, atâta vreme cât avea de băut.

Luă teancul de hârtii şi îl înghesui neglijent în buzunarele costumului. Apoi închise cu grijă caseta de oţel şi îl chemă pe gardian, ca să încuie împreună cu el.

— Aţi terminat atât de repede, domnule?

În casetă se mai aflau, legate cu un elastic, două bucle tăiate cu foarfeca. Una blondă şi alta castanie, ale soţiei şi fetiţei lui. Mai erau acolo câţiva năsturei de platină şi o fotografie care îi înfăţişa pe toţi trei, zâmbind fericiţi în faţa Pentagonului.

Amintiri ale unui trecut pe care trebuia acum să îl ignore, să îl uite, pentru a le putea răzbuna pe amândouă...

Se îndreptă spre unul dintre ghişeele pentru persoanele fizice şi ceru să îi fie preschimbate în bani hârtiile de valoare. Spre surprinderea lui, află că este vorba despre o cifră incredibil de mare. În cei şapte ani care trecuseră, valoarea bonurilor de trezorerie şi cea a obligaţiunilor crescuseră de nouă ori. În prezent, avea în cont nu mai puţin de 230.000 de dolari.

— Doriţi să-i retrageţi în numerar, domnule?

— Nu, aş prefera un Golden Card. Daţi-mi doar 3.000$ cash!

Luă banii şi un mic etui din piele de crocodil, pe care îl primise împreună cu cartea de credit.

— O mică atenţie din partea băncii, îi explicase funcţionara, privindu-l pe deasupra unei perechi de ochelari uşor fumurii.

Cinci minute mai târziu, în timp ce sorbea o cafea într-un mic fast food din apropierea băncii, Tom aştepta să-i fie servit un mic dejun consistent: ouă prăjite, cârnăciori mexicani şi clătite cu sirop de arţar.

Răsfoi ziarele şi îşi notă câteva adrese ale unor apartamente de închiriat. După masă, căută un dealer şi îşi cumpără un telefon celular. Un Nokia 5811 teletransmiter, cu acces direct la Internet.

Mai avea nevoie de o garderobă nouă şi de o maşină, pe care urma să le cumpere cu noua sa carte de credit.

Nu se gândi la un automobil scump şi alese, la mâna a doua, un Ford Sierra cu o cutie de viteze clasică. Culoarea automobilului era un fel de gri palid, având o nuanţă metalică, astfel încât nu ieşea cu nimic în evidenţă.

Nu vizită toate adresele pe care şi le notase în agendă. Pentru a face o importantă economie de timp, se oprise chiar la primul apartament pe care pusese ochii. Era situat în Manhattan, aproape de Lever House, o clădire înaltă de şaizeci de etaje.

Preţul era destul de piperat, aproape 1.500$. Plăti pentru o lună înainte şi plecă să îşi cumpere haine noi. Nu se îmbrăcase niciodată, nici chiar în vremurile sale de glorie, la magazine prea scumpe. Dar acum ştia că trebuie să aibă grijă de înfăţişarea sa, având în vedere că urma să se întâlnească cu persoane importante. Mai mult ca sigur...

Alese magazinul Harrod’s şi cheltui aproape nouă mii de dolari pe o garderobă completă. Îşi cumpără până şi haine pentru golf.

Depuse toate pachetele în portbagajul încăpător şi plecă spre Pulitzer s.

Localul era aglomerat la acea oră. Gazetarii se pregăteau de ofensiva lor zilnică în centrul de afaceri dinWall Street şi veniseră pentru un schimb de informaţii matinale ori ca să se întremeze după noaptea pierdută în redacţie.

Peste o sută de publicaţii de toate genurile şi toate calibrele îşi aveau sediul pe insulă. Numai la New York Times lucrau peste 4.000 de persoane.

Ceru o cafea amară, lăsându-l bouche-bee (gură-cască) pe Ferguson, care se pregătea să-i toarne o porţie generoasă - la temperatura camerei, ca de obicei - din sticla de Rom Havana. Nu-l crezuse nici o secundă că nu va mai bea, aşa cum îi promisese cu o zi înainte.

Tom îşi aprinse o ţigară din care trase cu sete, apoi sorbi din cafea.

— L-ai găsit pe Elizar?

— Eliajah îl cheamă. N-am dat de el. Şi nici n-aveam cum să-l mai găsesc. Acolo unde este el acum nu mai poate fi contactat decât prin intermediul preotului, al Sfântului Duh sau al vreunui medium!

— Vrei să spui că...

Ferguson dădu din cap afirmativ.

— Azi-dimineaţă. I-a explodat maşina sub fund.

— Fuck off! Nu mai spune!

— Ba spun! Cineva i-a pus o bombă atât de mare sub scaun, încât a făcut în carosabil un crater adânc de o juma’ de metru. Dacă scăpa cu viaţă, îl puneau să plătească reparaţia asfaltului, dar aşa... Asta e!

— Nu ştii la ce lucra?

— Cine naiba poate şti cu ce se ocupă ciudaţii ăştia din CIA?! Cred că nici şefii lor nu sunt prea lămuriţi. Secretomanie patru sute la sută, ce mai...

— Da, aşa e. Oricum, îţi mulţumesc!

— Pentru puţin. Îmi pare rău că nu am putut să te ajut mai mult. Dar ce-i cu tine aşa de elegant şi, pe deasupra, proaspăt bărbierit? Nu te mai recunosc!

Tom Coleman nu răspunse. Privea concentrat în ceaşca de cafea.

— Ascultă, pal, te văd cam abătut. Aş mai avea pe cineva în CIA. Cineva de sus de tot. Crezi că te interesează?

— Vezi să nu fi sărit şi ăsta în aer! Observ că le cam place să îşi ia zborul...

— Putem afla. Vrei să-l sun?

— Vreau, nu vreau, caută-l! Dar spune-i să adulmece sub scaunul maşinii înainte de a băga cheia în contact!

***

DECLARAŢIA UNIVERSALĂ A DREPTURILOR OMULUI

-fragment -

Articolul 1

Toate fiinţele umane se nasc libere şi egale în demnitate şi drepturi. Ele sunt înzestrate cu raţiune şi conştiinţă şi trebuie să se comporte unele faţă de altele în spiritul fraternităţii.

Articolul 2

Fiecare om se poate prevala de toate drepturile şi libertăţile proclamate în prezenta declaraţie, fără nici un fel de deosebire, cum ar fi deosebirea de rasă, culoare, sex, limbă, religie, opinie politică sau orice altă opinie, de origine naţională sau socială, avere, naştere, şi are dreptul la ocrotire din partea societăţii şi a statului.

Articolul 3

Orice fiinţă umană are dreptul la viaţă, la libertate şi la securitatea persoanei sale.

Articolul 4

Nimeni nu va fi ţinut în sclavie, nici în servitute; sclavia şi comerţul cu sclavi sunt interzise sub toate formele lor.

Articolul 5

Nimeni nu va fi supus torturii, nici la pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante.

Articolul 6

Fiecare om are dreptul să i se recunoască pretutindeni personalitatea juridică.

Articolul 7

Toţi oamenii sunt egali în faţa legii şi au, fără nici o deosebire, dreptul la o egală protecţie a legii. Toţi oamenii au dreptul la o protecţie egală împotriva oricărei discriminări care ar viola prezenta declaraţie şi împotriva oricărei provocări la o asemenea discriminare.

Articolul 8

Orice persoană are dreptul la satisfacţie efectivă din partea instanţelor juridice naţionale competente, împotriva actelor care violează drepturile fundamentale ce îi sunt recunoscute prin constituţie şi lege.

Articolul 9

Nimeni nu trebuie să fie arestat, deţinut sau exilat în mod arbitrar.

Articolul 10

Orice persoană are dreptul, în deplină egalitate, de a fi audiată în mod echitabil şi public de către un tribunal independent şi imparţial, care va hotărî fie asupra drepturilor şi obligaţiilor sale, fie asupra temeiniciei oricărei acuzaţii în materie penală îndreptate împotriva sa.

LIBERTATEA DE EXPRIMARE, DE OPINIE, DE CONŞTIINŢĂ ŞI DE RELIGIE

Libertatea de expresie se aplică nu numai „informaţiilor” şi „ideilor” care sunt primite favorabil, dar şi acelora care ofensează, şochează sau deranjează statul sau orice alt segment al populaţiei. Aceasta înseamnă pluralism, toleranţă şi spirit deschis, în absenţa cărora nu putem vorbi despre existenţa unei „societăţi democratice „.

Prin urmare, fiecare „formalitate „, „condiţie”, „restricţie” sau „sancţiune” impusă în acest domeniu trebuie să fie proporţională cu legitimitatea scopului urmărit.

Libertatea de expresie este socotită drept una dintre cheile de boltă ale democraţiei. Este un element esenţial din care decurg alte drepturi şi libertăţi şi, totodată, consecinţa logică a dreptului la libertatea de gândire, de conştiinţă şi de religie.

CAPITOLUL V

Selina încerca un gust amar. Parcă sufletul i se rupsese în două. Vorbise cu mama ei la telefon şi aflase că tatăl - deloc

bătrân, deşi cu doisprezece ani mai în vârstă decât soţia sa - făcuse un pre infarct. Era hotărâtă să plece chiar în seara aceea la Amarillo, unde fusese internat. O încercau remuşcări profunde din cauza faptului că nu îşi mai vizitase părinţii de doi ani. Viaţă de ziarist...

Tocmai se pregătea să îşi împacheteze o seamă de lucruri mărunte, strict necesare pentru o călătorie de două zile - oare de ce avea în bagaje şi o cameră de filmat digitală, de opt milimetri? -, când sună din nou telefonul.

Era un aparat ciudat, în formă de banană, vopsit într-un galben de bachelită, ţipător. Se obişnuise cu el pentru că era extraordinar de comod şi putea fi ţinut la ureche, sprijinit între claviculă şi încheietura umărului, lăsându-i astfel mâinile libere ca să-şi poată lua notiţe.

Răspunse la apel, ţinând în braţe un teanc de rufărie curată.

— Da.

— Nu e din platină şi merge cu benzină... Nu mai întreba, toarnă-ţi un pahar dacă vrei! N-am chef nici de una scurtă. Şi nu mai miroase a mort. Acum adie a viaţă adevărată. Dacă o să vii în Manhattan, o să vezi că toţi zgârie-norii se pupă între ei...

— Tom, tu eşti? Tom Coleman?

— Chiar el!

— De unde mă suni?

— De unde altundeva decât de la Pulitzer s! Fergie tocmai s a dus să arunce ultima sticlă de Havana Club în tomberonul de gunoi. L-am convins că eu - cel puţin - nu mai am nevoie de aşa ceva. Vii aici? În momentul actual, am cu totul alte priorităţi.

— Ştii, tocmai am primit o veste proastă! Tata a fost internat în spital. A suferit un preinfarct.

— Îmi pare extrem de rău!

— E o situaţie care mă depăşeşte... Nu mi-am văzut părinţii de doi ani. Am un avion chiar peste două ore. Trebuie neapărat să plec, cred că mă înţelegi.

Avu loc o pauză lungă în convorbirea lor, timp în care îşi ascultară reciproc respiraţia. Cel dintâi rupse tăcerea bărbatul.

— Înţeleg, cum să nu... Ştiu foarte bine ce înseamnă să pierzi pe cineva. Ce să mai spun... Drum bun şi sper să se însănătoşească până la întâlnirea cu tine! Mă bucur că te-am cunoscut. Succes! Mă duc să văd dacă n-au venit ăia să ridice gunoiul cu sticlele mele de rom.

— Tom!... Tom!

Dar banana de plastic amuţise irevocabil.

Selina se aşează pe pat, debusolată. Privea intens la petalele de trandafir din imprimeul covorului de Buhara, pe care mama ei i-l făcuse cadou cu doi ani şi ceva în urmă.

I se năzări că petalele se mişcă, abia perceptibil, bătute de o briză venită de nicăieri. Vedea în tremurul lor un tablou vivant, în care nimfe îmbrăcate în văluri străvezii păreau fugărite de satiri cu trăsăturile desfigurate de beţie.

Se scutură cu putere, ca şi cum ar fi fost cuprinsă de friguri, şi se duse să aşeze lenjeria intimă alături de celelalte lucruri, în geanta micuţă de voiaj. Era o sacoşă ti Everytravell, purtând inscripţia American Airlines.

Cercetă sacul de vinilin - gol pe trei sferturi - şi îşi spuse că nu merita să se încarce cu un bagaj inutil. Pleca să îşi vadă părinţii, tatăl său zăcând pe un pat de spital. Doar nu era să se gândească în acele momente că trebuia să îşi schimbe lenjeria, iar de rochie de seară nici nu putea fi vorba...

Şi-apoi o pereche de chiloţi curaţi şi proaspăt clătiţi în esenţă de portocal nu îl pot repune pe picioare pe bătrânul meu cowboy! îşi zise Selina. Doar e obişnuit de o viaţă să poarte exclusiv boxeri largi din pânză de in, cu butoniere sidefate...

Lovi, furioasă, sacul Am-An şi privi conţinutul său, care se risipise pe covor. I se părea că trandafirii aceia - printre care satirii îşi făceau de cap - au încremenit în poziţii hilare şi se azvârli pe pat, plângând.

Afară, cu un muget ce părea al unei turme de bivoli, un Jumbo- Jet cu motoarele ambalate la maximum se străduia să ia înălţime, îndreptându-se spre Manhattan.

***

Centrala Langely a Central Inteligence Agency tinde să devină pe zi ce trece o atracţie turistică de anvergură. Anual, milioane de turişti vin să viziteze acest templu inimitabil al informaţiei utile şi aplicabile. Sunt primiţi de agenţi-fantoşă - în ultimii ani, parodii populare ale „specialilor” de serviciu Scully şi Mulder - care, cu figuri serioase şi pline de importanţă, îi plimbă pe oaspeţi printr-o clădire imaginară, în birourile căreia pot fi văzuţi funcţionari preocupaţi, cufundaţi cu capul în dosarele lor de carton, pline cu tăieturi din ziare.

De asemenea, vizitatorul mai poate face cunoştinţă cu spioni misterioşi, ce se antrenează pe simulatoare holografice care, de fapt, nu sunt decât nişte banale jocuri cibernetice de înaltă rezoluţie. Iar agenţii aflaţi în antrenamente practică la vedere artele marţiale, tirul cu înspăimântătoare arme de foc şi tot felul de alte activităţi specifice, menite să-l impresioneze pe oaspetele contribuabil.

De departe cel mai spectaculos punct al itinerariului de agrement în clădirea CIA îl constituie vizita în poligonul de tir, unde trăgători de elită se joacă, cu multă dezinvoltură, cu arme sofisticate, făcând harcea-parcea metri pătraţi de ţinte din carton. E un spectacol mai ceva ca pe marile şi micile ecrane.

Vizitatorii pot culege şi păstra drept suvenir cămăşile de alamă ale cartuşelor goale, de care podelele sunt pline şi - mai ales - se pot simţi agenţi adevăraţi pentru o jumătate de minut. Contra unei sume colosale, obţin privilegiul de a slobozi un cartuş dintr-o armă Smith de calibru 60 asupra unei ţinte bust, cu obrazul xero grafiat al lui Saddam Hussein. Acesta fiind punctul de cea mai mare atracţie, desigur...

În realitate, cartuşele sunt nişte tuburi burduşite cu alice, cu o rază mare de răspândire. Astfel, orice ai face, atâta timp cât îndrepţi arma aproximativ în direcţia ţintei, panoul de carton se transformă într-o sită deasă, spre satisfacţia „cotizantului”.

Într-unul dintre birourile agenţiei stăteau de vorbă doi bărbaţi nu prea vârstnici, cu figuri şterse, îmbrăcaţi în costume cenuşii. Păreau destul de îngrijoraţi şi îşi vorbeau în şoaptă.

— Banii erau la el?

— Da, analizele de laborator au demonstrat că avea o sumă mare de bancnote în maşină. Se pare că făcuse încasările - poate, doar parţial.

— Din nota expediată de laborator rezultă că explozibilul folosit ar fi fost un melanj de C4 cu siderită, nu-i aşa? Un cocteil al naibii de ciudat.

— Arhaic, vrei să spui.

— Chiar anacronic. Nici minerii nu mai lucrează cu aşa ceva, crede-mă!

— Dar sistemul utilizat pentru detonare se pare că era extrem de sofisticat. Senzori de viteză, acţionaţi printr-un proces de accelerare-decelerare, nu?

— Cam aşa ceva. Doar nu era să folosească o balanţă mecanică, acţionată rudimentar cu ajutorul unor pedale de gaz şi prin frânare...

Bărbatul ce părea a fi şef în această relaţie - şi nu doar pentru că era aşezat la biroul impozant din fibră de sticlă, într-un fotoliu de piele, ci mai ales datorită aerului net de superioritate afişat în ţinuta sa - căzu pe gânduri preţ de o jumătate de minut. Apoi adăugă, cu o voce care părea desprinsă direct dintr-un manual de logopedie:

— Vom prezenta cazul drept un accident de circulaţie. Ce acoperire avea agentul Eliajah Gross?

— De agent imobiliar.

— Familia?

— Nevasta şi un băiat de şase ani. Momentan se află undeva prin Maine, în vacanţă:

— Am putea să-i facem şi pe ei să dispară?

— Nu văd de ce nu.

— Fă-o, dar cât mai rapid! Vorbeşte cu cine trebuie.

— Am înţeles.

— Câţi bani crezi că avea agentul Gross asupra sa?

— Minimum 300.000 de dolari, maximum 800.000. Cifra exactă e greu de aproximat. Era colector de fonduri de peste 11 ani şi se bucura de o independenţă aproape totală. Dacă stau bine să mă gândesc, se putea considera un privilegiat al sorţii.

— Îi pui cinstea la îndoială?

— Nu. Dar a te îndoi sau a nu te îndoi de cineva este o sintagmă extrem de relativă. Mai ales în meseria noastră.

— Când crezi că poţi stabili cu precizie identitatea atentatorilor?

— În două zile. Cel mult trei. Dar mai mult ca sigur că a fost vorba tot despre ei. I-o fi deranjat Gross cu ceva.

— Vreau rezultatele fix peste 24 de ore. Trebuie să fim absolut siguri.

— Dar...

Bărbatul din fotoliul de piele îi aruncă interlocutorului său o privire de gheaţă:

— 24 de ore, am spus! Sau poate ai impresia că vorbesc chi nezeşte... Nu îţi dai seama ce încearcă ăştia să facă, în cazul în care e vorba despre ei?

— Nu.

— Nu îţi e teamă că ar putea să ne lase fără nici cel mai mic control asupra organizaţiei teroriste pe care am creat-o ca să avem o justificare a activităţii...

— ... Şi să punem mâna pe cât mai mulţi bani de la Congresul american? îl completă subalternul, conştiincios. Ai perfectă dreptate. E o treabă cât se poate de periculoasă.

În zona deschisă turiştilor, un băieţel cu bucle lungi şi blonde sparse un balon colorat, provocând un zgomot puternic.

Explozia seacă nu semăna în nici un caz cu detunătura unei arme, dar femeile şi bărbaţii prezenţi, conduşi de un ghid cu morgă, tresăriră violent. Doar se aflau în sediul CIA...

***

Avionul zbura la o altitudine de 11.000 de metri deasupra plafonului de nori Cirus, care semăna cu o turmă de oi înghesuite unele într-altele. Hakkar încerca să doarmă, tolănit comod în fotoliul larg pe care îl ocupase.

Îşi dăduse jos pantofii de piele întoarsă, pe care îi alesese în grabă, dar care acum se dovedeau a fi prea strâmţi. Din nefericire, uitase să îşi schimbe ciorapii cazoni. Purta încă şosetele groase, kaki, ale uniformei. Poate şi din această cauză, încălţările îl cam deranjau. Se sprijini cu călcâiele de rama fotoliului din faţa sa, simţindu-se ceva mai uşurat.

Stewardesa cu picioare lungi şi zâmbet profesional îl îmbie cu o tavă plină de gustări apetisante. O aşezase pe măsuţa rabatabilă aflată în stânga fotoliului său. Era acolo un amestec de bucate sofisticate, multe necunoscute lui, un om obişnuit încă din fragedă tinereţe cu hrana cazonă. Fusese recrutat la 12 ani, aşa că nici măcar din copilărie nu apucase să... guste prea multe.

Privi întrebător spre stewardesă, iar aceasta se grăbi să specifice, puţin speriată:

— Desigur, nu a fost folosită nici carne, nici grăsime de porc. Totul este gătit conform preceptelor Coranului. Bucătarul nostru este, bineînţeles, musulman.

Apoi - pentru că nu i se părea că se exprimase destul de clar - se simţi datoare să vină cu explicaţii suplimentare, indicând ordinea felurilor de pe tavă.

— Acesta este un cocteil de homari, apoi un filé de nisetru afumat, pastramă de berbecuţ glazurată cu nucă de cocos şi zahăr nerafinat, piept de pui cu ananas şi curmale, cartofi dulci -

prăjiţi în ulei de soia, cu nuci şi usturoi -, sparanghel în sos olandez, iar ca desert, plăcintă cu vişine şi îngheţată de căpşuni şi vanilie. De băut o să vă aduc sucuri de fructe sau ceai cu gheaţă, dacă doriţi! Sosurile le-am preparat chiar eu.

Hakkar dădu din cap, înţelegător, şi muşcă dintr-o bucată de pui. Era încântat de prezentarea făcută, însă nu voia ca acest lucru să fie prea evident. Ar fi fost o slăbiciune din partea sa.

— Băieţilor mei le-ai dat să mănânce?

Întorcând capul, privi spre coada avionului, acolo unde cei doi tineri stăteau cuminţi în fotolii, unul lângă celălalt. Fiecare ţinea pe genunchi câte o tavă plină de bunătăţi, dar preparatele erau neatinse.

Hakkar nu mai aşteptă răspunsul stewardesei. Făcu un semn cu capul către cei doi şi rosti - răstindu-se, în mod inevitabil - cu vocea sa cazonă:

— Luaţi-vă tăvile şi veniţi aici!

Îşi coborî picioarele de pe fotoliul din faţă pentru a le face loc băieţilor şi îşi puse tava în poală.

Soldaţii se ridicară mai mult decât disciplinaţi şi executară ordinul şefului; nu se pricepeau să se deplaseze cu naturaleţe într-o aeronavă aflată în zbor. Se aşezară cuminţi în faţa lui Hakkar, aşteptând un ordin despre care bănuiau ei câte ceva.

Superiorul lor încercă să facă un gest ospitalier şi descrise un semicerc larg cu braţul, de parcă el ar fi fost bucătarul sau măcar gazda:

— Mâncaţi!

Locotenenţii priviră în jos, însă nu îndrăzniră să se atingă de bunătăţi. Dacă erau spurcate?!

Atunci Hakkar aşează tava de pe genunchii săi la loc pe măsuţa îngustă şi se aplecă în faţă, indicând - didactic - cu un deget fără unghie.

—Aici aveţi peşte cu zahăr. Lângă el e tot un fel de peşte, dar fără zahăr, apoi carne cu alune, curmale cu carne şi alune, piept de pui cu ceva şi cu... o chestie mai sofisticată..., iar ăştia sigur sunt cartofi. Aici este nişte îngheţată... Nu, aici se află îngheţata, aia este plăcinta. Da... Oricum, nu au pus carne de porc şi nici alcool. Am verificat. Bucătarul este musulman.

Stewardesa - care privea scena, amuzată - îngheţă deodată, amintindu-şi de ceva. Bâigui cu o voce aproape pierită:

— Nu... nu... Toate sosurile au fost preparate cu vin...

Având gura plină, Hakkar o privi preţ de o secundă, apoi realiză că sosurile fuseseră pregătite chiar de ea. La început, i s-a părut că nu înţelege, însă nedumerirea lui nu a durat mai mult de câteva clipe. Ţâşni în picioare, ca un arc, şi azvârli tava până la uşa care dădea spre cabina de pilotaj.

— Căţea! urlă el. Căţea ce eşti!

După care o prinse de bărbie şi de ceafă şi, dintr-o scurtă mişcare, îi rupse jugulara.

Dezarticulată, biata femeie se prăbuşi pe culoarul dintre fotolii. Avea să sfârşească dintr-o clipă într-alta, iar acum tremura spasmodic, parcă împotrivindu-se să treacă în lumea celor drepţi. Se stinse în mai puţin de zece secunde.

Cei doi subalterni ai lui Hakkar priveau înmărmuriţi la coapsele ei, de pe care fusta se ridicase, lăsând la vedere un pântece absolut superb, dar înfiorat în moarte... Femeia nu purta lenjerie intimă.

Hakkar rase cu palma - cu un gest brusc - tăvile de pe genunchii băieţilor, apoi se aşează în faţa lor.

Răsufla pe nări ca un bivol înfuriat. De-abia după două minute începu să se destindă, iar paloarea din obraji îi dispăru aproape cu totul.

Spuse, privindu-şi însoţitorii cu o căutătură care se voia mai blândă, dar care parcă arunca flăcări:

— Nu-i nimic, o să mâncăm în Canada. Acolo vom găsi peşte şi carne de berbec din belşug. Acum mergeţi din nou la locurile voastre!

***

Selina ajunsese la Aeroportul John Fitzgerald Kennedy de aproximativ un sfert de ceas. Aştepta ca poarta de acces spre pista numărul şase să îşi aprindă luminile verzi.

Un ofiţer din serviciul de securitate al aeroportului păzea - crăcănat şi cu mâinile la spate - intrarea îngustă prevăzută cu un detector cu ultrasunete. Părea o caricatură grotescă, băţos şi masiv cum era, lângă peretele de sticlă groasă, prin care se putea vedea activitatea intensă a pistelor operaţionale.

Tânăra remarcă aproape inconştient - datorită rutinei deja acumulate în meseria de reporter de teren - că mişcarea din zonă este prinsă într-o agitaţie cel puţin ciudată, dacă nu de-a dreptul îngrijorătoare.

Oare ce se petrece aici? se întrebă ea, contrariată. E ceva ori am halucinaţii?

Prea multe maşini, care de obicei nu îşi aveau locul în spaţiul de garare a aeronavelor, aşteptau cu motoarele pornite. Gazele de eşapament se puteau zări ca nişte valuri tremurătoare de căldură albastră, ţâşnind din duzele motoarelor. Toate automobilele erau orientate, ca pentru un start comandat, în direcţia uneia dintre piste.

Ce naiba se întâmplă aici? continuă ziarista să se întrebe. S-o fi întâmplat ceva?

Selina realiză că totul se învârtea în jurul pistei numărul doi, cea mai lungă dintre toate şi care, de obicei, era ţinută în rezervă de către turnul de control al traficului, pentru aterizări şi intervenţii de urgenţă.

Nu se îngrijoră prea tare. Ştia că, o dată pe săptămână, se organizau exerciţii de salvare, în care erau simulate tot felul de situaţii catastrofale, şi că aceste simulări urmau nişte scenarii minuţioase, ce imitau realitatea până în cele mai mici amănunte.

Apoi băgă de seamă că toate porţile de acces spre pistele de îmbarcare, atât pentru traficul intern, cât şi pentru cel extern, erau blocate de pasagerii care stăteau la rând. De asemenea, holul imens al Aeroportului J. F. K. era arhiplin. Mii de oameni impacientaţi aşteptau, cu ochii aţintiţi la uriaşa tabelă de evidenţă a zborurilor. În dreptul tuturor curselor, fără excepţie, era trecut acelaşi lucru „ ZBOR AMÂNAT”.

Dacă s-ar fi luat după imensul panou electronic, ar fi însemnat că, practic, întregul aeroport era închis.

Ieşi din rând şi se apropie de geamul panoramic pentru a putea privi sus, spre cer. Zări sub plafonul de nori câteva avioane răzleţe şi, după nici două minute, realiză că acele aeronave se învârteau de fapt în cerc, ca şi cum ar fi stat la rând, aşteptând permisiunea de a ateriza.

Bănuiala ei se transformă într-o certitudine îngrozitoare. Aeroportul era închis.

Pur şi simplu, uitase că trebuia să ajungă la Amarillo; îşi scoase din geantă camera de filmat şi se repezi prin holul înţesat spre scările rulante. Deşi cea pe care se urcase avea o viteză destul de mare, tânăra începu să sară câte două, trei trepte deodată, cioc nindu-se de oameni. Avu nevoie de mai

puţin de un minut pentru a ajunge la ultimul nivel al aerogării. Acolo se puse pe alergat, străbătând coridoare întortocheate unul după altul. În final, reuşi să ajungă acolo unde voise.

Se afla pe o terasă deschisă, la înălţime, de unde avea o vedere de ansamblu asupra întregului aeroport. De obicei, locul era plin de turişti, aceştia fiind atraşi de măreţia panoramei ce se deschidea privirilor.

Aeronavele se aflau aliniate în perimetrul de parcare, ca nişte balene mari, cu pielea strălucitoare şi aripi crescute în chip fantastic.

Atunci îl văzu.

Avionul, un Boeing 747, se afla chiar la capătul pistei, iar în jurul lui opriseră numeroase maşini de intervenţie. Observă tulumbele roşii ale unităţii de pompieri, salvări cu girofaruri albastre şi utilitare galbene purtând însemnele aeroportului.

Tocmai se deschideau cele trei uşi de salvare - de la botul, centrul şi coada fuselajului. Remarcă felul în care toboganele gonflabile de cauciuc galben efectuează saltul lor caraghios, umflându-se până jos, pe pistă. Imediat după aceea, pasagerii speriaţi începură să alunece pe planurile înclinate. Pe pistă erau preluaţi de pompierii cu căşti roşii şi ajutaţi să se îndrepte în fugă spre trei autocare mari, aflate la o distanţă de vreo 500 de metri.

Selina filma deja cu camera bâzâind şi încerca să prindă cât mai bine în cadru chipurile îngrozite ale oamenilor, care ieşeau din avion ca sâmburii dintr-un pepene. Evacuarea dură ceva mai mult de două minute.

Autocarele pline ochi demarară în trombă, iar fata constată prezenţa echipei speciale de pirotehnişti. Purtau armurile lor clasice, care deveniseră notorii pentru toţi locuitorii New York-ului, şi urcau la bordul avionului pe scăriţe extensibile, de aluminiu.

Îşi dădu seama că doar stewardesele părăsiseră aeronava, iar personalul navigant se afla încă în aparatul de zbor. În cadrul uşii se vedea silueta - cu bluză albă şi epoleţi - a căpitanului, care fixase scara uşoară de aluminiu şi îl ajuta pe primul pirotehnist să păşească înăuntru.

— Îndepărtaţi toate persoanele neavizate! se auzi un glas sever în noapte. Mai repede!

Între timp, o maşină de mare tonaj se ancorase de roţile din faţă ale trenului de aterizare, astfel că aeronava porni, tractată încet, înspre marginea aeroportului, urmărită prea aproape - după părerea ziaristei - de tot convoiul de maşini.

Selina era foarte mulţumită de sine. Filmase live un atentat cu bombă pe J. F. K. Mai avea nevoie doar de câteva imagini din incinta aeroportului şi de unele informaţii suplimentare, pe care era sigură că avea să le obţină de la purtătorul de cuvânt al directorului. Nu ştia însă şi când.

Făcu drumul invers, străbătând în viteză acelaşi traseu, şi începu să filmeze chiar de pe scara rulantă.

Cei mai mulţi dintre pasageri nu ştiau cu exactitate ce se întâmplă, dar se aflau la un pas de a intra în panică. Conducerea aeroportului se ferea de aşa ceva mai mult decât de orice pe lume. Tânăra se hotărî să nu toarne gaz peste foc. Într-adevăr, panica putea fi foarte periculoasă atunci când se instala brusc în rândul maselor mari de oameni, mai ales în spaţiile închise şi greu de controlat, aşa cum era aeroportul la acea oră.

Selina Brent se îndreptă spre culoarul cu birouri al aeroportului, care deja roia de ziarişti, şi văzu o echipă de la NYBC. Erau colegii ei - Kirkpatrik şi Goran - băieţii de aur care alergau de nebuni prin tot oraşul după ştiri de senzaţie. Maşina lor era dotată cu un aparat ce putea intercepta toate frecvenţele poliţiei, ale serviciului de ambulanţă, ale pompierilor şi chiar ale aeronavelor de transport civil.

Se duse direct la Kirkpatrik şi îi arătă, triumfătoare, camera de filmat.

— Le am!

— Ce anume?

— Imaginile. Imagini de la evacuarea aeronavei şi intervenţia pirotehniştilor. Totul clar şi limpede. Sticlă pură, ce mai!

— Tu vorbeşti serios?

— Mai serioasă decât acum n-am fost niciodată, vă asigur! Ce ziceţi, facem pe din două, guguştiucilor?

— Adică vrei să realizăm reportajul împreună până la capăt?

Cei doi se priviră lung. Apoi Goran - cameramanul - spuse:

— Întotdeauna ai fost o băgăreaţă afurisită! Noroc că ai un trup a-ntâia, altfel...

— ... Altfel, ce?

— Nimic, pentru mine e OK.

— Şi pentru mine, îl secondă Kirkpatrik. Ba chiar îţi mulţumesc! Oricum, tu te alegi cu gloria, iar noi cu banii, nu? Şi o să-l jupuim frumuşel pe domnul Caldwell... Las' pe noi!

Cei doi nu erau angajaţi cu contract de muncă la NYBC, aşa ca Selina. Erau doar colaboratori externi, fiind plătiţi la bucată pentru materialele aduse. Din acest motiv, atunci când obţineau câte un reportaj bun, îl tapau de bani pe director.

— Bine băieţi, atunci eu o să fac prezentarea generală! Iar tu, Kirk, te vei ocupa de conferinţa de presă. Hai să-i dăm bătaie!

***

Obosit, Tom Coleman îşi sprijinea coatele de tejgheaua proaspăt curăţată. Era din nou singurul client al localului. Vestea că pe aeroportul J. F. K. avusese loc un atentat cu bombă îi scosese din bar pe toţi jurnaliştii avizi de senzaţie. El fusese singurul care nu se arătase interesat de eveniment. Nu avea pentru cine să scrie un reportaj.

— Hei, Fergie! Mai ai sticla aia a mea?

Barmanul tocmai deschidea televizorul şi se chinuia să regleze baleiajul de pe verticală. Imaginea fugea mereu pentru că aparatul era un model vechi. Fusese al tatălui său în tinereţe. Îl privi lung pe Tom şi îi răspunse, cu o voce ţâfnoasă:

— Şi ce dacă o am?

— Ad-o'ncoa! Şi dă-mi un pahar! Mi s-a făcut cumplit de sete.

Ferguson oftă şi puse sticla de rom pe tejghea, mişcându-se cu încetinitorul parcă.

— Toate minunile ţin trei zile. La tine, n-a ţinut nici măcar 12 ceasuri. Şi vezi de-ţi ia singur paharul ăla! Fuck you!

Tom rămase imobil în faţa sticlei.

Barmanul reuşise să stabilizeze imaginea şi acum schimba canalele, căutând un post care transmitea în direct de la faţa locului. Era curios să vadă ce se întâmplă de fapt pe aeroport. Cine n-ar fi fost în locul lui?

În bar intră - cu paşi ca de pisică - femeia cu haine din poliester. Era la fel de beată ca în ajun. Când îl văzu pe Tom, rânji şi se apropie de el, adoptând o atitudine insidioasă.

— Ah, ciudatul cu apucături de poponar! Ce-i cu tine, ai rămas în crâşmă de ieri? Dormi cumva aici, în spatele tejghelei?

Da’ văd că te-ai înţolit, nu glumă! Ai pus-o de vreun furtişag sau ce?

Între timp, cotrobăia în micuţa poşetă, pe care o purta atârnată de umăr cu un lanţ de gablonţ. Scoase de acolo un chiştoc şi ceru:

— Mai dă şi mie focul ăla!

Aproape ignorând-o, ca şi prima dată, Tom scoase bricheta din buzunar, mecanic, şi o aşeză pe tejghea. Femeia îşi aprinse crâmpeiul de ţigară, suflă fumul pe nări şi, fără să mai ceară voie, se aplecă peste tejghea, de unde luă un pahar. Apoi destupă sticla de Cuba Libre, turnându-şi o porţie generoasă. Însetată, bău până la fund, după care spuse, ştergându-se la gură cu mâneca:

— Fain! Chiar foarte. Presupun că pentru una scurtă nici nu mai are rost să insist, nu-i aşa? Nu ţi s-a făcut poftă între timp...

Tom dădu din cap negativ.

— Nu, nu te mai obosi. Dar uite aici!

Scoase din buzunar o bancnotă de zece dolari şi o aşeză în faţa prostituatei.

— Ia-i, sunt ai tăi!

Femeia se înroşi, trânti paharul cu alcool de pământ şi şuieră printre dinţi:

— Mă... fac ceva pe banii tăi! Nu-mi trebuie mie pomană, ticălosule! Nebunule! Fuck you!

Se răsuci către Ferguson, care asista la scenă, neutru.

— Şi pe tine. Fuck you both!

— Ia mai du-te dracu’ de nebună! E al doilea pahar pe care mi-l spargi. Dacă mai vii pe-aici, să ştii că-ţi bătucesc dorsalul ăla greu încercat pe trotuarele din N. Y.! Ai înţeles?

Femeia ieşi din bar fără o vorbă, demnă şi elegantă ca o regină. Precis nu-şi mai amintea că, mai devreme cu doar câteva minute, ar fi fost dispusă să facă o felaţie pentru 20$...

Însă cioburile răzleţite în faţa tejghelei constituiau proba materială că totul se petrecuse în realitate.

— Nu ştiam că eşti atât de cool când îţi ieşi din pepeni, Fergie. Felicitări! M-ai dat gata.

Barmanul nu-i răspunse amicului său, văzându-şi în continuare de reglarea televizorului. Nu era pentru prima dată când se confrunta cu asemenea apucături ca acelea ale prostituatei.

Televiziunile se întreceau, care mai de care, să dea ştirilor o notă cât mai accentuată de senzaţional. Aeronava fusese minată de o grupare teroristă ce se autointitula Al Sayaf. Nu se formulaseră nici un fel de revendicări. Telefonul prin care controlul de zbor fusese anunţat în legătură cu prezenţa la bord a bombei precizase că este vorba doar despre un avertisment adresat Statelor Unite, ale căror agresiuni repetate împotriva statelor arabe atrăseseră mânia lui Allah. Acesta nu era decât începutul, dar, dacă S. U. A. continuau politica de imixtiune în Orientul Mijlociu, avea să urmeze un val de atentate din ce în ce mai mare. Scopul final - unul singur: „Să fie rasă de pe suprafaţa planetei ţara voastră de câini păgâni!”

Apoi urma să vină rândul Israelului, fără îndoială. Nici nu mai trebuia precizat.

Tom Coleman ciuli urechile când auzi numele organizaţiei Al Sayaf. Ceva se trezi în el. Îşi aduse aminte de cele două şuviţe de păr din caseta de valori de la bancă. Parcă se întâmplase în urmă cu o mie de ani. Parcă nu se întâmplase niciodată... Se întrebă ce se petrecuse oare cu viaţa lui... De ce îi luase Dumnezeu tot ce preţuise mai mult pe lume?

Îi reveniră în memorie dimineţile de duminică în care zăbovea în pat până târziu, hârjonindu-se cu soţia şi fetiţa lui; grătarul aprins în curte, unde frigea nişte hamburgeri delicioşi; sosurile picante pe care le prepara Mira, ajutată de micuţa Cindy. Se mânjeau din cap până în picioare cu ketchup, apoi se spălau, râzând, cu furtunul din grădină, udându-se în joacă unii pe alţii.

Fuseseră o familie fericită, iar Tom avusese tot ce îşi dorea: iubire, linişte sufletească, glorie, bani. Şi, dintr-o dată, toate acestea pieriseră ca un fum.

Nu putea să plângă, deşi ar fi vrut. Izvorul lacrimilor îi secase încă din primele săptămâni de la tragedie. Şi era prea obosit ca să se mai răzbune. Şi-apoi, pe cine? Pe o fantomă? Al Sayaf, un criminal colectiv fără chip. Era prea mult de suportat pentru un singur om...

Nu observă că o siluetă fragilă se aşezase lângă el. Era Selina Brent. Fata luă bricheta de pe tejghea şi îi spuse:

— Dacă ar fi de platină, nu ar putea fi mai valoroasă ca acum. E o brichetă cu o anume valoare sentimentală, nu? Şi chestia aia cu una scurtă tot nu îmi convine. Cât despre alcool...

Tom Coleman se întoarse spre ea şi, cu chipul brusc luminat, îi zise:

— Nu e cazul. M-am lăsat de băut definitiv!

Cu o mână sigură, luă paharul şi turnă conţinutul înapoi în sticlă, fără să ezite.

— Toate au un trecut şi un viitor. A fost doar o rătăcire de moment.

Selina zâmbi şi puse bricheta în faţa sa.

— Da, aşa e. Te cred.

Se întoarse spre Ferguson, arătând spre ecranul a cărui imagine începuse din nou să se dea peste cap. Întrebă:

— M-aţi văzut?

— De-abia am deschis televizorul şi uite..., răspunse barmanul, făcând un gest a neputinţă. Are draci pe el! Trebuie să mă hotărăsc o dată să cumpăr altul nou.

— Poate că ar fi mai bine, într-adevăr, spuse Selina. Am reuşit o transmisie extraordinară de pe aeroportul J. F. K.! În sfârşit, şeful meu a fost de acord să mă ocup de Al Sayaf. I-am spus că va mai lucra cineva împreună cu mine şi nu a avut nimic împotrivă, iar când i-am precizat că este vorba despre tine, m-a asigurat că avem timp de antenă nelimitat. E bine, Tom?

— Da, răspunse bărbatul. Chiar foarte bine. Mă bucur sincer că vom fi parteneri.

Afară, pe 45-th Street, vântul rebel răscolea coşurile de gunoi, fără să-i pese că oraşul se pregătea de culcare.

***

NEW YORK - în cifre

— Având peste opt milioane de locuitori, este considerat unul dintre cele mai mari oraşe ale lumii. Dacă se iau în considerare suburbiile şi localităţile limitrofe, se poate spune că marea metropolă adăposteşte aproximativ 18 milioane de suflete.

— Este sediul ONU începând cu anul 1946 şi, totodată, centrul financiar al întregii Terra Mater.

— Se situează în nord-estul S. U. A., la ţărmul Oceanului Atlantic, în zona de vărsare a Râului Hudson, fiind amplasat atât pe insulele Manhattan, Long şi Staten, cât şi pe continent.

— Navigatorul florentin Giovanni da Verrazzano a fost primul european care a ajuns pe aceste meleaguri, fiind considerat primul explorator al Golfului New York. În 1609, englezul Henry Hudson a ancorat în faţa Insulei Manhattan, intrând în contact cu indienii „algonkin”.

— Dar abia în mai 1624 sosesc primii colonişti olandezi, iar doi ani mai târziu este fondat noul oraş. Iniţial, Peter Minuit cumpără de la indieni Insula Manhattan, plătind cu echivalentul în podoabe, cuţite şi băuturi alcoolice a 30$. Aici începe să se construiască zona Battery, nucleul aşezării denumite Nieuw Amsterdam şi, mai apoi, al metropolei de astăzi.

— În ciuda tuturor aparenţelor, nu World Trade Center - cu cele două turnuri gemene ale sale - este considerată a fi mândria americanilor, ci Statuia Libertăţii. Situată pe Insula Bedloe, la intrarea în Golful New York, aceasta simbolizează prietenia dintre S. U. A. şi Franţa. Statuia este vizitată anual de peste un milion de turişti.

CAPITOLUL VI

Avionul aterizase pe o pistă cu iarbă, aflată la marginea unui crâng de pini uriaşi. Aerul era pur şi neobişnuit de rece pentru acel anotimp. Cei trei arabi coborâră din aparatul de zbor, înfrigurați. Obişnuiţi cu clima tropicală şi cu aerul fierbinte al deşertului, li se părea că acum au ajuns la Polul Nord sau că au intrat într-un frigider. Tremurau cu toţii în mod vizibil.

Adnan Hakkar încerca să îşi păstreze demnitatea, dar în sinea sa se căina că îşi alesese un costum atât de subţire şi încălţări cu talpă de crep: proastă inspiraţie am avut cu hainele astea! Şi nimeni nu m-a avertizat, ba chiar mai mult, poate şi-au râs în barbă când au văzut ce straie mi-am ales. Ticăloşii!

La scara avionului erau aşteptaţi de un bărbat cu o constituţie masivă, având fălci pătrate şi părul roşu, care trădau originea lui europeană. Era îmbrăcat într-o salopetă neagră - prevăzută cu tot soiul de buzunare, ce se închideau cu nişte fermoare metalice - şi purta pe creştet o bască albastră cu o efigie întortochiată. La o privire mai atentă, o persoană avizată

ar fi recunoscut crucea fascistă, subliniată printr-o coroană de frunze de laur şi două ciolane încrucişate. Semăna destul de bine cu un pirat al secolului al XXI-lea.

— Vorbiţi engleza?

Era prima întrebare pe care le-o adresă celor trei, în chip de bun venit.

— Bineînţeles, răspunse Hakkar. Chiar şi germana, dacă ţi-e mai convenabil, adăugă arabul, gândindu-se că n-ar fi exclus ca gazda lui să fie neamţ.

— Nu sunt neamţ, strâmbă roşcovanul din nas, înlăturându-i bănuielile. M-am născut în Alsacia.

— Aha, deci francez!

— Nu am nici o cetăţenie. Sunt apatrid... dar să mergem! Vă conduc la comandament pentru a stabili detaliile perioadei de instrucţie.

Pilotul se ivi în uşa aparatului de zbor, afişând un chip speriat.

— E moartă... Margot e moartă... Ce s-a întâmplat?

Plin de dispreţ, Adnan Hakkar se întoarse şi îl ţintui cu privirea, apoi spuse pe un ton batjocoritor:

— La un moment dat, s-a împiedicat de ceva şi şi-a frânt gâtul. Noi n-am avut cum s-o ajutăm. A fost numai vina ei.

După aceea, se întoarse spre cel care îi întâmpinase şi îl zori:

— Unde ziceai că e comandamentul ăla?

Plecară încolonaţi spre o clădire care se zărea printre brazi, la circa cinci sute de metri distanţă. Era un cub de beton, cu ferestrele grosolane dintr-un lemn negeluit şi un acoperiş de carton gudronat. Părea mai degrabă o magazie sau o magherniţă - dacă observai cu atenţie tencuiala -, în care locuiau cerşetorii fără de speranţă.

Interiorul părea şi el dezolant, dar era bine încălzit. Intrară în unica încăpere, cu podelele de brad alb sclipind de curăţenie şi mobilată cu mese grele din lemn, pe care se îngrămădeau hărţi şi teancuri de dosare.

În spaţiul dintre ferestre, un întreg perete era ocupat de nişte rafturi - confecţionate din acelaşi brad alb - pe care se aflau, de asemenea, dosare şi suluri de hărţi.

În mijlocul încăperii trona un godin uriaş, din fontă, cu burlanul scos direct prin tavan. Focul înroşise metalul sobei, iar căldura degajată mirosea plăcut a scoarţă de stejar.

— Luaţi loc! spuse roşcovanul, aruncându-şi basca pe un raft, cu un gest precis. Mă numesc Armand. Mă voi ocupa în mod special de instrucţia voastră.

Luă de pe un raft trei dosare cu coperte galbene şi le aşeză dinaintea sa.

— Aţi mâncat ceva în avion?

— Nu, răspunse Hakkar. Nu ne-au plăcut bucatele pregătite. Şi, ca să fim înţeleşi, îţi mai spun ceva. Religia noastră nu ne permite să ne atingem de carne de porc şi nici de alcool. De asemenea, nu ne place să fim deranjaţi cu întrebări inutile... Şi ne trebuie nişte haine mai groase pe lângă mâncare. Acum!

Armand râse.

— Observ că e adevărat ce se scrie în dosar despre tine...

— Adică?

Roşcatul luă mapa şi citi:

— Dur, orgolios, plin de sine. Să îţi mai citesc?

— Bagă-ţi undeva dosarul ăla. Mâncare! Acum!

— Bine-bine...

Ridică un telefon celular de pe masă şi formă un număr. Apoi aşteptă, preţ de câteva secunde.

— Adu mâncare pentru luptătorii arabi! Rapid!

Închise dosarele şi le aşeză la loc în raft.

— Am uitat de la ce distanţă veniţi. Drumul a durat câteva ore bune, trebuie să recunosc... O să vă las să mâncaţi şi să vă odihniţi. Începem instructajul după-amiază, dacă n-aveţi nimic împotrivă.

Primiră hrana aşteptată - nişte cutii de carton, în care se găsea pâine nedospită şi conserve de carne de vită în suc propriu. Nimic altceva decât raţii de război, cu care erau obişnuiţi de atâta amar de vreme.

O hrană consistentă şi - mai ales - sigură, aprecie Hakkar masa la adevărata ei valoare.

După ce s-au hrănit, au fost conduşi de gardianul lor roşcovan prin pădurea de pini spre o baracă lungă. Acesta urma să fie dormitorul lor. Secţionat în mai multe încăperi - aflate de-o parte şi de alta a unui coridor întunecos -, fusese fabricat din aceleaşi materiale, de o mână de neprofesionist.

În camera ce le fusese repartizată, găsiră până şi acelaşi tip de godin, dar în el nu era nici pic de foc.

— Lemne găsiţi în lada de colo. Echipamentul vostru se află în dulapul ăsta. Tot ce aveţi nevoie... Găsiţi şi Coranul acolo, de asemenea, covoare pentru rugăciune... absolut tot ce vă trebuie.

Apoi roşcovanul scoase dintr-unul din numeroasele sale buzunare cu fermoar un telefon celular, asemănător cu cel al lui Hakkar.

— Ai toate numerele necesare în memoria aparatului. Aşa vom putea păstra legătura. Încearcă - pe cât posibil - ca toate convorbirile să fie cât mai scurte şi fără amănunte legate de activitatea noastră. E mai sigur aşa, pentru că serviciile secrete americane se ocupă şi cu interceptarea convorbirilor telefonice, chiar dacă nu au vreun mandat în acest sens. S-a auzit despre multe asemenea cazuri. Dacă nu aveţi ce să mă întrebaţi, am plecat. Vorbim mai târziu.

Acestea fiind spuse, ofiţerul părăsi încăperea cu un pas greu, apăsat.

Hakkar dădu din cap în semn că totul e în regulă şi se aşeză pe patul de metal, acoperit cu nişte pături aspre. Chipul său nu exprima nimic. Oricum, putea fi şi mai rău decât atât.

— Facă-se voia lui Allah! spuse el, după care se întoarse spre Ahri. Fă un foc zdravăn ca să încălzim conservele astea! Şi dă-mi Coranul mai repede!

***

Pe măsură ce se lăsa întunericul, lui Tom Coleman i se făcea tot mai teamă că pânda lor era inutilă. Selina şi cu el aşteptau, cuminţi, în automobilul parcat la cincizeci de metri de Liberty Plaza şi priveau pe rând cu binoclul spre intrarea blocului Saunders. Lumea intra şi ieşea din imobil, dar cei de care erau ei interesaţi nu apăreau. Era vorba despre un grup de arabi care, în acea seară, trebuia să aibă o întrunire la sediul „Organizaţiei pentru Emanciparea Femeii Arabe”. De fapt, o acoperire pentru activitatea celor de la Al Sayaf.

Selina cumpărase o cutie de gogoşi cu scorţişoară şi două cafele mari, în pahare de plastic, iar acum mâncau cerculeţele de aluat înmuiate în lichidul fierbinte. Erau cu adevărat înfometaţi.

— Poimâine mergem la Washington D. C., spuse Tom, cu binoclul la ochi.

— Pentru?...

— O să ne întâlnim cu un prieten de-al meu, care ne poate ajuta. Lucrează în corpul de pază al Casei Albe şi deţine o sumedenie de informaţii la care noi nu putem ajunge.

— Oho! Ai cunoştinţe sus-puse, domnule. Nici nu bănuiam cu cine am de-a face...

— Da, e un băiat de aur, ignoră Coleman ironia partenerei lui. Am fost colegi de facultate. Practic, eram inseparabili, ca doi fraţi ce împărtăşesc acelaşi destin.

Tânăra încetă să mai mestece şi privi, încordată, spre intrarea în imobil. Luă binoclul din mâna tovarăşului ei şi îl duse la ochi.

— Ei sunt! Priveşte la cel cu mustaţă, îmbrăcat în burnuz alb, şi la ceilalţi doi în costume negre... Cred că sunt gorilele primului individ, cu toate că gabaritele lor sunt foarte asemănătoare.

Ziaristul apucă binoclul şi se uită în direcţia indicată, reglând calitatea imaginii.

— Da, i-am văzut.

Ieşi rapid din maşină şi o porni grăbit înspre intrarea în imobil. Profită de prezenţa mai multor tineri, care aşteptau la unul dintre cele trei lifturi din hol şi se amestecă printre aceştia. Cu toţii - aşa înţelese ziaristul din discuţiile pe care le purtau între ei - erau practicanţi de arte marţiale şi mergeau la sala de antrenament, situată undeva la etajul 32.

Bărbatul cărunt cu barbă lungă se urcă în lift, împreună cu bodyguarzii, iar Tom se strecură alături. Ajunse să stea chiar în spatele celui ce părea a fi şeful grupului. Era puţin mai înalt decât el, dar mult mai gras sau, poate, foarte solid. Nu reuşea să-şi dea seama de realitate, date fiind straiele ample cu care era înveşmântat arabul.

Acesta din urmă, împreună cu gărzile lui de corp, coborî la etajul 27. Din fericire, jumătate din grupul de tineri părăsi liftul tot acolo. La etajul cu pricina se găsea un club de bridge, frecventat de o mulţime de oameni. Din holul central, două coridoare lungi porneau într-o parte şi în cealaltă.

Tom se opri în dreptul oglinzii imense din hol, ca pentru a-şi aranja ţinuta şi a se pieptăna. Reuşi să identifice destul de repede uşa pe care intraseră cei trei bărbaţi. Apartamentul coincidea cu poziţia pe care i-o indicase noua lui colaboratoare. Mulţumit, se îndreptă din nou spre lift şi coborî la maşină. Aveau

din nou de petrecut ore lungi de aşteptare, dar asta nu mai conta. Un pas foarte important tocmai fusese făcut.

Îi confirmă Selinei că a identificat sediul organizaţiei şi că informaţia ei fusese corectă. Pe urmă îşi bău cafeaua, dar, când să ia o gogoaşă, observă că nu mai erau. Îşi privi lung şi cu reproş frumoasa parteneră, apoi spuse, cuprins subit de o veselie cum de mult nu mai încercase:

— Tu nu ţii deloc la siluetă, dragă? Nu te poţi abţine de la mâncare? Chiar nu îţi pasă dacă vei ajunge o balabustă lată în şolduri, ca... o barcă pescărească, sau vei rămâne o prinţesă drăguţă, cu talie de viespe?

Selina îl privi, îmbufnată, însă nu răspunse provocării. Ar fi fost inutil.

— Primul semn al obezităţii cronice - mai ales cea... pe bază de gogoşi - este pierderea auzului, continuă Tom să o tachineze.

— Dacă vrei să ştii, erau gogoşi dietetice, gătite cu margarină.

Special am comandat dintr-astea. Sâc!

— Da, iar făina era şi ea de grâu, fără amidon importat din Rusia, nu-i aşa? Shit! Cine te crede?!

Se priviră lung, apoi izbucniră în râs amândoi. Păşiseră cu dreptul în acea anchetă de la care aşteptau foarte multe, iar asta le stimula optimismul.

— Mă duc să mai cumpăr o cutie de gogoşi, spuse fata. E la doi paşi. Poate de data asta îţi las şi ţie...

— În regulă, însă poate găseşti vreun sandviş cu piept de curcan şi cu maioneză pentru mine. Dar să nu întârzii!

— Bine, spuse tânăra, trântind portiera în urma ei.

Coleman îşi aprinse o ţigară şi îşi concentră din nou atenţia asupra clădirii din faţa sa. Tocmai trăgea cu sete un fum când văzu cum - printr-un geam de la un etaj superior, într-o ploaie de cioburi - ţâşneşte un corp uman, ca azvârlit de o catapultă. Părea o pasăre uriaşă, cu aripile deschise în vânt.

Urmărindu-i zborul cu respiraţia tăiată, ziaristul realiză ime diat că aripile acelea strălucitoare erau, de fapt, faldurile unui veşmânt amplu, specific arab. Înţelese repede că individul ce se prăbuşea în gol era arabul cu barbă, cel pe care îl urmăreau el şi

Selina. Bărbatul se prăbuşi pe copertina de sticlă - montată în rame de aluminiu deasupra intrării - şi căzu după aceea pe o jar dinieră imensă, plină cu zorele şi glicină. Trupul său masiv

era acum acoperit de o ploaie de cioburi ce căzuse din cer şi de fragmente albe de metal givrat.

Tom Coleman sări din maşină şi alergă spre intrare, împreună cu o mulţime de curioşi. Presimţi că şi Selina - care era la o dis tanţă de numai 20 de metri de maşină - făcea acelaşi lucru. În timp ce se apropiau de locul incidentului, alte două trupuri căzură, unul după celălalt, direct în stradă. Primul ateriză pe un Cadillac roşu ca zmeura, preschimbând capota acestuia într-un soi de armonică, iar cel de-al doilea izbi asfaltul la doar trei paşi de ziarist. Erau cei doi bodyguarzi în costume negre care, se vede treaba, nu se achitaseră prea bine de sarcina încredinţată şi plătiseră cu viaţa.

Cele trei serii de zgomote ce însoţiseră căderile făcuseră ca toată lumea din stradă şi din apropierea peronului de la intrare să fugă, îngrozită, fie pe cealaltă parte a străzii, fie în holul clădirii. Dar nu se mai prăbuşi nimeni. Din fericire...

Ziaristul se apropie de jardiniera în care zăcea, contorsionat, trupul bătrânului, de parcă ar fi fost făcut din funie răsucită. Îl privi înmărmurit. Un ciob lung de sticlă groasă îi perforase pieptul şi ieşise din burnuzul alb undeva sub omoplatul stâng. Chipul îi era total desfigurat, deoarece sticla prin care trecuse îi jupuise aproape toată pielea obrazului şi mai mult de jumătate din barba căruntă. Arăta exact ca un monstru dintr-un film de groază.

Selina se opri chiar în spatele partenerului său şi scoase camera de filmare din geanta purtată pe umăr. Începu să-şi facă meseria, cu sânge rece, dar Tom acoperi obiectivul micului aparat cu palma sa, împingându-l într-o parte.

— Ce faci?! protestă fata, încercând să-şi elibereze focalizatorul şi să filmeze în continuare scena. Lasă-mă să-mi fac treaba; doar n-ai înnebunit!

— Vino după mine! Îi aruncă bărbatul, trăgând-o înăuntru.

Din clădire începură să apară oameni, unii curioşi, alţii îngroziţi de cele întâmplate.

Tom observase cu atenţie grupul de gură-cască încă din clipa când acesta începuse să se formeze în jurul cadavrelor, iar acum o prinse pe Selina de cot, mascându-i cât putea de bine aparatul de filmat. Se adăpostiră în spatele unui ficus uriaş, de unde toate cele trei lifturi puteau fi urmărite foarte clar. Apoi îi şopti fetei:

— Filmează lifturile cât mai discret cu putinţă! Dar să nu îţi scape nimic!...

Abia atunci înţelese fata de ce se comportase aşa partenerul ei. Acest mentor al său avea experienţă cu duiumul, trebuia s-o recunoască. Afară n-ar mai fi reuşit să filmeze nimic senzaţional.

Peste mai puţin de două minute, primul lift îşi deschise uşile culisante, iar din el coborî un grup numeros, de aproximativ zece persoane. Toţi oamenii se grăbeau să ajungă cât mai repede la locul accidentului, în afară de un personaj straniu, care imediat le atrase atenţia celor doi.

Bărbatul avea o constituţie masivă. Mai mult decât masivă, era aproape un uriaş, părând a fi construit din beton şi oţel. Avea părul cărunt, iar figura lui te ducea imediat cu gândul la un criminal psihopat. Păşea lent, dar foarte apăsat, prin holul cu covoare de mochetă, iar privirile pe care le împărţea în stânga şi-n dreapta semănau cu două aruncătoare de flăcări. Nu se grăbea şi nu părea interesat de drama care tocmai avusese loc. Ca şi cum ar fi venit din altă lume...

Tom o prinse din nou de mână pe Selina, după care cei doi o şi porniră pe urmele bărbatului, filându-l de la o distanţă de aproximativ zece paşi. Ajunşi în stradă, văzură că acesta se îndrepta spre o limuzină argintie cu trei rânduri de uşi, ce fusese parcată puţin mai departe de intrarea principală în clădire.

— Repede! exclamă Coleman şi o trase pe fată spre Fordul său.

După ce se urcară în maşină, bărbatul porni motorul, în vreme ce suspectul cu părul cărunt se îmbarca în limuzină, la rândul său. Automobilul de lux demară lin, aproape fără zgomot.

Tom lăsă o distanţă de vreo două sute de metri între ei, ca o măsură de prevedere, apoi se angajă în urmărire.

Bulevardele erau extrem de aglomerate la acea oră, dar limu zina putea fi lesne observată pentru că sărea în ochi de la o poştă. Era atât de lungă încât, printre celelalte automobile, părea un transatlantic care aluneca pe lângă nişte bărcuţe.

Ieşiră din Manhattan - trecând peste Râul Hudson, în dreptul Podului Verrazano - şi ajunseră în partea continentală a oraşului, spre Jersey.

Limuzina intră în Parcul Bulloch şi se opri în faţa unei clădiri joase, cu arhitectură barocă.

Ziaristul opri motorul şi toate luminile Ford-ului său, pe când automobilul înainta încă. Apoi luă din torpedou binoclul puternic cu infraroşii şi se concentră asupra pasagerilor.

Cel dintâi coborî bărbatul cu figura fioroasă, de criminal, care privi cu atenţie într-o parte şi în cealaltă. Acesta îi făcu loc unui individ în burnuz alb, care se dădu jos din maşină cu mişcări majestoase.

La vederea siluetei sale, Tom aproape că scăpă binoclul din mână. Rămase mut de uimire privind la cei doi tipi, care tocmai atunci pătrundeau în clădire.

Bărbatul-cu-mişcări-majestoase nu era altul decât nefericitul... care se prăbuşise de la etaj.

— Nu se poate..., murmură ziaristul, punându-şi binoclul pe genunchi.

— Ce-i cu tine? întrebă Selina, nedumerită. Parcă ai văzut un strigoi!

— Da! murmură Tom Coleman. Chiar aşa. Am văzut un strigoi... viu, în carne şi oase.

***

Tabăra de antrenament era organizată după cu totul alt fel de principii decât cele cu care era obişnuit Hakkar. Disciplina nu se baza pe o ierarhie impusă prin supunere, ci prin consimţământ. Nu i-a fost greu să înţeleagă că, de fapt, cei care se aflau aici - în diverse stagii de antrenament - erau mercenari ce nu aveau alt scop în viaţă decât banii. Şi, pentru că nu ştiau să-i producă într-un alt mod, îşi puneau la bătaie singurul lucru pe care îl aveau de vânzare: propria persoană. Pentru a primi un preţ cât mai bun, trebuia ca marfa oferită să fie de cea mai bună calitate. Bine antrenaţi, valorau enorm. De aceea, se străduiau să facă totul perfect din proprie iniţiativă. Şi chestia asta le ieşea foarte bine. Erau ca nişte animale bine antrenate ca să ucidă.

Hakkar era uimit de ceea ce vedea, dar nu îşi exterioriza sentimentele şi nu lăsa să se vadă că era pur şi simplu pierdut printre străinii aceia, care nu credeau în nimic, în afară de bani. Zeul lor era banul, un lucru de care arabul nu se simţise legat niciodată.

Cum să nu ucizi asemenea hiene necredincioase? se gândi el, contrariat. Mai rău ca animalele... Ăştia n-au nimic sfânt în sufletul lor!

Dimineaţa, deşteptarea se dădea la ora cinci. Îmbrăcaţi sumar, plecau prin pădurea de pini într-un marş forţat - care dura un ceas şi jumătate - alergând în grupuri mici pe pantele abrupte, pline de trunchiuri prăbuşite. Tot terenul era înţesat de capcane: fie mine fumigene - care te împroşcau cu o cenuşă urât mirositoare - fie laţuri de frânghie, ce te smulgeau de glezne şi te azvârleau în aer, la peste douăzeci de metri înălţime, ori garduri de sârmă ghimpată - ce se ridicau fulgerător din frunzişul putred şi te strângeau în braţele lor, înţepându-te şi rănindu-te îngrozitor.

Cine rămânea în urmă sau era accidentat risca să fie împuşcat, fără nici un fel de avertisment. Dar asemenea evenimente nu prea aveau loc pentru că cei care ajunseseră aici erau adevăraţi profesionişti, şi nu nişte bieţi elevi de colegiu.

De-abia după acest marş de înviorare, urmau toaleta de dimineaţă şi micul dejun.

Arabii nu luau masa împreună cu ceilalţi mercenari, din motive lesne de înţeles. Primeau întotdeauna raţii de război, închise în cutii cafenii. Îşi fierbeau singuri ceaiul de iasomie într-un ibric pântecos şi consumau foarte multe fructe şi sucuri din fructe.

După aceea, se luptau cu două ore de perfecţionare a limbii engleze, pe care le petreceau într-un fel de sală de clasă, cu bănci vechi din lemn. Era mai mult o relaxare, după care începea in strucţia adevărată. Opt ceasuri de muncă grea, întrerupte de o pauză de masă care dura trei sferturi de oră.

Marşurile combinate prin pădurile acelea friguroase, deprin derea mânuirii explozivilor şi a substanţelor chimice de luptă, exerciţiile de tragere cu o mulţime de tipuri de armament şi, mai ales, simulările de gherilă urbană - iată „lecţiile” la care erau supuşi, pe străzile de carton melaminat ale unui oraş machetă.

Semăna destul de bine cu un cartier din vestul Londrei, iar ei aveau misiunea de a ataca ba o ambasadă, ba o secţie de poliţie sau un centru comercial, ba grupuri de persoane care participau la fel de fel de mitinguri. Poligonul acela era pur şi simplu impre sionant, atât ca dimensiuni, cât şi ca structură.

Arabii nu mai văzuseră o asemenea bază de antrenament în viaţa lor.

Seara, aveau două ceasuri de pregătire fizică în sala de forţă a taberei, urmate de alte două de arte marţiale. Se perfecţionau în tehnici de luptă stranii, care erau predate de doi călugări budişti, sosiţi direct din Nepal.

Înainte de culcare, mai aveau parte de o cină frugală, servită în aceleaşi cutii de carton, după care urma curăţarea echipamentului de luptă, inclusiv a armamentului folosit. La ora 11.30 p. m. se dădea stingerea şi - timp de o jumătate de oră - nimeni nu avea voie să facă nici cea mai mică mişcare. Apoi tabăra prindea viaţă din nou.

Mulţi dintre mercenari se adunau într-un fel de club sau în sala de clasă ca să bea bere - alt fel de alcool era cu desăvârşire interzis - şi să joace cărţi sau biliard.

Hakkar şi cei doi locotenenţi ai săi nu luau parte la asemenea activităţi. Rămâneau închişi în lumea lor strâmtă, în care punctul central îl constituiau Coranul şi slujirea lui Allah. Începând cu ora 12.00 p. m. aveau suficient timp pentru a se ruga în voie - nu aşa ca în cursul zilei, între două salturi înainte şi trei lupte corp la corp.

Câteodată, însă, Adnan Hakkar mergea să se întâlnească cu comandantul cel roşcovan, seara târziu, şi petrecea câte un ceas încheiat în compania acestuia. Nu se putea spune că deveniseră prieteni, dar se simţeau legaţi prin acel „ceva” pe care îl aveau în comun.

Amândoi erau războinici prin excelenţă - maşini de ucis perfecte, chiar şi cu mâinile goale.

Beau împreună ceai şi stabileau amănunte cu privire la programul de antrenament al grupului arab. Spre bucuria islamistului, roşcovanul reacţiona pozitiv la sugestiile oaspetelui său, îndeosebi pentru că acestea înăspreau procedurile ce trebuiau executate. Arabul n-avea nici cea mai mică intenţie să-şi menajeze oamenii. Dimpotrivă... Dorea ca locotenenţii săi să fie pregătiţi cât mai aproape de perfecţiune. În plus, ştia că eforturile lor deosebite n-aveau cum să le strice.

— Nu vreau să iasă din ei nişte pămpălăi. Trebuie să ştie să se descurce în orice fel de situaţii cu care s-ar confrunta. Numai aşa vor putea să dea dovadă de curaj, devenind fii de nădejde ai Islam-ului!

— Din mâna mea nu ies niciodată pămpălăi, te asigur, Hakkar! Cei care nu se ridică la nivelul cerut de programul de instrucţie sfârşesc, de regulă, prin a muri sau a rămâne infirmi pe viaţă. E plină pădurea de osemintele lor; n-ai decât să constaţi de unul singur!

— Ştiu... şi înţeleg, dar tu te ocupi de un anume fel de oameni, cu o mentalitate diferită de a noastră. Noi, arabii...

— ... Unde crezi că mi-am făcut primul stagiu înainte de a deveni instructor? îl întrerupse comandantul, cu un zâmbet sinistru pe buze.

Îşi ridică mâneca bluzonului uşor pe care îl purta şi îşi descoperi umărul, scoţând la iveală un tatuaj ciudat.

Hakkar îl privi mirat, dar foarte atent şi pe jumătate bucuros. Apoi făcu acelaşi gest, lăsând să se vadă un tatuaj identic. Era un desen format din arabescuri albastre care, privit cu atenţie, dezvăluia formele înfricoşătoare ale unui trup de ginn - jumătate om, jumătate berbec. Era duhul din lampa lui Alladin, cel care îndeplinea orice poruncă a stăpânului său.

— Semnul sasanid! remarcă arabul, încântat. Ai fost la Haditha?

— Da, am petrecut şase luni în Irak. Asta s-a întâmplat acum cinci ani, după războiul din Golf. Am mai trecut şi prin Iran, Siria, Liban, Yemen, Afganistan şi alte ţări. Aşa că pot spune că ştiu destule despre sufletul arab şi despre religia musulmană ale celor aproximativ un miliard de credincioşi.

— Poate despre omul... arab, la modul general, cunoşti unele lucruri, însă nu şi despre adevăratele lui convingeri religioase. Oricât de bun ai fi, tot un câine necredincios vei rămâne până la sfârşitul zilelor tale! Coranul şi calea spre mântuire nu se vor deschide niciodată pentru tine, decât dacă te vei pocăi.

Obţinuse de la comandant un program special de antrenament, ce cuprindea instrucţie pe simulatoare de zbor. Fuseseră dotaţi cu un aparat ultramodern, de genul celor cu care se antrenau piloţii din Royal Navy - Marina Regală Britanică. Tipurile de aparate de zbor simulate erau în număr de o sută, începând cu elicoptere, aeronave civile de marfă sau de pasageri şi continuând cu majoritatea avioanelor de luptă utilizate de ţările membre ale NATO.

De asemenea, introdusese suplimentar în program - suprimând una dintre orele de limba engleză - o oră de

geografie şi topometrie, în care soldaţii se familiarizau cu tot ceea ce trebuie să ştie un pilot despre navigaţia aeriană.

Trecuseră deja trei săptămâni de antrenamente intensive - când se treziră, pe nepusă masă, cu un musafir neaşteptat. Era chiar Ibn Moussa.

CAPITOLUL VII

Discuţia avea loc în camera din spate a barului Pulitzer s al lui Ferguson. Vorbeau în şoaptă, pe întuneric, cu draperiile din mătase lăsate în jos - conspirativ.

— Odată, Fergie mi-a salvat viaţa. E destul de mult de-atunci, dar aşa ceva nu se uită cu una, cu două. Din acest motiv am acceptat să mă întâlnesc cu tine. Ferguson mi-a spus că ai nevoie de ajutor. Nu-ţi promit nimic, dar am să încerc să te ajut... În cazul în care nu-mi ceri imposibilul.

— Îţi mulţumesc!

Străinul care stătea de vorbă cu Tom Coleman rămăsese în penumbră şi la o oarecare distanţă, nevrând să fie observat de aproape.

— Nu mie trebuie să îmi mulţumeşti, ci lui. Oricum, să ştii că îmi eşti simpatic, lucru care mi se întâmplă foarte rar atunci când fac cunoştinţă cu cineva. Vreau să zic când dau cu ochii de el. Nu sunt un tip din cale-afară de sociabil. Şi ar mai fi ceva. Pe vremea în care lucrai la New York Times îţi urmăream articolele ori de câte ori aveam timp. De obicei, nu băteai deloc câmpii. Scriai scurt şi la obiect, iar ăsta e un lucru lăudabil.

— Mă bucur, dar să revenim...

— OK. Te atenţionez încă de la început că nu are rost să mergi pe pista despre care mi-a spus Fergie. Al Sayaf e, de fapt, o organizaţie teroristă fantomă, pusă pe picioare chiar de băieţii noştri. Înţelegi ce vreau să spun?

— Bine, dar nu pricep care ar fi scopul unui asemenea demers...

— Fuck! Simplu ca bună ziua. Şi meschin, totodată. E vorba despre o infailibilă fabrică de bani. Un mod de a colecta fonduri, cum nu se poate mai ingenios.

— Tot nu pricep, te rog să mă scuzi!

— Mă dezamăgeşti, Coleman. Te-am socotit dintodeauna o minte pătrunzătoare, ce naiba!

— Îmi pare rău!

— Lasă! Ştii doar că Senatul a redus drastic fondurile alocate CIA. Administraţia Clinton - fir'ar ea să fie! - aproape că ne-a lăsat cu ochii în soare. Activitatea noastră risca să se diminueze, dacă nu chiar mai rău, din lipsă de bani. Aşa că am fost nevoiţi să căutăm surse proprii de finanţare. Acum înţelegi?

— Adică droguri, sex, prostituţie şi alte asemenea..., mormăi ziaristul.

— Acum mai vii de-acasă. În continuare, s-au trasat două principii sau idei principale, cum vrei să le spui.

— Şi anume?

— Unu: banii cei mulţi se găsesc în lumea arabă, nu în America şi nici măcar în Europa. Doi: magnaţii petrolului pompează sume uriaşe în activitatea teroriştilor de pe întreg mapamondul. Noi ne-am gândit că n-ar fi rău ca o organizaţie secretă - de tipul celei pe care am înfiinţat-o sub denumirea Al Sayaf să colecteze o parte din bani pentru autofinanţare. Cu alte cuvinte, liderii acestei organizaţii sunt oameni de paie care colectează banii şi ni-i dau nouă. Îşi opresc şi ei o parte, bineînţeles, pentru a face ca totul să pară cât mai verosimil şi pentru a-şi mai căptuşi propriile buzunare. Până la urmă, e o afacere din care toată lumea trebuie să trăiască.

— Deci totul nu e altceva decât o scamatorie financiară...

— Altminteri, cum crezi că şi-ar permite o organizaţie teroristă să aibă sediul pe teritoriul american şi mai ales pe Insula Manhattan, cu vedere la bulevard, în inima New York-ului? Normal că sunt protejaţii noştri!

— Şi atentatul cu bombă de ieri?

— O înscenare, pusă la cale tot cu ajutorul agenţilor CIA. Al Sayaf trebuie să îşi justifice activitatea, organizând atentatele pentru care este plătită. De aceea, din când în când, mai plasează şi ei câte o bombiţă, mai deturnează un avion, mai iau nişte ostatici... Mărunţişuri inofensive la nivel planetar, nu-i aşa?

— Şi nu e riscant pentru populaţia Statelor Unite?

— Nu prea. Bomba de ieri, de exemplu, nici nu a existat în realitate. A fost doar o cutie de biscuiţi nevinovată, cu ceva TNT expirat în ea şi o capsă pirotehnică ordinară. N-ar fi sărit în aer nici dacă... ai fi rugat-o, iar dacă totuşi o făcea, zgâria vreo trei persoane şi, în cel mai rău caz, provoca o hemoragie nazală vreunei babe care ar fi avut ghinionul să se afle prin apropiere.

Crezi că, dacă nişte terorişti adevăraţi ar fi instalat o bombă adevărată, am fi avut mijloace să-i oprim? Aiurea...

— Rămân înmărmurit de cele ce-mi spui. Pur şi simplu înmărmurit...

— Este crunta realitate, dragul meu. Securitatea în aeroporturi a cam dispărut - tot din lipsă de fonduri guvernamentale -, iar marile companii aeriene nu vor să facă investiţii în acest sens. Cum să-şi protejeze aparatele de zbor, când taxele şi impozitele cresc de la o zi la alta, iar administraţia nu acordă o protecţie reală companiilor aeriene? De unde bani pentru securitatea pasagerilor?

— Aşadar, dă-i încolo de oameni, bani să iasă...

— Cam aşa ceva. Avionul acela ar fi explodat ca un balon de săpun, dacă cineva ar fi vrut cu adevărat ca acest lucru să se întâmple, te asigur. Scenariul a fost perfect conceput, iar rezultatele sunt excelente. S-a făcut multă vâlvă, ziarele au scris în draci despre teroriştii invizibili, iar televiziunile au transmis până le-au sărit capacele fel de fel de elemente senzaţionale.

— A fost un subiect destul de gras, trebuie să recunosc.

— Principalul e că, în final, toată lumea a fost cât se poate de mulţumită. În plus, în mod indirect, am reuşit să le tragem un perdaf usturător şi celor două megacompanii: American Airlines şi TWA, care erau proprietarele aparatului aşa-zis dinamitat. În ultimii ani, au cam început să îşi ia nasul la purtare, când le aminteam că trebuie neapărat să investească în securitatea zborurilor şi că CIA este „echipa” de care au nevoie. E drept, au primit amenzi usturătoare, însă tot n-au adoptat vreo soluţie care să ne favorizeze, aşa că era nevoie de o măsură drastică din partea noastră. Şi am pus-o în aplicare prin intermediul „temutei” şi ultrasecretei organizaţii „teroriste” Al Sayaf. Cum s-ar zice, am împuşcat mai mulţi iepuri dintr-o singură lovitură. Nu e amuzant?

— Dar ieri, un bătrân care se afla în acel avion a făcut infarct din cauza sperieturii. A decedat pe drum spre spital, aşa am auzit.

— Pierderi inevitabile, care sunt întotdeauna luate în calcul. Nu se poate război fără victime. Deci, abandonează şi această idee. Dacă vrei să scrii despre teroriştii adevăraţi, du-te în Afganistan, în Libia sau măcar în Irak!

— Explozia de la World Trade Center din ,93 a fost tot aranjamentul vostru? întrebă Coleman, cu vocea gâtuită de emoţie.

Tom îşi strânse pumnii, iar unghiile îi intrară în carne până la sânge. Nările i se albiseră de furie şi era pregătit din moment în moment să sară la gâtul bărbatului, care continua să stea retras în umbră, în faţa sa. Prea vorbea cu indiferenţă despre moarte...

— Ştiu încotro baţi! răspunse înaltul personaj din CIA. Atunci au murit soţia şi fiica ta. Nu, acel atentat a fost real, iar teroriştii - adevăraţii terorişti - şi-au primit pedeapsa. Să nu crezi că suntem chiar atât de nebuni încât să ucidem cu bună ştiinţă cetăţeni americani şi să aruncăm în aer un simbol naţional de-al nostru. Chiar dacă avem nevoie de fonduri, ne-au mai rămas câteva fărâmiţe de etică, patriotism şi umanism...

Tom îşi plecă privirea în pământ şi îşi destinse muşchii. Încerca să se elibereze de furia ce pusese stăpânire pe el, ameninţând să-l ducă într-o nouă fundătură a vieţii. Avea nevoie să fie lucid şi rece pentru a judeca lucrurile cât mai corect cu putinţă.

— Cât despre bărbatul pe care ai impresia că l-ai văzut murind - pentru ca mai apoi să apară viu şi nevătămat -, cred că te înşeli. De fapt, nu cred, sunt sigur. Era întuneric şi, în plus, arabii seamănă al dracului de tare între ei. Noaptea, toate pisicile sunt negre, nu-i aşa? Adu-ţi aminte că tipul care a plonjat în gol - fiind ajutat, desigur, de nişte prieteni de-ai lui - avea chipul desfigurat! Tu te-ai gândit că cioburile ferestrelor i-au provocat rănile, dar poate că nu e tocmai aşa...

— Acum înţeleg... Mi se pare cât se poate de verosimil tot ce-mi spui.

— Nu te mai gândi la asta! Ascultă-mi sfatul! E bun.

— Bine, dar ştii că ieri au mai fost descoperiţi doi cetăţeni iranieni împuşcaţi, în parcarea subterană a hotelului Hadria?

— Da, erau doi mici traficanţi de heroină. Se pare că au fost executaţi de concurenţă. O vendettă clasică, nimic altceva.

— Deci, nu au nici o legătură cu maşina care a explodat în Jersey şi care se pare că a aparţinut unui agent CIA?

— Nu era agent, ci un simplu funcţionar guvernamental ce se ocupa de imigraţia ilegală. Şi aici poate fi vorba despre o răzbunare. Cine ştie ce imigrant nenorocit şi psihopat i-a făcut felul! Mai vrei să mă întrebi ceva?

— Nu. Mi-a fost de-ajuns. Sincer să fiu, am impresia că mă abureşti...

— N-ai nici un motiv să gândeşti aşa, crede-mă! Am fost sincer cu tine, graţie lui Ferguson, prietenul nostru comun.

— Ştii ce nu pricep? Chiar dacă CIA ar avea suficienţi bani - recurgând la fel de fel de tertipuri -, cum vă justificaţi activitatea antiteroristă?

— Păi asta nu e treaba noastră, ci a FBI-ului. Noi ne ocupăm de ce se întâmplă în afara graniţelor ţării. Totuşi, am să-ţi mai dezvălui un secret. Tipii cu care lucrăm ne mai dau din când în când câte ceva plevuşcă...

— Plevuşcă?

— Câte un grupuleţ de terorişti, acolo, cu care se află în situaţii de rivalitate. Noi îi prindem - de cele mai multe ori, îi împuşcăm - şi toată lumea e mulţumită. Adică nu chiar toată lumea. CIA, autorităţile americane şi cei ce administrează organizaţia aşa-zis teroristă Al Sayaf.

— Planurile voastre sunt absolut machiavelice!

— Mai ai să-mi pui vreo întrebare?

— Cred că nu. Sunt cât se poate de confuz. Am să mă gândesc cu mare atenţie la tot ce mi-ai spus.

— Bine, aşa să faci. Acum o să mă ridic şi am să plec. Nu te mişca de pe scaun! E mai bine aşa, pentru orice eventualitate... N-are nici un rost să mă poţi identifica, la o adică. Asta ne-ar dăuna amândurora.

Porni spre o uşă laterală ce dădea într-un mic gang exterior, plin cu ambalaje. Înainte de a ieşi, se întoarse şi îi mai zise lui Tom:

— Spune-i lui Fergie că nu îi mai datorez nimic. Şi dacă pomeneşti cuiva despre întâlnirea asta, o să te ucid fără să stau pe gânduri. Nu mă pune la încercare!

Uşa se închise puternic în urma sa, cu un zgomot ca de armă cu amortizor. Ziaristul rămase pe gânduri încă 20 de minute, nevenindu-i să creadă cele auzite. Avea nevoie să se consulte cu cineva în legătură cu ultimele indicii pe care le primise. Trebuia să separe adevărul de neadevăr, aşa cum se alege bobul de neghină.

***

Ibn Moussa stătea pe patul cazon al lui Hakkar şi mânca o bucată de carne de oaie, scoasă direct din conservă. Bărbia îi strălucea de seu şi, din când în când, îşi trecea degetele unsuroase printre firele lungi şi sure ale mustăţii dese, pe care o purta cu mare mândrie. Savura hrana ca pe ceva sfânt.

Hakkar luase şi el loc pe scaun - la o distanţă respectabilă faţă de musafirul său - şi mânca cu o singură mână (întotdeauna dreapta) dintr-o altă farfurie. Pe godinul fierbinte, apa din ceainicul pân tecos bolborosea plăcut, răspândind un miros înmiresmat.

— Conserva e fabricată în Liban, dar carnea provine din Noua Zeelandă. Ei au cele mai gustoase şi mai grase oi din lume. Le îngraşă cu malţ şi orez deshidratat, iar apoi le adapă cu bere, aşa am auzit...

Hakkar scăpă conserva din mână şi se holbă la interlocutorul său cu mustaţa zburlită.

Moussa râse şi muşcă cu poftă din bucata de carne pe care o ţinea în palmă.

— Ei Hakkar, Hakkar, multe nu ştii tu! Ai trăit ca un sălbatic în deşert atâţia ani şi nu te-ai bucurat deloc de viaţă!

— Dar Coranul interzice alcoolul, luminate...

— Uite cum stau lucrurile! Când ai pornit în acest război sfânt, în Jihadul pe care Allah ni l-a poruncit - strălucit fie-i numele! -, ai jurat să faci orice sacrificiu pentru a atinge scopurile propuse. Să îţi dai chiar şi viaţa fără preget, iar dacă tatăl, mama, fratele sau sora îţi stau în cale, să îi stârpeşti fără cârtire!

— Aşa e!

— Tu chiar ţi-ai ucis părinţii pentru că i-au îngăduit surorii tale să se împreuneze cu un câine necredincios de texan... Recunoşti?

— Asta... asta de unde o ştiţi? Doar s-a petrecut în Iran, iar dumneavoastră...

— Noi ştim totul, Hakkar. Şi asta pentru că Allah deschide ca pe o carte vieţile tuturor supuşilor săi. Ţi-ai ucis părinţii, ceea ce este considerat cel mai grav păcat în faţa Sa, dar ai făcut-o pentru a-ţi respecta jurământul de credinţă.

— Da, aşa e, luminate!

— Şi dacă Allah îţi va porunci - tot în numele Războiului Sfânt - să mănânci carne de porc şi să bei vin, ce vei face?

— Voi urma... voi urma porunca...

Glasul său suna nesigur, şovăitor.

— Nu în această poruncă stă esenţa Coranului, Hakkar. Adevărul este doar slava şi strălucirea lui Allah. Eu consum de foarte multe ori carne de porc. Să ştii că nu e deloc rea la gust, pot spune că e chiar plăcută. În schimb, cu alcoolul - deşi mai beau câteodată un pahar -, nu mă împac. Îmi tulbură mintea şi mă îndepărtează pe moment de calea pe care trebuie s-o urmez.

Interlocutorul asculta, din ce în ce mai uluit. Nu îi venea să creadă că tot ce auzea era adevărat.

— Mă judeci, Hakkar?

— Nu aş îndrăzni, luminate!

— Ba da, ba da, mă judeci şi asta nu e bine! Dar trebuie mai întâi să înţelegi.

Aşează bucata de carne - consumată doar pe jumătate - pe măsuţa de brad de la capul patului şi îşi trecu degetele prin barbă.

— Dacă eu îţi arăt o carte albă, spunându-ţi că este neagră, apoi una neagră, spunându-ţi că este albă, după care te întreb care carte e albă şi care e neagră, tu ce-mi răspunzi?

— Că este exact aşa cum a spus luminăţia ta.

— Ai răspuns perfect, prietene. Ai trecut examenul la care cei mai mulţi pică, deoarece n-au destulă credinţă în sânge şi res- pect pentru superiori. Acum sună-l pe comandant şi spune-i să vină imediat aici! Am o vorbă importantă cu el.

Adnan Hakkar se conformă şi scoase celularul din buzunar. Privi din nou la Moussa, apoi formă numărul.

— În curând, vei pleca în Statele Unite, Hakkar. Te aşteaptă lucruri mari de făcut. O să călătoreşti sub o identitate falsă, bineînţeles. Vei fi un cetăţean foarte bogat din Noua Zeelandă, sosit în Florida pentru a învăţa să piloteze Boeing-uri. Stagiul de pregătire va dura luni bune şi va trebui să te comporţi ca un neo-zeelandez. Aşa că te vei hrăni cot la cot cu colegii tăi şi vei mânca cotlete, vei bea bere... Ce spui?

— Nu îmi surâde deloc ceea ce voi fi nevoit să fac, dar o voi face, luminate, pentru a îndeplini până la capăt ordinele primite.

— Bravo, Hakkar! Nimic nu trebuie să îţi trădeze originea. Îţi vei rade mustaţa şi vei renunţa la rugăciuni, ritualuri şi la cititul Coranului. Allah îţi dă aceste porunci prin cuvântul meu! JIHAD!

JIHAD! JIHAD! De trei ori Jihad... De o mie şi de o mie de mii de ori Jihad! Doar la asta trebuie să te gândeşti atunci când îţi încalci jurământul sfânt. N-o vei face pentru tine şi nici pentru că ai căzut pradă unei slăbiciuni omeneşti. O faci pentru Allah, pentru religia şi compatrioţii tăi. Dacă gândeşti aşa, vei reuşi, te asigur.

Ochii bărbatului ardeau ca două flăcări. Se ridicase pe jumătate din pat, iar fruntea înaltă i se umpluse de o lumină plină de fanatism. Transpirase abundent.

Hakkar se prăbuşi în genunchi şi lovi de trei ori podeaua cu fruntea.

— Ascult şi mă supun, luminate!

În acel moment, uşa se deschise, iar în cameră îşi făcu apariţia comandantul cu părul roşu. Văzu bărbatul îngenuncheat şi dădu să iasă grăbit din încăpere, crezând că-l deranjează pe acesta de la rugăciunea de seară, dar Moussa îi făcu semn să rămână şi îl pofti să şadă pe scaun.

— Ia loc! Avem nevoie de ajutorul tău.

Bărbatul se aşeză, îşi scoase basca de pe cap şi o puse pe genunchi, uşor stânjenit.

Hakkar se ridică, aşezându-se apoi de cealaltă parte a francezului, gata să îi ia viaţa în orice moment, la cel mai mic semn al superiorului său.

— Voi aveţi carne de porc la bucătărie?

— Desigur, întotdeauna. Masa băieţilor mei trebuie să fie consistentă şi...

— ... Bine-bine, nu mă interesează cum cheltui banii pe care ţi-i dau! Nu de-aia te-am chemat aici. Dă un telefon şi spune-i bucătarului să ne prepare două kilograme de cotlet la tigaie, împănat cu usturoi, cu garnitură de cartofi prăjiţi şi sos de vin! Să le aducă încoace cât mai repede posibil! Tacâmuri pentru patru persoane. Şi bere din belşug...

Comandantul privi mirat la Moussa şi nu reacţionă în nici un fel, fiind convins că e vorba despre o glumă. Dar nu înţelegea cu nici un chip care ar putea fi tâlcul unui asemenea demers din partea celui care îl plătea.

— Ori, poate preferi să stăm de vorbă despre cheltuielile din ultimele trei luni? Crezi că nu ştiu câţi bani bagi în buzunar? Ai impresia că nu sunt conştient că mă furi cu neruşinare? Măcar dacă ţi-ar folosi la ceva, dar am înţeles că joci pocher pe rupte

şi, pe deasupra, joci ca o cizmă! Toţi banii tăi se duc în buzunare străine.

— Eu...

— ... Ţi-am spus, nu mă interesează. Vrei, te rog, să dai telefonul ăla? Şi vezi să nu le aducă reci!

Comandantul sună şi dădu ordinele respective.

Moussa scoase din geanta diplomat - care stătea cuminte la piciorul patului - o hartă militară şi o întinse pe podea.

— Mâine trebuie ca Hakkar, împreună cu unul dintre băieţii lui, să ajungă chiar aici, în Statul Maine.

Roşcovanul privi harta şi dădu din cap afirmativ. N-avea nevoie de lămuriri suplimentare.

Cel care îi vorbise îl întrebă:

— Ştii cum se ajunge acolo, nu?

— Da, e destul de aproape. Sunt doar patruzeci de kilometri. O jumătate de oră cu jeep-ul prin munţi. Graniţa cu Statele Unite e chiar pe creastă. Ultima parte a drumului trebuie făcută pe jos. Pază nu prea există pe-acolo. De la graniţă mai sunt doi sau trei kilometri. E simplu.

— Bine, mulţumesc! Poţi să pleci! Deci, să organizezi plecarea pentru mâine şi să le dai o călăuză până la graniţă.

Francezul sări în picioare ca un resort.

— Îi voi duce personal. Nimeni nu cunoaşte zona mai bine decât mine. Vă rămân îndatorat, domnule! adăugă Armand, apoi părăsi grăbit încăperea şi închise uşa cu grijă în urma sa.

Se bucura prea devreme la gândul că era posibil să scape de doi dintre cei trei nesuferiţi de arabi, dar în primul rând de şeful acestora, care era mai rău ca o hienă...

Moussa îi spuse lui Hakkar:

— Te vei duce la această cabană.

Îi arătă fotografia unei clădiri din lemn de pin, cu etaj şi o verandă încăpătoare. Alături se putea observau un ponton şi marginea unei ape.

— Este chiar la capătul lacului... acolo unde se varsă un afluent în el. Îi ucizi pe proprietari şi îi arunci în apă, cu bolovani legaţi de picioare sau de gât, după cum preferi! Nu laşi nici o urmă. Faci totul rapid şi curat, apoi te întorci la tabără. Comandantul o să te aştepte la graniţă până când te întorci. Îl omori şi pe el şi-l arunci într-o râpă, unde să nu poată fi găsit prea curând...

— Proprietarii sunt bărbaţi?

— Bine că ai întrebat! E vorba despre o femeie şi fiul ei. Treaba asta va fi floare la ureche pentru voi.

Hakkar îşi coborî fruntea ca să ascundă un zâmbet de satisfacţie ce i se întipărise pe chip. De mult se gândea că i-ar face plăcere să-i ia viaţa roşcovanului, însă nu îndrăznise să spere că va avea O asemenea ocazie prea curând. După atâta timp în care nu trimisese în iad nici un câine de creştin, se cam plictisise. Ordinul i se potrivea cum nu se poate mai bine. Răspunse:

— Ascult şi mă supun, luminate!

— Bine, acum cheamă-i şi pe locotenenţii tăi şi spune-le să tragă masa în mijloc! Vor pregăti tot ce vă trebuie. Între timp, va veni şi cina. O să ne ospătăm cu toţii ca să prindem puteri.

— Prea bine, luminate. Deci vor pleca doar două persoane?

— Alege-l pe care îl vrei tu dar, ca un sfat, eu l-aş lua pe tânărul acela care ţi-a pus santinelele la pământ când eram în deşert... Mi se pare cel mai destoinic dintre ei.

— Aşa voi face, luminate!

***

Copilul stătea pe malul lacului, cu picioarele vârâte în apa limpede. Printre pilonii pontonului, o mulţime de peşti strălucitori se bălăceau sub razele jucăuşe ale soarelui de vară, ce ardea în aerul înmiresmat deasupra pinilor bătrâni. Cel mic arunca firimituri de biscuiţi în apă, chiar între picioarele sale, şi observa încântat cum peştii se băteau pentru hrana aceea picată din cer. Zvârco lindu-se, ei atingeau picioarele băiatului la anumite intervale de timp, gâdilându-l. Acesta râdea încântat şi se străduia să ţină picioarele nemişcate, ca să nu sperie săgeţile argintii din lac. Se simţea cu adevărat fericit.

Mama lui făcea plajă pe ponton, întinsă pe o rogojină chinezească din pai de orez, lipsită de orice griji. Îşi dăduse sutienul jos şi soarele îi mângâia sânii opulenţi, care aveau nişte forme aproape desăvârşite. Poate cu adevărat perfecte...

Era o femeie libertină, crescută în spirit naturist, iar educaţia pe care i-o dădea fiului său se baza exclusiv pe aceleaşi concepte. Cu toate acestea, nu se opunea cuceririlor ştiinţifice menite să ajusteze mama natură acolo unde era cazul...

— Eric - spuse ea, adresându-i-se copilului - vrei să îmi aduci telefonul din sufragerie, te rog? Trebuie să-l sun pe tata neapărat.

— Imediat, mami, mai am doar un biscuit şi am terminat...

— Peştii sunt destul de descurcăreţi ca să se hrănească şi singuri, nu trebuie să te ocupi tu în mod special de ei. Şi, în plus, nu poţi hrăni tot lacul, te asigur!

— Nu, mami, nu vreau să-i hrănesc chiar pe toţi, dar tata mi-a spus să fac asta zilnic, să le dau momeală pentru a-i obişnui să vină aici după mâncare. Aşa vor fi mai uşor de pescuit. Îţi dai seama câţi vom prinde când va veni?

— Aşa, deci, activitatea ta are legătură cu obiceiul acela barbar... cu care tatăl tău te-a molipsit şi pe tine. Mă refer la pescuit. Hai, du-te şi adu-mi telefonul!

— Acum mă duc.

Plecă, lipăind cu tălpile ude pe scândura lunecoasă. Mai bine zis ţopăia fericit, ca un copilandru ce era.

— Scumpule, fii atent să nu cazi! Îi spuse femeia, îngrijorată. Ia-o mai încet!

— Nici o grijă! răspunse copilul. Ştiu eu pe unde merg. Doar nu e pentru prima dată...

Când reveni cu telefonul celular, mama tocmai se ungea pe trup cu o alifie împotriva arsurilor. Întinse spre băiat flaconul galben de Ambre Solaire şi îl rugă:

— Dă-mi pe spate, te rog! Eu o să sun la tata şi o să încerc să vorbesc cu el.

În timp ce băiatul mângâia umerii mamei sale cu alifia transparentă, ea formă numărul de telefon şi duse la ureche micul aparat. Aşteptă câteva secunde bune, apoi închise clapa de protecţie a tastaturii. Nu era pentru prima oară când încerca să-l contacteze pe soţul ei, dar nici de data asta nu reuşi.

— Mereu acelaşi lucru: „Abonatul deranjat”! Oare ce face Eliajah? Şi-o fi trântit aparatul şi l-a stricat... Începe să devină tot mai neatent pe măsură ce înaintează în vârstă. Sau poate i l-o fi furat de pe birou sau din buzunar vreunul dintre emigranţii ăia nenorociţi, cu care are de-a face toată ziua la serviciu! Dumnezeu ştie!

Puştiul răspunse, ştergându-şi palmele unsuroase de pantalonii scurţi, din tercot:

— Nu cred, tata e foarte atent cu lucrurile lui. Are grijă de ele ca de ochii din cap, doar ştii foarte bine asta!

Doamna Gross îl privi lung şi-i zâmbi, înţelegătoare.

— Îl iubeşti pe tăticu', nu-i aşa?

În loc de răspuns, Eric îşi plecă privirea, oarecum jenat.

— Şi eu îl iubesc, nu e nici o ruşine în asta. Hai, du-te şi pune telefonul la loc de unde l-ai luat! Şi tu trebuie să fii la fel de grijuliu cu lucrurile tale... La fel ca tata. Poate chiar în acest moment e pe drum, îndreptându-se spre noi. Iar în tunelele alea de pe autostradă pe care le are de străbătut, nu e semnal deloc... E singura explicaţie că nu ne răspunde!

Amintindu-şi de ceva, femeia îl strigă din nou:

— Eric!

— Da, mami?

— Ce-ar fi să scoţi tu din frigider o cutie de îngheţată de ciocolată cu frişcă şi două sucuri de prune?! Ne putem permite să ne facem puţin de cap, nu? Doar suntem în vacanţă.

— OK, mami. Pot să mai iau şi o felie de tort?

— Dacă vrei neapărat, dar să laşi o bucată şi pentru tata! Nu mânca tot!

Băiatul lăsă telefonul pe măsuţa de răchită din sufragerie, apoi se îndreptă spre frigiderul aflat în bucătărie. Scoase de acolo o cutie de două kilograme de îngheţată şi două sticle cu suc, brumate. Le aşeză pe masa din dreptul ferestrei şi se întoarse la frigider.

Pe un platou de carton, învelit în folie transparentă, se afla tortul. Rămăsese mai puţin de jumătate din prăjitură. Aşează tortul pe masă şi căută în bufet o farfurie şi două linguriţe. Apoi, dintr-un sertar, scoase un cuţit şi se pregăti să taie o felie uriaşă. Ochii îi alunecară în trecere spre lac şi atunci îi văzu.

Erau doi bărbaţi, îmbrăcaţi în haine negre - un fel de combinezoane mulate pe corp - care se îndreptau spre ponton, grăbiţi. Aveau ceva bagaje asupra lor, însă Eric, care nu stătea prea bine cu vederea, nu îşi dădu seama că intruşii sunt înarmaţi.

Poate sunt paznicii lacului..., se gândi el. Cei care îi urmăresc pe braconieri şi au grijă de animalele din munţi. Or fi venit să ne dea „bună ziua".

Auzise că, în apropierea graniţei cu Canada, trăiau chiar şi urşi Grizzly uriaşi, care se hrăneau cu căprioare şi îi atacau pe oameni.

Cei doi bărbaţi discutau acum cu doamna Gross, care se ridicase în capul oaselor.

Eric se gândi că nu era tocmai cuviincios ca mama lui să îşi expună sânii dezgoliţi în faţa acelor străini. Dar văzu că răspundea cu dezinvoltură întrebărilor celui mai matur dintre bărbaţi - care îi privea insistent pieptul generos - şi se mai linişti. Totuşi, continua să fie gelos. Reflexul freudian funcţiona impecabil, orice s-ar spune.

Deodată, celălalt bărbat se îndreptă spre casă cu pas întins. Îl zărise pe fereastră.

Primul - care continua să stea de vorbă cu tânăra femeie - scoase dintr-un toc de piele neagră un pistol de dimensiuni impresionante (cel puţin aşa i se părea puştiului) şi îl îndreptă spre bustul mamei sale.

Oare ce se întâmplă? se întrebă Eric, devenind tot mai îngrijorat de la o secundă la alta. Ce joc mai e şi ăsta?

Apoi înţelese. Arma scuipă o flacără lungă, sfârtecând pieptul tinerei femei. Aceasta scoase un ţipăt ascuţit, atinsă de aripa morţii. Întregul ponton era acum acoperit de sânge amestecat cu silicon. Biata de ea nu avusese timp să reacţioneze în nici un fel pentru a se apăra.

Geamul de la bucătărie explodă aproape în acelaşi timp în mii de cioburi, care se risipiră, instantaneu în toată încăperea înfigând în tort schije strălucitoare.

Eric se gândi mai întâi că era păcat de bunătatea de prăjitură, însă nu avu prea mult timp pentru asemenea reflecţii. Un al doilea glonţ lovi tortul în plin şi îl umplu de cremă.

Îngrozit, realiză dintr-o dată ce se întâmpla. Văzuse la televizor suficient de multe filme cu criminali care îl făceau să viseze urât noaptea, aşa încât se hotărî să o rupă la fugă. Se întoarse spre ieşire. Nici nu simţi când ultimul glonţ îl lovi în ceafă. Duse mâna la spate, ca şi cum l-ar fi pişcat ceva, apoi se prăbuşi în nesimţire. În acea clipă, îi crescură aripi de înger şi se înălţă liniştit spre cer..., acolo unde îl aştepta fericirea deplină.

***

Selina se plimba pe coridorul vopsit în alb, aşteptând ca tatăl ei să fie adus de la tomograf. Pe un fotoliu de crom cu tapiseria

din piele, mama sa aţipise, epuizată. Nu se mişcase din spital timp de două zile şi două nopţi, dând dovadă de un ataşament cu totul ieşit din comun.

Când un asistent solid apăru la capătul coridorului, purtând o targă pe rotile pe care o împingea cu grijă, fata îi ieşi în întâmpinare. Tatăl ei se afla întins pe un cearşaf alb şi era îmbrăcat într-un halat albastru. Era palid, tras la faţă, dar zâmbitor. O privi pe Selina şi îi spuse, şoptit:

— De ce nu o duci pe mama acasă? Vrei să se îmbolnăvească şi ea?

— Imediat plecăm, voiam doar să stau de vorbă cu doctorul, ca să îmi spună care este rezultatul tomografiei. Ai aflat ceva?

— Nu trebuie să îţi faci griji, Selina, draga mea! Dr. Kimberly mi-a spus că nu s-a format nici un cheag de sânge în zona coronariană. Nici un vas nu este obturat, iar creierul pare a fi într-o stare mai bună decât era înainte, glumi texanul. Aşadar, vezi că n-ai de ce să te îngrijorezi?

—Vreau să mi-o spună el... personal, tată. Ai ceva împotrivă?

— Cum aş putea avea? răspunse domnul Brent în doi peri. Întotdeauna ai făcut doar aşa cum ai vrut tu. Exact aşa cum te-a tăiat capul. Şi te-a tăiat, nu glumă...

Apoi închise ochii:

— Sunt obosit... Vreau să dorm... Să ai grijă de mama... Să ai...

Adormi cu seninătate, ca un prunc. Pe chipul său, aripa morţii care îl mângâiase doar în treacăt - nu lăsase nici un semn rău. Doar o imensă sfârşeală.

Peste o jumătate de ceas, Selina stătea împreună cu mama ei la masa din bucătărie, în faţa unei farfurii încărcate cu pulpe de pui prăjite în ou. Aceasta ciugulise doar, însă Selina ronţăise deja patru bucăţi. Nimeni pe lumea asta nu gătea mai bine ca mama ei.

Femeia cu chip palid o privea mulţumită. Mai scoase din frigider un borcan cu unt de arahide şi o farfurioară cu jeleu verde, tremurător.

O mângâie pe fiica sa pe păr şi se aşeză în faţa ei.

Mama are o frumuseţe senină, se gândi tânăra. Iar chipul îi e plin de o bunătate fără margini. Seamănă izbitor cu mine, de parcă ar fi o altă Selina, ceva mai în vârstă. Sau, mai bine-zis, eu semăn cu ea.

— L-am iubit din prima clipă în care l-am văzut..., spuse mama.

Privea undeva în trecut, astfel că tânăra se opri din mestecat, plină de respect.

— Era - cum să-ţi spun - nu frumos... Era pur şi simplu însăşi frumuseţea... Am ştiut de cum l-am văzut că suntem sortiţi unul altuia. Aş fi făcut orice pentru el, chiar dacă ar fi fost vorba de sacrificiul suprem!

O lacrimă i se ivi, mare şi limpede, în colţul ochiului.

— Şi acum vrea să mă lase. Vrea să plece înaintea mea... Are de gând să şteargă cu buretele toţi anii aceştia minunaţi pe care i-am petrecut împreună!

Selina îi prinse mâna şi îi şterse lacrima aceea pură care i se prelingea pe obraz.

— Nu plânge, mamă, acum nu se mai poate întâmpla nimic rău! Dr. Kimberly se ocupă personal de tata şi doar ştii că este unul dintre cei mai buni medici din oraş. Texanul tău e în siguranţă, poţi fi sigură de asta!

— Da, bănuiesc că ai dreptate, Selina, însă tu nu poţi înţelege ce-i în sufletul meu. Deocamdată cel puţin. Într-o bună zi, te vei îndrăgosti şi tu. Vei găsi un bărbat care va intra în inima şi în gândurile tale... De-abia atunci vei şti ce înseamnă iubirea adevărată şi durerea ei dulce-amară. Pentru că, acolo unde există fericire, îşi face loc şi durerea...

Privi chipul frumos al fiicei sale şi o iubire fără de margini o copleşi din nou.

— Îţi doresc să fii măcar atât de fericită pe cât am fost eu. Când ne-am luat, părinţii mei s-au opus, bineînţeles. Tradiţia nu permitea ca eu - musulmană şi, mai ales, fată de hoge - să mă căsătoresc cu un ghiaur.

— Hoge... Ah da, înseamnă preot! Dar ce-i acela ghiaur, mamă?

— Un creştin necredincios, după părerea musulmanilor, draga mea. Ceea ce nu e tocmai exact.

— Scuză-mă că te-am întrerupt! Continuă!

— El m-a răpit, pur şi simplu. Am fugit din Iran cu un avion al companiei petroliere pentru care lucra tatăl tău pe vremea aceea. Toată echipa de sondori ne-a fost complice. M-au ascuns cu multă băgare de seamă într-o ladă de aluminiu, cu care de obicei se transportau sculele mărunte, şi m-au păzit cu rândul

până când am scăpat cu bine de vamă. Am trecut printr-o spaimă cumplită. Fratele meu, Adnan, ne căuta prin tot Ispahanul, înnebunit. Voia să ne ucidă şi pe mine şi pe tatăl tău din cauza ruşinii pe care i-o aduceam. Pentru el era cea mai mare dezonoare ca sora lui - singura lui soră - să se mărite cu un câine necredincios... Nu a reuşit să pună mâna pe noi; în schimb, chiar a doua zi, i-a ucis pe părinţii noştri.

— De ce nu mi-ai vorbit niciodată despre asta, mamă?

— N-am vrut ca tragedia care m-a copleşit pe mine, mar cându-mi întreaga viaţă, să îţi umbrească tinereţea.

— Povesteşte-mi în continuare! N-am să te mai întrerup.

— Bine... Bunica ta era la curent cu tot ce se întâmpla între mine şi tatăl tău şi ne ţinea partea. Frate-meu a ucis-o în mod barbar, retezându-i capul cu sabia. Iar pe tata - care a încercat să o salveze - l-a despicat în două de la gât până la abdomen. Eu mă aflam deja în America şi toate acestea mi-au fost povestite de consulul nostru, care a pus mult suflet în rezolvarea situaţiei mele de imigrant ilegal... Doamne, câtă durere am fost nevoită să îndur!... Iar Adnan, fratele meu, pe care îl iubeam ca pe ochii din cap... să-şi ucidă părinţii care i-au dat viaţă... Religia l-a transformat într-o brută fără raţiune. A devenit un habotnic fără creier.

Rămase pierdută, privind în gol mai mult de un minut, apoi reluă:

— A ucis-o pe cea care l-a purtat în pântece! Adnan Hakkar, nefericitul! Nu l-am mai văzut de atunci. Au trecut 25 de ani dar, dacă Alah dacă Dumnezeu - mi l-ar scoate în cale acum, l-aş ucide cu mâinile astea două... fără remuşcări. Asta e singura soartă pe care ar merita-o!

— Nu mai ştii nimic despre el, nu-i aşa?

— Nu. Se zvonea că, după acele crime oribile, a fugit în Irak şi a devenit mercenar, dar numai Allah - pardon, Dumnezeu - poate şti ce s-a întâmplat într-adevăr cu el. Poate că a murit de mult. Poate că e bătrân... Poate că toată viaţa l-au urmărit durerea şi ruşinea din cauza cumplitelor atrocităţi pe care le-a comis.

— Ai vrea să îl caut, mamă? Să aflu dacă mai trăieşte şi pe unde?

— Poate că ar fi bine. Măcar să ştiu... Măcar atâta...

***

— Amicul tău este foarte ciudat! spuse Tom Coleman, mestecând în cafeaua fierbinte pe care i-o pregătise barmanul.

— Cu toţii sunt aşa, Tom. Dacă ar fi normal, l-ar da afară ori n-ar rezista şi şi-ar da demisia. Nu oricine poate lucra în CIA. Trebuie să ai ceva la cap ca să te bagi acolo.

— Nu mi-a plăcut deloc individul, îţi mărturisesc. De fapt, niciodată nu mi-au plăcut mie agenţii ăştia secreţi! Mereu m-am războit cu ei şi, de multe ori, chiar i-am dovedit.

— Până ţi s-o înfunda şi ţie într-o zi..., zise Ferguson, pufnind dispreţuitor pe nări şi aşezând lângă ziarist o farfurioară cu fursecuri dulci. Nici eu nu-i iubesc, dar am încredere în ei, adăugă barmanul. CIA şi FBI sunt instituţii care luptă pentru poporul american. Pentru liniştea noastră, cum s-ar spune. Unii afară din ţară, alţii în interiorul ei. Sunt Garda noastră de Fier... Băieţii de la fruntarii, care ne poartă de grijă.

— Nu mai vorbi ca şi cum ai citi din cărţi, Fergie! Nu te prinde - crede-mă pe cuvânt! -, iar lucrurile nu sunt deloc aşa cum ţi se par ţie. Fuck! Pe onoarea mea!

Începuseră să vină clienţii fideli ai barului. Cei dintâi s-au arătat băieţii de la serviciile tehnice. Mulţi tipografi îl cunoşteau pe Tom şi îl salutară, plini de respect. Nu era un oarecare, chiar dacă o cam luase la vale în ultimul timp. Oricum, obţinuse un Pulitzer. Iar la chestia asta visează toţi gazetarii, fără excepţie.

— Hello, Tom! Tot pe-aici, tot pe-aici?...

Era Sam Burns, fotoreporter la N. Y. Times, unul dintre foştii săi colegi. Cei din redacţie îl porecliseră „Dopul”, pentru că arăta exact aşa: micuţ, îndesat, făcut parcă din mai multe straturi de grăsime, învelite unele într-altele. În schimb, era de o vioiciune fantastică. Când se apuca de treabă, ţâşnea pur şi simplu ca un dop din gâtul unei sticle de şampanie bine agitate. Una de calitate, se-nţelege...

— Da. Mereu pe-aici... Cred că o să mă asociez cu Ferguson până la urmă şi o să transformăm barul ăsta într-unul al săriţilor de pe fix. Uite şi tu, e plin locul de ciudaţi!

Sam râse şi dădu peste cap, dintr-o înghiţitură, păhăruţul de vodcă pe care Ferguson i-l aşezase în faţă, fără să aştepte nici o comandă. Apoi făcu semn că mai vrea unul şi scoase din buzunar un teanc de fotografii strălucitoare. Le aşeză pe tejghea în faţa lui Tom şi spuse:

— Ai dreptate. Noi - ciudaţii ăştia - ne-am simţi foarte bine într-un bar numai al nostru. Şi-acum e, dar... Desigur, ne veţi pune şi fotografiile pe pereţi, nu-i aşa?

— Mai întrebi?

— Pe mine să mă aşezi lângă ţâţele Pamelei Anderson! Hei, nu fii zgârcit - se răsti Burns la Fergie -, toarnă până sus, că astăzi am de gând să îmi fac de cap!

Coleman privi în treacăt la prima fotografie din teancul destul de respectabil al fotoreporterului şi deveni brusc interesat. Era un instantaneu surprins în incinta aeroportului J. F. K., chiar în ziua atentatului. În centrul imaginii se observa o targă pentru transportul răniţilor, pe care zăcea un bărbat în vârstă, cu ochii închişi. Avea o mască de oxigen pe faţă, iar în jurul său roia o mare de oameni.

Dar ceea ce îi atrase atenţia în mod deosebit era cu totul altceva. Aflată la nici un metru de targă, dotată cu un microfon, Selina privea spre o cameră de luat vederi, pe care un bărbat tânăr o ţinea sprijinită de umăr. Chipul ei sobru - chiar crispat, s-ar fi putut spune - răspândea o lumină pe care Tom de-abia acum o descoperea.

Ziaristul cercetă cu atenţie restul de fotografii. În şapte dintre acestea, Selina apărea la fel de sobră, continuând să ţină microfonul în mână. Erau cadre surprinse la ieşirea de urgenţă, pe unde fuseseră evacuaţi pasagerii aeronavei deturnate.

Văzu o femeie care purta în braţe un copil mic. Puştiul - să tot fi avut vreo trei ani - plângea de mama focului, în vreme ce tânăra încerca să îl apere de flash-urile orbitoare ale aparatelor de fotografiat. Mai observă un grup de persoane care purtau rucsacuri pe umeri, un bărbat în costum negru, ce ţinea la nas o batistă însângerată, doi bătrâni strânşi unul într-altul, cu privirile speriate, şi cam atât...

Ba nu. Mai era ceva ce-i sări în ochi. În cinci dintre fotografii apărea un bărbat cam straniu, care nu se prea încadra în acele clişee. Părea să nu aibă nici o legătură cu evenimentele dramatice din aeroport.

Un intrus, care va să zică..., îşi spuse Coleman. Cine naiba o fi?

În mod sigur, nu era ziarist şi nici nu făcea parte dintre pasagerii aeronavei sau din personalul aeroportului. Părea mai

degrabă un străin, picat acolo absolut din întâmplare. Sau poate că nu...

În acea clipă îl străfulgeră un gând. Ceea ce îi atrăsese atenţia în mod special era faptul că bărbatul părea a se ţine după Selina, că îi urmărea fiece mişcare şi nu o scăpa din ochi. Avea privirea concentrată asupra ei. Personajul în cauză avea tenul măsliniu şi mustaţa neagră ca pana corbului ; un chip cu trăsături deosebit de dure, iar ochii - foarte pătrunzători. Toate acestea trădau originea sa arabă.

Cred că mă înşel, gândi Tom. Este foarte posibil să mă înşel. Doar nu sunt eu buricul pământului... Şi, dacă mă uit mai bine, parcă nici tenul nu e chiar atât de măsliniu. Tot atât de bine ar putea fi de origine hispanică.

Se întoarse spre Sam şi îl întrebă:

— Ce-i cu fotografiile astea?

— Ce să fie, şpanuri. Mi-au fost refuzate la machetare. Nimeni n-are nevoie de ele. Poţi să le arunci la coş. Mă gândeam să încerc să le vând altor publicaţii, dar nu cred că merită osteneala şi, în plus, ar fi un risc prea mare. Doar sunt angajatul NY Times, nu-i aşa? N-am voie să lucrez cu concurenţa. Sincer să fiu, nici nu sunt prea reuşite. Dar în învălmăşeala care a fost acolo, nu prea aveai cum să te desfăşori.

— Cât vrei pe ele?

— Cum?

— Fotografiile... cât vrei pe ele? Zece dolari bucata e bine?

Scoase din buzunarul de la piept un teanc de bani, prins cu un clips metalic, şi începu să numere cu detaşare.

— E bine? repetă Coleman întrebarea.

— La naiba, aici încap o mulţime de sticle de vodcă! Sigur că e bine. E chiar perfect. Eşti prietenul meu cel mai bun. Sau ai devenit, începând de azi. Numai că...

— Numai că... ce?

— Numai că nu ţi le vând!

— Vrei să te iau la bătaie sau ce?

— Nu ţi le vând şi basta! N-am de gând să-mi fac breasla de râs. Ţi le dăruiesc, adică nu-ţi iau nici măcar un cent pe ele.

— Ba nu, amice. O să iei banii, dar îmi rămâi dator. OK? Altădată, când n-oi avea cu ce să te plătesc, mă ajuţi pe gratis. De acord?

— La naiba! exclamă Burns şi vârî dolarii în buzunar. Mare pişicher mai eşti! Ar mai fi ceva, da' nu te speria, e vorba de o simplă rugăminte.

— S-auzim!

— Dacă te hotărăşti să pui pe picioare barul ăla, mă laşi pe mine să scriu primul în cartea de onoare?

— Să mă mai gândesc...

— Dacă faci asta pentru mine, îţi promit solemn că, timp de o lună de zile, muncesc gratuit pentru tine şi Fergie. Sunteţi cei mai valabili băieţi pe care i-am cunoscut în viaţa mea!

— Aşa mai vii de-acasă! Ia şi bea acum, că te usuci pe picioare, din câte-mi dau seama...

CAPITOLUL VIII

Călătoria de la Quebec la Miami durase opt ceasuri încheiate. Toţi trei aveau paşapoarte neozeelandeze, pline de tot felul de vize, ca nişte turişti adevăraţi ce erau. Răsfoind paginile permisului de călătorie, Hakkar află că mai fusese prin Mexic, Japonia şi într-o mulţime de ţări europene. Acum era un prosper om de afaceri din oraşul Christchurch, proprietar a numeroase turme de oi şi acţionar al câtorva însemnate companii de utilaje agricole.

Avea o ascendenţă maori cât se poate de respectabilă - ceea ce îi justifica pielea măslinie - şi voia să deprindă pilotarea avioanelor Boeing ca să-şi cumpere unul pentru uz personal.

Însoţitorii erau, chipurile, nişte nepoţi de-ai săi care, alături de bunul lor unchi, aveau să înveţe cum se zboară cu un Jumbo-Jet adevărat.

Povestea - pe care o ştiau acum ca pe apă toţi trei - li se părea destul de verosimilă şi nu îşi făceau probleme în legătură cu posibilele consecinţe. Nimic nu bătea la ochi.

Tabăra-şcoală era situată la circa două sute de kilometri de Miami, într-un loc care colcăia de crocodili şi şerpi veninoşi. Se aflau chiar la marginea mlaştinilor Everglades.

Nu aveau prea mulţi colegi - cursurile fiind enorm de costisitoare - şi asta era foarte bine. De altfel, nu tot omul avea posibilitatea de a se lăuda cu un Boeing proprietate personală.

Condiţiile de cazare erau extrem de confortabile, fiecare având o cameră proprie - prevăzută cu baie, televizor şi

instalaţii stereo. Practic, era un hotel de cea mai bună calitate. Cele trei mese erau oferite într-o micuţă cafeteria aflată la parter şi nu constituiau un meniu fix. Se putea comanda tot ce îţi poftea inima.

Antrenamentele presupuneau în primul rând o parte teoretică, în care se învăţa - sau ar fi trebuit să se înveţe - totul despre aeronavele mari, despre sistemele de navigaţie şi disciplina de zbor. Apoi venea rândul exerciţii lor pe simulatoare cu care erau deja obişnuiţi şi, în final, avea loc zborul propriu-zis.

Fiecare trebuia să acumuleze minimum 25 de ore de pilotaj, înainte de examenul preliminar. După ce efectuau alte 25 de ore de zbor, împreună cu echipajele deja atestate, cursanţii susţineau examenul final în faţa „Autorităţii Aeronautice”. În urma tuturor acestor probe, îşi primeau brevetele.

De obicei, chestia asta dura aproximativ un an, însă ei ştiau că nu vor mai ajunge să susţină examenul final. Le erau necesare mult mai puţine cunoştinţe pentru a le permite să menţină o aeronavă în zbor. O aeronavă care nu trebuia să decoleze ori să aterizeze...

***

Washington-ul era scăldat în acea dimineaţă într-o lumină blândă şi străvezie. Bulevardele largi erau aproape pustii. Graţie week-end-ului, armatele de funcţionari guvernamentali - care de obicei transformau oraşul într-un furnicar - se aflau parcă în loc repaus. Oamenii dormeau mai mult în acea zi, bucurându-se de o binemeritată odihnă.

Tom Coleman îşi găsi prietenul în pijama, tolănit pe iarba din faţa casei. Instalase mobilierul pentru grădină în apropierea straturilor de hortensii şi gladiole, ornând masa de plastic cu toate bunătăţile din lume.

Cei doi se îmbrăţişară, sub privirile condescendente ale Selinei, şi îşi zâmbiră cu prietenie. Parcă erau doi puştani care tocmai chiuliseră de la cursuri.

— Pe zi ce trece, devii tot mai impunător, pal!

— Pe zi ce trece, te faci tot mai frumos!

— Pe zi ce trece, întinereşti!

După acest schimb de replici amabile, rostiră în cor, lipindu-şi frunţile:

— Păcat că toate acestea sunt simple poveşti! Dar, dacă vom crede în ele mereu, n-om şti în viaţă ce-i greu!

Probabil că era vorba de un ritual din colegiu - se gândi fata -, o chestie din acelea ciudate, „injectate” de sistem pentru a-i face pe tineri să se simtă mai puternici. Altfel spus, un fel de pilulă placebo.

— Ea e Selina! exclamă ziaristul.

— Mă bucur! Dar, de fapt, o cunosc. Am urmărit-o şapte luni la rând în topul televiziunii ABC al celor mai frumoase reporteriţe din America. Şi - pe cinstea mea! - observ că merită cu prisosinţă toate laudele...

Râseră toţi trei cu poftă.

— Din păcate, însă - nu îi rămase datoare tânăra -, eu nu pot să afirm că te-am găsit pe lista celor mai şarmanţi bodyguarzi din Washington D. C.! Dar, fie că te aflai în misiune peste hotare, fie că figura ta n-a prea fost mediatizată, nu-mi explic cum se face că ABC-ul n-a fost asaltat de puştoaice şi adolescente din toată ţara, care să voteze pentru tine...

Tom interveni între ei:

— Să nu vă faceţi iluzii, dragii mei! N-o să comentez şi nici n-o să scriu vreun rând în articolele mele despre întâlnirea voastră... istorică. Sunteţi superbi şi am convingerea că acolo, la etaj, cineva chiar vă iubeşte!

Când ceilalţi priviră în sus, observară că Lena le făcea semne disperate dintr-un balconaş minuscul. Era îmbrăcată foarte indecent, doar într-o cămaşă de noapte, ce părea croită dintr-un material aproape inexistent. Prin acea dantelă extrem de fină i se întrezăreau toate formele.

— Dacă nu vă încăieraţi până când cobor eu, poate că o să vă dau voie să mă cinstiţi cu o cafea! le aruncă tânăra.

— Dacă ne vom încăiera, să ştii că motivul vei fi tu!

Petrecură o dimineaţă superbă, în care discutară vrute şi nevrute, aducându-şi aminte cu plăcere despre întâmplări de demult şi, desigur, despre colegii de liceu.

Cele două femei se împrieteniră foarte repede. După-amiază plecară împreună, însoţite de micuţa Preston, ca să mănânce îngheţată în Memorial Park.

Rămaşi singuri, bărbaţii îşi aprinseră nişte ţigări de foi uriaşe -ca în vremurile bune ale studenţiei lor-şi se apucară să discute serios.

— Afacerea asta, pusă pe roate de CIA, a fost preluată în mare secret de arabi, începu ziaristul. Al Sayaf s-a transformat rapid dintr-o păpuşă docilă, manevrată de serviciile secrete americane, într-o periculoasă bombă cu ceas. Iar de această chestie nu e străină nici organizaţia musulmană al Qa'ida, nici teroristul internaţional Usama bin Laden.

— Ceea ce îmi spui tu întrece orice închipuire, cât de fantezistă ar fi ea! E ca şi cum...

— ... Eddie, te rog să ai încredere în flerul meu! Niciodată nu m-am înşelat. Cel puţin nu în legătură cu lucruri de o asemenea gravitate. Şi nici nu mi-aş permite să glumesc cu chestii de felul ăsta. Nu e vorba despre mine - deşi recunosc cinstit că ceea ce m-a împins să mă apuc de ancheta asta a fost dorinţa de răz bunare -, dar acum... presimt că o să se întâmple ceva rău. N-am cum să stau deoparte, să nu mă implic...

— Da, te înţeleg. S-ar putea să ai dreptate. Nu ar fi exclus ca băieţii de la CIA să fi făcut o greşeală de data asta. De fapt, n-ar fi prima din viaţa lor. S-a mai întâmplat o chestie asemănătoare cu filiera columbiană. Organizaseră o reţea care introducea droguri în S. U. A. pentru a fi redistribuite apoi în ţările europene, iar cei din clanul Casavettes au început să care pe cont propriu cantităţi de trei sau patru ori mai mari, cantităţi pe care le vindeau apoi în America, băgând câştigurile în propriile buzunare. Au trecut patru ani până să îşi dea seama că, de fapt, ei erau cei manipulaţi. Atunci au căzut multe capete.

— Acelaşi lucru se întâmplă şi acum, doar că nu mai este vorba despre droguri, ci despre terorism. Mai mult ca sigur, se va întâmpla ceva teribil. Cred că vor fi valuri de atentate, unele chiar pe teritoriul Americii.

— Nu mă îndoiesc că o parte dintre bănuielile tale pot fi adevărate, dar de aici şi până la...

— ... Eddie, îţi mai aminteşti de World Trade Center? De explozia aceea?

Privirea lui Tom deveni extrem de mohorâtă şi plină de o amărăciune fără seamăn. Reluă:

— Cine şi-ar fi închipuit că aşa ceva se poate întâmpla pe teritoriul american? În inima New York-ului? Şi iată că s-a întâmplat... Apoi, Eddie, nu ne costă nimic să fim prevăzători.

— Aici ai dreptate, trebuie să recunosc.

— Voi aveţi propriul vostru serviciu de informaţii, care lucrează independent de toate celelalte şi se subordonează direct preşedintelui Bush. Nu ar fi prea dificil să verificaţi toate informaţiile acestea, iar dacă ceea ce spun eu este adevărat, raportaţi-i preşedintelui! Împreună cu partenera mea, v-aş putea pune la dispoziţie toate informaţiile şi detaliile pe care le deţinem.

— Eu ştiu? E prea...

— ... Eddie, gândeşte-te că următoarea lovitură poate avea loc într-un alt mod, într-un alt loc, iar victimele ar putea fi mult mai multe decât ultima dată. Nu crezi că merită încercarea de a salva nişte vieţi? Nu-i nici o ruşine dacă, totuşi, se dovedeşte a fi o alarmă falsă.

— OK, m-ai convins. Luni o să pun în mişcare rotiţele mecanismului de care dispun şi voi afla tot adevărul. Dacă măcar un sfert dintre bănuielile voastre se confirmă, voi discuta cu cine trebuie şi îi voi spune despre voi doi.

— Îţi mulţumesc, Eddie! Şi nu uita că n-o faci numai pentru mine, ci pentru întreaga noastră naţiune!

— Bine, bine, lasă vorbele mari, că rişti să dai în demagogie şi te pomeneşti că ajungi politician! De fapt, în serviciul nostru, nu primim niciodată mulţumiri. Doar un glonte sau, eventual, o pensie mai frumuşică. Asta dacă reuşim să scăpăm de plumb...

În continuare, se cinstiră cu bere şi rămaseră pe gânduri, privindu-se din când în când. Licoarea lui Tom era fără alcool. Eddie, în schimb, se ambală puţin. La urma-urmei, era unul dintre puţinele sale week-end-uri libere. Îşi putea permite un mic respiro.

— E frumoasă fata, îmi place! exclamă el la un moment dat, privind la Selina. Cum ai cunoscut-o?

Tom Coleman făcu o scurtă pauză înainte de a-i răspunde.

— Nu e ce crezi tu. Este doar o colegă din presa vizuală. Lucrăm împreună, atâta tot.

— Aşa o fi, dacă spui tu..., zise Preston, neîncrezător. Însă mie mi se pare că e mult mai mult decât atât, chiar dacă tu încă nu-ţi dai seama. Vrei să-mi spui că n-ai observat cum te priveşte? Se uită la tine ca la... un bulgăre de aur!

— Poate. Dar ştii prea bine că în viaţa mea nu mai poate exista o altă femeie!

— Ştiu, însă cred că ar fi timpul să accepţi trecutul şi să-ţi vezi mai departe de-ale tale. Fata asta parcă e făcută pentru tine. Şi te iubeşte. Cred că şi ţie îţi e dragă, chiar dacă n-ai curajul s-o recunoşti.

— Ascultă, Eddie, de când ai devenit tu cititor în suflete?

— De când mi-am dat seama că prietenul meu are nevoie de asta... Ţin la tine cu adevărat, Tom!

— Atunci te rog să laşi la o parte cititul în suflete... Deocamdată, ajută-mă să aflu ce se întâmplă de fapt în spatele afacerii despre care ţi-am vorbit. Te implor, fă-o cât mai repede!

Zicând acestea, Tom scoase din buzunarul hainei sale - aruncată pe spătarul unuia dintre scaune - teancul de fotografii făcute la aeroport.

— În primul rând, descoperă cine este individul ăsta ciudat care o urmăreşte pe Selina! Sunt tare curios să aflu.

— Mă, tu te-ai îmbolnăvit de... spionită!

Al-Qa’ida

Fro*ntul Islamic Internaţional al Jihadului împotriva evreilor şi cruciaţilor*

Al-Qa’ida este o organizaţie multinaţională, înfiinţată în 1988, liderii acesteia fiind conducători marcanţi ai altor grupări teroriste precum al-Gama’at al-Islmiyya şi al-Jihad, ambele din Egipt.

Al-Qa’ida urmăreşte o radicalizare globală a grupărilor islamice existente şi înfiinţarea altora acolo unde încă nu există. Organizaţia îi sprijină pe luptătorii musulmani din Afganistan, Bosnia, Cecenia, Tadjikistan, Somalia, Yemen, Kosovo şi alte ţări. Scopul declarat este acela de a-i unifica pe toţi musulmanii şi de a forma un guvern care să urmeze „Legea Califilor”.

Usama bin Laden a declarat în repetate rânduri că singura cale de a pune bazele Califatului este prin forţă. De aceea, scopul al-Qa’ida este acela de a răsturna toate guvernele musulmane care sunt considerate corupte, de a alunga influenţele occidentale din acele ţări şi de a desfiinţa graniţele interstatale.

Bin Laden este considerat unul dintre cei mai semnificativi sponsori financiari ai activităţilor extremiste islamice din lume. El a înfiinţat servicii de recrutare peste tot pe glob - inclusiv în S.

U. A., Egipt, Arabia Saudită şi Pakistan -, care au înrolat mii de musulmani pentru lupta împotriva sovieticilor, începută în 1980.

Teroristul internaţional a importat echipament greu pentru construcţia de drumuri şi tunele, spitale şi depozite în Afganistan. Dintre circa 10.000 de luptători recrutaţi, jumătate sunt saudiţi, peste 3.000 algerieni, 2.000 egipteni, iar ceilalţi provin din Yemen, Sudan, Pakistan, Siria şi alte state musulmane.

În 1991, bin Laden s-a stabilit în Sudan, iar trei ani mai târziu i-a fost retrasă cetăţenia saudită, din cauza faptului că sprijinea diverse grupări subversive. După terminarea războiului cu Uniunea Sovietică, în 1989, al-Qa'ida a rămas o organizaţie foarte puternică, fiind compusă din luptători mujahedini de mai multe naţionalităţi.

Refugiindu-se în Afganistan, liderul islamist a început să fie obsedat de teama comploturilor, astfel încât astăzi are încredere într-un cerc restrâns de complici. Consideră că atacul este cea mai bună formă de apărare şi nu mai acordă o importanţă atât de mare unificării grupărilor extremiste.

După naşterea Talibanului, se pare că bin Laden s-a stabilit la Jalalabad, împreună cu 50 de membri ai familiei sale şi bodyguarzi.

În 1977, talibanii au respins o ofertă americană privind predarea teroristului internaţional, în schimbul recunoaşterii internaţionale a guvernării lor. În urma mai multor atentate cu bombă, bin Laden s-a mutat la Kandahar, unde se află adăpostul studenţilor Shari'ah's şi reşedinţa centrală a comandantului al-Mulla Muhammad' Umar.

Statul Islamic Taliban al Afganistanului a pretins că l-a mutat pe bin Laden la Kandahar pentru a-i limita strict activitatea teroristă, ca să nu mai provoace daune oricărei ţări, inclusiv Arabiei Saudite.

Bin Laden propovăduieşte distrugerea Statelor Unite, pe care le vede ca pe un obstacol principal în calea reformării societăţii musulmane. Începând cu anul 1996, discursul său antiamerican a mers până într-acolo încât i-a îndemnat pe islamişti la atacuri internaţionale împotriva americanilor şi a aliaţilor lor, inclusiv asupra civililor.

La jumătatea anului 1996, o întâlnire a diverşilor lideri strânşi de bin Laden a ajuns la următorul consens: să se

folosească forţa pentru combaterea tuturor bazelor străine aflate pe pământ islamic, să se formeze un comitet de planificare, unul de finanţare, de aprovizionare, de mobilizare şi - în sfârşit - un înalt comitet militar, care să supravegheze punerea în aplicare a planului. În acelaşi an, în luna august, teroristul a declarat război S. U. A.

Într-o emisiune televizată din februarie 1993, el a declarat: „Dacă cineva poate ucide un soldat american, este mai bine decât să-şi piardă timpul cu altele”.

În februarie 1998, a anunţat crearea unei noi alianţe a organizaţiilor teroriste - intitulată „Frontul Islamic Internaţional al Jihadului împotriva evreilor şi cruciaţilor” („International Islamic Front for Jihad Against the Jews and Crusaders”). Această grupare şi-a declarat intenţia de a-i ataca pe americani şi pe aliaţii lor, inclusiv pe civili, oriunde în lume.

La o conferinţă de presă ţinută în Afganistan în mai 1998, Usama bin Laden a declarat că americanii vor vedea rezultatele ameninţărilor sale în câteva săptămâni. Au urmat atacurile asupra ambasadelor S. U. A. din Tanzania şi Kenya, soldate cu 291 de morţi şi peste 5.000 de răniţi.

În declaraţia sa din februarie 2000, directorul CIA, George Tenet, a spus că Usama bin Laden este principalul inamic ce plănuieşte atacuri împotriva S. U. A. şi că mai mult de jumătate dintre teroriştii prinşi în ultima vreme, începând cu 1998, au avut legături cu organizaţia al-Qa’ida. Oficialul american deţinea dovezi că bin Laden va lovi fără nici un avertisment şi că formează înlocuitori care să ducă la îndeplinire atacurile, pentru a nu fi depistat.

***

În dimineaţa aceea, era o vreme mohorâtă la Langely. Cei doi bărbaţi stăteau de vorbă pe una dintre aleile ce duceau spre poligonul de tir.

— Când ai noştri au ajuns acolo - spuse primul - oamenii erau deja morţi. Puştiul încă respira, dar a decedat până să vină echipele de salvare. Femeia zăcea fără suflare pe malul lacului, cu pieptul sfârtecat.

— Aţi descoperit vreo urmă? întrebă cel de-al doilea.

— Absolut nimic. Gloanţele provin de la una dintre armele noastre, care a fost declarată pierdută într-o misiune din

Nicaragua. De fapt, atunci a dispărut o întreagă grupă de comando. Şapte soldaţi - de a căror existenţă nu se mai ştie absolut nimic. Pur şi simplu, i-a înghiţit jungla.

— Mda, mi-e teamă că lucrurile încep să scape de sub control! Moussa a dispărut, iar organizaţia Al Sayaf parcă s-a evaporat. Unde sunt toţi acei aşa-zişi terorişti, pregătiţi din fondurile pe care le strângea şi din care primeam şi noi o bună parte?

Interlocutorul său ezită să-i răspundă.

— Îmi ascunzi ceva!

— Am primit o informaţie potrivit căreia cineva l-ar fi văzut pe Ibn Moussa la New York, viu şi nevătămat. Asta m-a determinat să fac verificări suplimentare. Bărbatul care a murit în blocul Saunders nu era Moussa... Şi-a înscenat moartea ca să scape de noi.

— Ce spui?! aproape că ţipă celălalt. Îţi dai seama ce-nseamnă asta?!

— Mortul era o sosie destul de bună a „amicului" nostru. Cu fizionomia lui - mutilată în timpul căderii de la înălţime sau, poate, înainte - corespundea perfect cu Moussa. Mai puţin în privinţa amprentelor. I-am trimis pe băieţii noştri să recupereze cadavrul, iar legistul Marley a descoperit că individul care a murit fusese, de fapt, supus unei operaţii estetice în urmă cu nişte ani buni. Se pare că, în realitate, de-a lungul timpului, noi am lucrat cu dublura lui Moussa. Iar adevăratul Ibn Moussa...

— Suntem terminaţi... Pur şi simplu, terminaţi. Amândoi. Asta înseamnă că arabul ne-a folosit pe noi, nu noi pe el. L-am ajutat să îşi pună la punct o organizaţie teribilă; i-am oferit informaţii şi putere, i-am deschis calea spre imense surse de bani, iar el...

Tăcură amândoi, în timp ce o ploaie măruntă începuse să cadă. Nici nu le păsa de apa care se scurgea pe hainele lor, udându-i până la piele.

— Ce crezi că are de gând acum?

— Numai Dumnezeu poate şti! Mă aştept la tot ce poate fi mai rău. N-ar fi exclus să pună la cale o serie de atentate îndreptate împotriva poporului nostru. Dacă se află că suntem şi noi amestecaţi, s-a zis...

— Declară starea de alertă generală! Codul roşu. Va trebui să...

— ... Nu e bine. Nu putem face asta fără acceptul Congresului. Riscăm să ne pierdem capetele, nu-ţi dai seama?

Celălalt îşi apropie faţa de obrazul interlocutorului său şi scrâşni din dinţi.

— Tot nu pricepi? Încă n-ai înţeles? Capetele noastre sunt ca şi căzute. Noi nu mai contăm acum. Iar Congresul... Congresul e o adunătură de politicieni neisprăviţi care habar n-au pe ce lume trăiesc. Dacă ar fi după ei, noi ne-am transforma în nişte doici de profesie.

— Nu, o astfel de alternativă nu cred că poate rezolva ceva. Trebuie să acţionăm într-un alt mod. Cel mai bine ar fi să lucrăm doar cu două echipe din grupa Healey, specializată în combaterea terorismului internaţional.

— Şi cum propui să acţionăm?

— Pentru a avea o acoperire perfectă, vom apela la relaţiile noastre din serviciile speciale egiptene şi Mossad. Ei ne vor întocmi o notă oficială, conform căreia ar fi descoperit că o organizaţie aflată sub conducerea lui Usama bin Laden pregăteşte mai multe atacuri la adresa S. U. A. Pentru două, trei zile, vom închide - pur formal - câteva ambasade din Africa, Asia Mică şi Europa şi vom solicita companiilor aeriene americane să îşi intensifice măsurile de securitate. Aşa împuşcăm doi iepuri dintr-o dată. Lovim în bin Laden, care de mult ne stă ca un ghimpe în coastă, şi ne putem desfăşura forţele cu acceptul Congresului. De asemenea, vom fi protejaţi în cazul în care vor avea loc atacuri sau atentate, astfel că nici o bănuială nu va plana asupra noastră. Ba chiar ne putem permite să organizăm o mică explozie demonstrativă la o ambasadă, undeva, într-o ţară din lumea a treia.

— Eşti un geniu al răului, ştiai asta?

— Mulţumesc, am avut de la cine învăţa... Sau poate că ai de gând să raportezi Congresului despre adevăratele noastre intenţii, după care să îţi tragi un glonte în cap?

— Nu cred că m-ar aranja prea bine alternativa asta...

— Aşa m-am gândit şi eu. Da, într-adevăr. Hai să intrăm înăuntru odată! Ploaia asta a început să devină agasantă...

***

Ibn Moussa coborî din elicopter la capătul pistei şi se strecură într-o limuzină neagră, grăbit. Pe locul din faţă se aşeză nelipsita sa gorilă cu părul cărunt.

A durat doar cinci minute ce au ajuns la destinaţie: o vilă de piatră albă, situată la intrarea în Miami. Acolo, în sufrageria imensă, îi aştepta Adnan Hakkar, îmbrăcat în pantaloni de doc alb şi o bluză uşoară de in. Stătea pe un fotoliu de pai şi sorbea limonadă cu gheaţă dintr-un pahar înalt. Aerul său era complet schimbat. Părea un turist lipsit de griji, care îşi petrecea sfârşitul de vară hoinărind prin Florida.

Când Moussa pătrunse în încăpere, arabul sări în picioare, se apropie respectuos şi se înclină înaintea lui, sărutându-i piatra mare de turmalină care îi împodobea inelarul drept.

Când dădu cu ochii de Hakkar, nou-venitul îi zâmbi mulţumit, dar numai pentru un moment.

— Nu aşa procedează un neozeelandez bogat! Sărutatul mâinii este un obicei în exclusivitate musulman. Te-ai dat de gol.

— Iartă-mă, luminăţia ta!

— Ei, iată că ai greşit din nou! Nu trebuie să-mi spui aşa.

Arabul rămase ţeapăn şi tăcut lângă fotoliu.

— Ia loc şi poartă-te firesc! Cât mai firesc. Ce bei acolo?

— O limonadă cu fructe.

— Să îmi aducă şi mie una! ceru el întorcându-se spre gorila lui, care rămăsese pironită lângă tocul uşii.

Acum cei doi se aflau faţă în faţă, la mai puţin de un metru distanţă.

— A sosit vremea, Hakkar! Mâine veţi pleca la Boston cu avionul. Acolo vă aşteaptă Reza.

— E şi el aici?

Chipul „neozeelandezului” se lumină dintr-odată. Reza era prietenul său din copilărie, cel cu care fusese în prima lui misiune adevărată de luptă. Alături de alţi mujahedini din Orientul Mijlociu, luptaseră în Afganistan împotriva câinilor roşii de soldaţi sovietici.

— Se află de şase luni în Statele Unite, împreună cu cincizeci dintre cei mai buni luptători mujahedini. Suntem pregătiţi să dăm lovitura finală în cel mai scurt timp. Jihadul va fi declanşat, iar America va fi îngenuncheată! Trebuie să plătească o dată pentru tot răul pe care l-au făcut arabilor. Pentru Irak, pentru fraţii noştri căzuţi în Palestina şi în teritoriile arabe, pentru războaiele murdare din Bosnia şi Herţegovina, pentru toate sufletele musulmane sfârtecate de-a lungul anilor... Câinii ăştia

vor plăti cu vârf şi îndesat pentru faptul că se cred jandarmii lumii! Niciodată nu vor fi decât nişte viermi nemernici, iar Islamul îi va zdrobi până la ultimul, după cum merită...

Vocea lui suna exact ca o trâmbiţă propagandistică, iar Hakkar simţi cum se strecura în el un suflu nou, pe care nu îl cunoştea. În sfârşit, pleca la luptă şi auzea în urechi sunetul războiului atât de scump lui.

— Te vei afla sub comanda directă al lui Reza. El este coordonatorul acestei acţiuni. Să îl asculţi întru totul.

— Va fi o onoare să lupt sub ordinele acestui brav bărbat! Este cel mai bun luptător pe care l-am cunoscut vreodată. Sufletul său e ca o flacără aprinsă. Cât despre patriotismul lui...

— ... Bine, Hakkar, destul cu vorbăria!

Moussa îşi sorbi limonada şi se ridică din fotoliu.

— Biletele de avion sunt chiar aici, împreună cu ceva bani de drum. Ai grijă!

Aruncă pe măsuţă un plic alb şi se întoarse spre uşă. Hakkar rămăsese în fotoliu, ţinând încă în mână paharul pe jumătate plin.

La un moment dat, Moussa se întoarse din drum, privindu-şi subalternul cu o expresie destul de stranie pe chip.

— Te rog, vrei să vii până aici?

Avea o voce pe care Hakkar nu i-o recunoştea. Se ridică şi se apropie de Moussa, iar acesta îi puse pe umăr mâna împodobită cu inelul de turmalină.

— Nu o să ne mai vedem, Hakkar! Decât, poate, în ceruri... Misiunea asta te va duce la moarte. Vreau să îţi spun că a fost o onoare pentru mine să te cunosc. Dacă Islamul ar avea mai mulţi bărbaţi ca tine, mahomedanismul s-ar răspândi în lume, chiar mâine, iar cuvântul lui Allah ar pune stăpânire pe tot globul pământesc! Acum îţi voi da îmbrăţişarea de despărţire şi sărutul iertării.

Îl prinse pe Hakkar în braţe şi îl sărută de două ori pe fiecare obraz.

— Allah să fie cu tine şi slava sa să se răsfrângă asupra ta! Mergi şi jertfeşte-ţi viaţa în numele învăţăturii sfinte! Fă-i praf pe câinii aceia necredincioşi şi să ne vedem în cer, plini de glorie!

Ibn Moussa se răsuci pe călcâie şi ieşi pe uşă, fără să mai privească înapoi. În urma sa, aerul fierbinte al verii se preschimbă într-un suflu de gheaţă.

Se întâlniseră dis-de-dimineaţă, iar acum luau micul dejun împreună, într-un local micuţ şi cochet de pe 40-th Street. Selina comandase aripioare de pui prăjite, dar nu erau nici pe departe atât de bune ca acelea pe care le gătea mama sa.

— Ea foloseşte întotdeauna şofran şi scorţişoară, îi explică tânăra lui Tom, care mâncase deja doi hamburgeri, iar acum se lupta cu o porţie uriaşă de cartofi prăjiţi.

— Scorţişoară şi carne de pui... Hm, ciudată combinaţie!

— E o reţetă iraniană, dacă vrei să ştii. De fapt, ceva absolut obişnuit. Bucatele arăbeşti sunt, în general, dulci şi picante.

— În altă ordine de idei, te-ai hotărât să soliciţi şi cetăţenia iraniană.

— Da, nu mi-e ruşine cu sângele meu arab şi nu mă pot dezice de el. Nu toţi arabii din lume sunt terorişti. În plus, simt că îi datorez asta mamei mele.

— Tu nu ai fost niciodată în Iran...

— Nu am avut când.

— Ar trebui ca, înainte de a lua o asemenea hotărâre, să faci un drum până acolo. Cred că o vizită de două zile la Teheran ar fi edificatoare. Apoi vei putea lua o decizie în cunoştinţă de cauză.

— Poate că ai dreptate.

— Ce-ai zice dacă am merge împreună chiar mâine?

— Ştii, din punct de vedere financiar, eu...

— ... Nu îţi face probleme! Te sponsorizez eu cu o excursie de trei zile în Iran.

Coleman insistă cu această propunere, observând ezitarea fetei.

— Am mai mulţi bani decât aş avea nevoie. Nu sunt bogat, dar crede-mă că am destui bani! Şi nu văd un mod mai eficient de a-i cheltui. În plus, călătoria ne poate ajuta în ancheta noastră. Vom studia islamismul la el acasă şi poate că vom avea şansa de a vedea un terorist în carne şi oase.

Apoi prinse cu delicateţe mâna fetei peste masă şi îi strânse degetele uşor. Pentru o clipă, i se păru că Selina îi răspunse cu aceeaşi căldură, însă presupunerile sale se opriră aici. Se scutură, ca încercat de friguri, şi o întrebă din nou:

— Ei, ce spui?

Fata îl privi drept în ochi. Simţea nevoia să îl ia în braţe şi să-l sărute cu patimă. Dar asta nu dură decât o clipă.

— OK, m-ai convins; dar accept numai cu condiţia ca - într-o bună zi, când voi avea posibilitatea - să îţi returnez aceşti bani, pe care îi consider doar un împrumut. Mă bucur că vei avea şi tu ocazia să mănânci pui adevărat ca la mama acasă, gătit cu şofran şi scorţişoară...

CAPITOLUL IX

Arabul trecu pe lângă grupul de fumători din scuarul situat între cele două turnuri gemene şi intră în clădirea dinspre Liberty Plaza. Holul lifturilor era arhiplin la ora aceea. O mulţime pestriţă îşi aştepta rândul cu răbdare la ascensoarele încăpătoare, ce puteau înghiţi cincizeci de persoane dintr-un foc. Marea majoritate o reprezentau clienţii numeroaselor firme care îşi aveau sediile aici, în cele două paralelipipede din beton şi sticlă.

Coborî la etajul optzeci şi pătrunse în birourile Al Ahran Travelling.

Aici se opri în dreptul unei secretare cu părul negru ca pana corbului şi pieptul voluptuos. Deşi părea arabă la origine, avea părul descoperit.

— Mă numesc Reza. Sunt aşteptat.

Vocea sa baritonală era tăioasă şi plină de o forţă primitivă, semănând cu răgetul unui leu în mijlocul junglei.

Plină de respect, secretara se ridică şi se înclină în faţa vizitatorului.

— Desigur, domnule Reza! Domnul Tahul vă stă la dispoziţie.

Îl conduse până în dreptul unei uşi de lemn lăcuit şi intră înaintea oaspetelui, plină de solicitudine.

Bărbatul din birou se afla deja în picioare, aşteptând cu umilinţă ca musafirul să treacă pragul încăperii sale de lucru.

Era o cameră spaţioasă, cu vedere spre Râul Hudson. De acolo se puteau admira, mici ca nişte jucării, mai multe vaporaşe albe de turism, a căror înaintare prin valurile liniştite era aproape imperceptibilă.

— Bine aţi venit, Reza Baba! Luaţi loc, vă rog, sunt extraordinar de fericit să...

— ... Lasă asta! Îi reteză vorba celălalt, întorcându-i spatele şi apropiindu-se de ferestrele mari din sticlă securizată.

Între timp, secretara se făcuse nevăzută. Nou-venitul îşi ţinea mâinile la spate, plin de trufie, şi îşi mişca degetele ritmic, ca şi cum ar fi cântat la un instrument invizibil.

— Ai găsit tot ce trebuia?

— Desigur, Reza Baba. Toate documentele se află în această mapă. Sunt în limba engleză, desigur, dar...

— ... Bine-bine! Îl întrerupse din nou musafirul. Îmi trebuie 500.000 de dolari!

— Bani lichizi? întrebă gazda, speriată. E cam complicat...

Reza se întoarse spre el şi adăugă:

— Hârtii de zece, douăzeci şi cincizeci de dolari. Vreau să îi am cel mai târziu mâine dimineaţă. O să vină unul dintre oamenii mei ca să îi ridice. Se numeşte Adnan Hakkar.

Apoi, fără altă vorbă, ieşi val-vârtej din birou. Ţinând mapa în mâna stângă, călca apăsat pe covoarele moi.

***

În dimineaţa următoare, Hakkar intră în biroul lui Tahul plin de voie bună. Mâncase pe săturate carne de batal friptă, la care se adăugase o porţie imensă de pilaf cu stafide şi curry. După aceea, băuse suc de trandafiri şi se delectase cu doi pumni mari de curmale. Toate acestea la un restaurant sirian, despre care îi vorbise chiar prietenul său, Reza. Tânjise atâta vreme după bucătăria arabă adevărată, încât se hotărâse să-şi ofere, în fine, un mic festin.

Dădu mâna cu Tahul, care se purta la fel de umil ca în ziua precedentă, şi se instală comod într-un fotoliu cromat, deşi nu îl invitase nimeni.

— Chiar vă ocupaţi şi de travelling? întrebă el, arătând spre o hartă imensă agăţată de perete, pe care erau marcate, prin diferite steguleţe, mai multe puncte din zona Asiei Mici şi a Peninsulei Sinai.

— Desigur îi răspunse Tahul -, putem spune că firma noastră este cea mai puternică, nu doar din America, ci de pe întregul mapamond, în ceea ce priveşte călătoriile în ţările arabe. Avem birouri şi agenţii răspândite pe teritoriul a o sută treizeci de oraşe de pe glob, iar cifra noastră de afaceri depăşeşte trei miliarde de dolari anual.

Hakkar râse cu poftă.

— Parcă ţi-ai fi propus să mă convingi să călătoresc în Iran ori să cumpăr acţiuni la compania voastră...

— Al Ahran nu este o companie cotată la bursă şi nici nu îşi tranzacţionează acţiunile, domnule! Întregul pachet aparţine unei singure persoane, care păstrează nemijlocit controlul afacerii. Este un important lider arab, care şi-a pus averea personală - şi chiar viaţa - în slujba Islamului!

— Te referi, bineînţeles, la Usama bin Laden, murmură Hakkar. Despre el e vorba, nu-i aşa?

Tahul nu-i răspunse, ci îşi plecă doar privirea şi se duse la biroul său, de unde scoase o geantă de voiaj cu însemnele agenţiei, inscripţionate atât în engleză cât şi în arabă.

— 500.000 de dolari, în bancnote mici, aşa cum mi s-a cerut... Doriţi cumva să îi număraţi?

— E cazul? întrebă Hakkar, privindu-l drept în ochi.

Era o întrebare la care, firește, nu aştepta nici un răspuns. Se ridică, strânse cu putere mâna bărbatului, apoi ieşi din birou fără să adauge vreun cuvânt. Şi atunci o văzu...

Selina aştepta cuminte, şezând pe unul dintre numeroasele fotolii aflate în secretariat. Răsfoia - împreună cu Tom Coleman - un catalog elegant, care prezenta itinerarii în Iran şi Oman.

Bărbatul încremeni privind la figura plină de încântare a fetei, iar în memorie îi apăru - ca o icoană - chipul surorii sale, cea care în copilărie îi fusese aproape ca o mamă. Cea care îl legănase şi îi cântase duios, seară de seară. Cea care încălcase cea mai sfântă poruncă a Coranului şi se măritase cu un câine de creştin... Cea care îl umpluse de ruşine, umilindu-l în faţa rudelor şi a prietenilor, dezonorându-l. Cea din cauza căreia fusese nevoit să-şi trimită părinţii în braţele lui Allah...

Toate acele lucruri de mult uitate îi reveniră în minte într-un chip dureros. Obrazul i se împurpură şi se gândi că nu ar avea nici un pic de remuşcare dacă ar fi nevoit s-o ucidă şi pe ea. Pe nepoata lui... Dar operaţiunea pe care o avea de dus la îndeplinire era mult mai importantă decât o vendetă personală. Nu putea compromite totul acum. Sau, poate, ar fi trebuit să se ocupe de ea mai întâi?

Se întoarse în birou, fără să o mai anunţe pe secretară, şi îl surprinse pe Tahul turnându-şi o porţie generoasă de whisky într-un pahar de cristal.

Acesta scăpă paharul din mână şi încremeni cu privirea la Hakkar.

Dar arabul nu-l băgă în seamă; aruncă doar geanta grea pe un fotoliu şi se duse la fereastră. Îşi ţinea mâinile la spate, iar degetele i se mişcau în aer, cuprinse de nervozitate. Avea acum o cu totul altă înfăţişare. Întreaga lui fiinţă emana o forţă teribilă, iar vocea nu mai era aceeaşi, ci mult mai ascuţită.

— În secretariat se găseşte o tânără... Vreau să aflu cine este şi pentru ce a venit aici. Acum!

Speriat, Tahul ieşi din cameră. Se întoarse peste numai două minute, cu chipul extrem de încordat.

— Este de origine iraniană, mama ei e din Teheran, dar s-a căsătorit cu un american. Doreşte să facă o mică excursie de trei zile ca să îşi cunoască locurile natale. Numele ei este Selina. Selina Brent.

— Unde se află părinţii săi?

— În Texas, la Amarillo, din câte am înţeles.

— Bine. Comunică-i secretarei tale să mă anunţe când pleacă şi pregăteşte-mi o copie a itinerarului ei! Vreau să-i cunosc toate mişcările...

***

— Plecăm în Iran, spuse Tom.

— Ia te uită - se miră Ferguson -, călătoriţi!

— Da, zburăm mâine dimineaţă cu o cursă Pan Am. Vom face escală la Lisabona, apoi ne îndreptăm spre Teheran.

— Aveţi ceva drum de străbătut, nu glumă!

— O schimbare de aer nu poate decât să ne facă bine. Eu nu am mai călătorit din ,91. De la Războiul din Golf.

— Cât ai stat atunci?

— Şase luni. Adică până la sfârşit. La Hama, în Siria, în Turcia, la Urfa şi în Iran, la Ispahan. Apoi am fost la Bagdad.

Pentru că în acea clipă auzi soneria telefonului său mobil, Tom întrerupse conversaţia cu Fergie. Era Eddie, care voia să-i vorbească din Washington D. C.

— Salut, bătrâne, ce mai e nou pe-acolo?

— Toate-s vechi şi nouă toate... Fac pariu că eşti proţăpit undeva printr-un bar!

— Iar tu cu siguranţă că te afli la Casa Albă.

— N-ai ghicit, tocmai mă îndrept spre Salt Lake City, la bordul lui Air Force Two. Pregătim o vizită a preşedintelui pentru mâine dimineaţă.

— Cam călătoreşte preşedintele ăsta al tău, Eddie!

— Am înţeles că şi tu călătoreşti. Şi încă la mare distanţă.

— De unde ştii?

— Am sunat-o pe Selina. Ea mi-a dat vestea cea mare.

Tom ridică din sprâncene.

— Şi pentru ce i-ai telefonat, mă rog?

— I-am cerut nişte amănunte în legătură cu individul ăla straniu din fotografiile pe care mi le-ai dat.

— Nu înţeleg nimic din ceea ce-mi spui...

— Fii liniştit, Tom! Selina nu e urmărită de nici un terorist. Nimeni nu a pus pe urmele ei vreun criminal fioros. Cel care apare în fotografii e un vecin de-al Selinei, care e îndrăgostit lulea de ea. De câte ori are prilejul, portoricanul - un tip foarte liniştit, de altfel - se ţine de fusta ei în speranţa că poate, poate... mă rog... Selina e la curent, iar chestia asta o amuză. Individul e un amărât de scriitoraş, care publică poezii de doi bani în tot felul de hebdomadare şi se crede un al doilea Dylan Thomas. Oricum, l-am speriat niţel.

— Cum ai reuşit?

— L-am rugat pe un prieten de-al meu din N. Y. P. D. să-i facă o vizită şi să-i bage puţin frica în oase. Nimic violent, doar două vorbe despre hărţuire şi o amendă usturătoare, cu multe zerouri în coadă. Omul nostru e sărac ca un călugăr franciscan. Nici cu inteligenţa n-o duce mai bine...

Tom râse cu poftă.

— Îmi aduc aminte că şi tu erai cam tot aşa în colegiu.

— Ce să-i faci! Nu toţi au avut şansa să se nască în puf, ca tine...

— Bine că m-ai liniştit, îmi închipuiam că...

— ... Minte înfierbântată de ziarist!

— OK, îţi rămân dator. Acum să trecem la cealaltă problemă!

— Nu acum, Tom! Sunt în avion, ce naiba! Caută-mă după ce te întorci de la Teheran. Poate ne vedem.

— Fir-ar să fie!

— Vorbeşte frumos şi ai grijă de Selina, să nu ţi-o răpească vreun arab! Am auzit că au asemenea obiceiuri, mai ales tuaregii.

— Te aud foarte prost acum. Probabil că aţi intrat într-un plafon de nori.

Zicând acestea, închise aparatul şi îl aruncă în buzunar.

În acel moment, prietena lui îşi făcu apariţia în local, veselă şi fericită.

— Să mergem, Tom, e deja destul de târziu!

— Ţi-ai rezolvat toate problemele? Cine va avea grijă de papagal şi de peştişori?

— O să-i hrănească un bun vecin de-al meu.

Tom puse pe tejghea o bancnotă de zece dolari, dădu pe gât cafeaua care îi rămăsese în ceaşcă şi îl salută pe Ferguson, du cându-şi două degete la tâmplă.

— Ne vedem peste câteva zile, Fergie. Nu cumva să schimbi profilul barului în absenţa mea!

— Dar unde aţi întins-o aşa de repede?

— La „C&A”, ca să ne cumpărăm nişte haine de călătorie.

— Drum bun, atunci!

Cei doi ieşiră pe bulevard şi o porniră spre parcarea cu platâ în care Tom îşi lăsase maşina. În urma lor - la mai puţin de o sută de metri - păşea, cu pas greu dar ferm, un bărbat smead. Pe umăr purta o geantă de voiaj, inscripţionată atât în engleză cât şi în arabă.

Îi predase trezorierului geanta plină cu bani, iar acum stătea de vorbă cu Reza.

— Trebuie, prietene! Trebuie să o fac. Nu pot închide ochii ştiind că onoarea mea ar rămâne pătată. Tu înţelegi mai bine decât oricine iadul prin care am trecut, golul din suflet pe care nu am putut să-l umplu vreme de 25 de ani. Erai prietenul meu, Reza...

— Şi încă sunt, Hakkar... Încă sunt.

— Timp de şapte zile, nu avem nimic de făcut. Nu a început încă. Dacă plec în momentul acesta, pot repara totul. Până la Amarillo nu sunt decât trei ceasuri de zbor. Tu şi aşa nu ai nevoie de elicopter în noaptea asta. Iar mâine dimineaţă totul va fi în ordine, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat!

— Nu pot, Hakkar, ceea ce îmi ceri tu este...

— ... Îmi eşti dator, prietene, pentru ceea ce s-a întâmplat în Valea Suria, atunci când te-am scos din mâinile ruşilor. Te-ar fi aşteptat dezonoarea şi o viaţă de ruşine într-o puşcărie sovietică, dacă nu eram eu. Îţi mai aduci aminte ce mi-ai cerut

atunci când, în miezul nopţii, te-am salvat din tabăra lor şi te-am purtat în spinare ceasuri întregi, peste crestele Munţilor Elbrus?

Reza îşi coborî privirea, stingherit.

— Mi-ai cerut să te omor, Reza! reluă Hakkar. Să îţi despic sternul cu hangerul şi să îţi smulg inima din piept ca s-o duc la Tabriz. Să îţi dau o moarte adevărată, aşa cum i se cuvine unui mujahedin: în onoare. Dar eu nu am acceptat. Te-am cărat în spinare atâtea zile şi atâtea nopţi şi te-am dus viu la Tabriz. Acum e rândul tău, Reza. Dă-mi prilejul să mor cu onoarea nepătată, ca un adevărat mujahedin!

— Bine, bine..., mormăi bărbatul, furios. Du-te şi spală-ţi ruşinea! Fă ce te îndeamnă soarta să faci dar - mă jur pe numele lui Allah - dacă vei pune în primejdie misiunea noastră sfântă, nu vei scăpa de mine nici pe lumea cealaltă! Du-te acum!

Peste trei ceasuri, Hakkar cobora la marginea oraşului Amarillo din elicopterul care aterizase pe un câmp plin de salvie sălbatică. Nu i-a fost greu să ajungă la casa surorii sale, luând un taxi greoi şi prăfuit. Locuia destul de aproape, la periferie.

Din maşina arhaică, văzu lumină la una dintre ferestre. După ce îi tăie gâtul şoferului - un negru nespălat, buzat şi cărunt - purcese la drum.

Se strecură hoţeşte pe sub geamul luminat şi o văzu pe sora lui. Tocmai scosese din frigider o cutie de carton cu lapte degresat şi acum se pregătea să toarne lichidul într-un pahar mare din plastic. Alături, pe o farfurie, se aflau bucăţi mici de plăcintă cu cireşe.

Soră-sa părea neschimbată, cu toate că destui ani trecuseră peste ea. Adnan Hakkar îşi spuse că era la fel de frumoasă ca în seara când fugise de acasă cu americanul acela nenorocit, care distrusese vieţile tuturor. Simţea cum sângele i se urca la cap, pulsându-i în urechi.

Femeia trecu în camera vecină, lăsând lumina aprinsă.

Arabul îşi scoase pumnalul de luptă cu lamă scurtă de la centură şi, fără prea mult zgomot, rupse încuietoarea ferestrei. Pătrunse în încăpere pe tăcute, ca un şarpe la pândă, şi privi în camera cealaltă prin uşa întredeschisă. Soră-sa stătea pe pat la căpătâiul unui bărbat cărunt, nebărbierit şi cu obrazul palid.

Era câinele acela de necredincios... Americanul...

Cu o mână, femeia îi ţinea capul ridicat şi îl ajuta să soarbă din paharul plin cu lapte. Firişoare albe de lichid se prelingeau prin barba nerasă a bolnavului, pătându-i pijamaua albastră.

Hakkar intră în încăpere, mândru şi cu inima bătându-i în piept nebuneşte. Sosise clipa mult aşteptată.

Sora sa îi simţi prezenţa şi se ridică brusc. Paharul de lapte se rostogoli pe podea, împroşcând tot covorul cu stropi albi.

Se priviră unul pe celălalt drept în ochi, iar chipul ei se lumină brusc de o dragoste mare, în timp ce şopti:

— Hakkar!

Deodată, lumina din încăpere se stinse, astfel că bucuria bietei femei se preschimbă în groază. Doar o veioză minusculă rămăsese aprinsă în camera bolnavului. Acea groază îi schimonosea chipul creol, altminteri de o frumuseţe fără seamăn. Îmbătrânise dintr-odată cu o sută de ani.

Hakkar făcu doi paşi în direcţia ei şi o privi în ochi încă o dată. Nu, asta nu e sora mea! se gândi intrusul. Este o unealtă a lui Şeitan, diavolul!

Mâna sa, cu pumnalul strâns în pumn, făcu o mişcare scurtă şi sângele ţâşni ca un izvor din gâtul bărbatului, care încercase să se ridice în capul oaselor.

Arabul simţi cum jetul cald şi vâscos îi curgea pe picioare, năclăindu-i încălţările, dar nu îi dădu importanţă. Se apropie de sora lui şi îi înfipse pumnalul în piept. Apoi îl răsuci de mai multe ori, sprijinindu-şi victima ca să nu se prăbuşească. Trebuia ca fiinţa aceea să experimenteze durerea până la capăt, aşa cum a resimţit-o şi el în suflet atâta amar de vreme.

Înainte de a-i da drumul, o privi iarăşi în ochi şi o întrebă cu un glas plin de ură:

— De ce?!

Dar doamna Brent se stinsese din viaţă şi nu îi mai putea răspunde. Chipul îi devenise din nou împăcat şi plin de dragoste, aşa cum fusese întotdeauna.

Hakkar lăsă cadavrul să cadă pe podea şi ieşi din casă, abătut. Nu ştia ce să facă: să se bucure că reuşise să îşi ucidă sora, după atâţia ani de căutări, sau să se întristeze...

Azvârli într-o rigolă cadavrul şoferului de culoare, se instală la volan şi demară în direcţia în care îl aştepta elicopterul. Din păcate, chiar dacă apăsase pedala de acceleraţie până la fund,

taxiul abia se mişca, iar asta îl enervă peste măsură, dată fiind starea de iritare ce îl cuprinsese.

În fine, ajunse la destinaţie şi coborî, abandonând automobilul fără să-şi ia nici un fel de măsuri de precauţie.

Pilotul - care ieşise să se dezmorţească puţin sub cerul înstelat al Texasului - se sperie de înfăţişarea lui Hakkar. Plin de sânge, omul arăta ca scos dintr-un abator. Criminalul, simţindu-se jignit de modul în care era studiat, îl înşfăcă pe pilot, îl ridică în aer ca pe o păpuşă de cârpă şi îl izbi de câteva ori de capota automobilului.

Îi dădu drumul abia în clipa în care îi văzu creierii împrăştiaţi pe parbriz.

Asta ca să nu mă mai priveşti niciodată cu atâta dezaprobare! îşi zise el, justificându-şi astfel gestul sadic, după care se apropie de aparatul de zbor.

Se urcă în elicopter şi ambală motoarele în plin. Ca o pasăre neagră aducătoare de moarte, aparatul se îndreptă spre New York, ca şi cum ar fi fost desenat pe cerul plin de stele strălucitoare.

***

La Teheran, aerul era greu şi urât mirositor, de parcă ar fi izvorât dintr-un canal în care putrezise toată scursoarea cetăţii. Asta doar în oraşul vechi, unde aglomeraţia pe metrul pătrat te ducea cu gândul la mai multe New York-uri, suprapuse unele peste celelalte.

Cei doi ziarişti fuseseră cazaţi într-un hotel plin de pitoresc, chiar deasupra Suk-ului, în care larma nu contenea zi şi noapte. Calitatea lor de turişti le dădea dreptul la un tratament deosebit de servil din partea personalului care lucra în hotel. S-ar fi simţit ca într-un basm cu Sheherezada, dacă prin vălul acela mirific nu ar fi răzbătut, ca o stafie, sărăcia cruntă a arabilor de rând.

În Suk colcăia o faună ciudată de cerşetori şi dervişi, care estompa în chip dezolant culorile vii ale peisajului. Dar asta conta mai puţin pentru Selina; fata care era cu adevărat fericită să-şi vadă compatrioţi sau, mai bine-zis, compatrioţii mamei şi ai înaintaşilor ei persani.

Într-o mică şi cochetă cafenea, decorată cu mobilier de abanos şi covoare de Ispahan, care erau agăţate de pereţi, Tom Coleman şi Selina Brent luau prânzul.

— Nu-i aşa că puiul e absolut delicios?

— Mai mult de atât nici nu s-ar putea... Aroma asta, pe care nu o pot defini... Nu am mâncat niciodată ceva atât de gustos. Şi eu care credeam că puiul de la Mc Donald’s e cel mai bun din lume...

Tânăra râse, amuzată.

— Păsările folosite de cei de la Mc Donald’s sunt îndopate cu steroizi. Ceea ce mâncăm noi este natural sută la sută, poţi fi sigur!

— Dar leguma asta ciudată ce e?

— Crede-mă că n-am habar... Însă ştiu de la mama că se mai cultivă doar în Asia.

Un ospătar înveşmântat în şalvari largi se apropie de ei, purtând o tavă pe care - într-un bol de cristal - se aflau mai multe felii de pepene galben, printre cuburi de gheaţă.

— Desert de oameni săraci! decretă Tom, amuzându-se.

Totuşi, cei doi îşi împărţiră feliile frumos mirositoare şi le mâncară cu poftă.

— Astăzi vom merge să îmi caut rudele, decretă Selina. Trebuie să călătorim prin deşert până la Derjen Al Haman. Aş vrea să călărim pe cămile, dacă se poate.

— În nici un caz, draga mea! În felul ăsta, drumul ar dura pe puţin o săptămână, iar noi nu ne putem permite să pierdem atâta timp preţios.

— Şi-atunci ce facem?

— Vom închiria un jeep. Dar, dacă ţii morţiş să experimentezi plăcerea unei plimbări pe cocoaşele acelor animale stranii, nu e nici un fel de problemă! Putem face turul vechii cetăţi chiar mâine dimineaţă, înainte de a pleca. Există o agenţie specializată în astfel de mici excursii.

— De unde ştii tu atât de multe despre Iran? Ai citit vreun afiş în limba engleză ori, poate, ai studiat cultura şi civilizaţia acestei ţări?

— Nici una nici alta. Doar că am reuşit să învăţ câteva boabe de persană... Nu ţi-am spus că am fost în Golf în timpul războiului din ,91? Nu puteam să scriu despre lucruri pe care nu le cunoşteam. Am învăţat foarte multe, mai ales despre sufletul arabilor. Am citit chiar şi Coranul, dacă te interesează!

— Mă uimeşti pe zi ce trece, Tom. Descopăr un om pe care nu mi-l închipuiam...

— Ei, lasă! Nu sunt decât un tip ciudat, ca mulţi alţii. Dar eu zic să plecăm, dacă vrem să ajungem la Derjen până la lăsarea serii. De acord?

Drumul prin deşert reprezenta o aventură în sine, mai ales atunci când era parcurs cu o maşină greoaie, ce semăna cu un rinocer pierdut prin nisipuri. Exista, bineînţeles, o şosea - în sensul pe care îl atribuie iranienii acestui termen -, dar niciodată nu ştiai exact unde se termină asfaltul şi unde începe nisipul.

— Ce frumuseţe!

Plină de încântare, Selina privea dunele roşiatice şi oazele minuscule care apăreau din loc în loc, ca nişte benzinării pe highway-urile americane. De asemenea, se întâlneau cu tot soiul de grupuri de beduini, ce mărşăluiau prin nisipuri spre locuri tainice, doar de ei ştiute.

— Tom, priveşte într-acolo, lângă oaza aceea! Vei vedea nişte corturi tare drăguţe. Parcă ar fi pietre albe de kilometraj...

Drumul dură aproape două ceasuri, iar cei doi turişti se văzură nevoiţi să se oprească de două ori pentru a completa nivelul apei din radiator, din canistrele de rezervă ale autoturismului. În cele din urmă, ajunseră cu bine la Derjen Al Haman.

Era o localitate minusculă, înghesuită pe marginea unui lac cu apă murdară, de mărimea unei copăi. Clădirile vechi de sute de ani erau doar nişte paralelipipede din nisip frământat cu bălegar de cămilă, din care fuseseră închipuiţi apoi pereţii destul de rezistenţi.

Nu părea un oraş viu, ci o aşezare lipsită de viaţă - conservată ca monument istoric de către guvernul iranian - în care trăiau, plătiţi din bugetul statului, tot felul de oameni ca nişte relicve.

Selina voia să dea de urma unei mătuşi, o soră de-a bunicii sale, care supravieţuise până acum, în pofida celor aproape optzeci de ani. O respectabilă mărturie a unei rase pe cale de dispariţie.

Haziza se trăgea din cel mai vechi neam de beduini, care îşi revendica rădăcina de la unchiul Profetului Mohammad, Hamza.

Plini de respect, păşiră pe nişte străduţe înguste - precum cărările unor furnici, care-şi făuriseră drum printre pereţii galbeni de pământ, duhnind a vechi şi sărăcie. O găsiră pe bătrână în răcoarea unei pivniţe întunecoase. Femeia era

socotită o sfântă pentru că, fiind bolnavă de Altzheimer, înnebunise şi bolborosea tot felul de proorociri ce nu se împlineau niciodată dar care, în ochii micii ei comunităţi, constituiau semne de mare importanţă.

Selina îngenunche în faţa ei, conform unei tradiţii despre care învăţase de la Tom, şi încercă să îi sărute mâna. Însă femeia îşi smulse degetele uscate din palma ei şi o privi într-un chip ciudat. După ce păstrase o tăcere mormântală, rosti cu greutate:

— Le-am dat tuturor neamuri, ca să poată moşteni ceea ce au lăsat în urmă părinţii sau rudele lor ori aceia cu care aţi împreunat dreapta voastră, deci daţi-le partea lor acum! Allah este martor la toate. Bărbaţii să fie înaintea muierilor - că şi Allah i-a pus pe aceia înaintea acestora şi ei le ţin din averile lor. Muierile cele cinstite să fie ascultătoare şi să păstreze tainele, ca şi Allah să le păzească! Acele muieri, însă, de care vă temeţi că vă vor oţărî prin puterea lor ferecaţi-le, le ascundeţi în cămări şi le bateţi, iar dacă ascultă de voi, atunci nu căutaţi pricini împotriva lor, căci Allah este milostiv, îndurat! Dacă vă temeţi de ruptura între ei, atunci trimiteţi un arbitru din neam şi dacă voiesc ei împăcarea, atunci va da Allah noroc în mijlocul lor, căci Allah este înţelept şi ştiutor. Cei ce nu cred în semnele noastre, pe aceia îi vom lăsa să ardă în foc, ca să guste pedeapsa, căci Allah este puternic şi ştiutor. Cei ce cred şi fac bine, pe aceia îi vom aduce în grădini pătrunse cu râuri pe dedesubt. Acolo vor trăi în veci, acolo vor avea viaţă curată şi vor petrece în umbră necurmată...

Cei doi tineri se priviră cu stupoare, neînţelegând aproape nimic din acel şir de cuvinte bolborosite dintr-o suflare.

Bătrâna o privi din nou pe Selina şi i se adresă cu o voce uscată, fiind ceva mai coerentă de astă dată:

— Te ştiu. Tu eşti fiica acelei stricate care s-a rupt de neamul ei şi şi-a vărsat sângele în sângele neamului de necredincioşi! Ştiam că vei veni într-o zi... Că te va chema, din sângele tău stricat, semnul lui Allah, fie-i numele strălucit!

— Mătuşă, de ce vorbeşti aşa?

Însă femeia continuă să peroreze, netulburată:

— Numai că ai venit prea târziu... Sângele neamului tău s-a stins, iar semnul sfânt a pierit şi el, o dată ce ai păşit pe pământul acesta al strămoşilor tăi, pe care mama ta i-a

batjocorit. Urma lui s-a pierdut în nisip şi, în curând, nici numele său nu se va mai şti. Tu şi ai tăi - cei din neamul tău, care ţi-au dat acum apărare - o să vă stingeţi, loviţi de puterea Profetului şi de necruţarea Domnului nostru atotputernic. Veţi pieri cu toţii în ţărână, ca nişte viermi ce sunteţi, şi nici nu se va mai şti despre voi...

Selina se clătină pe picioare, simţind că era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa.

— Moartea vine... a venit... este asupra ta, asupra voastră. Nu mai puteţi fugi. Nu aveţi unde vă ascunde, căci ea vine din cer. Vulturii cei mari, cu aripi de fier şi foc, vor lovi şi vor pârjoli inima oraşului celui mare. Turnurile cele mari se vor prăbuşi şi lumea se va cutremura. A sosit ceasul judecăţii de apoi!

Tom reuşi s-o prindă pe fată de umeri, apoi o târî afară din hruba aceea.

Bătrâna închise ochii, rămânând în continuare mută şi nemişcată - ca o efigie străveche - fără nume şi vârstă.

— Nu te speria - spuse Coleman -, e nebună de-a binelea!

— M-a recunoscut..., şopti Selina. Ai văzut, m-a recunoscut! Ştia cine sunt şi de ce am venit aici. Semnul sfânt din sângele meu...

— E doar o babă smintită, crede-mă pe cuvânt!

— Şi moartea... Ce tot zicea despre moarte? Moartea cui, Tom? Mi-e teamă... Să plecăm, te rog! Vreau să ne întoarcem acasă chiar în acest moment. Nu ştiu de ce am o presimţire atât de stranie. Vreau acasă, Tom! Cât mai repede cu putinţă...

CAPITOLUL X

Atmosfera ce domnea în saună era, pur şi simplu, sufocantă. Cei doi bărbaţi discutau cu dificultate, încercând să respire cât de cât normal în acel spaţiu închis. Înăuntru mirosea a frunză crudă de mesteacăn şi a iasomie.

— În mod evident, lucrurile au scăpat de sub control, spuse primul.

— Exagerezi, ca întodeauna, replică al doilea.

— Nu, din păcate. De astă dată, am dreptate. Scenariul la care ne-am oprit nu e decât un provizorat periculos. Mai devreme sau mai târziu, cineva o să îşi dea seama că e vorba despre ceva dubios, astfel că vom fi luaţi la întrebări. Oricum, o anchetă a Congresului este iminentă.

Cei doi tăcură ca prin farmec, nu atât pentru că erau sufocaţi de abur, cât din cauza tensiunii existente între ei.

— Sper că nu ai de gând să te dai la fund tocmai acum!

— Nu. Voi merge până la capăt, orice s-ar întâmpla. Voi încasa ceea ce merit, dacă va fi nevoie.

— Mă vei trage în jos şi pe mine...

— Nu ştiu, încă nu m-am gândit la asta. Poate că e inevitabil. Dar amândoi am fost conştienţi că s-ar putea sfârşi aşa...

— Da. Ai dreptate, ştiam de la început la ce să ne aşteptăm.

— Bine. Eu trebuie să plec acum. Mai am o întâlnire importantă în seara asta.

— Ţine-mă la curent cu tot ce se întâmplă!

Cel care vorbise înainte se ridică şi porni spre uşa prevăzută cu geam dublu. Nici nu observă când tovarăşul său scoase dintr-un prosop împăturit o armă micuţă, cu ţeava nichelată. Primul glonţ îl lovi în umărul stâng, iar trupul i se răsuci din cauza impactului extraordinar. Căzu în genunchi şi privi cu un rictus amar spre cel care se pregătea să expedieze al doilea glonţ.

— Idiotule! - spuse el, având buzele deja acoperite cu o spumă roşiatică de sânge. Ţi-ai semnat condamnarea la moarte...

Cea de-a doua lovitură îl nimeri exact sub stern, astfel că fragmente osoase străbătură aburul gros, lovind în geamul inca sabil. Muri încă înainte ca trupul său să se prăbuşească pe grătarul de lemn al podelei.

Cu pistolul în mână, criminalul se apropie de cadavru şi îl împinse cu vârful degetelor de la piciorul stâng. Fără îndoială, era mort de-a binelea.

Păşi peste trupul fără viaţă şi apucă clanţa uşii, însă aceasta parcă fusese bătută în cuie. O forţă cu amândouă mâinile, lăsând pistolul pe podea, dar uşa rămase închisă în continuare.

Mai mult decât atât, din fanta deschisă în perete pătrunse din ce în ce mai mult abur.

Privi speriat la norii groşi ce se apropiau, ameninţători, şi luă arma de pe podea. Se retrase cu un pas şi ţinti, sprijinind pistolul cu ambele mâini. Şapte gloanţe loviră pe rând geamul blindat, dar pe sticlă nu apărură decât semne mici, ca nişte zgârieturi superficiale.

Aburul îl învălui cu totul. Abia dacă mai putea respira. Se aşeză pe podea, cu picioarele încrucişate, şi rămase aşa preţ de câteva secunde. Pielea i se înroşi, ca şi cum ar fi fost dată cu minium de plumb. Încercă să se ridice din nou, dar trupul nu îl mai asculta. Într-un ultim efort, ridică arma şi şi-o lipi de tâmplă. Apăsă pe trăgaci, însă fără nici un rezultat. Nu mai avea nici un cartuş. Începu să plângă, hohotind ca un copil, cu capul căzut pe podeaua ce devenea din ce în ce mai fierbinte. Moartea îl luă în braţe şi îl ostoi, astfel încât nu mai simţi cum carnea i se desprindea de pe oase, începând să fiarbă şi să miroasă a hoit.

***

— Dar pe pilot de ce l-ai omorât, spune-mi?!

— Pentru că se afla acolo...

— Hakkar, mi-e teamă că Şeitan a pus stăpânire pe mintea ta!

— Nu-i deloc adevărat, Reza, acum sunt liber ca pasărea cerului! Am scăpat de o grea povară. Onoarea neamului meu a fost răzbunată. A mai rămas doar javra aceea mică! Bastarda aia... O voi stârpi şi pe ea, după ce se întoarce din excursie.

— Adnan, Adnan...

— Şi atunci... atunci, nu mai am nimic de făcut pe acest pământ. Mă voi urca la ceruri, laolaltă cu ceilalţi mujahedini, şi voi săruta picioarele lui Allah!

Reza nu mai spuse nici un cuvânt.

Se îndreptă spre fereastră şi luă de acolo o sabie scurtă, cu mânerul bătut în pietre scumpe. O cântări în mâini, privind-o cu admiraţie, apoi zise:

— Această armă scumpă se află în familia mea de 26 de generaţii. A stat în mâinile bărbaţilor din neamul de moslemi al-Harit. A tăiat atâta carne de câine necredincios, că s-ar putea clădi cu ea un munte mai înalt decât El-Tahrib. Eu sunt ultimul din neamul meu, Hakkar, şi nu am cui lăsa sabia aceasta ca să o ducă mai departe. Allah, fie-i numele lăudat, nu m-a binecuvântat cu un urmaş... Sămânţa mea e stearpă, iar femeile mele nu au prins rod, după cum nici ale tale nu au rămas grele.

Ni se duce neamul, Hakkar..., ni se sting neamurile şi, o dată cu ele, va dispărea şi gloria stirpei din care ne tragem. A mujahedinilor, care au luptat acum 15 secole sub comanda Profetului nostru slăvit, biruind şi aruncând în Marea Roşie seminţiile de jidovi necredincioşi din Mossul şi Kabba... Durerea mea e mare, Hakkar... De mă voi duce, o voi face nemângâiat că mi se stinge stirpea.

— Nu vorbi aşa, Reza! Poate că, totuşi...

— Tu mai ai sânge din sângele tău pe acest pământ. Selina este o femeie arabă, Hakkar. Ai privit-o bine? În ea recunoşti toate generaţiile de femei care ne-au stat la dreapta prin deşert şi vânturile potrivnice, îngrijindu-ne, născându-ne prunci şi murind lângă noi. Ce dacă tatăl ei este un câine de creştin? Ea tot arabă a rămas. Nu a luat nimic din sângele lui. Ea n-are nici o vină pentru ce-a făcut sora ta. Când am văzut-o, parcă am văzut-o pe mama ei - fecioară. Cred că n-ai uitat că soră-ta îmi fusese juruită mie, promisă a-mi fi soaţă şi tovarăşă. Am iubit-o, Adnan! Am iubit-o aşa cum numai noi ştim să iubim, cu patimă şi cu mânie. Iar rana dragostei mele nu s-a vindecat niciodată. Este vie şi acum. Moartea ei m-a întristat enorm, însă era dreptul tău să o pedepseşti şi nu puteam să mă împotrivesc ţie. Dar acum îţi cer, în numele prieteniei noastre - pentru că nu mi-ai putut-o da pe sora ta, aşa cum mi-a fost juruită -, să îmi plăteşti şi să te descarci de juruinţă. Îţi cer să îmi dai viaţa Selinei în schimbul vieţii mamei ei. Să o laşi să trăiască!

La auzul acestor cuvinte pline de patimă, Hakkar se repezi la Reza şi îl cuprinse în braţe. Se strânseră în braţe cu putere şi se sărutară pe obraji, ca doi buni prieteni ce erau.

— Tu eşti fratele meu, Reza. Viaţa Selinei este a ta începând de-acum!

Celălalt îşi privi încă o dată sabia - cea cu mânerul încrustat cu granate şi rubine - apoi rosti:

— Mâine, la noapte, vom pleca în misiune, Hakkar! Este ultimul nostru drum şi el ne va duce direct în cer. Sabia aceasta vreau să i-o las Selinei, în semn de iertare şi ca amintire a datoriei ei faţă de stirpea din care se trage. Poţi să faci asta pentru mine?

Hakkar nu adăugă nici un cuvânt. Luă doar sabia din mâna prietenului său şi îi sărută cu pioşenie lama, pe care era încrustat numele lui Allah şi cel al Profetului Mohammed.

***

— Unde eşti, Tom?

— Unde să fiu?! La 11.000 de picioare deasupra oceanului. Ne îndreptăm spre casă.

— Cam scurtă călătoria asta a voastră! Parcă era planificată pentru mai multe zile.

— Selina a ţinut să ne întoarcem mai repede. Nu se simte în apele ei, Eddie. E ceva normal. Primul contact cu civilizaţia arabă este dur şi poate provoca adevărate suferinţe sufleteşti. Mai ales că ea...

— ... Lasă asta, Tom! Unde e Selina acum?

— Doarme lângă mine, ca un bebeluş. Am învelit-o cu două pături şi în acest moment cred că visează că a luat Premiul Pulitzer...

— Trebuie neapărat să ne vedem! Poţi veni direct la mine, la Washington?

— E ceva atât de important?

— Mai important decât şi-ar putea imagina vreunul dintre noi!

— Bine, atunci poimâine sosim amândoi, Eddie.

— Nu, Tom, vreau să vii mâine dimineaţă. Şi fără Selina...

— De ce?

— Nu pot să îţi explic la telefon, însă este un lucru de o importanţă vitală!

— Bine, o să vin, dar să ştii că deja m-am îngrijorat!

— Ai şi de ce. Dar acum aş vrea să mă asculţi cu atenţie! Şi te rog încă o dată – nu-i spune nimic Selinei!

— Îţi promit.

— O să ajungeţi în jurul orei 10.30 dimineaţa. Unul dintre subordonaţii mei vă va aştepta la ieşirea din punctul vamal. Pe braţul stâng, o să poarte un trenci închis la culoare, iar la pălărie va avea o pană de cocoş. Trebuie să nu-i dai nici un fel de atenţie. El vă va urmări pas cu pas. Condu-o pe Selina direct la ea acasă şi dă-i ceva de dormit sau descurcă-te cum te taie capul, astfel încât să nu-i trezeşti suspiciunea! Este foarte important ca ea să nu iasă mâine din casă. M-ai înţeles?

— Spune mai departe!

— Apoi du-te la omul meu - care te va aştepta în faţa locuinţei fetei într-un Bentley de culoare albastră - şi lasă-te în

seama lui! Te va aduce la mine. Mâine o să te întâlneşti cu preşedintele George W. Bush. Şi-acum îţi mai spun o dată: nu-i pomeni nimic prietenei tale din ce am discutat şi găseşte un motiv plauzibil ca s-o ţii închisă în casă!

— Eddie, tu începi să mă sperii de-a binelea! Am priceput tot ce mi-ai zis, aşa că poţi sta liniştit. Te voi asculta fără crâcnire!

— Nu ai de ce să fii speriat. Dacă noi ne coordonăm foarte bine mişcările, vom reuşi să evităm un şir de nenorociri care ar afecta mii de persoane... Nu mai pot să vorbesc! Să faci totul aşa cum ţi-am...

Legătura se întrerupse brutal, iar Tom rămase suspendat între teamă şi curiozitate, ca un păianjen prins în plasa ţesută chiar de el...

***

Avea aerul că se distrează. Era singur pe întregul peron - un tânăr imberb, cu mustaţa abia mijită şi oasele încă nedezvoltate suficient. Tropăia mărunt în acel spaţiu aproape gol, astfel că puteai să faci uşor legătura între ritmul straniu al bătăilor sale şi căştile lipite de urechi. Asculta muzică rap la CD-player-ul prins de brâu. Rucsacul pe care îl purta în spinare era jerpelit, aducând cu o prună uscată de dimensiuni ceva mai mari.

În momentul în care metroul se ivi la un capăt al tunelului, băiatul făcu o piruetă neîndemânatică şi scoase un flacon de aspirină din buzunarul drept al blugilor. Grăbindu-se, îi desfăcu capacul - prevăzut cu un sistem de siguranţă cu dublă apăsare - şi scuipă în interiorul său un ghemo toc mic de culoare verzuie. Părea gumă de mestecat; în realitate, era nişte Betel, combinat cu puţină cenuşă dintr-o rădăcină de Lohti. Un drog uşor şi destul de inofensiv.

Introduse flaconul în buzunar şi păşi pe uşa pneumatică a vagonului care se oprise în faţa sa, scrâşnindu-şi saboţii metalici.

Metroul din Pittsburgh nu se bucura de prea multe fonduri pentru lucrările de întreţinere curentă.

În momentul în care, călcând pe prima treaptă a vagonului, opri CD-player-ul, o flacără lungă izbucni din aparatul purtat la brâu; practic, şocul îi secţionă în două trupul firav. Partea superioară a corpului său rămase în vagonul mizer; în schimb, picioarele, pe care acum blugii erau doar nişte zdrenţe

însângerate, zburară cât colo. Tabloul acela apocaliptic era, pur şi simplu, îngrozitor de privit.

În cădere, membrele lui inferioare loviră un panou de reclamă al firmei Pepsi Cola, exact în colţul în care - printr-o sticlă uriaşă - băutura răcoritoare era turnată într-un pahar plin de cuburi de gheaţă.

Dârele de sânge mânjiră sticla în dreptul inscripţiei, lăsând impresia că izvorau chiar din ea.

Apoi veni cea de-a doua deflagraţie, cea adevărată, care porni din rucsacul tânărului. Explozia ridică vagonul la o înălţime de peste doi metri şi îl izbi de plafonul din beton, pătat cu urme de igrasie. După aceea, răbufni într-o flacără imensă, ce cuprinse, practic, întreaga staţie. Din cauza exploziei teribile, celelalte vagoane se săltară şi se răsuciră, ca nişte mărgele înşirate pe o aţă. În continuarea acelei smucituri fantastice, vagoanele alunecară prin staţie care încotro, ca nişte elefanţi monstruoşi.

Linia de alimentare cu înaltă tensiune a fost smulsă la rândul ei, azvârlind un milion de scântei electrice. În cele din urmă, aerul din incintă deveni irespirabil. Izbucnise incendiul.

Acum nu mai era vorba doar despre o simplă explozie. Părea că iadul urcase din măruntaiele pământului şi înghiţise o întreagă civilizaţie o dată cu el. Flăcările se transformară într-o zgură lichidă, după care monitorul calculatorului de şaptesprezece ţoli se preschimbă într-o mare lăptoasă...

— Nu-mi prea place..., decretă bărbatul cu ochelari, referindu-se la efectele exploziei. Lucrezi de trei luni la jocul ăsta şi încă nu ai reuşit să-l finalizezi! Cred că, totuşi, nu ai învăţat ce-nseamnă adevărata valoare a muncii... a eficienţei. Apoi ce e cu panoul ăla de reclamă?

— Vă referiţi la panoul Pepsi Cola?

Tânărul purta ochelari, având un obraz imberb, cu o osatură fragilă. Semăna până la identificare cu eroul principal al jocului la care lucra, doar că nu purta blugi, ci un costum destul de elegant cu revere înguste şi buzunare aplicate.

— Bineînţeles, crezi că sponsorului nostru principal o să-i convină această sugestie cu privire la sticla din care curge sânge?

— N-am căutat să fie ceva sugestiv. Pur şi simplu este un clişeu pe care...

— ... Scenariul conţinea aceste idei sau le-ai adăugat tu?

— Era o opţiune cu privire la...

— ... Aha! Am înţeles. Te joci cu focul, Milan. Oricum, te rog să modifici totul conform scenariului şi să măreşti ritmul de lucru.

— OK, boss!

Vocea tânărului suna batjocoritor. Adăugă:

— Acum, cu permisiunea dumneavoastră, o să ies puţin ca să fumez o ţigară...

Se îndreptă spre ieşirea cu uşi batante din sticlă, dar se opri brusc, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva. I se adresă din nou bărbatului cu ochelari:

— Boss, ar mai fi ceva cu privire la sticla aia de Pepsi Cola. Dacă, totuşi, nu vă convine, puteţi să v-o vârâţi în...! Cu gâtul înainte sau invers, după preferinţă...

Ieşi în holul lifturilor, fără să mai privească înapoi. Individul îl enervase la culme cu aerele de intelectual pe care şi le dădea.

În faţa turnurilor gemene ale World Trade Center, se întâlni cu un fost coleg de facultate de la Sofia.

— Ce faci, Peter? Ai ieşit la o ţigară?

— La un milion de trabuce, Bogdane! Mâine mă duc să îmi caut alt loc de muncă. Tâmpitul ăla de Whitney pur şi simplu mă asasinează cu pretenţiile lui de erudit!

— Grea viaţă în America, moi brat.

— Ei, da, hai să fumăm!

Umăr lângă umăr, se îndreptară spre scuarul în care fumătorii se adunaseră deja, savurându-şi viciul.

— Am început să lucrez acasă la un joc nou. O să fie mortal, crede-mă pe cuvânt! Acţiunea are loc chiar aici, la World Trade Center.

— Despre ce este vorba, poţi să-mi spui?

— Desigur, doar nu e vreun secret de stat. Un avion Boeing 757 loveşte turnul din dreapta al complexului la nivelul etajului şaptezeci şi rade o jumătate din clădire. Eroul principal trebuie să salveze un grup de supravieţuitori, astfel încât aceştia să poată ieşi teferi din clădire. Mă bazez pe acest joc pentru a-mi găsi un nou loc de muncă. Mai mult ca sigur că voi da lovitura...

Trase adânc din ţigara cu filtru auriu şi spuse, suflând fumul pe nări:

— Ştii unde am pus avionul să lovească building-ul? Exact în locul în care se află biroul lui Whitney. Nu e amuzant?

***

Ajuns pe aeroportul J. F. K., Tom Coleman îl identificase foarte repede pe omul trimis de Eddie. Semăna cu Humphrey Bogart în rolul lui Sam Spade. Cât timp Selina şi cu el se aflaseră în taxi, îndreptându-se spre locuinţa fetei, ziaristul observase un Bentley albastru închis care îi urmărea de la distanţă. I-a fost relativ uşor să o convingă pe fată ca, după ce făcuse un duş fierbinte, fierbinte, să bea o cană plină cu lapte - în care pusese două capsule de Potirol. În urma acestui „tratament”, Selina avea să doarmă dusă cel puţin opt ceasuri.

Apoi coborî din clădire şi se îmbarcă în maşina care îl aştepta, fără să pună vreo întrebare, fără să schimbe vreun cuvânt cu cel care îl însoţea.

Traversară Podul Verazzano şi parcurseră în mare viteză drumul până la portul de agrement. Acolo îi aştepta un elicopter, pe un teren amplasat între marile antrepozite. Era un aparat masiv, dotat cu motoare cu reacţie. Purta însemnele preşedinţiei, iar silueta lui era cu adevărat impresionantă.

Zborul până la Washington dură în jur de două ceasuri. La marginea oraşului îi aştepta Eddie, care era însoţit de trei bărbaţi cu figuri şterse, îmbrăcaţi în costume negre. În apropierea pistei se afla un şir de clădiri joase, cenuşii, confecţionate aproape în totalitate din tablă ondulată. Bărbaţii intrară într-una din ele, continuând să păstreze o tăcere deplină. La un moment dat, Eddie Preston se opri şi îl invită pe Tom Coleman să ia loc.

— Ai avut dreptate, Tom. Din nefericire...

— Adică?

— Al Sayaf nu e o organizaţie teroristă şi-atât. Este chiar terorismul însuşi! Tot ce am aflat până acum mă îngrozeşte. Nu credeam că se poate întâmpla aşa ceva în ţara asta!

— Eşti mic copil, Eddie. De câţi ani de zile trag eu acest semnal de alarmă? Toată lumea m-a socotit, pur şi simplu, nebun. Până şi tu...

— ... Nu începe acum cu reproşurile! N-avem timp de asta, cu toate că - trebuie să recunosc cu mâhnire - şi eu m-am numărat printre cei care au considerat că fabulezi. Acum îţi dau dreptate.

— Bine, bine, nu mai are nici un rost să ne lamentăm. Spune-mi ce ai aflat!

— Al Sayaf a fost creaţia directorului „Operaţiilor Speciale” din CIA. Era calea pe care el a găsit-o ca să obţină aşa-zisele fonduri pentru finanţarea departamentului său. De fapt, mai mult de jumătate dintre bani intrau în buzunarele burduşite ale unor funcţionari de rang înalt. Acum, sunt morţi - atât directorul, cât şi adjunctul său. S-au ucis unul pe celălalt, ca nişte sălbatici. Ei se fac vinovaţi de ceea ce s-a întâmplat în 1993, la World Trade Center. Într-un fel, poţi spune că ai fost răzbunat.

— Slabă consolare, Eddie... Slabă consolare!

Vocea lui Coleman era răguşită şi uşor tremurătoare.

— Important este să nu permitem ca astfel de lucruri să se repete! adăugă el.

— Aşa e!

— Spune mai departe, te rog!

— Serviciul nostru special a început deja o anchetă pe cont propriu. Preşedintele a fost înştiinţat şi se ocupă personal de această problemă. Cred că, în final, o să cadă multe capete. Dar până acolo mai avem un drum lung de străbătut şi pentru asta avem nevoie de tine. Lupta cu CIA nu e uşoară; aproape că a devenit un stat în stat. Ca să-i aşezăm din nou la locul lor avem nevoie mai ales de o largă susţinere publică. Trebuie neapărat să ne ajuţi, relatând în scris despre toate aceste lucruri. Te bucuri de mult prestigiu, ai luat deja un Premiu Pulitzer, iar lumea nu te-a uitat. Pe deasupra, cunoşti fenomenul terorismului arab mult mai bine decât alţi oameni de presă. Preşedintele ştie şi a fost de acord cu mine. Ţi-a fixat o audienţă pentru diseară.

— Ăsta era singurul lucru care îmi lipsea... o întâlnire cu preşedintele!

— Tom, este foarte important! Şi, dacă-mi amintesc bine, ţi-ai dorit o asemenea întrevedere.

— Desigur, dacă nimeni nu mă lua în seamă, socotind că mintea mea era plecată cu sorcova...

Cei doi trecură printr-o săliţă mică, în care erau înghesuite tot felul de teleimprimatoare.

— Aici se află centrul nostru de informaţii. Vei avea acces nelimitat la tot ceea ce doreşti. O armată de oameni îţi stă la dispoziţie. Recunoaşte sincer, nu ai visat mereu la aşa ceva?

— Oare nu asta îşi doreşte orice ziarist? întrebă Tom, retoric.

— Agentul Dudley - cel care te-a adus cu maşina - îţi va sta la dispoziţie 24 de ore din 24. De asemenea, poţi folosi elicopterul nostru ori de câte ori ai nevoie. Eşti liber să te deplasezi oriunde, să iei deciziile care ţi se par potrivite - tot ce crezi că este necesar pentru a elucida cât mai repede iţele acestei afaceri. Acolo va fi biroul tău.

Îl conduse într-o încăpere minusculă, dar dotată cu o aparatură ultrasofisticată.

— Selina?

— Ce e cu Selina?

— Pot să o chem şi pe ea?

— Nu, în această etapă a cercetării noastre, trebuie să o laşi deoparte. Am uitat să îţi spun ceva. Părinţii ei...

— Ce s-a întâmplat cu părinţii ei?

— Au fost ucişi...

Tom nu mai reuşi să articuleze nici un cuvânt. Totuşi, îşi reveni destul de repede. Mintea sa de ziarist nu pricepea un lucru.

— Dar nu se poate... Doar Selina a fost la ei în vizită chiar acum câteva zile!

— Tragedia s-a petrecut atunci când voi vă aflaţi în Iran. Mai precis, acum două zile. A fost ceva cu adevărat îngrozitor. Se pare că este, de asemenea, opera teroriştilor. I-au tăiat pe amândoi cu sabia. În apropiere de locul faptei au mai fost găsiţi morţi un taximetrist negru şi un arab care, deocamdată, a rămas neidentificat.

— Pot să o sun pe Selina ca să-i...

— ... În nici un caz! Băieţii noştri au şters toate urmele.

— Mai mult ca sigur că arabul a fost instruit de talibani ca să ucidă, dar a pierit pe propria-i limbă, în cele din urmă.

— Am descoperit asupra lui nişte documente destul de ciudate. Se pare că a făcut un curs de pilotaj pentru amatori, la o bază americană din Florida. Acum încercăm să dăm de urmele celorlalţi tovarăşi ai săi, că doar n-o fi venit singur acolo! De aceea, trebuie să păstrăm secretul măcar câteva zile. Până când reuşim să punem mâna pe un fir concret.

— Sunt întru totul de acord cu tine, Eddie. Voi tăcea mâlc.

— OK, atunci pune-te pe treabă! Te poţi adresa lui Dudley de fiecare dată când ai nevoie de ceva. De acum încolo vei dormi la

hotelul Mayflower. Ţi-am făcut deja rost de rufărie curată şi haine de schimb. Succes, prietene!

Eddie dădu să iasă din încăpere, dar Coleman îl opri în ultimul moment.

— Bătrâne!

— Da, mai vrei să-mi spui ceva?

— Doar că... Îţi mulţumesc!

— Nu, Tom, eu îţi mulţumesc! Şi nu doar în numele meu, ci şi al preşedintelui...

***

Întâlnirea cu George W. Bush fusese scurtă, mai mult simbolică, şi avusese loc în Biroul Oval al Casei Albe. Tom Coleman nu era de felul său un tip prea dus la biserică - adică nu avea un deosebit simţ al respectului, dar de data asta simţi că ceva se schimbase în atitudinea lui. Probabil că - la fel ca la restul compatrioţilor săi - funcţiona şi la el respectul pentru simbolurile naţionale. Iar preşedintele Statelor Unite era, cu siguranţă, unul dintre acestea. Ziaristul nu putea afirma că se simţea copleşit după întrevederea avută, deşi impunătorul om de stat era cel mai puternic personaj de pe întreaga Terra Mater.

Cu toate că preşedintele nu era - fizic vorbind - o prezenţă impunătoare, ştia să se facă respectat datorită spiritului său deosebit şi modului de a se comporta. Nu-i ţinuse o predică ziaristului, ci i se adresase simplu şi deschis, spunându-i pe nume şi cerându-i ajutorul ca de la om la om. Bush ştia mai bine decât oricine că primul om din stat nu este important prin el însuşi, ci prin intermediul oamenilor cu care se înconjoară. De aceea, se arăta gata de a cere sprijinul tuturor celor ce puteau să i-l ofere, inclusiv lui Tom Coleman.

După acea întrevedere, ziaristul se întoarse la noul său loc de muncă şi se îngropă în tot felul de hârţoage. Documentele respective reprezentau fluxul informaţional al zilei, adică tot ceea ce strânseseră agenţiile de ştiri din întreaga lume. Chiar în aceeaşi noapte, presa de pretudindeni urma să folosească acest capital aşa cum credea de cuviinţă.

În continuare, Coleman se cufundă în lecturarea notelor informative furnizate de serviciile secrete din S. U. A. şi întreaga lume. Acum simţea că redevenise gazetar. Se afla, cum se spune, în miezul evenimentelor.

NOTĂ INFORMATIVĂ A SERVICIILOR SECRETE ISRAELIENE, ÎN ATENŢIA PENTAGONULUI

Mossad-ul deţine informaţii exacte cu privire la mai multe atacuri teroriste împotriva Statelor Unite ale Americii, care ar putea avea loc în câteva zile. De aceea vă informăm din timp, pentru a putea lua toate măsurile necesare ce se impun în asemenea cazuri.

Scenaristul acestor atacuri este miliardarul saudit Usama bin Laden, care se află la ora actuală pe teritoriul Afganistanului, sub protecţia guvernului de la Kabul. El este sprijinit din punct de vedere financiar şi logistic de liderul de la Bagdad, Saddam Hussein şi de alte persoane de vază din Siria, Liban, Sudan, Yemen, Arabia Saudită, Pakistan şi Egipt, la care se adaugă marea majoritate a palestinienilor.

NOTĂ INFORMATIVĂ A SERVICIILOR MILITARE IORDANIENE, ÎN ATENŢIA PENTAGONULUI

Se pare că în ultima vreme, statul irakian împreună cu alte ţări din regiune finanţează antrenamentul şi dotarea corespunzătoare a unor luptători mujahedini, care îşi au baza pe teritoriul Afganistanului. Aceste trupe aflate sub comanda organizaţiei teroriste al Qa ,ida pregătesc un grup de soldaţi sinucigaşi, pentru atacarea unor obiective americane de maximă importanţă.

Dintre principalii suspecţi ai acestei reţele îi numim pe: sauditul Usama bin Laden, egipteanul Ayman Al Zawahiri, posibil succesor al primului, ambii fiind lideri ai al Qa'ida şi pe libanezul Imad Mughnniyeh, şeful operaţiunilor din străi nătate ale Hezbollah-ului palestinian.

NOTĂ INFORMATIVĂ A SERVICIILOR SECRETE EGIPTENE, ÎN ATENŢIA PENTAGONULUI

În cazul în care Statele Unite nu se vor implica în mod direct în conflictele din Orientul Mijlociu, este foarte posibil ca inciden tele să se transforme în atacuri teroriste ce vor viza în primul rând ţara dumneavoastră.

Preşedintele Egiptului, excelenţa sa domnul Hosni Mubarak crede că: „Este nevoie de o acţiune americană, deoarece Statele Unite au numeroase interese în această regiune. „

Aşadar, cum disputa israeliano-arabă a revenit de ceva timp în actualitate, iar dumneavoastră sunteţi aliaţii Israelului, nu este exclus ca S. U. A. să fie primul stat vizat de teroriştii

islamişti fundamentalişti. În atare situaţie, un conflict americano-arab ar fi deosebit de periculos pentru securitatea întregii planete.

Ar mai fi de reţinut faptul că foarte mulţi lideri arabi sunt la curent cu informaţii privind un iminent atac terorist îndreptat împotriva Americii, însă preferă să păstreze tăcerea în mod conspirativ sau de teama repercusiunilor ce s-ar putea abate asupra lor sau a ţărilor lor.

NOTĂ INFORMATIVĂ A SERVICIILOR SECRETE BRITANICE, DEPARTAMENTUL M16, ÎN ATENŢIA PENTAGONULUI

Un iranian aflat pe teritoriul german a avertizat ambasada S. U. A. din Berlin, în legătură cu unele atacuri teroriste sinucigaşe ce urmează să aibă loc chiar pe teritoriul american. El nu a fost crezut de autorităţi şi, din acest motiv, este foarte posibil ca dumneavoastră să nu fi fost informaţi la momentul oportun.

Deoarece considerăm că afirmaţiile respectivului sunt demne de luat în calcul, v-am adus la cunoştinţă cele relatate anterior, pentru a putea adopta măsurile ce se impun.

Solicitarea iranianului de a transmite un fax preşedintelui George W. Bush a fost, de asemenea, luată în râs de autorităţile germane şi refuzată.

Spre seară, ziaristul îşi sună partenera.

— Alo, Selina!

— Tom... Tom, unde eşti? M-ai speriat. Nu ştiam ce e cu tine!

— Totul e OK. Sunt la Eddie, la Washington D. C. A aflat câteva lucruri noi pe care voia să mi le comunice neapărat. O să mai rămân puţin pe-aici, sperând că voi mai descoperi câte ceva.

— Mâine mă urc în avion şi vin şi eu...

— ... Nu, să nu faci asta! S-ar putea să nu mă găseşti...

— Adică?

— Adică mai mult ca sigur că o să mă fâţâi de colo-colo prin America, în căutarea datelor de care am nevoie. Dar îţi promit că păstrăm legătura. Stai pe aproape şi fii pregătită ca în orice moment să te îndrepţi spre Washington! OK?

— Tom, tu îmi ascunzi ceva, sunt sigură.

— Singurul lucru pe care ţi-l ascund - deşi a devenit atât de evident pentru toată lumea - este faptul că m-am îndrăgostit de tine, Selina!

— Cum???

— Te iubesc! Ceea ce credeam că nu mi se mai poate întâmpla niciodată... iată... s-a întâmplat! Te iubesc tare, tare... M-am îndrăgostit de tine ca un copil!

Urmă o pauză lungă, în care nu se auzeau decât respiraţiile celor doi, ca şi cum s-ar fi întâlnit undeva, în eter, ca să se unească într-o singură fiinţă.

— Selina, mai eşti acolo? Alo, Selina!

— Da, sunt... Şi eu te iubesc, Tom! Ba chiar foarte mult... Şi nu de acum, ci de ani de zile, dar n-am vrut s-o recunosc. Te iubesc încă de pe băncile şcolii!

De data asta, Tom rămase într-adevăr uimit.

— Alo, mai eşti acolo, dragul meu?

— Da... Vreau să te văd, Selina. Cât mai curând cu putinţă. Îmi este atât de dor de tine...

— Şi eu vreau să ne întâlnim. Să ştii că o să mă urc în avion chiar acum...

— Ba nu. Îţi făgăduiesc că voi veni eu la New York, dis-de dimineaţă. Celelalte lucruri pot fi amânate cu o zi... Eu am aşteptat atâţia ani... Credeam că n-o să mai găsesc niciodată dragostea. Ne vedem mâine, OK? Îmi promiţi că mă vei asculta? Te rog să ai încredere în mine!

— Desigur, Tom. Dar să ştii că pe la ora 9.00 trebuie să merg până la agenţia de travelling din World Trade Center. Altminteri, nu cred că voi mai putea recupera bagajele care ne-au fost rătăcite la Teheran. Te aştept după aceea la Pulitzer s. E bine? Bănuiesc că nu ajungi înainte de ora 11.00, nu-i aşa?

— O să fiu acolo mai devreme decât crezi, dar nu îţi face probleme, te voi găsi oriunde te-ai afla! Te las acum, Selina. Odihneşte-te, ai grijă de tine şi... nu uita că te iubesc!

— Şi eu te iubesc, Tom! De-abia aştept să te văd. Să-mi aduci noutăţi!

Tom Coleman simţea o energie nouă care îi creştea în suflet, făcând ca mintea să-i lucreze cu frenezie. Drept urmare, se puse pe treabă, plin de sârg. După două ceasuri, când făcu o sinteză a unui şir de date aleatorii - pe care calculatorul i le prelucra fără încetare - observă un lucru straniu.

Constatarea se referea la un anumit grup de persoane de origine arabă, care călătoreau la intervale de timp regulate, având destinaţii comune - ca şi cum ar fi fost programate să se întâlnească.

Ziaristul întocmi o listă cu câteva nume - alese absolut la întâmplare - apoi i-o dădu lui Dudley, rugându-l să caute detalii legate de indivizii în cauză. „Mâna lui dreaptă” îşi dovedi pe deplin eficienţa, găsind informaţiile solicitate în cel mai logic loc cu putinţă: baza de date ultrasecrete a CIA. Totul durase mai puţin de cinci minute.

Imediat după aceea, Tom îl chemă pe Eddie Preston şi îi comunică descoperirea sa. Acesta intră într-o stare de agitaţie neobişnuită. Din informaţiile respective reieşea că, de patru zile, cinci dintre cei 100 de terorişti - aleşi de Tom cu totul la întâmplare - se aflau la Washington.

La mai puţin de un ceas după miezul nopţii, toţi cei cinci suspecţi erau deja arestaţi şi legaţi cu cătuşe în hangarul vecin.

Ziaristul ceru cu insistenţă să fie de faţă la interogatoriul teroriştilor reţinuţi şi, în final, i se acordă această permisiune.

Arabii erau tăcuţi ca nişte stânci. Se încăpăţânau să nu scoată nici un cuvânt. Pe chipul lor nu se citea nici urmă de teamă, doar o indiferenţă batjocoritoare şi, în acelaşi timp, ameninţătoare.

Eddie şi colegii săi - care erau nişte profesionişti, în adevăratul înţeles al cuvântului - nu-şi ascundeau dezamăgirea.

— Nu abandona, bătrâne! Îl îmbărbătă Coleman. Orice s-ar întâmpla, măcar pe ăştia se poate spune că i-am scos din circuit. Eu cred că ar trebui să verifici şi restul listei şi să-i reţii pe toţi, atât cât îţi permite legea. Ar fi o primă lovitură dată reţelei Al Sayaf şi, indirect, organizaţiei teroriste al Qa’ida. În acest fel, ne vor creşte şansele de a-i face să „ciripească”.

— Regret enorm, dar pot comite abuzuri, Tom! Trăim doar într-o ţară liberă, democratică. Nu-i pot aresta pe toţi fără a avea dovezi indubitabile împotriva lor.

— Dar ei au voie să comită crime abominabile, Eddie?! Ai uitat de anul 1993? De World Trade Center?

Cel din urmă argument al prietenului său aproape că îl convinse pe Eddie Preston să ordone un şir de arestări în masă, dar era deja prea târziu. Nu mai puteau da de urma celorlalţi terorişti, care erau răspândiţi pe teritoriul întregii ţări.

Tom era decepţionat dar, consultând mai atent fişele personale ale celor cinci arestaţi, realiză că toţi au ceva în comun. Urmaseră aceleaşi cursuri de pilotaj pentru aeronavele civile de mare capacitate. Ceva începea să se lege, totuşi. La un moment dat, ziaristul descoperi un comunicat al Pentagonului, care îl puse pe gânduri.

Am declanşat o anchetă la nivel naţional privind o operaţiune a FBI care a fost soluţionată într-un mod lamentabil. Un suspect a fost depistat în timp ce fotografia patru clădiri de maximă importanţă, aparţinând administraţiei americane din New York. Reţinut în Federal Plaza, cetăţeanul de origine arabă şi-a prezentat actele pentru control, după care aparatul de fotografiat i-a fost confiscat.

În continuare, a fost dat în custodia unui agent de la Serviciul Imigrări, urmând ca acesta să-i clarifice situaţia. Nici un oficial nu s-a gândit vreo clipă că paşaportul ar putea fi fals şi că avea de-a face cu un terorist.

Suspectul a fost încredinţat unui agent FBI, dar acesta l-a eliberat la scurt timp după aceea, fiind de părere că nu existau motive legale pentru a-l mai reţine.

Câteva zile mai târziu, când filmul foto a fost developat, agenţii federali au intrat în panică. Pozele înfăţişau prim-planuri ale camerelor video de securitate, detalii cu posturile de pază ale clădirilor, precum şi punctele de intrare în mai multe clădiri federale. Abia atunci şi-a dat seama FBI-ul că paşaportul suspectului era fals, la fel şi viza de intrare în S. U. A. Însă respectivul nu a mai fost de găsit până în ziua de azi. Cele menţionate s-au petrecut în luna iunie a. c.

Analiza la care se înhămase îl convingea tot mai mult că se confruntau cu o nouă tactică a terorismului internaţional.

Îl căută din nou pe Eddie şi îl întrebă dacă toate poveştile care circulau despre aşa-numitul „ser al adevărului” erau adevărate sau - dimpotrivă - aveau de-a face doar cu un basm inventat de vreun scenarist plin de imaginaţie de la Hollywood.

— Nu, îi răspunse Eddie, nu e vorba de nici o fantasmă. Acest ser există şi este, într-adevăr, eficient. Doar că, nu în puţine cazuri, presupune efecte secundare dintre cele mai teribile. Psihicul este atât de zdruncinat din cauza acestui procedeu, încât uneori suspectul nu îşi mai poate reveni. Cel astfel interogat poate deveni o legumă pentru tot restul vieţii.

— Şi crezi că nu ar fi etic să îl folosiţi pe unul dintre aceşti terorişti?

— Etic, spui? Bine, prietene, dar e de-a dreptul inuman, nu-ţi dai seama?!

— Că teroriştii au un comportament... ce să spun... Teme-te de altceva, Eddie! De o bombă care poate arunca în aer jumătate dintr-un oraş, deturnarea unor aeronave în care pier sute de oameni nevinovaţi şi tot felul de asemenea grozăvii.

— Am prins ideea. Din partea mea, modul în care prezinţi tu chestiunea pare destul de logic. Cred că ai dreptate. O să-i cer permisiunea şefului meu şi, dacă el va fi de acord, o vom face. Deci, sugerezi să încercăm serul pe suspecţii prinşi?

— Nu chiar pe toţi, dacă riscurile sunt atât de mari!

În jurul orei patru dimineaţa, când Tom se afla la a zecea cană de cafea, Eddie Preston îl vizită din nou. Era din cale-afară de răvăşit.

— Ceea ce tocmai am aflat este îngrozitor!

— Aţi folosit „serul adevărului”? De ce nu m-aţi chemat şi pe mine? Ah, da, înţeleg! E strict secret.

— Exact. I l-am injectat unuia dintre suspecţi, însă individul a murit acum câteva minute.

— A vorbit?

— Ne-a mărturisit tot ce ştia - dacă nu cumva era antrenat special ca să reziste procedeului, turnându-ne gogoşi...

— Spune-mi mai bine ce-aţi aflat! Avem motive să ne îngrijorăm?

— E teribil, Tom. Nici nu îmi vine să cred ce-am auzit din gura lui. Avem intenţia să interogăm încă unul pentru a confrunta datele. Oh, Dumnezeule!

— Ce poate fi atât de grav încât să te dea peste cap în asemenea măsură? Ce pun la cale?

— Pe teritoriul american există peste cincizeci de luptători superantrenaţi. Toţi au fost pregătiţi în Canada şi pe teritoriul S. U. A. - în apropiere de Miami - pentru a pilota avioane de pasageri. Este posibil ca misiunea lor să fie una sinucigaşă. Mâine dimineaţă, mai multe comandouri vor deturna aeronave Boeing de mare capacitate şi le vor folosi ca pe nişte torpile pentru a lovi mai multe obiective de pe teritoriul S. U. A.

— Cum mâine dimineaţă?! Este deja ora 8.10 a. m.! zise ziaristul, destul de neîncrezător în cele auzite. Eşti sigur că nu şi-a bătut joc de voi?

— Eu ştiu?!

— În fine, despre ce fel de obiective era vorba?

— Casa Albă, Pentagonul şi Capitoliul, Statuia Libertăţii, Barajul Hoover, Podul Golden Gate, World Trade Center, iar lista continuă cu edificii foarte populate de pe întregul teritoriu al Americii.

— Ai spus World Trade Center? Mâine dimineaţă? Selina se va afla acolo... Oh, Doamne, dacă e adevărat! Te mai întreb o dată: ceea ce ai aflat e sigur, Eddie?

— Presupun că da. Peste o jumătate de ceas îl vom interoga şi pe al doilea terorist. Atunci vom şti mai multe.

— O voi suna pe Selina fără întârziere.

— Nu, Tom, te rog să ai răbdare! Încă o jumătate de ceas nu se va întâmpla nimic...

— Bine, de acord, dar te rog să faci astfel încât să asist şi eu la interogatoriu de data asta! E foarte important pentru mine.

— OK, îţi promit că voi încerca.

CAPITOLUL XI

Bărbatul avea nişte fălci puternice şi privirea plină de ură. Era legat cu chingi groase din piele, fiind imobilizat pe o masă ce semăna cu una de uz ginecologic. După ce-şi primi injecţia cu „serul adevărului”, pe chipul său începu să se citească o nelinişte crescândă. Corpul îi vibra de furia unei neputinţe pe care nu şi-o putea masca. Apoi, încet-încet, chipul i se relaxă, iar trupul căzu într-o apatie ce devenea tot mai profundă.

Medicul - care îi monitoriza funcţiile vitale cu o aparatură sofisticată - le făcu semn în acel moment că puteau începe. Interogatoriul era condus de un bărbat cu figura efeminată, ce părea foarte familiarizat cu astfel de proceduri. Era unul dintre inventatorii substanţei dopante şi singurul specialist în administrarea ei.

— Cum te numeşti?

— Abu Said Khaia.

— Ce vârstă ai?

— 38 de ani.

— Vorbeşte în engleză! Eşti căsătorit?

— Nu.

— Ce profesie ai?

— Sunt mujahedin, luptător în numele lui Allah şi al Islam-ului.

— Unde te-ai născut?

— La Al Kumra, lângă Mecca.

— De cât timp te afli în Statele Unite?

— De 12 ani şi două luni.

— Cu ce te-ai ocupat până acum?

— M-am pregătit să devin un bun luptător, gata oricând să-mi dau viaţa pentru cauza noastră sfântă.

— La ce atentate ai participat până acum?

— La World Trade Center, în 1993, şi în Kenia.

— Pentru ce atentat ai fost pregătit în ultimul an?

— Trebuie să deturnez un Jumbo-Jet, împreună cu alţi cinci tovarăşi, şi să lovesc cu el Podul Brooklyn din New York. Mâine vom rade oraşul de pe faţa pământului...

Arabul începu să se simtă din ce în ce mai rău, iar aparatura aceea ultramodernă atesta faptul că individul nu se prefăcea.

— Despre ce alte atentate mai ai cunoştinţă?

— Nu cunosc amănunte. Grupul meu a primit doar această misiune.

— Dar n-ai auzit nimic, n-aţi vorbit între voi?

— Totul a fost ţinut sub secret, dar... Bănuiesc doar că e vorba despre o mulţime de ţinte şi că vor muri destui americani necredincioşi...

— N-ai nici o idee despre ce ţinte ar mai putea fi vorba?

— Cred că World Trade Center, Pentagonul, Casa Albă şi Statuia Libertăţii. Simbolurile acestui neam de păgâni. Pe urmă, va veni rândul ţărilor aliate S. U. A.

— Mâine îţi vei da viaţa în timpul atentatului? Este un atac de tip kamikaze?

— Mâine voi da ochii cu Allah şi voi ajunge la dreapta lui! răspunse arabul, înviorându-se dintr-odată.

Psihiatrul se apropie de Eddie Preston şi îi comunică în şoaptă:

— Iese de sub efectul drogului. Momentele acestea de exaltare constituie semnul că psihicul său începe să se elibereze. Există vreo altă întrebare importantă pe care doriţi să i-o adresaţi?

— Vrem să aflăm câţi terorişti mai sunt şi unde se află.

Medicul făcu pe intermediarul, vorbindu-i teroristului.

— Nu ştiu precis, însă mai mult de 50 de mujahedini au fost antrenaţi să moară în Jihadul pe care l-am declanşat.

În ciuda unei ameliorări temporare a stării arabului, specialistul - care monitoriza în continuare funcţiile sale vitale - anunţă brusc:

— Îl pierdem... Pulsul a ajuns la 180. Tensiunea e 210 cu 170. Nu îl pot redresa. Ce să fac?

— Păstrează-l încă cinci minute, doctore!

— Nu rezistă. Se duce... s-a dus...

Pe ecranul electrocardiografului, apăruse o linie continuă, de culoare verde; în acel moment, lumea întreagă scăpase de încă un terorist...

Tom şi Eddie ieşiră din încăpere cu psihicul zdruncinat de-a binelea.

Se făcuse deja dimineaţă.

— Dacă nu luăm măsuri imediate, mâine vom avea zeci de mii de răniţi şi de morţi pe întregul teritoriu al Statelor Unite...

— Poate că nu va fi chiar aşa. Dar am luat unele măsuri de securitate. FBI şi CIA se află deja în alertă şi la dispoziţia preşedintelui. Toate aeroporturile se bucură de pază specială, iar controlul de zbor s-a întărit. Pentru moment, sunt singurele lucruri care puteau fi făcute, însă trebuie neapărat să punem mâna şi pe ceilalţi terorişti. Şi mai ales pe şeful lor, acest Ibn Moussa, prietenul şi aliatul lui Usama bin Laden.

— Să nu fie prea târziu, Eddie, de asta mi-e teamă! Să nu fie prea târziu...

— Să dea Dumnezeu, Tom! Să dea Dumnezeu!

— Îi voi telefona Selinei fără să mai aştept nici o clipă! Se pregăteşte să meargă în Downtown. Am să-i spun să iasă din oraş şi să se depărteze cât mai mult de World Trade Center şi de Manhattan.

Coleman încercă în repetate rânduri să o contacteze pe tânără, însă celularul ei era închis, iar la telefonul fix nu răspundea. Era de-a dreptul disperat.

— Eddie, nu am încotro, trebuie să plec rapid la New York ca să o scot pe Selina de acolo! Am nevoie de elicopter!

— O să vin cu tine, Tom. Hai, maşinăria ne aşteaptă în hangar! Durează doar zece minute până când i se face alimentarea cu combustibil, ca să ne putem ridica de la sol.

***

Marţi, 11 septembrie 2001 - ZIUA NEAGRĂ A AMERICII - filmul evenimentelor:

8.45 a. m.: O aeronavă de pasageri - care a decolat de la Boston, Massachusetts, îndreptându-se spre Los Angeles, California (American Airlines Flight 11) este deturnată şi izbeşte unul dintre turnurile gemene ale World Trade Center din New York. Clădirea ia foc după o explozie uriaşă.

9.03 a. m.: Al doilea avion, aparţinând United Airlines Flight 175, care efectua ruta Boston, Massachuttes - Los Angeles, California, loveşte celălalt turn undeva spre vârf, provocând pierderi de vieţi omeneşti şi pagube materiale inestimabile. Trecătorii îngroziţi fug pentru a se adăposti de fragmentele de clădire care cad din cer. Oameni disperaţi din clădirile avariate sar pe fereastră, crezând că se pot salva în acest mod.

9.17 a. m.: Administraţia Federală a Aviaţiei dispune închiderea Aeroportului New York City.

9.21 a. m.: Sunt închise toate podurile şi tunelele din New Jersey şi New York.

9.30 a. m.: Preşedintele Bush vorbeşte naţiunii, susţinând că dezastrul de la New York este „ un aparent atac terorist la adresa S. U. A.”.

ZBOR BLESTEMAT

9.40 a. m.: Pentru prima dată în istoria S. U. A., traficul aerian este oprit, toate aeroporturile fiind închise.

9.43 a. m.: O a treia aeronavă (American Airlines Flight 77), care efectua ruta Washington - Los Angeles, se prăbuşeşte peste Pentagon, distrugând o parte a clădirii. Evacuarea supravieţui torilor începe imediat.

9.45 a. m.: Casa Albă este evacuată.

9.57 a. m.: Preşedintele Bush se deplasează în Florida, sub escorta a 50 de avioane de luptă.

10.05 a. m.: Turnul sudic al World Trade Center se prăbuşeşte, distrugând clădirile din jur şi acoperind străzile cu

mormane de materiale de construcţii. Un imens nor de praf se ridică peste oraş, întunecând cerul.

10.10 a. m.: O porţiune a Pentagonului se prăbuşeşte în flăcări.

10.10 a. m.: A patra aeronavă de pasageri deturnată — United Airlines Flight 93 -, care zbura dinspre Newark, New Jersey, spre San Francisco, California, se prăbuşeşte la Somerset County, Pennsylvania, în apropiere de oraşul Pittsburgh.

10.20 a. m.: O maşină-capcană explodează în faţa Depar tamentului de Stat. Nu se înregistrează victime.

10.24 a. m.: Toate zborurile cu destinaţia S. U. A. sunt deviate spre Canada.

***

„ÎN NUMELE LUI ALLAH, UCIDE!”

***

10.28 a. m.: Turnul nordic al World Trade Center se prăbuşeşte într-un nor de fum şi praf.

10.45: a. m.: Toate clădirile federale din New York sunt evacuate.

11.02 a. m.: Primarul New York-ului, Rudolph Giuliani, ordonă evacuarea Manhattan-ului.

11.16 a. m.: Centrul pentru Prevenirea şi Controlul Maladiilor (CDP) pregăteşte, pentru orice eventualitate, echipe specializate în lupta împotriva bioterorismului.

11.18 a. m.: Compania American Airlines confirmă că a pierdut două aparate de zbor, având un total de 156 de persoane la bord, inclusiv membrii echipajelor.

11.59 a. m.: Compania United Airlines confirmă moartea a 65 de persoane în impactul care a distrus cel de-al doilea turn al World Trade Center şi a încă 45 de persoane, în tragedia petrecută în apropiere de Pittsburgh.

1.04 p. m.: Aflat la Barksdale Air Force Base, preşedintele Bush afirmă că vor fi luate măsurile de securitate necesare, inclusiv ca armata S. U. A. să se afle în alertă maximă peste tot în lume. „Fiţi convinşi că Statele Unite o să-i vâneze şi o să-i pedepsească pe cei responsabili de aceste acte de laşitate!”, declară el.

1.27 p. m.: La Washington este instituită starea de urgenţă.

1.44 p. m.: Declaraţie de la Pentagon: Cinci nave de război, două portavioane, numeroase fregate şi distrugătoare - capabile

să anihileze alte atacuri aeriene - au părăsit baza navală din Norfolk, Virginia, cu misiunea de a apăra coasta New York-ului.

2.00 p. m.: Surse FBI cercetează posibilitatea ca toate cele patru avioane deturnate şi prăbuşite să fi făcut parte dintr-un atac terorist de amploare.

2.49 p. m.: Primarul new-yorkez susţine că nu se ştie câţi oameni au murit în carnagiu. „În tot cazul, mai mulţi decât oricare dintre noi ar putea suporta...", afirmă el.

3.55 p. m.: George W. Bush prezidează - de la o bază aeriană din Nebraska, prin telefon - un Consiliu Naţional de Securitate. Vicepreşedintele Dick Cheney se află în acest timp la Casa Albă.

4.00 p. m.: Postul de televiziune CNN susţine că Usama bin Laden este implicat în atacurile teroriste.

4.10 p. m.: Autorităţile anunţă că o altă clădire din Complexul World Trade Center - cea cu numărul 7, având 47 de etaje - a fost cuprinsă de flăcări.

4.30 p. m.: Preşedintele Bush părăseşte baza aeriană din Nebraska şi se întoarce la Washington.

5.20 p. m.: Clădirea numărul 7 se prăbuşeşte. Toţi oamenii au putut fi evacuaţi în timp util.

5.30 p. m.: Oficialităţile americane sunt de părere că avionul prăbuşit în Pennsylvania, în apropiere de Pittsburg, ar fi avut drept ţintă unul dintre următoarele edificii: Camp David, Casa Albă sau clădirea Capitoliului S. U. A.

6.00 p. m.: Se anunţă explozii la Kabul, capitala Afganistanului. Oficialităţi americane afirmă că S. U. A. nu au nici o legătură cu acest atac. El este atribuit Alianţei Nordice, gruparea de opoziţie care se luptă cu talibanii, în cadrul războiului civil din ţară.

6.54 p. m.: Bush se întoarce la Casa Albă la bordul navei „Marine One".

8.30 p. m.: Preşedintele se adresează naţiunii îndoliate: „Mii de vieţi au fost curmate brusc de forţele răului. Aceste acte au spulberat oţelul, dar nu pot învinge oţelul fermităţii americane." De asemenea, George W. Bush susţine că guvernul S. U. A. nu va face nici o distincţie între teroriştii care au comis aceste acte barbare şi cei care îi protejează.

CAPITOLUL XII

La ora aceea, Insula Manhattan începea să trepideze. Inima acestui mare oraş bătea cu putere, pompând din ce în ce mai mult sânge în arterele cetăţii. Sute de mii de funcţionari se îndreptau spre birourile lor, umplând oraşul de zgomot şi culoare.

Selina nu se grăbea deloc. Luase un taxi şi acum se îndrepta spre World Trade Center - aşa cum numeau americanii, cu dragoste şi mândrie, complexul arhitectural peste care tronau cele două turnuri gemene.

Totuşi, nu putea să afirme că era îndrăgostită de New York. Nu trăia aici decât de cinci ani, însă respecta metropola pentru simbolurile ei. Şi, de ce nu, trebuia să recunoască cinstit că se simţea bine plimbându-se pe Broadway-ul plin de reclame luminoase. Adora spectacolele fascinante, pe care se străduise întotdeauna să nu le rateze; admira Central Park-ul - loc asaltat de bătrâni şi copii la orele amiezii; nu în ultimul rând, urmărea cu fascinaţie viaţa trepidantă a Wall Street-ului, unde economia mondială se lăsa modelată ca o bucată de plastilină în mâinile broker-ilor şi ale oamenilor de afaceri.

Era o diferenţă ca de la cer la pământ între colosul acesta urban, ridicat din beton şi sticlă, şi micuţul ei Amarillo - care nu era altceva decât un orăşel cu tradiţii burgheze, vechi de când lumea. Acolo îşi petrecuse copilăria şi cea mai mare parte a adolescenţei, înainte de a intra la colegiu.

Năpădită de amintiri, fata se hotărî să sune acasă. Îi era tare dor de părinţii ei. Fără a mai zăbovi, îşi scoase celularul din poşetă şi formă numărul lor de telefon.

Îi răspunse robotul telefonic, pe care fusese înregistrată vocea mamei:

„În acest moment, familia Brent nu se află în localitate. Vă rugăm să sunaţi după data de douăzeci ale lunii. Selina, dacă eşti tu, să ştii că am plecat cu tata la cabana unchiului Hauser, din Sierra Moreno. Tata are nevoie de aer curat pentru a se recupera în totalitate. Ne simţim bine amândoi şi, pe deasupra, ne-am gândit că n-am avut niciodată o lună de miere adevărată. Te voi suna de îndată ce revenim. Te iubesc!”

Selina zâmbi, cu inima plină de dragoste. Se simţea mult mai bine după ce auzise vocea dragă a mamei. Privi la silueta semeaţă a Statuii Libertăţii care veghea, printre zgârie-nori,

intrarea în oraş. Brusc, realiză ce noroc avea că se născuse pe pământ american, în „ţara tuturor posibilităţilor”.

Taxiul o lăsă în dreptul uneia dintre intrările în World Trade Center. Păşind în acea clădire-simbol, tânăra era animată de voie bună, la fel ca alte câteva mii de funcţionari şi de clienţi.

***

Elicopterul survola Golful Hudson la o înălţime destul de joasă şi se pregătea să treacă pe deasupra turnurilor măreţe din Manhattan. Ziua se anunţa frumoasă, deosebit de favorabilă pentru zbor.

— Vom ateriza pe Union Building, zise Eddie Preston. E un helioport acolo, pe care noi îl folosim ori de câte ori avem nevoie. Ne aşteaptă deja un automobil. Peste zece minute vom fi în World Trade Center.

Tom nu îi răspunse. Îşi scoase telefonul celular din buzunar şi formă numărul Selinei. În sfârşit, auzi vocea femeii iubite:

— Alo...

— Alo, unde te afli, draga mea?

— Sunt în World Trade Center şi tocmai coboram din lift. Tu ce faci? De unde mă suni?

— Sunt în drum spre tine. Fii atentă şi fă întocmai ce îţi spun! Este foarte important să mă asculţi. Ieşi imediat din clădire! Chiar acum, în acest moment... Coboară în cea mai mare viteză şi părăseşte zona! M-ai înţeles?

— Ce spui, de ce să...

— ... Ieşi afară! aproape că strigă Tom. Dar nu reuşi să adauge nimic pentru că elicopterul se prăvăli într-un gol de aer, şocul azvârlindu-l violent într-o parte. La o distanţă de numai două sute de metri distanţă - strălucind în soarele acela orbitor - zări o siluetă masivă, ce inspira o forţă înspăimântătoare. Era un Boeing 767, care zbura la o înălţime foarte joasă, cu motoarele ambalate la maximum.

Pilotul elicopterului reuşi să redreseze aparatul, nu fără efort, apoi îl scoase din acea zonă de turbulenţă provocată de Jumbo- Jet-ul furios.

— Ieşi, Selina! mai apucă ziaristul să-i spună iubitei lui, înainte ca tragedia să se petreacă.

Amuţind deodată, privi cum avionul - care se înclinase puternic într-o parte - pătrunse ca un adevărat proiectil în turnul de nord al World Trade Center, undeva în partea superioară.

Explozia care a urmat azvârli din nou elicopterul într-o turbulenţă violentă, iar pilotul se văzu nevoit să facă din nou eforturi supraomeneşti pentru a-l redresa. În chip aproape miraculos, izbândi şi de astă dată.

O minge de foc apărută brusc la orizont izbucni în punctul în care avusese loc impactul colosal. Clădirea începu să se crape şi, în cele din urmă, acele zig-zaguri incandescente transformară totul într-un iad.

Tom avu senzaţia că simţea suflul fierbinte arzându-i pielea, pătrunzându-i în plămâni şi aprinzându-i sufletul.

Cu sufletul sfâşiat, scăpă din mână telefonul celular şi îşi prinse capul în mâini.

— Nuuuu... De ceeeee...

Acestea au fost singurele cuvinte pe care fusese în stare să le rostească.

Urletul său disperat abia se auzi, fiind acoperit de zgomotul elicopterului şi de scrâşnetul fiarelor contorsionate. Urmă o a doua explozie. În faţa ochilor săi, se înfăţişa acum o imagine fantastică, greu de prevăzut cu doar câteva clipe înainte. Fără să realizeze aproape deloc ce se petrecea el, îi reveni în minte următoarea informaţie, pe care o citise de curând într-o revistă de scandal:

PRIMUL „ZGÂRIE-NORI” DIN ISTORIE A FOST DISTRUS

A patra minune a lumii, Farul din Alexandria, a căzut în anul 365 după Hristos. Înalt de două sute de metri, turnul s-a prăbuşit în urma unui cutremur devastator. Lumina acestei construcţii - fascinantă pentru acea vreme - putea fi zărită de navigatori de la o distanţă de 45 de kilometri.

***

Milan tocmai lucra la acel detaliu în care apărea secvenţa cu sticla de Pepsi Cola. Făcu astfel încât resturile de trup omenesc însângerate să nu mai lovească panoul de reclamă, ci să cadă între liniile de metrou. Nu era un lucru extrem de dificil, dar avea de gând să întârzie cu această modificare până la sfârşitul zilei. Doar nu era să se omoare cu munca pentru idiotul lui de şef!

Privi cu coada ochiului la Whitney care - din cuşca lui cu geamuri ce dădeau spre golf - supraveghea sala imensă, unde programatorii lucrau la măsuţe individuale.

Milan sorbi din paharul plin cu cafea fierbinte, în care turnase lapte din belşug, apoi i se făcu poftă de o cola rece. Aseară băuse multă vodcă, împreună cu prietenul său Bogdane, şi acum avea arsuri cumplite.

Ieşi ostentativ în hol, legănându-se printre şirurile de birouri identice, şi se îndreptă spre colţul cu automatele pentru băuturi. Primise fise de consum de la sponsorul jocului la care lucra, aşa că scoase din aparat două sticle brumate. Pe una dintre ele o desfăcu chiar atunci, sorbindu-i însetat jumătate din conţinut. Pe cealaltă o păstră pentru mai târziu. Era atât de nesigur pe picioare, încât avea senzaţia că se afla în epicentrul unui cutremur.

Întorcându-se în sala calculatoarelor, se opri în uşă, încremenit. Ceva se schimbase în acea încăpere, însă nu-şi putea da seama ce anume. Parcă lipsea lumina, ca şi cum geamurile mari ale faţadei fuseseră acoperite cu o cortină de catifea neagră.

Sala imensă devenise dintr-odată o hrubă lipsită de culori şi de perspectivă. Semăna mai degrabă cu o staţie de metrou, rece şi lipsită de culoare. Apoi zări botul avionului care pătrundea în clădire dinspre nord - ca şi cum ar fi fost filmat cu încetinitorul -, distrugând peretele imens chiar în dreptul locului unde stătea şeful său. Milan observă cum trupul acestuia aproape că se dezintegra în impact. Apoi ceea ce rămăsese din Whitney se risipi pur şi simplu, împreună cu fragmente de beton, aluminiu şi sticlă, prin sală. Calculatoarele de aici dispăruseră brusc... Împreună cu toţi colegii săi.

În continuare, un eleron - sau mai precis un fragment de eleron - străbătu ca un bumerang aerul, cu o viteză inimaginabilă, şi îl lovi în stomac. Înainte ca trupul să-i fie retezat în două, se produse o explozie fantastică, urmată de o a doua - şi mai puternică. Dar Milan Giuchici nu mai avu timp să observe aceste detalii. Se stinse înainte de a realiza că tot ceea ce se întâmpla era adevărat şi nu făcea parte din jocul la care lucrase în ultima vreme.

Jumătatea de sus a corpului său dispăruse aproape complet sub şocul impactului, iar picioarele - pe care acum blugii erau doar nişte zdrenţe însângerate - au fost azvârlite cu brutalitate peste automatul de Pepsi Cola, chiar acolo unde o sticlă

brumată turna băutura răcoritoare într-un pahar plin de cuburi de gheaţă...

***

Elicopterul reuşise să aterizeze pe o mică porţiune de gazon, chiar în dreptul clădirii avariate. Cei doi pasageri au sărit din maşinărie înainte ca elicele acesteia să-şi fi încetinit ritmul de rotaţie. Prevăzător, Eddie Preston înşfăcase două măşti de gaze de pe unul dintre pereţii aparatului de zbor, care se dovediră extrem de utile ceva mai târziu.

Porniră în fugă prin Liberty Plaza, îndreptându-se spre turnul din nord. În parcare, văzură o mulţime de trupuri strivite, acoperite cu bucăţi de beton arzând. Cu siguranţă, erau cadavrele fumătorilor, care se adunaseră ca întotdeauna în locul lor preferat. Din înaltul cerului, încă se prăvăleau fragmente de clădire, amestecate cu nişte bulgări de foc imenşi. Era kerosenul aeronavei care, în cădere, topea tot ce întâlnea în cale. La toate acestea se adăuga fumul gros, care făcuse ca aerul să devină irespirabil.

Îşi puseră măştile de gaze şi încercară să pătrundă în clădire prin intrarea principală, dar era imposibil. Dând năvală pe aleile laterale, lumea urla, îngrozită. În depărtare, se auzeau deja sirenele maşinilor de poliţie şi pompieri, estompate de zgomotul ce răzbătea din clădire, ca un geamăt straniu de durere al construcţiei aflate în agonie.

— Să intrăm prin parcarea subterană, urlă Tom în urechea prietenului său.

— Nu e prea periculos?

— Nu, cunosc clădirea asta cu ochii închişi. Am studiat toate planurile în original.

Coborâră pe rampa lină ce ducea în pântecele de beton al building-ului, ferindu-se de maşinile care ieşeau în viteză din parcare. La volanele acestora nu vedeai decât chipuri schimonosite de groază.

Se opriră în faţa unuia dintre lifturile tehnice cu care se făcea transportul materialelor. O echipă de intervenţie - dotată cu costume ignifuge şi măşti cuplate la buteliile de oxigen - se pregătea deja să urce.

— Hai şi noi, Eddie!

Coleman şi Preston intrară în liftul încăpător, iar acesta porni cu viteză spre etajele superioare. Pompierii nu-i întrebară nimic, observând că şi ei purtau măşti de gaze.

Până la nivelul 100, aveau de aşteptat aproximativ două minute, dar, la etajul 70, ascensorul se blocă pe glisiere, scrâşnind din toate încheieturile. Cei doi bărbaţi şi restul de pompieri se priviră, în culmea disperării. Se aflau între etaje, fiind conştienţi că nimeni nu le mai putea veni în ajutor, aşa cum s-ar fi întâmplat într-o zi obişnuită.

— Şi-acum ce facem? întrebă un individ mai mic de statură, care se refugiase într-un colţ al liftului, de parcă acolo ar fi fost la adăpost.

În loc de răspuns, Tom îi smulse toporişca din mână şi îi făcu un semn lui Eddie ca să-l ajute.

Nu fără efort, ajunse pe acoperişul ascensorului prin chepengul de siguranţă; acolo observă că, de fapt, cabina fusese blocată de o bucată de şină contorsionată, care se freca acum de cablurile de tracţiune. Nu mai exista nici o şansă de a repune liftul în funcţiune.

— Putem ieşi pe acolo? îl întrebă o voce înfundată, care venea de jos.

— Nu, din păcate..., răspunse Tom Coleman. Trebuie să căutăm altă variantă.

Deasupra, cel puţin atât cât putea desluşi prin întunericul puţului - deoarece lumina de siguranţă nu mai funcţiona -, casa liftului nu părea deteriorată de explozie. În afară de faptul că un bloc imens de beton stătea gata să cadă peste ei, undeva la vreo zece metri mai sus, nu exista nici un pericol...

Ziaristul se aplecă şi îl ajută pe Eddie să ajungă pe acoperişul cabinei, apoi cei doi îi ridicară şi pe ceilalţi oameni. Pe rând, începură să se caţere pe cablurile de alimentare cu energie electrică, sprijinindu-se de scheletul metalic al puţului. Cu mare dificultate, înaintară spre uşa de la etajul superior.

Cel dintâi ajunse Tom. Tocmai se pregătea să forţeze intrarea cu lama toporului, când îşi dădu seama că, de cealaltă parte a uşii, altcineva încerca acelaşi lucru. Uşa se deschise anevoie şi în faţa sa apăru Selina, însoţită de Tahul, şeful agenţiei de travelling. Surpriza revederii a fost extraordinară, însă bucuria - şi mai mare.

Se îmbrăţişară, râzând şi plângând în acelaşi timp. Tom îşi scosese masca de pe faţă, iar acum îi săruta faţa plină de funingine, pe care lacrimile desenaseră câteva dâre şerpuite.

Selina plângea ca un copil.

Se priveau în ochi, fără să fie în stare să îşi spună vreun cuvânt.

Unul câte unul, urcară şi ceilalţi bărbaţi. În acel moment, în mica incintă se aflau zece persoane.

— Ce facem acum? întrebă Eddie.

— Trebuie să ieşim de aici! Începu să se vaite Tahul, frân gându-şi mâinile. Trebuie neapărat să ieşim! Clădirea se va prăbuşi dintr-o clipă în alta sau, poate, nu... Dar flăcările vor cuprinde tot şi vom arde de vii. Să fugim!

Eddie îl lovi cu putere peste obraz şi îl prinse de guler.

— Să nu te mai smiorcăi aşa, ce naiba! Fii bărbat! Doar nu vrei să intrăm cu toţii în panică!

Arabul îşi mai reveni însă, după ce Eddie lăsă din mână reverele costumului său boţit, începu să plângă din nou.

Pompierii hotărâră să se îndrepte spre scara de serviciu.

— Noi nu părăsim clădirea! exclamă unul dintre ei, care părea şeful grupului. Misiunea noastră este de a încerca să-i salvăm pe cei blocaţi acolo.

— Bine, dar nu mai există scări de la acest nivel în jos..., spuse Selina printre lacrimi. Au fost pur şi simplu spulberate. Iar lifturile din holul principal nu mai urcă până aici. Suntem blocaţi cu toţii!

— Nu vorbi aşa! o certă Tom, strângând-o în braţe protector. Niciodată nu există situaţii fără ieşire. Te voi scoate de aici cu orice preţ, îţi promit!

— Am văzut avionul... - şopti Selina - l-am văzut venind şi zdrobindu-se de clădire. Bucăţi desprinse din el au trecut pe lângă mine. Dacă nu m-aş fi oprit să vorbesc cu tine la telefon, aş fi fost moartă acum... Apelul tău m-a salvat. Tu eşti îngerul meu protector!

— Te iubesc, Selina!

— Şi eu te iubesc!

— Aţi putea amâna declaraţiile de dragoste pentru când o să ieşim de aici? întrebă Eddie. Trebuie să găsim o soluţie. Puneţi-vă minţile la contribuţie! Orice idee poate deveni salvatoare.

— Să vedem ce e cu scările! propuse unul dintre bărbaţii îmbrăcaţi în costume ignifuge. Poate că, totuşi, reuşim să ne strecurăm cumva.

— E una dintre puţinele soluţii pe care le avem acum. Poate singura..., îşi dădu un altul cu părerea.

Deschiseră uşa care dădea într-un coridor, aflat la capătul holului central, şi rămaseră pur şi simplu îngroziţi de tabloul ce li se înfăţişa.

Nu mai existau pereţi. Doar o gaură căscată în peretele clădirii, prin care se vedea cerul şi silueta „Geamănului" rămas intact. În locul în care fuseseră nişte birouri spaţioase, unde lucrau oameni ca şi ei, erau acum doar nişte rămăşiţe pârjolite. Flăcările care cuprinseseră instantaneu aerul - ridicând temperatura la mai multe sute de grade Celsius - fuseseră înăbuşite în această porţiune de instalaţia de securitate. Dar sistemul funcţionase doar câteva minute, iar aerul redevenise fierbinte. În jur, mirosea a carne arsă.

Atât deasupra, cât şi dedesubtul lor, se auzea focul arzând, iar simfonia flăcărilor continua să muşte din clădire, transformând-o în mormane de cenuşă. Valuri negre de fum se zăreau ridicându-se prin gaura aceea imensă, căscată în clădire.

Tom Coleman mai observă ceva... Un trup care se prăvălea de sus, îndreptându-se spre pământ. Era o femeie, a cărei siluetă părea desenată pe fundalul cerului, surprinzător de albastru. Picioarele îi fuseseră dezgolite, din cauza curentului de aer care îi smulsese fusta de pe trup. Nu mai avea nici un fir de păr pe cap. Arsura aceea oribilă îi cuprinsese atât creştetul, cât şi o parte a gâtului.

Căderea bietei femei prin dreptul crevasei unde se afla ziaristul nu durase decât o clipă, dar el avea impresia că trecuse o veşnicie.

Apoi îi văzu pe ceilalţi... Un bărbat, îmbrăcat numai în cămaşă, cu braţele şi picioarele desfăcute; altul, prăbuşindu-se vertiginos cu capul în jos şi un al treilea, ce se răsucea prin aer, încercând cu disperare să se agaţe de ceva.

Selina scoase un ţipăt ascuţit, iar Tom îi acoperi ochii cu palma, strângând-o din nou în braţe.

— Nu, te rog, - spuse ea - vreau să văd totul! Trebuie să văd...

— Cât de mare trebuie să fi fost disperarea acestor oameni, dacă s-au aruncat în ghearele morţii pentru a scăpa de una şi mai îngrozitoare, prin ardere şi asfixiere?!

— Nu uita că sunt reporter, Tom, şi voi suporta să privesc aceste tragedii! Nu-ţi face griji din pricina mea! Eu sunt în regulă, deocamdată. Ei, nu...

În glasul tinerei se simţea o durere de neimaginat, dar şi o mare compasiune.

Deodată, ţipetele îngrozite ale lui Tahul şi ale pompierilor le atraseră atenţia în altă parte.

— Oh, my God! Altul, vine altul!

***

Din câte mi-a fost dat să înţeleg, se pare că vom fi mai mult de doi..., se gândea Adnan Hakkar instalându-se alături de Osman Rajih, soldatul căruia voise să-i ia viaţa pentru nepriceperea lui. Asta înseamnă că gloria eternă va fi împărţită între toţi cei ce vor participa la acest sacrificiu. Nu-i nimic, cu toţii suntem fii ai lui Allah!

Deşi motoarele elegantului Boeing 767 fuseseră pornite, trebuia să mai treacă un timp până la decolare. Piloţii verificau aparatele de bord, iar însoţitoarele de zbor se pregăteau să-şi facă meseria.

Hakkar şi locotenentul său trecuseră fără probleme de controlul vamal al Aeroportului Internaţional din Boston, Massachusetts. Îmbrăcaţi ca doi europeni sadea, nu atrăgeau atenţia în nici un fel. Doar nu degeaba se antrenaseră luni de-a rândul pentru această operaţiune!

La un moment dat, Rajih fusese întrebat ce era obiectul metalic din bagajul său de mână, care se observa pe monitor. Fără să se impacienteze deloc, bărbatul răspunsese cu degajare, aşa cum fusese instruit:

— Un nevinovat pumnal de panoplie... L-am cumpărat de la o bătrânică din Harlem, cu numai 15$. Vreţi să-l vedeţi?

Agenţii nu se arătară curioşi, aşa că respectivul fusese lăsat să treacă. În schimb, arma albă a superiorului său, Adnan Hakkar, trecu neobservată.

— Ia pliculeţul ăsta şi aspiră-i conţinutul cât mai discret cu putinţă! Îi ordonă şeful lui ceva mai târziu. Ne va fi mai uşor să ducem până la capăt ceea ce avem de făcut! Dar ai grijă să nu te vadă cineva. Cocaina ne va da mai mult curaj şi hotărâre.

În calitate de coordonator al operaţiunii, Hakkar ar fi vrut să-i observe pe ceilalţi călători pentru a-şi da seama care erau partenerii săi terorişti. Dar cum se temea să nu atragă atenţia vreunui pasager prea suspicios, dând astfel de bănuit, se abţinu.

O să văd eu, în clipa în care voi da semnalul de atac! se consolă el. Nu mai e mult până când prăpădul se va abate asupra tuturor...

***

Trei hamali, echipaţi în salopetele aeroportului, terminaseră de încărcat bagajele în cala aeronavei şi se pregăteau să degajeze locul. La un moment dat, doi dintre ei se ascunseră printre valize, iar cel de-al treilea închise uşa şi plecă în grabă spre un alt avion. Transportorul, cu cele trei remorci legate una de cealaltă, nu stârni bănuieli nimănui. Era o activitate de rutină, cu care toţi angajaţii aeroportului se familiarizaseră deja.

— Trebuie să ne drogăm acum? întrebă Abraha Harun, un egiptean care făcea parte din Jihadul ce activa în ţara sa de origine.

— Da, răspunse sauditul Abdallah Nakâr. Ca să-şi facă efectul până când pornim la acţiune. Pregăteşte freza aceea electrică pentru tăiat fuselajul! O vom pune în funcţiune imediat ce motoarele vor fi ambalate. Astfel, nu riscăm să fim auziţi. Totul o să meargă strună, ai să vezi!

— Allah să te audă!

— Că bine zici...

— Treaba asta nu ne poate lua mai mult de zece minute. Tabla e destul de subţire şi o vom secţiona ca pe o bucată de hârtie.

— Aşa e. Totul va decurge conform planului. Dar, spune-mi, ţi-e frică de moarte, Abraha?

— Cui nu i-e frică? răspunse egipteanul, îngândurat. Însă nobilul scop pe care-l avem de dus la îndeplinire îmi dă forţa şi curajul necesare pentru a-mi învinge teama. Dar ţie?

— Mi-e frică de moarte. Aş lua chiar şi trei doze de coca, însă mă tem să nu cad lat şi să nu-mi pot îndeplini misiunea. N-aş suporta să mai trăiesc cu o asemenea ruşine pe suflet. Oricum, nu poate fi ceva mai frumos şi mai sfânt pe lume decât să-ţi dai viaţa pentru Islam, ducând la moarte, împreună cu tine, mii de câini păcătoşi!

— Aşa e, frate Abdallah! La ilâha illâ Allâhu va Muhâm madum rasulullâhi!

— Că bine zici!

***

Gjibrail Magog şi Tavad Machzum treceau drept soţ şi soţie, având asupra lor paşapoarte false de sârbi bosniaci. Pentru cine dorea să-i asculte, erau tineri căsătoriţi aflaţi în luna de miere, care sosiseră în vizită pe continentul american. Aparatul de fotografiat şi trepiedul acestuia erau accesorii cât se poate de normale în asemenea călătorii, aşa că nu surprindeau pe nimeni. De unde să bănuiască cineva că, în ţevile trepiedului - de altfel, destul de greu -, se aflau două pumnale de temut?

— Mă duc până la baie să-mi iau doza, zise femeia către soţul ei, ridicându-se graţioasă de la locul ei. E timpul!

În drum, zâmbi câtorva vecini de cursă, care răspunseră în acelaşi mod, cu înţelegere. Cui nu-i plăcea să admire doi tineri însurăţei...

Între timp, cu mare băgare de seamă, Magog declanşă un dispozitiv special şi deşurubă două dintre picioarele trepiedului, scoţând din interior armele albe. Montă la loc accesoriul şi îl depuse în compartimentul de deasupra capului său, destinat bagajelor de mână.

— Până la Los Angeles nu mai am ce face cu el, îşi justifică el acţiunea în faţa unui grăsan, care îi urmărise toate mişcările.

Pe ăsta am să-l omor primul dacă va fi nevoie! se gândi iordanianul, presărându-şi puţină cocaină în batistă şi începând să inspire pe nas, ca şi cum ar fi fost răcit.

Între timp, partenera lui se reaşezase pe scaun, satisfăcută, apoi îşi sărută „soţul” pe obraz.

***

— Este ora 7.59 a. m. şi vom decola, cu destinaţia Los Angeles, anunţă la un moment dat o voce, prin intermediul staţiei. Vă vorbeşte căpitanul Ivan Igorowsky, dorindu-vă un zbor cât mai agreabil cu aeronava Boeing 767 a Companiei American Airlines! Vremea este cât se poate de frumoasă; vom zbura la o altitudine de 9.300 de metri şi avem 81 de pasageri la bord. Echipajul este format din patru piloţi şi şapte stewardese, care se vor strădui să vă asigure o călătorie cât mai plăcută şi mai confortabilă!

Deştept mai e şi Ibn Moussa ăsta! se gândi Hakkar, încercând să fie cât mai calm cu putinţă, în ciuda faptului că ar fi vrut să sară de la locul său pentru a trece la acţiune. A ales o cursă lungă, astfel încât rezervoarele aparatului de zbor să fie pline. Dezastrul pe care-l vom provoca va fi cumplit. Dar iată că plecăm... Moarte americanilor şi slugilor lor! Îşi zise el, în vreme ce simţi că drogul începea să-şi facă efectul.

— Rajih, să refuzi orice fel de alcool dacă ţi se oferă! Ştiu că, în ultima vreme, ne-am spurcat cu bere şi mâncăruri interzise, însă ţi-am dat acest ordin pentru că drogul nu se împacă deloc cu alcoolul. N-aş vrea s-avem probleme din acest punct de vedere.

— Fiţi fără grijă, stăpâne! Mă voi comporta exemplar. Ceea ce s-a întâmplat atunci, în deşert, nu se va repeta!

— Nici nu mă îndoiesc de asta, altfel nu te-aş fi ales. Din păcate, amicul tău a trebuit să moară din propria lui vină. S-a dovedit a fi un netrebnic... Nu l-aş fi ucis eu degeaba!

— N-a fost amicul meu, stăpâne. Abia dacă-l cunoşteam.

Aeronava se ridică lin de pe pistă, lăsând în urmă clădirea aeroportului şi zgârie-norii metropolei.

Adnan Hakkar privi înapoi şi se gândi că, dacă ar fi făcut astfel încât Boeing-ul să explodeze chiar acolo, ar fi trimis destui necredincioşi pe lumea cealaltă...

Îşi consultă ceasul. Peste zece minute avea să dea semnalul de atac, atunci când avionul se va apropia de finalul ascensiunii, iar piloţii vor fi ocupaţi cu restul procedurilor standard. Planul fusese foarte bine pus la punct, până în cel mai mic amănunt. Ce îl deranja cu adevărat era faptul că, din câte îşi putea da seama, uşa dinspre cabina de pilotaj fusese închisă.

Lasă că or s-o deschidă ei! se îmbărbătă arabul. Nu avem altceva de făcut decât să acţionăm conform planului stabilit. Şi, pe Allah, o vom face!

Îşi privi ceasul pentru a zecea oară de când decolaseră, într-un mod cât mai discret cu putinţă. Venise timpul. Se ridică de la locul său, ieşi pe culoarul dintre rânduri şi urlă cât îl ţinură puterile:

— Fatabâraka Allâhu!

Pasagerii îl priviră, amuzaţi ori curioşi, însă zâmbetul le îngheţă pe buze în clipa în care Hakkar înşfăcă părul primei stewardese care îi ieşi în cale, secţionându-i gâtul dintr-o

singură mişcare. Femeia nu apucase să scoată nici cel mai mic sunet, căzând pe podea ca o vită înjunghiată.

— Staţi pe locurile voastre şi nu veţi păţi nimic! continuă arabul. În avion se află o bombă, pe care o putem detona în orice moment!

Între timp, Magog şi Machzum se repeziră spre cabina piloţilor, blocând accesul însoţitoarelor de bord. Şi cum una dintre fete încercă, totuşi, să se strecoare, arăboaica descrise un „X” mare pe bustul ei cu pumnalul.

Sângele ţâşni imediat, mânjind bluza imaculată a stewardesei. Fata se prinse cu mâinile de piept, nevenindu-i să creadă că sângera atât de tare.

— De ce..., mai apucă să spună, înainte de a cădea leşinată pe podea.

— Am zis să nu faceţi vreo mişcare nesăbuită! continuă Hakkar să urle într-o engleză ireproşabilă. Nimeni nu va păţi nimic.

Cu ochii mereu la pândă, cei patru terorişti ţineau pasagerii la respect, folosindu-se de temutele lor pumnale. Aşa cum fusese întocmit planul, trebuiau să aştepte... nici ei nu ştiau ce.

Cei doi „tineri căsătoriţi” îşi pierdeau răbdarea în mod vizibil, însă o privire a celui care conducea operaţiunea deturnării îi făcu să se liniştească. Nu venise încă timpul.

La un moment dat, din partea posterioară a avionului îşi făcură apariţia cei doi terorişti ascunşi în cala de bagaje, care rostiră ceva în arabă pentru a putea fi recunoscuţi.

Secţionarea fuselajului intermediar prin care se strecuraseră le crease unele probleme, dar reuşiseră să le depăşească. Erau înarmaţi tot cu cuţite, iar Harun făcuse rost şi de o bară metalică, cu care începu să lovească pasagerii ceva mai agitaţi.

— Aceasta este o deturnare! exclamă Hakkar în engleza lui fluidă, adresându-se mai curând însoţitoarelor de zbor decât pasagerilor. Ne vom îndrepta spre New York şi vom încerca să aterizăm pe unul dintre aeroporturile J. F. K, sau Guardia. Acolo vom informa autorităţile despre revendicările noastre. Nu vrem să moară şi alţi oameni, aşa că nu ne provocaţi! Întrebări?

— Am o fetiţă de numai două luni, care se află împreună cu mine..., spuse aproape şoptit o tânără blondă, vizibil înspăimântată pentru soarta ei şi a copilului. Ne puteţi lăsa să

stăm în spatele avionului, ca nu cumva să vă deranjăm, în cazul în care ea ar începe să plângă?

Încă un pui de câine creştin! se gândi Adnan Hakkar. Am s-o ucid pe acea mică bestie cu prima ocazie! Nu merită să trăiască, având asemenea părinţi necredincioşi!

În ciuda gândurilor sale, deloc ortodoxe, zise:

— Te poţi muta, dar să nu faci vreo greşeală, altfel vei muri! Şi încă un lucru. Nimeni nu telefonează de pe celulare! O veţi putea face doar după ce vom intra în cabina de pilotaj.

Apoi i se adresă unei însoţitoare:

— Noi ne vom retrage în spatele avionului. Tu intră în cabina piloţilor şi spune-le care e situaţia! Dar repede! Informează-i că una dintre voi e deja moartă, iar alta se află în agonie! Aţi rămas doar cinci. Recunoaşte sincer că n-ai chef să mori pentru atâta lucru!

După două secunde de gândire, Hakkar se repezi la o altă stewardesă şi îi înfipse pumnalul în piept până la plăsele, rânjind macabru:

— Ba nu, aţi rămas doar patru...

Copleşită de oroare, femeia se îndreptă cu paşi şovăitori spre bordul aeronavei. Din ce în ce mai lividă, se simţea atât de îngrozită, încât nici nu ştia ce să facă: să plângă, să urle a neputinţă, să îşi accepte soarta de a muri sau să li se împotrivească teroriştilor?! Dar cum ar putea ea să o facă?!

După ce i se dădu drumul înăuntrul cabinei de pilotaj, unde bălmăji câteva fraze greu inteligibile, copilotul Tomy McGwyn o privi ca pe o nălucă.

— Ce tot spui tu acolo?

— Dacă nu le permiteţi accesul la comenzile aparatului, ne vor ucide pe toate! Apoi va veni rândul pasagerilor! Au zis că vor să aterizeze pe unul dintre aeroporturile J. F. K. sau Guardia.

— Ce facem, căpitane? întrebă copilotul.

Celălalt tocmai conecta aparatul de emisie-recepţie pe frecvenţa aeroportului celui mai apropiat, din Worcester, Massachusetts, când se auziră bătăi puternice în uşă. Apoi o voce cunoscută le spuse:

— Dacă nu deschideţi într-un minut, voi muri...

Era Sofie Clavell, o altă stewardesă, în vârstă de numai 23 de ani.

— Nu poate fi adevărat ceea ce se-ntâmplă! se revoltă comandantul Igorowsky. În viaţa mea n-am auzit despre teroriştii atât de odioşi! Câţi sunt?

— Cinci bărbaţi şi o femeie. Au zis că în avion se află o bombă!

— Problema cea mai gravă este ce facem, căpitane? îl trezi copilotul la realitate. Le deschidem sau nu?

Trecu un timp până când şeful echipajului să poată lua o decizie. De fapt, nici măcar nu se putea numi aşa. Până la urmă, se hotărî, însă era deja târziu. Un urlet sfâşietor răzbătu până la ei. Mai mult ca sigur, o altă însoţitoare de zbor fusese înjunghiată.

— Deschide! Deschide imediat! i se adresă Igorowsky stewardesei din cabină. Nu vreau să moară şi alţi oameni!

Apoi comută comanda aparatului de zbor pe „pilotul automat” şi lăsă liber accesul audio. Voia să se audă tot ce se petrecea acolo. După aceea, intrând în compartimentul destinat pasagerilor, amuţi pe loc.

Cu sângele şiroindu-i din rănile adânci, una dintre stewardese abia se mai putea ţine pe picioare. Pentru a-i curma suferinţa, Tavad Machzum, arăboaica, înfipse pumnalul în gâtul tinerei însoţitoare, apoi trase de mâner într-o parte. Cel care o ţinea imobilizată pe victimă îi dădu drumul, iar aceasta se prăbuşi pe podea, într-o baltă de sânge.

— Opriţi-vă! strigă căpitanul, deznădăjduit. Vom face tot ce ne ordonaţi! Nu trebuie să moară şi alte fiinţe nevinovate!

Ascunsă într-un colţ al cabinei şi profitând de faptul că teroriştii nu intraseră încă în cabina de pilotaj, prima stewardesă formă numărul de telefon al Centrului Operativ American al Liniilor Aeriene. Comunică, în şoaptă:

— Zborul 11 AA a fost deturnat! Repet: zborul 11 AA a fost deturnat de şase terorişti de origine arabă.

Apoi indică locurile pe care le ocupaseră patru dintre ei, astfel încât criminalii să poată fi identificaţi rapid.

— Dacă nu încercaţi să faceţi vreo prostie, nu veţi păţi nimic! auziră autorităţile aviatice vocea unuia dintre teroriști. Avem mai multe avioane sub control. Îndepliniţi ordinele şi totul va fi OK!

— Ce trebuie să facem? îl întrebă copilotul McGwyn pe cel ce părea şeful grupului.

— Reduceţi altitudinea şi îndreptaţi-vă spre sud, de-a lungul Hudson Valley! ordonă Hakkar.

— Până la ce nivel să coborâm?

— Am să vă spun eu când să redresaţi aparatul.

La ora 8.28 a. m., aeronava intră în spaţiul aerian al metropolei New York, la o înălţime de zbor de 500 de metri.

— Nu putem coborî mai mult! anunţă căpitanul Igorowsky. Altfel, riscăm să lovim zgârie-norii din oraş. Şi-aşa planăm prea jos...

— Coboară şi nu mai comenta! se răsti la el sauditul Nakâr. Dacă nu, voi mai ucide pe cineva! Avem mai multe avioane pe care am pus stăpânire.

Şi cum căpitanul - luând în calcul riscurile la care îi expunea atât pe pasageri, cât şi pe locuitorii oraşului - nu dădea semne de supunere, arabul alergă în spatele avionului, o lovi în moalele capului pe mama sugarului, luându-i fetiţa din braţe. Apoi se întoarse în cabina de pilotaj, ţinând pruncul la nivelul pieptului, cu o singură mână.

— Cobori sau nu?

— Nu pot..., mai apucă Igorowsky să îngaime, înainte ca teroristul să reteze capul copilului, din două lovituri de pumnal transversale.

Navigatorul echipajului, care până atunci stătuse în expectativă într-un colţ, se ridică de pe scaun, repezindu-se cu pumnii la ucigaş. Datorită reacţiei neaşteptate a acestuia, reuşi să-i care vreo două lovituri. Când se pregăti însă, pentru cea de-a treia, două pumnale criminale se abătură asupra lui, provocându-i numeroase răni care îi aduseră moartea în mai puţin de cinci secunde.

Hakkar turba de furie, văzând că piloţii se împotriveau ordinelor primite.

— Vom intra cu avionul în oraş! zise el. Vom muri cu toţii... Rajih, spune-le celorlalţi să-i ucidă pe pasageri! Iar tu termină-i pe ticăloşii aceştia!

Prima lovitură de cuţit se abătu asupra căpitanului care, înjunghiat în gât, se prăbuşi ca un pietroi pe podea. Copilotul avu parte de aceeaşi soartă. Transmisionistul primi şi el o lovitură de moarte.

Împreună cu Rajih, Tavad târî cadavrele afară din cabină. Femeia le spuse pasagerilor:

— Acum vă puteţi folosi telefoanele celulare. Spuneţi-le alor voştri că veţi muri, ca nişte câini necredincioşi ce sunteţi!

Înnebuniţi de groază, unii pasageri începură să telefoneze, tremurând de spaimă, iar alţii se ascundeau pe sub scaune, în speranţa că vor scăpa cu viaţă sau măcar cu răni uşoare.

În acest timp, cei doi arabi îmbrăcaţi în salopetele aeroportului din Boston, împreună cu Gjibrail Magog, împărţeau lovituri mortale în stânga şi-n dreapta.

Mama fetiţei de numai două luni - care fusese ucisă bestial - îşi revenise din leşin şi, după ce realiză tragedia, se năpusti ca o leoaică la cel mai apropiat terorist, înfigându-i degetele în ochi. Din nefericire, nu apucă să-l vadă mort pe criminal, fiindcă bărbatul îi împlântă de mai multe ori pumnalul în stomac, reducând-o la tăcere definitiv.

— Rajih, treci pe locul copilotului! se auzi vocea lui Hakkar, care se instalase deja pe scaunul comandantului Igorowsky. La Ce altitudine zburăm?

— La 400 de metri, stăpâne, răspunse acesta, imediat după ce consultă aparatele de bord.

— Coboară până la 350 de metri! Când am să-ţi ordon, vei coborî încă treizeci de metri.

Din compartimentul destinat pasagerilor răzbăteau ţipete de groază, ţipete de moarte. În uşa cabinei, Tavad Machzum bloca accesul oricărui intrus care ar fi încercat să facă pe eroul. Era gata să moară de gât cu cel care ar fi încercat să facă ceva.

În faţa aeronavei se iviră clădirile înalte ale New York-ului. Vizibilitatea era acum perfectă.

— În curând, ne vom întâlni cu Allah! Îi spuse Hakkar lui Rajih, din cale-afară de fericit. Zăreşti cele două turnuri ale World Trade Center?

— Le văd, stăpâne! Ele reprezintă obiectivul pe care-l avem de atins?

— Numai cel din nord, prietene. Nu-i vom trimite la moarte doar pe americani, ci şi pe alţii care se află în cârdăşie cu ei. Creştini, bineînţeles. Cruciaţi...

— Atunci merită să moară; stăpâne! Şi nu-mi pare rău că îi voi însoţi, chiar dacă sunt blestemaţi...

— Nici n-ai de ce. Allah îţi va dărui viaţa veşnică, împreună cu tot ce ţi-ai dorit şi n-ai avut pe acest pământ mizerabil, condus de americani!

Înainte ca totul să se transforme într-o tragedie fără precedent, autorităţile newyorkeze din aeroportul J. F. K. au putut auzi zgomotele de luptă din interiorul aeronavei deturnate şi ţipetele disperate ale pasagerilor. Din nefericire, nu mai era nimic de făcut...

— American 11, aici Centrul Boston. Ce se întâmplă acolo? Mă auziţi, ce se întâmplă?

Dar întrebarea rămase fără răspuns. Pentru totdeauna...

***

— Încă unul!

— Nuuu... Nu este posibil!...

Priviră prin crevasa ce se căscase în clădire şi observară cel de-al doilea avion. Se apropia la fel ca şi primul - cu motoarele ambalate în plin. În spatele duzelor de reacţie, aerul ţâşnea, fierbinte, făcând cerul să tremure. Aparatul, uşor înclinat, părea atras ca un magnet de turnul sudic, pe care îl lovi apoi destul de jos.

Izbitura fu atât de brutală, încât Selina, Tom, Eddie, Tahul şi cei şase pompieri prevăzură că valul de aer care o însoţea va avea efectul unei lovituri de baros. Fură pur şi simplu azvârliţi în aer şi izbiţi de rămăşiţele a ceea ce fusese odată un perete. Ca prin minune scăpară cu viaţă, văzând cum cea de-a doua clădire se cutremură, ca şi cum s-ar fi împotrivit destinului.

Din pântecele său ieşi o limbă lungă de flăcări, care o luă în sus şi spulberă etajele superioare. Apoi, din trupul turnului se desprinseră bucăţi mari de beton şi drugi de oţel, ce se prăvăliră asupra oraşului, într-o mare de fum.

Nimic din toate astea nu e adevărat! Încercă Tom să alunge din minte acel coşmar îngrozitor. Totul e doar un vis urât, pe care trebuie să-l alung...

Apropiindu-se de faţadă, Selina călcă pe ceva alunecos. Se abţinu să ţipe: era un fragment dintr-o mână însângerată. Pe inelarul încă întreg, zări un cerc de aur împodobit cu o piatră sclipitoare. Recunoscu imediat bijuteria şi îl făcu atent pe arabul care îi însoţea.

— O recunoşti? întrebă ea.

— Da, e a secretarei mele. Mai bine-zis, a fost...

Pompierii îşi dădură seama că întregul perimetru devenise un câmp presărat cu fragmente de corpuri umane, cele mai

multe dintre acestea fiind carbonizate pe jumătate sau chiar în totalitate.

Sub o placă de sticlă fumurie - care rămăsese întreagă ca prin farmec - Eddie văzu ceva mişcându-se.

— Tom, vino până aici!

Folosind toporul ca pe o pârghie, ziaristul ridică puţin sticla aceea deosebit de grea. Cu ajutorul celorlalţi, descoperi o tânără, pe care hainele arse formaseră un fel de zgură neagră, încă fierbinte.

Fata respira anevoie, întretăiat. Când încercară să o ridice, îşi dădură seama că, de la genunchi în jos, nu mai avea nimic. Gambele îi fuseseră retezate de geamul fumuriu, ca de o ghilotină gigantică. Din rănile care păreau practicate de un bisturiu chirurgical, nu curgea nici un strop de sânge. Temperatura foarte înaltă i le cauterizase.

Tânăra se stinse din viaţă în momentul când se străduiau s-o deplaseze. Nu se zbătuse şi nu scoase nici măcar un oftat. Murise în tăcere, anonimă, fără personalitate...

Selina era zguduită de ceea ce vedea, dar îşi ţinea ochii larg deschişi.

— Asta nu a fost un accident, nu? A fost un atac terorist, mai mult ca sigur!

— Da, răspunse Tom. Teroriştii... sunt cei de la Al Sayaf, care au acţionat sub patronajul organizaţiei al Qa ,ida. Cei despre care nimeni nu a crezut că există cu adevărat. Este o poveste întreagă, Selina, pe care o să ţi-o spun după ce ieşim de aici. O să faci o serie întreagă de reportaje despre asta. O să le facem împreună, până când aceşti criminali vor fi pedepsiţi aşa cum merită!

— Numai să scăpăm vii de aici...

Bărbaţii din formaţia de salvare plecară să vadă ce era cu scările.

— Nu vă duceţi acolo, e mult prea periculos! scânci Tahul din colţul în care se ghemuise, îngrozit. Dar cei şase nu îl ascultară. Se hotărâseră să salveze vieţile eventualilor supravieţuitori.

Eddie se luă după ei, cu gândul să le ceară una dintre staţiile de emisie-recepţie pentru a încerca să ia legătura cu comandamentul de la Washington. Constatase că celularul era făcut zob, iar al lui Tom rămăsese în elicopter.

Elicopterul... da! Îşi spuse el. Cum nu m-am gândit până acum?

Îi venise ideea salvatoare. Va încerca să ajungă, împreună cu Tom şi cu Selina, pe acoperiş - admiţând că mai exista unul - şi să ceară prin radio să vină elicopterul şi să-i ridice pe toţi trei. Aparatul era dotat cu un troliu special pentru aşa ceva.

Porni în fugă spre casa scărilor şi ajunse acolo exact în momentul în care un perete de deasupra, împreună cu fragmente de scară, se prăbuşea de undeva din înalturi. Văzu cum cei şase bărbaţi erau prinşi în avalanşa aceea şi sfârtecaţi în bucăţi, ca şi cum trupurile lor ar fi trecut printr-un malaxor. Apoi bucăţile de beton, amestecate cu fragmentele de corpuri umane, se prăbuşiră în golul imens de dedesubt.

La doi metri sub el se căsca un hău fără fund, iar deasupra se vedea cum flăcările cuprindeau deja zidăria.

Peste câteva minute, infernul va veni şi aici! Îşi zise Preston.

Sinistrul nu avea de gând să-i lase în viaţă. Nu mai exista nici o speranţă... Agentul se îndreptă spre capătul opus al culoarului, unde se afla o altă scară de serviciu, dar se opri la numai doi paşi de ea.

Pe sub una dintre uşile metalice se strecurau nişte dâre dense de fum negru, mirosind a cauciuc şi a plastic ars. Ştia foarte bine că, dacă ar fi deschis uşa, flăcările ar fi izbucnit, devastând totul în jur.

Se întoarse la prietenii săi. Îi găsi îmbrăţişaţi, privind spre blocul de alături, care ardea cu flăcări mari, într-un ocean de fum maroniu.

— Ţineţi-vă măştile de gaze la îndemână! le ceru el. Doar noi patru am rămas în viaţă... Pompierii au fost prinşi sub dărâmături.

Prin geamurile încă întregi ale clădirii vecine, văzură chipurile desfigurate de groază ale mai multor bărbaţi şi femei, ce băteau cu disperare în sticla groasă, implorând un ajutor care nu avea de unde să vină.

Preston zări un elicopter ce trecea printre blocurile în flăcări, echipajul acestuia expunându-se la un pericol evident. Totuşi, aparatul nu se putu apropia mai mult, din cauza fumului dens şi a căldurii necruţătoare, iar acest lucru îi salvă pe piloţi.

Ghemuit în ungherul său, Tahul plângea, cu genunchii la gură, semănând cu un foetus neajutorat. Eddie se îndreptă spre el şi îl bătu pe umăr.

— Nu te ajută la nimic. De murit, tot o să mori! Măcar fă-o cu demnitate! Ori poate că tu nu eşti musulman?!

Spunând acestea, agentul se aşează alături. Scotoci prin buzunarele sale încăpătoare, însă nu găsi ceea ce căuta.

— N-ai cumva o ţigară?

— Aveam..., murmură Tahul ca prin vis. Ba chiar o cutie întreagă. Havane veritabile, aduse direct din Cuba. Marfă de contrabandă. Şi whisky Red Labei. Erau toate în casa de bani...

Preston arătă spre un cub masiv din metal, care zăcea la numai câţiva metri de ei.

— Nu cumva e seiful tău?

— Ba da, ăsta e! se bucură arabul, de parcă acolo s-ar fi aflat salvarea lui.

— Păi, atunci deschide-l, ce mai stai!

Chipul lui Tahul se lumină dintr-odată. Îşi şterse lacrimile - ca un copil care a fost îmbunat cu nişte bomboane de ciocolată - şi întrebă:

— Crezi că am să pot?

— De ce nu? Oricum, n-ai ce pierde dacă încerci!

— Ai dreptate.

Arabul apucă obiectul metalic şi îi curăţă suprafaţa mizeră cu mâneca zdrenţuită a cămăşii. Apoi formă combinaţia seifului, dar nu înainte de a acoperi mecanismul cu propriu-i corp, astfel încât ceilalţi să nu afle cifrul. În mintea lui bolnavă, răvăşită de teamă, credea că asta mai avea vreo importanţă.

Când auzi cunoscutul declic, se lumină şi mai tare la faţă.

— Merge! Funcţionează, am reuşit!

Deschise destul de greu uşa masivă din metal, după care îşi vârî mâna înăuntru până la cot. Scoase mai întâi un pumn de bancnote verzi, de o sută de dolari, pe care începu să le îndese prin buzunare; abia după ce termină cu această operaţiune, dădu la iveală o sticlă de whisky, urmată de o cutie din lemn lăcuit.

Le ridică pe amândouă deasupra capului şi spuse, triumfător:

— Sunt întregi, au scăpat ca prin minune!

Uitând complet în ce pericol se aflau cu toţii, se ridică în picioare şi prezentă trofeul celorlalţi tovarăşi de suferinţă.

Depuse cutia cu trabucuri pe genunchii lui Eddie şi se aşează din nou în poziţia aceea ciudată, de foetus.

Agentul extrase din cutie un trabuc lung şi frumos mirositor. După ce îi muşcă unul dintre capete cu gesturi lente, îl prinse între dinţi.

— Nu ai cumva şi un foc?

— Nu..., dar nu sunt atâtea flăcări în jur!

Eddie privi la clădirea de alături - care ardea cuprinsă de limbile nimicitoare ale focului -, şi o lacrimă grea i se prelinse pe obraz.

Tahul scoase dopul sticlei şi spuse cu părere de rău:

— Nu avem din ce bea. Nu mi-a dat prin gând să pun şi nişte pahare în seif. Pe viitor, voi avea grijă să...

Arabul tăcu dintr-odată, realizând că, de fapt, nu mai exista nici un fel de viitor.

CAPITOLUL XIII

CEL MAI MARE DEZASTRU AERIAN

S-a petrecut la data de 27 martie 1977, pe aeroportul Los Rodeos din Insulele Canare. Un enorm Pan Am 747 ieşea de pe pista principală, în vreme ce un KLM 747 se apropia de el, având o viteză de decolare. Echipajul primei aeronave a încercat să vireze la stânga, iar Boeing-ul danez şi-a ambalat motoarele pentru a se înălţa. Avionul KLM a smuls fuselajul celui american, apoi a explodat. Câteva minute mai târziu, Pan Am-ul a avut aceeaşi soartă. În acea catastrofă - provocată de neînţelegerea corectă a unor mesaje transmise de turnul de control - şi-au pierdut viaţa 480 de persoane.

***

Ferguson pregătea nişte cafea proaspătă, când auzi zgomotul primei explozii. Ieşi în stradă de-abia după ce pământul începuse să se cutremure; bucăţi mici din tencuiala tavanului căzuseră pe tejgheaua pe care tocmai o lustruise.

Văzu imensa flacără izbucnind în turnul de nord al World Trade Center şi rămase împietrit. Barele de oţel se contorsionaseră, iar geamurile sparte în milioane de cioburi cădeau ca nişte jerbe, amestecate cu resturile avionului. O dâră

albicioasă marca traiectoria aparatului de zbor. Bărbatul înţelese pe dată că nu putea fi vorba despre un accident nefericit.

Nici un pilot cu scaun la cap nu zboară în forţaj la o asemenea altitudine! Mai ales deasupra unei aglomerări urbane..., se gândi barmanul, nu fără motiv.

Se întoarse repede în bar, opri filtrul de cafea şi deschise televizorul. Ceea ce văzu îl îngrozi. De-a dreptul....

Un reporter al postului de televiziune ABC abia îşi găsea cuvintele pentru a relata de la faţa locului:

Prima reacţie a norocoşilor care nu s-au aflat în WTC — fiind doar simpli spectatori - a fost o tăcere atât de adâncă, încât... parcă te dureau urechile. Apoi a urmat un geamăt prelung, la care s-au adăugat exclamaţii de uimire şi groază, ieşite simultan din zeci de mii de piepturi. A fost declanşat Iadul pe pământ... Unii fug, însă nu ştiu încotro să o apuce: înainte, spre clădirea avariată sau înapoi, cât mai departe de ea. Peste tot nu e decât fum, groază şi sunetul strident al sirenelor de alarmă... Clădirea care simboliza bunăstarea poporului nostru a fost distrusă, după toate aparenţele de un atac sinucigaş. Un avion de pasageri, probabil deturnat, a intrat în WTC, spulberând clădirea şi pe toţi cei ce se aflau la acea oră înăuntru. Cred că este vorba despre mii de morţi... Pe cei care au reuşit să scape şi pe cei care încă ies de sub dărâmături, mulţimea, poliţia şi pompierii - veniţi în mare grabă la locul, dezastrului - îi ajută cum pot. Cu apă, cu o îmbărbătare şi cam atât... Văd oameni fericiţi că au scăpat cu viaţă. Deşi nu se cunosc între ei, se îmbrăţişează pe stradă. Nu mai contează rasa, religia sau patimile pământeşti. Durerea îi uneşte cu alţii, care au rude sau prieteni printre ruinele turnului de nord al World Trade Center. Ceea ce se petrece în faţa mea e de-a dreptul înfricoşător... Mi se spune în cască... de WTC se apropie un al doilea avion de pasageri, la joasă înălţime... A trecut doar un sfert de oră de la primul impact. Mai mult ca sigur că şi acesta va lovi... Nu, Dumnezeule!... Aeronava de tip Boeing a intrat în cel de-al doilea turn al WTC, după acelaşi scenariu criminal... E ceva de neimaginat... Lumea e îngrozită... O adevărată ploaie de metal şi cioburi se revarsă peste străzile din jur. Cei aflaţi în apropierea „Gemenilor” ţipă, dar nu numai ei... Chiar şi echipa de filmare abia îşi poate păstra cumpătul pentru a putea transmite live în continuare... Aud pe cineva care

susţine că este vorba despre un atac venit din partea unor terorişti islamişti. Se crede că ar fi mâna lui Saddam Hussein, care ar vrea să se răzbune astfel pentru înfrângerea suferită în Golf. Incredibil... Aflaţi la un pas de moarte, funcţionari îngroziţi - care au fost surprinşi în birourile lor de lucru - se aruncă în gol de la mare înălţime. Dumnezeule, unul dintre turnuri se prăbuşeşte... Nici cel de-al doilea nu va mai rezista mult timp. Se pare că aceste atacuri nu sunt singurele la care au fost supuse Statele Unite... Washington, ai legătura!

Ferguson nu mai avea răbdare. După ce închise localul, plecă spre locul dezastrului.

Maşina lui - un Oldsmobile vechi de când lumea - era parcată pe o alee laterală, folosită şi ca spaţiu pentru depozitarea ambalajelor. Urcă la volan, rugându-se ca delcoul să nu îi facă figuri. Automobilul porni de parcă i-ar fi ascultat rugămintea şi demară aşa cum n-o mai făcuse niciodată.

Barmanul călcă pedala de acceleraţie până la capăt şi ţâşni printre două limuzine greoaie, făcându-le să derapeze şi să se izbească într-un scrâşnet de fier vechi. Nu le băgă în seamă şi viră strâns spre World Trade Center. Totuşi, trase pe dreapta, instinctiv, când auzi sirenele maşinilor de pompieri care veneau dinspre 15-th Street, unde se afla Divizia de Intervenţie Rapidă. Apoi demară din nou. Era aproape sigur că, peste câteva minute, zona din jurul turnurilor gemene va fi închisă circulaţiei rutiere şi chiar pietonale. Iar Ferguson dorea să ajungă acolo în timp util. Neapărat...

Un yellow cab, condus de un şofer debusolat, îl izbi lateral, dar nu suficient de puternic ca să îl facă să tragă o înjurătură. Nu era momentul... Imediat după aceea, chiar el intră cu botul în coasta unui Porsche de culoarea vişinei putrede, îndoindu-i portiera ca pe o bucată de carton.

Nu-i răspunse nimic şoferului, care protesta prin geamul deschis pe jumătate; îi făcu doar un semn cu degetul mijlociu al mâinii stângi.

Peste câteva clipe, însă, primi o nouă lovitură, de data aceasta din spate: era un Buick cu vopseaua scorojită. De fapt, Fergie se afla în mijlocul unui carambolaj de toată frumuseţea.

Apăsă iarăşi pedala de acceleraţie şi trecu brusc în viteza a doua, cu riscul de a cala motorul şi de a lovi alte autoturisme.

Cu mare dificultate, reuşi să iasă din menghina aceea de table, urcând pe trotuar.

În fine, ajunse în zona World Trade Center chiar înainte de a se forma primul cordon de restricţie. Şi asta nu din cauza ineficienţei poliţiştilor, ci pentru că maşina sa - veche, dar făţoasă - îi impresionase pe oficiali.

După ce parcă, sări sprinten de la volan şi încercă să înţeleagă ce căuta acolo. Îşi dădu seama că gestul său fusese, pur şi simplu, instinctiv şi că nu avea o motivaţie precisă. Apoi zări mai mulţi pompieri, care pătrundeau în clădire, şi o porni pe urmele lor.

— Pregătiţi-vă măştile de gaze! urlă comandantul la ei.

Fără să vrea, Ferguson îşi pipăi şoldul stâng, constatând cu oarecare stupoare că el nu era dotat cu aşa ceva. Totuşi, nu îşi abandonă incursiunea.

Pe locul unde se aflase doar cu câteva clipe mai înainte căzu un alt fragment din clădire, distrugând dalele de piatră albă ale pavajului. Un crater se formă imediat acolo, făcându-l pe barman să-şi spună: mare noroc am avut că n-am stat pe loc. Acum aş fi fost şniţel...

Odată intrat în clădire, trebui să fie extrem de atent pentru a nu fi călcat în picioare de mulţimea ce se îmbulzea să scape din acel infern.

Văzu bărbaţi şi femei cu hainele sfâşiate şi plini de răni, care urlau de durere sau de spaimă.

Marea majoritate erau acoperiţi din cap până în picioare cu o mâzgă de culoarea cimentului. Doar ochii mai păreau vii în toată înfăţişarea lor.

Un bărbat căra un mic geamantan de piele, lăsând impresia că ar transporta în el valori neştiute. Din grabă, îl lovi de muchia unei trepte, iar din curiosul bagaj începură să curgă cele mai ciudate obiecte: radiere şi creioane colorate, pixuri, o pereche de şosete şi o fotografie înrămată, un flacon - care, în mod sigur, conţinea aspirine; dintr-o pungă de hârtie cafenie, căzură trei sandvişuri cu pâine de secară şi o roşie cu coaja strălucitoare.

Bărbatul se aplecă să culeagă lucrurile risipite, dar pantoful unei femei îi strivi degetele. După aceea, fu pur şi simplu răsturnat, într-o busculadă care îl târî prin praf mai mulţi metri. În cele din urmă, fu ridicat şi scos din clădire de doi pompieri, înainte de a pieri sub tălpile grăbite ale celor ce se refugiau de

sub dărâmături. Nu reuşise să recupereze decât rama fotografiei, cu geamul făcut zob, pe care o strângea la piept cu disperare.

Fergie mai observă doi bărbaţi - unul foarte tânăr, celălalt foarte bătrân -, care cărau pe scările aglomerate un cărucior de handicapat, în care o bătrânică părea că doarme. Barmanul se repezi la ei ca să-i ajute, fiindu-i milă de moşneagul ce abia îşi mai trăgea sufletul. Porniră împreună pe scară şi - după o jumătate de minut - depuseră căruciorul pe carosabilul din faţa clădirii, într-un loc destul de sigur pentru moment. Abia atunci îşi dădu seama Fergie că bătrânica aceea invalidă rostea „Tatăl Nostru” în limba spaniolă...

Intră din nou în clădirea nordică, strecurându-se prin şuvoiul de oameni ce se năpustise asupra scărilor. Căpătase ceva experienţă deja, aşa că reuşi să ajungă cu bine la etajul 20.

Aici, un bărbat - care, în mod sigur, era medic de profesie - încropise o mini-infirmerie. Locul era plin de răniţi, iar doctorul, ajutat de două tinere de culoare, îi oblojea cu tot felul de improvizaţii.

Mai încolo, zări un bărbat asiatic - poate chinez, poate corean - a cărui mână fusese retezată de la nivelul cotului. Din cămaşa lui răsărea, prin mâneca sfâşiată, un ciot viu ce pulsa ritmic, împroşcând totul cu jeturi de sânge.

Ferguson îşi scoase cureaua pantalonilor şi-i strânse cu ea braţul rănit, chiar deasupra cotului, improvizând un garou. Sângele se opri imediat; asiaticul, care suferea în tăcere, deschise ochii şi îi mulţumi salvatorului său printr-o scurtă înclinare a capului.

Barmanul îl prinse de subsuori, în timp ce un pompier - despre care aflase că se numeşte Bayley - îl luă de picioare. Împreună, îl transportară pe scări, intrând în fluxul de oameni ce continuau să vină de la etajele superioare.

Îl duseră pe rănit până la una dintre ambulanţele care soseau în număr tot mai mare, apoi se întoarseră în clădire.

Secondându-l pe acel pompier, eroul nostru mai salvă câţiva răniţi: o femeie cu abdomenul făcut ferfeniţă, ce plângea cu sughiţuri şi, din când în când, scotea urlete inumane; apoi, un bărbat care rămase fără un ochi, iar celălalt era plin cu fragmente de sticlă; o tânără ale cărei picioare fuseseră zdrobite

de la genunchi în jos; în cele din urmă, un bătrân ce avea arsuri de gradul trei pe tot corpul, provocate de kerosen.

După toate aceste isprăvi, cei doi se opriră în faţa clădirii, ca să-şi mai tragă răsuflarea.

Ferguson nu mai era tânăr, iar Bayley - de-abia acum observa acest lucru avea o rană urâtă la piciorul drept care sângera puternic.

Fără să mai zăbovească, barmanul aproape că-l luă pe sus, obligându-l să intre într-o ambulanţă. Când infirmierii constatară că era vorba despre o arteră secţionată, nu mai stătură pe gânduri şi îl urcară cu forţa în maşină. Înainte ca ambulanţa să demareze în trombă, Bayley îl strigă pe Ferguson şi, cu un gest plin de recunoştinţă, îi înmână casca sa roşie, prevăzută cu apărătoare de plexiglas transparent:

— Îţi mulţumesc, prietene fără nume!

— Dacă tot eşti atât de drăguţ, dă-mi şi masca ta de gaze! supralicită salvatorul. Tu nu mai ai ce face cu ea acum...

Îşi zâmbiră unul altuia, strângându-şi mâinile cu putere, bărbăteşte, apoi cel rămas pe trotuar îşi aşează cu pioşenie casca pe creştet şi salută, cu două degete la cozoroc.

Ambulanţa porni în urlet de sirene, iar Ferguson privi în sus la norii negri de fum ce îmbrăcau etajele superioare ale turnului, ca într-o mantie de doliu. Bineînţeles că se întoarse din nou în clădire şi luă scările în piept.

***

TRAGEDII AMERICANE DE-A LUNGUL TIMPULUI

1895 - Epidemia de febră galbenă a pus stăpânire pe Statele Unite, făcând mii de victime. Numai la New York s-au înregistrat peste 700 de morţi, pe când viitoarea mare metropolă a lumii nu avea mai mult de 2.200 de locuitori. Pentru a se proteja de contaminare, oamenii consumau oţet şi dezinfectau orice lucru cu care intrau în contact. În dreptul căilor respiratorii, ţineau cârpe îmbibate în camfor şi se fereau să stea în bătaia vântului, ştiind că se puteau infecta chiar din aer. Se pare că atunci când armata lui Teddy Roosevelt s-a întors în America din războiul cu spaniolii, mulţi soldaţi purtau virusul bolii.

30 decembrie, 1903 - Acolo unde astăzi se înalţă Teatrul Oriental din Chicago, se afla, la începutul secolului al XX-lea, sala The loquis. 602 persoane au decedat în timpul unui

spectacol de gală. Cortinele din spatele scenei au fost cuprinse de flăcări din cauza unui bec, apoi focul s-a extins la tavan şi pe scenă. Intraţi cu toţii în panică, spectatorii s-au înghesuit spre uşi, însă cele mai multe dintre acestea erau încuiate, iar celelalte se deschideau doar spre interior. 75 de ani mai târziu, la data de 4 iunie, Teatrul Oriental a ars - ca să zicem aşa - pentru a doua oară. Dinfericire, cei 2.000 de spectatori au putut fi evacuaţi în timp util, iar edificiul a fost salvat de la dezastru.

19 aprilie, 1906 - Falia San Andreas de la nord de San Francisco clocotea mocnit în acea dimineaţă, pe când locuitorii oraşului încă dormeau. Deodată, metropola a fost zguduită de o convulsie fără precedent. Pe străzi, s-au deschis şanţuri largi de aproape doi metri, iar construcţiile au început să se dărâme. Conductele de gaze au explodat, iar un val gigantic a lovit docurile portului. După cutremur, flăcările care au cuprins oraşul au provocat şi mai multe pagube. Primarul a ordonat aruncarea în aer a clădirilor pentru a împiedica răspândirea sinistrului. Peste 500 de oameni au pierit sub dărâmături şi au fost distruse 25.000 de clădiri.

1934 - Centrul şi estul Statelor Unite au suportat cea mai mare secetă din întreaga lor istorie. Temperatura din timpul zilei urca până la peste 40 de grade Celsius şi nici noaptea nu cobora sub 28, astfel încât, numai în luna august, a provocat circa 1.500 de victime.

Martie, 1937 - Cea mai mare şcoală - care a costat un milion de dolari - construită la New London, Texas, a luat foc din cauza instalaţiei de gaze. Lichidul natural s-a infiltrat în zidurile clădirii şi, cu un sfert de oră înainte de încheierea cursurilor, a explodat. Acoperişul şcolii a fost proiectat spre cer, iar zidurile s-au prăbuşit, îngropând sub ele corpurile a peste 400 de elevi. Mândria texanilor a ajuns o tragică ruină, îndurerând sufletele a sute de părinţi.

1938 - Un uragan înspăimântător a izbit coasta de est a Statelor Unite, distrugând şi avariind 6.923 de clădiri. În mod cu totul inexplicabil, nici o sinagogă sau biserică episcopală n-a fost atinsă.

28 noiembrie, 1942 - Mulţi suporteri ai echipei de fotbal Holly Cross sărbătoreau victoria împotriva celor de la Boston College, în discoteca Coconut Grove. Nu se ştie din ce motiv, flăcările au izbucnit chiar când petrecerea era în toi. Focul s-a extins rapid şi

în sala de dans de la etaj, iar oamenii au început să se calce în picioare, încercând să se salveze. Dintre cele 12 uşi de evacuare, nouă erau încuiate, iar una, blocată. La sosirea pompierilor, au fost descoperite 491 de persoane. Judecând după numărul celor morţi, era al doilea dezastru înregistrat în America până la acea dată.

1972 - În vara acelui an, un uragan a provocat cel mai costisitor dezastru cunoscut până atunci. Timp de patru zile încheiate, uraganul Agnes a ucis 118 persoane, provocând pagube materiale în valoare de trei miliarde de dolari.

30 aprilie - 1 mai, 1992 - Patru poliţişti albi care agresaseră un negru în Los Angeles au fost achitaţi în instanţă, ceea ce a dus la o rebeliune de stradă fără precedent. Sângeroasele confruntări între albi şi negri au provocat moartea a 59 de persoane şi rănirea altor 2.328. La acestea, s-au adăugat numeroase pagube materiale.

19 aprilie, 1995 - Timothy McVeigh (33 de ani) a încărcat un camion cu explozibil şi l-a detonat în faţa unei clădiri ce adăpostea birourile administraţiei federale din Oklahoma City. Pentru asasinarea a 168 de persoane şi rănirea altor 600, a fost executat în anul 2001.

***

De trei ani, John Franklyn Delormes era la comanda Diviziei de Intervenţie Rapidă din Manhattan. Lucrase aproape o viaţă în U. S. Navy, pe navele speciale de salvare, şi ajunsese până la gradul de colonel, comandant de batalion.

Nu era ceva spectaculos, dar firea sa închisă îi crease mereu dificultăţi în relaţia cu superiorii şi, dacă nu ar fi fost un super specialist, ar fi rămas un simplu comandant de formaţie pe o navă prăpădită din Maamuka Bay. Oricum, cariera sa militară se încheiase brusc şi dramatic, atunci când, într-o acţiune de salvare a unui vas de linie cuprins de incendiu, a fost grav accidentat. Luase pur şi simplu foc, iar piciorul drept îi arsese până la os. De asemenea, se alesese cu arsuri ireparabile pe partea dreaptă a obrazului şi o bună porţiune de piept. Se zbătuse între viaţă şi moarte timp de trei săptămâni; după aceea, stătuse internat în spital aproape un an. Trupul său schilodit suferise 27 de operaţii dar, până la urmă, medicii reuşiseră să-l „repare”, făcându-l să arate aproape uman.

Acum conducea o formaţie de elită a pompierilor din New York, dovedindu-se a fi un comandant iubit de toţi subordonaţii săi. Desigur, relaţiile cu superiorii mergeau la fel de prost ca înainte, deşi mediul civil în care activa era mult mai lejer. Nu se înţelegea deloc cu viceprimarul oraşului - şeful său direct - şi nici cu consilierii, care considerau că era de datoria lor să îşi vâre nasul în toate cele.

Acum se afla pe platoul din faţa celor două turnuri în flăcări. Viccprimarul, care venise la faţa locului însoţit de o armată de funcţionari, îl tracasa încontinuu.

— Ceea ce spui tu n-are nici o legătură cu ce se întâmplă aici! protestă Delormes, renunţând la orice fel de politeţe. Oamenii mei nu sunt pregătiţi pentru astfel de situaţii.

— Şi de ce, mă rog? Asta înseamnă că eşti incompetent!

— Asta înseamnă... că primăria nu mi-a alocat niciodată fondurile necesare. Tot ce fac băieţii de aici este ieşit din comun şi extrem de periculos. Voi ăştia, de la primărie, ar trebui să fiţi împuşcaţi! Atunci lucrurile ar merge mult mai bine...

— Cum îţi permiţi? Cum...

— ... Uite că îmi permit. Şi dacă nu dispari în zece secunde, îţi trag un şut în fund de-o să zbori până în Golful Hudson!

— Te dau afară!

— Poţi să mă dai, dar după ce terminăm aici. Însă cred că eu o să te zbor pe tine...

Spunând acestea, se îndreptă spre intrarea în bloc, trăgându-şi uşor piciorul după el. Purta un baston subţire şi rigid, din trestie japoneză, care îl ajuta să păşească.

Adjunctul său îl aştepta, cu faţa înnegrită de funingine.

— Cum e, Mac? îl întrebă Delormes.

— Cum să fie, ca naiba! Am pierdut deja unsprezece băieţi. Nici unul nu e rănit grav, însă a fost nevoie să fie transportaţi la spital.

— Aţi chemat toţi oamenii de acasă?

— Nici măcar nu a fost necesar. Cum au auzit ştirile, au venit singuri încoace - gata echipaţi. Alta-i problema, boss! Stăm prost cu echipamentul.

— Ştiu. Am solicitat sprijin din Jersey şi împrejurimi. De asemenea, se îndreaptă spre noi echipe din Boston şi Atlantic City. Peste un ceas, ne va fi mai uşor. Vezi că am instituit un comandament în blocul Chrysler, unde vor veni comandantul

poliţiei şi ofiţerii Gărzii Naţionale! Mă îngrijorează eventualitatea unor noi atentate. Atunci chiar că nu am mai putea face faţă...

— Şi aşa e destul de greu. Mi-e teamă că unele părţi ale clădirilor - sau chiar imobilele - se vor prăbuşi. Structurile de rezistenţă sunt slăbite la maximum şi nu ştiu cât vor mai rezista. Sus e un adevărat infern, John! S-au scurs câteva zeci de tone de kerosen. Temperatura combustibilului a ajuns la 1.500 de grade şi a început să topească structura de rezistenţă din oţel.

— Da, situaţia e cu adevărat critică. Voi solicita un specialist în construcţii, care să ne facă o analiză, poate chiar un scenariu a ceea ce se poate întâmpla în continuare. Tare mi-e frică să nu se dărâme!

— Şi mie...

— Iar dacă tot vor cădea, trebuie neapărat să aflăm cât timp ne-a mai rămas. În cel mult o jumătate de ceas, echipele de salvare vor avea ca efective peste zece mii de oameni. Punem în joc atâtea vieţi!

— Cam câţi oameni avem în clădiri la ora actuală?

— Vreo 300, după socotelile mele.

— Mă duc la turnul celălalt, să văd care e situaţia!

— Bine, ţinem legătura prin radio. Eu mă duc la comandament. Vreau să îl chem aici pe primarul Rudolf Giuliani.

***

Tahul băuse cea mai mare parte a sticlei de whisky şi acum zâmbea tâmp, bolborosind versuri din Coran, ba în glumă, ba în serios.

Capul i se bălăngănea dintr-o parte într-alta, urmat de restul corpului. La un moment dat, se prăbuşi pe umărul lui Eddie, iar acesta îl împinse într-o parte, dezgustat, prăvălindu-l în cenuşa încă fierbinte. În acea clipă, observă un telefon celular care căzuse pe pardoseală din buzunarul arabului.

Înfrigurat, agentul apucă aparatul şi apăsă pe tasta „start”. Închise ochii pentru o clipă, însă aparatul piui scurt, anunţându-l că era în stare de funcţionare.

Privi la ecranul fosforescent. Avea semnal, doar că bateriile erau pe ducă. În dreptul simbolului pentru acumulator pulsa, terorizant, cuvântul „low”. Asta însemna că mai avea curent pentru cel mult un minut... un singur apel...

Dar unde să sune? La Casa Albă sau la nevasta lui? Alese fără ezitare. Iubirea era mai mare decât simţul datoriei. Formă

numărul de acasă şi aşteptă cu sufletul la gură. Telefonul sună de câteva ori, apoi se auzi robotul:

„Aţi sunat la Eddie şi Lena; pentru moment nu suntem acasă dar, dacă ne lăsaţi un mesaj, vă vom suna imediat ce vom reveni. Vă rugăm să aşteptaţi semnalul”.

Eddie blestemă în gând lungimea mesajului, apoi, imediat după bip, începu să vorbească.

— Lena, ridică receptorul, dacă eşti acasă! Trebuie neapărat să vorbim. Lena, alo, mă auzi? Sunt în World Trade Center, împreună cu Tom şi Selina, la unul dintre ultimele etaje. Am văzut cu ochii mei cel de-al doilea avion care a lovit turnul de sud. Cred că n-o să mai ies viu de aici. Orice ar fi, să ai grijă de tine şi de fetiţă! Şi vreau să ştii că vă iubesc pe amândouă! Sună la Casa Albă şi spune-le despre mine! Mă aflu în infern, Lena... Te iubesc! Vă iubesc pe amân...

Telefonul se decuplă, iar afişajul verzui dispăru ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Acumulatorul era complet descărcat. Preston azvârli cu furie aparatul, devenit inutil, apoi se lăsă pe spate. Închise ochii şi îşi aduse aminte cum o cunoscuse pe Lena.

— Nu te necăji, Eddie! se auzi vocea consolatoare a ziaristului. Poate că, totuşi, vom avea noroc până la urmă...

Dar celălalt nu-i răspunse, preferând să se gândească în continuare la ale lui.

Într-una din puţinele seri libere pe care le avea, se hotărâse să meargă la o petrecere a unui coleg, care aniversa ziua de naştere a soţiei lui. Se îmbrăcase lejer. Era un garden-party, cu barbecue şi băuturi uşoare de vară. Adusese cu el un buchet imens de garoafe şi o cutie cu bomboane de ciocolată.

În grădina prietenului, decorată cu lampioane colorate, petrecerea era în toi. Se dansa îndrăcit pe ritmuri de muzică disco. După ce-şi făcuse apariţia cu braţele încărcate, Eddie se simţea cam stânjenit. Parcă nu aparţinea acelei petreceri. A vrut să lase florile şi ciocolata pe o bancă, însă gazda - o brunetă plinuţă şi gureşă, pe nume Minnie - l-a văzut şi s-a apropiat de el, săru tându-l pe amândoi obrajii. Tânăra deschisese cutia de bomboane şi lichidase două dintr-o dată, în culmea extazului. Se dădea în vânt după dulciurile de calitate. Bineînţeles că îl forţase şi pe el să accepte o bucată de ciocolată umplută, una în

formă de inimioară. Apoi îl luase de braţ pentru a-i face cunoştinţă cu invitaţii.

Colegul său, Rupert - având şorţ de bucătar - făcea pe responsabilul cu grătarul, întorcând de pe o parte pe cealaltă o sumedenie de fripturi şi cârnăciori, care sfârâiau apetisant. Se apropiase de el, amuzat. Atunci o văzu pe Lena.

Era îmbrăcată în blugi şi purta un tricou imprimat cu chipul lui Michael Jackson. Stătea picior peste picior, pe o băncuţă de fier forjat, sub o boltă de trandafiri căţărători. Ţinea în mână o doză de Cinzanetto - o băutură răcoritoare făcută din Cinzano Rose şi sifon -, sorbind din ea, gânditoare.

Atunci Eddie, care era un timid incorigibil în relaţiile cu sexul opus, făcu cel mai nebunesc gest din viaţa sa. Îi ceru lui Rupert două farfurii de carton, pe care le umplu apoi cu tot felul de bunătăţi: piept de pui marinat, cotlete în sânge şi costiţe de purcel. Ornă bucatele cu salată de porumb cu fasole roşie, tomate şi castraveţi tăiaţi în felii. Purtându-şi povara într-un echilibru perfect, ca un veritabil chelner, se aşeză alături de ea.

După ce depuse acele platouri improvizate pe o măsuţă, fără nici un fel de introducere, i se adresă tinerei:

— E şi băutura mea preferată... La Cinzanetto mă refer. Dar cel mai bine am constatat că se potriveşte cu carnea proaspăt prăjită. Eu sunt Eddie...

Apoi răsuflă uşurat, ca eliberat de o grea povară, şi luă o bucată de pui.

Lena îl imită, începând să mănânce cu poftă. În acelaşi timp - fără să se formalizeze - îi răspunse, cu o voce pe care el o îndrăgi imediat:

— Nu-mi place deloc... La Cinzanetto mă refer, desigur. Dar aveam de ales între acest aperitiv şi berea Budweiser. Aşa că, dintre două rele, am optat pentru cel mai mic. În schimb, carnea e absolut delicioasă! Eu sunt o carnivoră prin excelenţă. Mă cheamă Lena.

Petrecură o seară superbă, la sfârşitul căreia merseră la el acasă. Pe vremea aceea, Eddie nu avea decât un duplex micuţ, situat într-o clădire cu două etaje de lângă Râul Potomac.

Au făcut dragoste mai mult pe bâjbâite, apoi au dormit direct pe podea, învelindu-se cu o pătură veche, croşetată de mama tânărului. Vorba vine au dormit... De fapt, nu s-au prea odihnit

deloc... Au zăbovit în pat până a doua zi după prânz, apoi au hotărât să ia masa în oraş.

La două luni după aceea, erau căsătoriţi, iar Cinzanetto devenise băutura lor favorită...

Preston deschise ochii, zărindu-l pe Tom în faţa sa. Ţinea în mâna întinsă faimoasa lui brichetă, pe care o primise o dată cu Premiul Pulitzer. Pentru o clipă, a crezut că o pierduse în nebunia aceea. Scăpără piatra, lăsându-l pe Eddie să îşi aprindă trabucul, apoi îi spuse:

— Gata!

— Gata ce?

— Să plecăm de aici! E timpul să ieşim din clădire. Nu am chef să ard ca un şobolan.

Amicul său îl privi, înmărmurit. Credea că Tom începuse să-şi piardă minţile. Poate că spaima îi afectase o parte din creier...

Dar ziaristul avea o privire de om cât se poate de normal, în condiţiile date.

— Şi cum vrei să coborâm de aici?

— Cu liftul. E foarte simplu. Şi foarte periculos, într-adevăr, dar nu avem altă soluţie.

Eddie Preston prinse puţin curaj. Nu îi era teamă să rişte, atâta vreme cât exista o şansă cât de mică de reuşită.

— Şi cum vom proceda?

— Vom demonta frânele de siguranţă ale liftului, precum şi glisierele centrale. Apoi vom tăia cu toporul cablurile de tracţiune, iar ascensorul va cădea ca un pietroi, făcându-şi loc printre ruine. Noi ne vom instala sus, pe cabină, şi vom încerca să frânăm căderea, folosind drept glisiere penele laterale, toporul şi ce-om mai găsi pe aici. De asemenea, cablurile electrice vor încetini căderea. Cu puţin noroc, nu ne vom strivi de plafonul pivniţei şi vom scăpa doar cu câteva fracturi, pe ici pe colo...

Agentul se gândi o clipă, apoi trase adânc din trabuc.

— Ai dreptate, pare o soluţie nebunească, dar putem încerca. Hai să ne apucăm de treabă, ce mai aşteptăm!

***

Ferguson urcase până la etajul 33. Era singur acolo şi se gândea să urce până la nivelul următor, când auzi o tuse seacă venind dintr-un colţ. Se îndreptă într-acolo şi găsi un morman de

resturi, compus din fragmente de mobilier de birou şi bucăţi de computere. Deasupra lor, trona o placă grea de beton.

Printre grămezile de moloz, zări trei degete ce se chinuiau să iasă afară. Apoi apărură încă două şi, după aceea, o mână întreagă; părea a unui bărbat. Barmanul se apropie şi începu să râcâie cu degetele, cu unghiile, dezgropând tot mai mult din trupul celui prins între dărâmături. Era un bărbat între două vârste, cu părul bogat şi mustaţă groasă ca a lui Groucho Marx. Avea capul spart, iar sângele îi năclăise părul, formând un fel de cască închegată, care-i acoperise întreaga cutie cranianã. Îşi ţinea ochii închişi şi respira cu dificultate. De fiecare dată, se auzea un hârâit ca al unui motor stricat. Bărbatul avea coşul pieptului strivit de placa aceea mare din beton.

Ferguson nu se mai strădui să îl dezgroape. Era în zadar... Betonul părea că avea o greutate de peste două tone. Rănitul era pe ducă, din păcate.

Totuşi, muribundul reuşi să-şi deschidă ochii şi privi spre Ferguson. Pupilele îi erau înceţoşate. Moartea se apropia cu paşi mari de el, aducând cu ea un miros greu, insuportabil.

— Nu trebuia... spuse bărbatul. Nu trebuia...

— Ştiu, îl compătimi Ferguson. Nu trebuia să se întâmple asta. E groaznic.

— Nu trebuia să vin astăzi aici... Ieri am ieşit la pensie. Venisem doar să văd dacă nu mi-am uitat unele obiecte personale pe birou. Oh, Doamne!

Tuşi dureros şi, printre buzele vineţii, i se scurse un firicel de sânge, care se întinse pe bărbie şi piept. Ferguson i le şterse, apoi încercă să ridice puţin capul bărbatului, însă observă ceva care îl zgudui de-a binelea. Sub sângele închegat ce acoperea părul des al rănitului, se căsca o fisură albă, lată de două degete, prin care se vedea o porţiune de creier...

După ce sprijini din nou capul bietului om, îl sfătui:

— Nu mai vorbi, îţi face rău! În curând, vor veni ajutoare şi totul va fi bine...

Dar bărbatul n-avea de gând să-l asculte. Gândi cu voce tare:

— Mi-am cumpărat o căsuţă în Arkansas şi câţiva acri de pământ. Voiam să cultiv porumb şi să cresc porumbei şi găinuşe de rasă. Mi-au trebuit zece ani să adun banii necesari... Soţia

mea era extrem de bucuroasă; chiar ieri începuse să împacheteze lucrurile mărunte...

Tuşi din nou, expectorând cheaguri tot mai mari.

— Să nu pleci!... Nu vreau să mor singur... Nu pot... Mi-e frică. Nu ai cumva o lumânare?

— Ba am..., minţi Fergie, scoţând din buzunar bricheta, pe care o scăpără deasupra capului bărbatului, ca el să poată vedea flacăra.

— De ce religie eşti? îl întrebă muribundul.

— Sunt creştin.

— Ca şi mine. Asta e bine... Am să mă spovedesc. Nu ştiu dacă are vreo valoare... În lipsa preotului, dar simt nevoia să fac asta. Nu am ucis... Nu am hulit şi nu... am luat numele Domnului în deşert. N-am furat... Nu am râvnit la bunul aproapelui meu. Nu am înşelat pe nimeni şi nu am minţit....

Începu din nou să tuşească. Cheagurile de sânge erau negre acum.

— Nu te mai chinui! spuse Ferguson. Dumnezeu îţi iartă toate păcatele. Vei ajunge în rai, mai mult ca sigur...

Accidentatul tăcu un minut, respirând din ce în ce mai anevoie. Părea că adormise. Apoi deschise brusc ochii şi vorbi:

— Porumbul este o plantă foarte pretenţioasă dar, dacă e îngrijit bine, dă recolte spectaculoase. În copilărie, tata cultiva porumb. Mi-am dorit să fac şi eu acelaşi lucru. Să îmbătrânesc şi să mor lângă lanul meu, dar o să mă duc sub betonul ăsta nenorocit...

Închizându-şi pleoapele, continuă:

— Parcă ar avea vreo importanţă unde mori! Totuşi, mai aveam nişte ani buni de trăit... Să mă fi bucurat de pensie... şi de lanul meu...

Muri încet, probabil fără ca să fi avut dureri prea mari în ultimele clipe. Ferguson îi trecu o palmă peste obraz, îndepărtând resturile de sânge închegat. Preţ de câteva secunde, îi privi chipul liniştit şi îşi dădu seama că bărbatul acela semăna cu el. Se gândi la moarte şi la cât mai avea de trăit. Şi atunci înţelese că bătrânul avusese dreptate doar pe jumătate, într-o anumită privinţă. Nu are importanţă unde mori, însă contează cum...

Barmanul se ridică, se scutură de moloz şi porni spre etajele inferioare, fiind conştient că mai departe nu ar fi putut urca. Poate mai găsea pe cineva care avea nevoie de ajutorul lui...

CAPITOLUL XIV

Însoţit de o americancă blondă şi planturoasă, Abu Muzab fuma, sorbindu-şi ceaiul, în sala de aşteptare a Aeroportului Dulles din Washington. Ceasul indica ora 8.15 a. m., iar până la decolarea Boeing-ului 757 în care trebuia să se îmbarce nu mai era mult.

La un moment dat, se auzi în staţia de amplificare:

Pasagerii pentru zborul 77 al Companiei American Airlines sunt invitaţi să se prezinte la poarta de acces numărul 18!

— Eşti cumva nervos, iubitule? îl întrebă însoţitoarea lui, încercând să-l sărute pe obraz.

Bărbatul se eschivă cât mai discret cu putinţă, liniştind-o cu un glas ce se voia calm:

— N-am absolut nimic, nu-ţi face griji! Termină-ţi ţigara şi hai să mergem! Totul este în regulă. Vezi ce faci cu chiştocul; striveşte-l bine!

În sinea lui, arabul era mulţumit. La controlul paşapoartelor, nu întâmpinaseră nici un fel de probleme. De asemenea, bagajele lor trecuseră cu uşurinţă de verificările autorităţilor aeroportuare. În geanta de umăr pe care o avea asupra sa, cele două lame de bărbierit nu treziseră suspiciunile nimănui. De fapt, personalul care îl controlase părea atât de plictisit de rutina acestor procedee, încât... nici să respire n-ar fi avut chef, în acea dimineaţă călduroasă de septembrie.

La rândul ce se formase între timp, îl zări pe Ubai Bedrim, irakianul pe care nu-l înghiţise niciodată. Desigur, se prefăceau că nu se cunosc.

Dacă n-ar fi fost cauza noastră comună şi misiunea pe care o avem de executat în numele lui Allah - şi al tuturor arabilor din lume -, de mult i-aş fi făcut de petrecanie! Îşi zise Muzab.

Alţi doi compatrioţi de-ai lui se postaseră undeva mai în spate - străduindu-se să pară nişte turişti nevinovaţi -, atenţi la tot ce se petrecea în jurul lor. Cu toţii aveau paşapoarte saudite - bineînţeles, pe nume false.

— În cât timp credeţi că vom ajunge la Los Angeles? o întrebă Abu Muzab - într-o engleză aproape perfectă - pe însoţitoarea care îi indica încotro să se îndrepte.

—Vor fi circa şase ore de zbor, însă trebuie avute în vedere şi condiţiile meteo.

— Se anunţă vreme urâtă? se arătă bărbatul uşor îngrijorat.

— Din fericire, nu. Sper să aveţi un zbor cât mai plăcut, domnule!

Dintre toţi, doar eu sunt singur..., se gândi Ubai Bedrim, în timp ce se deplasa către aparatul de zbor. Scârba aia de Muzab şi-a luat o târfă cu el - chipurile ca să-l acopere -, iar Musa şi El-As merg împreună. Şi nici n-au vreo armă asupra lor, ca mine. E drept, nu sunt decât nişte nevinovate lame de bărbierit, însă şi acestea pot crea suspiciuni...

Grupul format din cei 58 de pasageri ajunse la scara aeronavei de tip Boeing 757.

Din câte am reţinut - îşi zise Muzab -, echipajul trebuie să aibă trei stewardese şi tot atâţia piloţi. Sper să coopereze, altminteri vor muri ceva mai devreme decât le-a fost sortit!

Un rânjet sinistru, care semăna mai mult cu un rictus, îi acoperi faţa. Ţigara cu marijuana - fumată împreună cu Juddy în sala de aşteptare - începuse să-şi facă efectul.

Se instalară pe locurile lor şi arabul îi ceru târfei - pe care o „agăţase” în urmă cu o săptămână, încălcând toate legile Coranului:

— Vrei să-mi dai mânerele acelea de plastic pe care te-am rugat să le ţii la tine?

Zâmbitoare şi veselă, fata se conformă imediat, fără a-i mai pune întrebări idioate, după cum avea obiceiul.

N-am de ce să fiu tulburat! se îmbărbătă Muzab, în vreme ce cotrobăia prin bagajul său de mână în căutarea lamelor de ras. La slujba dedicată plecării noastre în misiune, preotul m-a asigurat că Allah îmi va ierta păcatul preacurviei şi mă va primi cu braţele deschise la el...

Israfâl El-As (libanez de origine) şi Zul-Kifl Musa (născut în Arabia Saudită, dar naturalizat sirian) începură să caute sub fotolii, îndată ce se aşezară pe locurile lor. Aveau noroc - dată fiind misiunea sfântă pe care o aveau de îndeplinit - că avionul nu era deloc aglomerat. Prea mulţi pasageri le-ar fi încurcat planurile... şi cum ei n-aveau de gând să ia ostatici...

La un moment dat, Ubai Bedrim trecu pe lângă Muzab, atingându-l ca din întâmplare pe umăr pentru a-i atrage atenţia. Apoi se deplasă în partea din faţă a aeronavei, îi puse o întrebare unei stewardese şi se întoarse la locul lui, prefăcându-se mulţumit.

Pe drum, luă - cât mai discret cu putinţă - un mâner de plastic din mâna şefului operaţiunii, apoi îşi ocupă din nou locul de la fereastră.

Gestul nu trecu neobservat de o doamnă în jur de vreo 30 de ani, însă aceasta nu-i dădu prea mare importanţă.

Probabil că se cunosc! Îşi zise Beatrice Orsen, văzându-şi în continuare de ale sale. Mai erau doar câteva minute până la decolare.

El-As şi Musa îşi zâmbiră unul altuia, cu satisfacţie.

O bătrânică îi privi insistent şi dădu ochii peste cap, consternată. Era convinsă că avea de-a face cu doi homosexuali.

De fapt, cei doi islamişti fundamentalişti deghizaţi în turişti se bucurau că, într-adevăr, găsiseră sub fotolii, lipite cu bandă adezivă, armele la care se aşteptaseră. Două pumnale arăbeşti de toată frumuseţea, cu vârfurile încovoiate şi foarte bine ascuţite. Precauţi, renunţară să mai admire şi plăselele lor de sidef, ca să nu fie văzuţi de vreun pasager prea băgăcios.

Operaţiunea avea să înceapă la zece minute după decolare.

Se auzi vocea jovială a comandantului aeronavei - care anunţă ruta, condiţiile meteo, timpul aproximativ de zbor, rugându-i pe pasageri să-şi prindă centurile de siguranţă.

Ubai Bedrim zâmbi în sinea lui:

Dacă ai şti cât mai ai de trăit, câine, n-ai mai fi atât de bine dispus şi sigur de tine!

După câteva minute de la decolarea avionului, arabul îşi desprinse centura şi se îndreptă spre toaletă. Trebuia să monteze una dintre lamele de bărbierit pe care le avea asupra sa la mânerul primit de la Muzab.

Ceilalţi doi musulmani începuseră să-i facă curte unei stewardese - cam bătrâioară de altfel, dar suficient de interesată să pună mâna pe un bacşiş frumuşel.

Doar arabii sunt nişte nababi din tată-n fiu... au de unde să dea! Îşi spuse ea în gând.

În fine, când femeia se îndepărtă - cu gândul de a-i întreba pe piloţi dacă nu voiau să le ofere ceva - El-As porni pe urmele ei.

Până acum, e bine! trase el concluzia. Echipajul de la comandă n-a închis uşa cabinei! Dacă reuşim să ne strecurăm înăuntru, jumătate de treabă e ca şi făcută.

Se întoarse la locul său, după ce-i smulse stewardesei promisiunea că va veni şi ea cât de curând.

Ce se tot vânzolesc ăştia pe-aici? se trezi Beatrice Orsen întrebându-se la un moment dat. Te pomeneşti că or fi nişte terorişti care vor să deturneze aparatul... Fugi de-aici, dragă!

Încercă ea să se tempereze. Doar n-ai înnebunit! Numai meseria asta de ziarist e de vină. Vezi numai scenarii odioase peste tot...

Era o talentată comentatoare de politică a postului de ştiri CNN şi, în acelaşi timp, un strălucit avocat.

— E deschis, îi zise El-As lui Musa în arabă. Acţionăm conform planului stabilit.

— În numele lui Allah, cel milostiv, îndurat, vom aduce moarte americanilor! veni răspunsul celuilalt. În numele lui Allah, vom ucide!

Mai trecură două minute, timp în care privirile aruncate de bătrâna aceea începură să-i cam deranjeze pe cei doi „turişti”.

— Tare aş mai trage câteva fumuri! Începu să se lamenteze planturoasa blondă, suspinând adânc şi făcând ca generosu-i piept să tresalte în mod evident. Te superi dacă mă duc până la toaletă?

— Nu acum, Juddy! Nu acum, răspunse arabul pe un ton ce nu admitea replică. Mai abţine-te un pic, că avem atâta timp la dispoziţie! Eu am o urgenţă mult mai mare decât a ta, dacă înţelegi ce vreau să spun...

Îşi consultă ceasul. Era timpul... Se ridică.

— Nu veni după mine! Îi ceru el blondei, îndreptându-se spre partea din spate a avionului. Aşteaptă-mă cuminte şi n-o să-ţi pară rău, ai să vezi!

Târfa chicoti, complice, excitată de promisiunea amantului său şi încercând să ghicească surpriza pe care i-o pregătea. Nici în visele ei cele mai negre, însă, n-ar fi reuşit să intuiască adevărul...

Ei, drăcia dracului! Îşi zise reportera din nou. Altul care se vânzoleşte. Şi toţi au tenul măsliniu, de parcă ar fi arabi. Să fie o simplă coincidenţă? Nu prea îmi vine să cred.

Îl urmări atentă cu privirea pe islamist apoi, după ce acesta intră în toaletă, se gândi:

Cum avionul este destul de gol, n-ar fi rău să mă aşez pe un loc liber, ceva mai în spate... Aşa, pentru orice eventualitate. De acolo pot vedea mai bine tot ce se petrece în aeronavă.

Muzab montă cu uşurinţă lama la mânerul de plastic, confec ţionându-şi o armă albă de temut. Îi încercă rezistenţa pe unul dintre pereţi, apoi ieşi de la toaletă. Era semnalul aşteptat de complicii lui, care se ridicară de la locurile lor în acelaşi timp.

Chiar atunci, uşa de la cabina piloţilor se închise brusc, cu un zgomot ce nu prevestea nimic bun. În ciuda acestui fapt, care le încurca oarecum planul, teroriştii trecură la acţiune.

Israfâl El-As alergă spre partea din faţă a aparatului de zbor, loc în care se aflau două dintre stewardese, şi scoase pumnalul la vedere, ameninţător.

— Nimeni nu mişcă! răcni el într-o engleză foarte aproximativă. În avion se află o bombă, care va exploda la un simplu gest de-al nostru!

Fusese ales în mod special ca să vorbească. Se mizase pe faptul că engleza lui stricată îi va înspăimânta şi mai tare pe cei din avion, iar surpriza atacului îi va ţintui în scaune.

Zul-Kifl Musa se repezi la bătrâna care-i agasase mai devreme cu privirile ei insistente, pline de reproş, şi îi secţionă jugulara cu o mişcare abilă, de profesionist al morţii.

— Te-am scăpat de alte orori şi suferinţe, mamaie! aruncă el în arabă, apoi o apucă de păr pe una dintre stewardese, punându-i lama cuţitului la gât.

— Cine vrea să aibă aceeaşi soartă să spună acum! adăugă el, de astă dată în aceeaşi engleză aproximativă. La cea mai mică împotrivire, eşti moartă, doamnă! Îi mai aruncă femeii pe care o ţinea captivă, împingând-o în acelaşi timp spre cabina echipajului.

Stewardesa izbucni într-un plâns convulsiv, în ciuda faptului că depunea eforturi disperate de a se abţine. Nici măcar o lovitură de genunchi primită în abdomen nu o făcu să tacă, atât de înspăimântată era.

Bătrâna alunecă pe culoarul dintre scaune şi, cu toate că îşi ţinea o mână la gât, nu dădea semne că ar mai fi fost în viaţă. Printre degete, sângele i se scurgea năvalnic. Horcăia deja.

Câteva femei începură să ţipe, iar două fetiţe de zece ani începură să plângă cu sughiţuri.

Profitând de panica creată, Beatrice Orsen se retrase tiptil în spatele avionului. Astfel, reuşi să se refugieze la toaletă fără a fi văzută.

Muzab ajunse aproape de ceilalţi terorişti, moment în care Juddy îl prinse de mânecă.

— Abu, ce se întâmplă? vru ea să ştie.

Un dos de palmă, care aproape o leşină, o făcu pe tânără să priceapă că nu era necesar să ştie prea multe. Bărbatul fusese cât pe ce să o strângă de gât, însă îşi spusese că n-avea nici un rost să-şi piardă timpul cu ea. Oricum, urma să ajungă în iad peste câteva minute...

— Cine nu vrea să moară înjunghiat ca un animal să stea la locul lui! le ceru şeful grupului de terorişti pasagerilor.

Ajuns în dreptul cabinei în care se aflau piloţii, ciocăni cu mânerul armei artizanale pe care şi-o confecţionase la toaletă. Nu primi nici un răspuns.

***

Aviatorii vorbeau în şoaptă:

— Am auzit în căşti că un avion de pasageri deturnat a intrat direct în World Trade Center din New York, explodând cu o furie de neînchipuit! zise copilotul, cu vocea gâtuită de spaimă.

— Aiurea! veni replica liniştită a comandantului, care îşi puse, totuşi, căştile pe urechi. De-aia ai închis uşa? Ce fel de glumă mai e şi asta?

Navigatorul interveni şi el, surescitat:

— Linişte, se mai transmite ceva!

Din nefericire, piloţii avură ocazia să afle că nu era vorba despre o glumă sinistră:

O altă aeronavă a lovit cel de-al doilea turn al World Trade Center. Luaţi toate măsurile care se impun pentru a preîntâmpina deturnarea altui aparat! E posibil ca teroriştii să acţioneze pe mai multe planuri. Atenţie, sunt sinucigaşi!

— Formează codul din patru cifre, ca să se ştie că am fost deturnaţi!

***

Bătăile în uşă - pe care iniţial nu le luase în seamă decât copilotul - se amplificară, iar o voce baritonală răzbătu până la ei:

— Dacă nu deschideţi, vor muri mulţi oameni! Una dintre însoţitoarele de bord vă va povesti tot ce se întâmplă în avion.

Muzab o apucă de păr pe stewardesa mai în vârstă, îi secţionă braţul stâng cu cutter-ul improvizat, apoi îi ordonă:

— Stai lipită de uşă şi spune-le ce vezi! Cu lux de amănunte. Altfel, îţi retez nările, urechile şi îţi tai sânii, ca să mori ca un animal! Ai băgat la cap?

După câteva ţipete de durere, femeia îşi învinse o parte din spaimă şi îşi lipi obrazul de uşa piloţilor. Sângele îi curgea în valuri din braţul care deja îi amorţise. Îşi desprinse eşarfa albă de la gât, se bandajă strâns, apoi făcu semn că se va conforma întocmai dispoziţiilor primite.

— Vorbeşte! Îi ceru Abu Muzab, cârpindu-i un pumn după ceafă.

Stewardesa bâigui, speriată:

— O pasageră în vârstă se află în agonie, cu jugulara secţionată... Patru arabi, ţinând arme albe în mâini, îi ameninţă pe ceilalţi pasageri...

— Mai tare, ca să poţi fi auzită! i se ordonă, după care o nouă lovitură se abătu asupra corpului ei.

Deşi abia reuşea să respire, stewardesa repetă fraza, cu o voce mai puternică de data asta.

— Spune-le să deschidă - urlă teroristul - altfel, vom continua să ucidem! Nimeni nu va păţi nimic dacă se respectă ordinele noastre!

În acelaşi timp - pentru a demonstra că nu glumea absolut deloc - şeful bandei de terorişti spintecă umărul celui mai apropiat dintre pasageri.

Ţipetele acestuia acoperiră în primă fază explicaţiile îngrozite ale stewardesei, dar o lovitură de pumn bine aplicată îl reduseră pe bărbat la tăcere.

— Au mai rănit un om, domnule comandant! E un adevărat măcel aici...

În acea clipă, El-As împlântă pumnalul în abdomenul însoţi toarei căreia îi admirase picioarele zvelte ceva mai devreme.

— Au înjunghiat-o pe Betty, domnule comandant! Dacă nu deschideţi, ne vor omorî pe toţi! adăugă femeia, printre lacrimi

de groază. Acum se îndreaptă spre o fetiţă care plânge în braţele mamei sale...

— Ce facem, John, deschidem? Poate că nu vor decât să-i transportăm într-un loc anume sau să ne ia ostatici.

— Şi dacă vor transforma şi acest avion într-o bombă lansată asupra cine ştie cărui obiectiv? veni răspunsul copilotului.

— Atunci ne vom sacrifica. Ne vom opune cu toată forţa, încercând să aterizăm undeva, chiar dacă ne vom afla în pericol de moarte. Doar noi suntem piloţii aeronavei, nu ei...

— Aşa e! aprobă navigatorul. Nu ne pot obliga să provocăm moartea altor oameni în afara celor din avion, indiferent în ce mod ne-ar ameninţa! Eu zic să deschidem.

La încuviinţarea căpitanului, cel care vorbise ultimul descuie uşa ce separa cabina de pilotaj de restul aeronavei. Nu apucară să mai audă îndoiala copilotului:

— Dar pe piloţii care au intrat în World Trade Center cum i-au obligat să-i asculte?...

***

Beatrice Orsen tremura atât de tare, încât abia reuşi să formeze pe celular numărul soţului ei. Acesta - în calitate de şef al echipei de avocaţi ai preşedintelui George W. Bush - se găsea la Casa Albă, în comitetul de criză format după lovirea „Gemenilor”din New York.

— Tody, mă auzi? Nu pot vorbi mai tare.

— Te aud, Bea. Ce-i cu tine, nu eşti în zbor spre L. A.?

— Ba da, dragul meu - răspunse femeia, care începuse să plângă - dar avionul nostru a fost deturnat!

— Nu se poate!

— Au omorât deja o femeie şi au rănit-o pe una dintre stewardese.

— Am aflat că două avioane de pasageri deturnate tocmai au intrat în cele două turnuri ale World Trade Center! E un adevărat dezastru.

— Înseamnă că şi noi vom avea aceeaşi soartă...

— Curaj, draga mea!

— Tody, să ştii că, în ciuda micilor noastre neînţelegeri, eu te iubesc enorm! Şi te voi iubi şi de... dincolo.

— Nu intra în panică, Bea! Poate că, până la urmă, lucrurile se vor rezolva în chip fericit! Ai observat dacă piloţii le ascultă ordinele?

— Deocamdată, uşa cabinei de pilotaj este încuiată, însă o vor deschide curând. Altfel, ăştia ne înjunghie pe toţi. Au pumnale şi cuttere asupra lor. Au spus că la bordul navei se află o bombă!

În acel moment, Beatrice Orsen abia îşi putu reprima un strigăt. Deschisese uşa şi privea la cele ce se petreceau în avion.

— Ce s-a întâmplat, iubito? o întrebă soţul ei, îngrijorat.

— Teroriştii au ucis cu sânge rece o fetiţă de câţiva anişori, iar pe mamă au înjunghiat-o de câteva ori în abdomen! E un adevărat masacru... Sunt şi alţi răniţi.

— Ce fac ceilalţi pasageri?

— Sunt la fel de înspăimântaţi ca şi mine. Tody, dacă nu ne vom mai vedea...

— ... Nu te mai gândi la asta!

— Cum să nu mă gândesc?! abia articulă ziarista, printre lacrimi. Uite, acum au împlântat cuţitele lor ucigaşe într-un bătrânel, care se ridicase ca să protesteze împotriva atrocităţilor! Şi asta tocmai de ziua mea... ziua mea de naştere... Dacă nu întârziam şi aş fi plecat cu avionul care trebuia, ceva mai devreme...

— Poate că, totuşi, veţi avea noroc...

— Taci şi ascultă-mă! Nu ştiu cât timp voi mai putea vorbi.

— Te ascult, iubito, te ascult!

— Unul dintre terorişti şi-a înfipt arma în spatele unei stewardese, tăind-o de la ceafă până la bazin! E o baie de sânge aici. Îngrozitor... M-au văzut, Tody... Aleargă spre mine! Piloţii au deschis uşa cabinei! Am să mor!... La revedere, dragule! Ai grijă de copii!...

După aceea, Tody Orsen încercă de mai multe ori să-şi contacteze soţia, iar câţiva colegi de-ai săi sunară la Centrul de comandă al Departamentului Justiţiei pentru a informa oficialităţile despre a treia deturnare.

— Acum vă puteţi folosi celularele! decretase una dintre bestii. Spuneţi-le alor voştri că veţi muri cu toţii!

***

În clipa în care uşa a fost descuiată, doi dintre arabi se năpustiră înăuntru, începând să lovească cu pumnalele în stânga şi-n dreapta, până când îi reduseră la tăcere pe piloţi. Veni rândul lui Muzab să intervină.

— Scoateţi-i afară! Tu rămâi cu mine înăuntru! i se adresă el lui Ubai Bedrim.

După ce scoaseră din cabină cele trei cadavre care sângerau din abundenţă, criminalii închiseră uşa în urma lor.

— Şi-acum, amice, direcţia Washington! urlă Muzab. Scoate harta! Pentagonului i s-a făcut dor de noi...

Cei doi arabi păreau a avea suficiente cunoştinţe de pilotaj. Aeronava asculta comezile, docilă, spre satisfacţia teroriştilor.

Ceilalţi doi - rămaşi în partea din spate a aparatului - îi înjunghiau cu sânge rece pe pasagerii care îndrăzniseră să-şi părăsească locurile. În timpul carnagiului, arabii recitau versete din Coran, în limba maternă. Din acel moment, viaţa nu mai conta pentru ei. Pentagonul se afla în faţa lor. Dacă nu reuşiseră să ajungă la Casa Albă, era bun şi acest obiectiv. Îşi îndepliniseră misiunea pentru care fuseseră instruiţi, fiind mândri şi convinşi că Allah îi va răsplăti, odată ajunşi în cer. Până atunci, însă, aveau să mai curme viaţa câtorva oameni, cu mâinile şi cu sufletele lor însetate de sânge...

PENTAGONUL ÎN CIFRE

Începând cu anul 1942, clădirea formată din cinci corpuri, situată în Washington D. C., găzduieşte cartierele generale ale Ministerului Apărării - Trupele terestre, Flota navală şi Flota aeriană.

Pentagonul ocupă o suprafaţă de circa 136.000 de metri pătraţi, fiind considerată cea mai întinsă şi mai încăpătoare construcţie din lume. Are cinci etaje şi este concepută din structuri de oţel şi beton armat.

Ridicarea acestui edificiu a costat poporul american 83 de milioane de dolari.

În acest impresionant sediu al Apărării americane, lucrează peste 22.000 de oameni; parcarea lui este suficient de încăpătoare pentru 9.000 de autoturisme; iar spaţiul destinat birourilor — 1,22 milioane de metri pătraţi - este de trei ori mai mare decât cel din Empire State Building, New York.

CAPITOLUL XV

Eddie Preston şi Tom Coleman terminaseră de demontat glisierele şi penele de frânare. În jurul celor trei linii de ghidare

ce străbăteau puţul de sus până jos, erau montate plăci mari de metal, prinse cu şuruburi. Liftul se clătina mereu, fiind susţinut doar de cablurile de tracţiune.

Ziaristul escaladă din nou structura de rezistenţă a ascensorului - pentru a o ajuta pe Selina să coboare - şi aproape că o purtă pe braţe. Apoi urcă din nou şi îl luă pe Tahul. Arabul, beat de-a binelea acum, era greu ca un sac cu cartofi; Tom avu mult de furcă până reuşi să-l depună între cele două role imense ale cablurilor.

— De ce te-ai îmbătat în halul ăsta, dacă ştiai că nu rezişti?

— Ca să mor... fericit..., răspunse Tahul printre sughiţuri.

Pe ceilalţi doi îi bufni râsul, în ciuda situaţiei dramatice în care se aflau.

— Toată lumea e gata? Ţineţi-vă bine!

Dotat cu barda de pompier, Eddie începu să lovească în cablurile groase de oţel, care tractau cabina. Deşi izbea cu toată forţa, aproape în disperare, lama deja tocită a toporului nu reuşea decât să zgârie oţelul răsucit.

— Mi-e teamă că totul e în zadar..., spuse el, extenuat. Nu cred că vom putea tăia cablul cu toporişca asta.

Fără să spună un cuvânt, Tom îi luă obiectul acela din mână şi începu să lovească, la rândul lui. Părea şi mai înverşunat ca prietenul său.

— Trebuie să reuşim! Trebuie să se poată!

Lovea cu furie, încercând să ţintească mereu în acelaşi loc.

În cele din urmă, reuşi să rupă un blestemat de cablu, fir cu fir, apoi trecu la următorul. Însă oboseala îşi spunea cuvântul.

Eddie apucă din nou toporul, folosind aceeaşi „tehnică de lucru” ca a prietenului său. Se schimbară unul pe altul, de trei ori la rând. La un moment dat, cabina liftului nu stătea suspendată decât într-un singur fir, mai subţire decât un creion.

— Ţineţi-vă bine! Îi avertiză Coleman.

Selina se ghemui pe plafonul plin cu moloz. Tahul rămase lungit între role, agăţându-se cu ambele mâini, destul de nesigure, de o grindă metalică. La rândul lui, Eddie se sprijini de aceeaşi grindă, fiind pregătit în orice moment să îi dea o mână de ajutor prietenului său.

— Mai e foarte puţin... Atenţie acum!

Urmară ultimele izbituri, apoi cabina se smuci brusc, scrâşnind îngrozitor, şi căzu pe o distanţă de trei metri. În cele

din urmă, cablurile electrice frânară alunecarea, iar Tom reuşi să introducă lama toporului între lăcaşul penelor şi linia de frânare.

Dar când mănunchiul de cabluri plesni din nou, cu un zgomot sec, cabina o porni iar în jos.

— Ţineţi-vă bine!

Frecându-se de şina groasă din oţel, lama toporului începu să arunce scântei, scoţând un zgomot ascuţit. Din cauza frecării, cabina îşi pierdu echilibrul şi se înclină ameninţător spre dreapta. Colţurile ei zgâriau pereţii, rupând traversele groase de fier ca pe nişte scobitori. Fragmente de metal şi beton începură să cadă asupra cabinei, lovindu-i pe cei patru. Viteza ascensorului scădea şi, la un moment dat, liftul se blocă între două etaje.

— Am rămas înţepeniţi ca un dop în gâtul unei sticle..., îi anunţă Tom, după ce privise în jos.

Însă această situaţie dură doar câteva secunde. Lama toporului - care fusese folosită drept pârghie de frânare - crăpă, iar cabina făcu saltul final. Cei patru se aflau acum în cădere liberă. Parcurseră următoarele 20 de etaje aproape fără zgomot.

Izbitura care urmă a fost deosebit de puternică. Practic, liftul se transformă într-un morman contorsionat de tablă care, sub impactul şocului cu amortizoarele de siguranţă, mai făcu un salt de aproape doi metri, ca apoi să revină din nou pe pământ.

Tom simţea că oasele îi intraseră unul într-altul şi căzu peste Tahul. Nu observase încă faptul că trupul acestuia fusese retezat în trei de cablurile oţelite, odată cu smulgerea lor din rolele de ghidare... O căută din ochi pe Selina. Spre bucuria lui, o zări vie şi nevătămată, prăbuşită peste ceea ce fusese odată plafonul ascensorului. Lângă ea, Eddie era plin de sânge, dar... În viaţă.

— Iu-hu - chiuia acesta pentru a mai înlătura din panică -, ce zbor! Mă mir că mai suntem întregi. Sau, poate, am ajuns în cer?...

— Să ieşim repede de aici! spuse Tom. Puţul poate ceda în orice moment.

O luă pe Selina în braţe şi se ridică în picioare. Abia atunci îl văzu pe Tahul... Bărbatul murise pe loc, aproape fără durere. Cablul îi tăiase pieptul în două, chiar în dreptul inimii. De asemenea, cutia craniană îi fusese despicată, iar creierul ieşise

pe jumătate. Fragmente albicioase din el mânjiseră rolele şi cele câteva bucăţi de cablu electric secţionate.

Purtându-şi în braţe dulcea povară, Tom ieşi pe uşa pe care Eddie reuşise să o deschidă fără prea mare dificultate. Se aflau în parcarea subterană, acolo unde rămăseseră doar foarte puţine maşini. Porniră spre ieşire; în acest timp, auziră în urma lor un huruit ce creştea în intensitate, transformându-se la sfârşit într-un fel de urlet metalic. Puţul liftului se prăbuşea. Cu ultimele puteri, cei trei o luară la fugă spre ieşire.

— Mai repede! Clădirea nu mai rezistă mult!

Ziaristul resimţea ca pe un supliciu fiecare pas pe care îl făcea.

În urma lor, uşa deschisă a liftului aruncă un val de moloz şi resturi metalice, însoţite de un imens nor de praf. Apoi izbucni o limbă de foc, care cuprinse pereţii. Erau resturile ultimelor etaje, care arseseră. În jur, pereţii se aprinseră şi începură să pârâie. De asemenea, maşinile care se mai aflau parcate acolo explodară, una câte una.

Cei trei se opriră doar după ce ajunseseră la suprafaţă. Exte nuaţi, se aşezară pe iarba plină de moloz.

— Să fiu al naibii! exclamă Tom, privind spre un grup de pompieri care se agita printre dărâmături. Parcă am vedenii...

Îl zărise pe Ferguson la o distanţă destul de mică. Acesta purta o cască de pompier, lăsată puţin pe ceafă. Se îndrepta spre o ambulanţă, cărând în braţe o femeie tânără, cu un picior prins în nişte atele improvizate din spetezele unor scaune. Rănita, cu faţa plină de cenuşă, din care nu se vedea decât albul ochilor, îl privea galeş şi îi zâmbea...

***

Delormes aşezase bastonul pe măsuţa pe care îşi improvizase biroul. Privea la teancul de planşe de alături.

— În zona „Gemenilor” - spuse el, adresându-se celor din încăpere - am la această oră un efectiv de aproximativ 2.000 de pompieri. Din nefericire, când turnurile s-au prăbuşit, 300 dintre aceştia au fost prinşi sub dărâmături, împreună cu vreo 70 de poliţişti.

— Îngrozitor! se auzi glasul unei femei.

— După estimările noastre preliminare, mai sunt cel puţin 500 de poliţişti şi 200 de voluntari, care dau şi ei o mână de ajutor. Aceştia din urmă sunt oameni obişnuiţi, adică fără nici un

fel de pregătire în lupta cu dezastrele. În rest, în zonă se mai află aproximativ 8.000 de persoane, dintre care civilii reprezintă majoritatea. Principalele primejdii constau acum în incendierea şi explozia altor clădiri din jur şi reluarea atacurilor teroriste. Noi trebuie să plecăm de la ideea că oricare dintre aceşti civili - aflaţi în World Trade Center sau în apropiere - este un potenţial purtător de bombă. De aceea, în primul rând, este necesar să-i evacuăm pe toţi şi să interzicem accesul în zonă. Cer poliţiei să se ocupe de această treabă!

Viceprimarul mormăi în barbă şi încercă să spună ceva, dar Delormes îi reteză elanul:

— Fără discursuri electorale, OK? Ai avut destul timp pentru baliverne până în ziua de azi...

Bărbatul îşi muşcă buza inferioară a ciudă, dar se abţinu să comenteze.

Oricum, sunt prea puţini ziarişti în încăpere - îşi spuse -, aşa că n-am de ce să mă arăt prea destoinic... Iar pe scârba asta de pompier ratat am să-o aranjez eu mai târziu!

— De asemenea, solicit blocarea accesului pe toate podurile şi tunelurile înspre Manhattan, continuă vorbitorul. În acest sens, este necesar sprijinul Gărzii Naţionale. Tocmai am vorbit cu domnul Rudolf Giuliani, primarul oraşului, care se gândeşte din ce în ce mai serios la evacuarea întregii insule. Este o acţiune care implică forţe uriaşe, dar s-ar părea că e cea mai bună soluţie pentru a proteja cetăţenii.

— Credeţi că vor mai fi atacuri, domnule Delormes? întrebă o ziaristă de la N. Y. Times.

— Posibil... Declaraţia preşedintelui Bush confirmă că este vorba despre un atac terorist la adresa S. U. A. Încă un avion a lovit Pentagonul, producând în clădire o falie imensă. Vor fi şi acolo sute - dacă nu mii - de victime. Aşa că ne putem aştepta în orice moment la apariţia unor noi...

În acel moment, se auzi un tunet asurzitor. Încăperea comandamentului începu să trepideze. Părea începutul unui cutremur de mari proporţii.

John Franklyn Delormes se repezi la fereastră, de unde observă cum începea să se prăbuşească o clădire din apropiere, care fusese înghiţită de flăcări cu puţin timp în urmă. Fusese ca şi cum o palmă uriaşă s-ar fi aşezat pe acoperişul construcţiei şi ar fi apăsat cu putere asupră-i.

Urmă o explozie asurzitoare, apoi masa imensă de beton se puse în mişcare, iar întreaga clădire se dezarticulă din toate încheieturile. Se prăbuşea lent, de parcă ar fi fost filmată cu încetinitorul.

Noroc că oamenii dinăuntru au fost evacuaţi la timp! se gândi şeful pompierilor.

Valul de praf ajunse până la cartierul lor general. Era ca suflul unei explozii, ce rădea totul în calea sa.

Fără să mai stea pe gânduri, Delormes se întoarse rapid spre viceprimar şi îl prinse de reverul hainei.

— Ia legătura cu şeful tău şi cere evacuarea insulei! Acum!

După aceea, puse mâna pe aparatul de emisie-recepţie şi îşi contactă adjunctul.

— Toţi oamenii noştri să se îndepărteze din zona dezastrului la o distanţă de minimum 50 de metri! Inclusiv civilii. Ai cinci minute la dispoziţie.

***

Tom şi Selina se îmbrăţişau cu disperare. Iadul se stârnise din nou în jurul lor. La doar 20 de metri de locul în care se aflau, se prăbuşise turnul de sud al World Trade Center. Scăpaseră neatinşi, ca prin minune. De fapt, „zburaseră” prin aer câţiva metri, fiind azvârliţi pe capota unei ambulanţe. Şi Eddie era OK, însă nu-l mai vedeau pe Ferguson. În realitate, nu se distingea nimic în jur, totul fiind învăluit în praf şi fum.

Nu ştiau ce să se facă, încotro să se îndrepte. Eddie veni la ei pe bâjbâite şi îi prinse de umeri.

— Trebuie să plecăm de aici!

— Ce spui?!...

— Trebuie să fugim, să ieşim din zona asta. Oricând se mai poate prăbuşi ceva.

— Da, ai dreptate! Trebuie să fugim. Dar unde?

— L-ai mai văzut pe Fergie? întrebă Selina. Unde este? Sper că nu a păţit nimic.

Chiar atunci, din praful gros, îşi făcu apariţia barmanul. Purta în continuare casca de pompier, dar mergea anevoie, ţinându-se cu mâinile de abdomen. Se împiedica la fiecare pas şi, la un moment dat, prietenii săi observară că îi curgea sânge din zona apăsată cu palmele.

— Dacă vă închipuiţi că o să scăpaţi de mine aşa uşor, vă înşelaţi amarnic! le aruncă accidentatul pentru a-i linişti.

Tom se repezi să îl ia în braţe, dar Fergie se prăbuşise deja. Casca de pompier se rostogoli departe de el; bărbatul întinse mâna spre ea cu un gest reflex.

Atunci văzură cu toţii că Ferguson avea abdomenul spintecat şi sângera din abundenţă. La un moment dat, îşi dădură seama că splina îi ieşise parţial în afară. Mai mult ca sigur că exploziile din zonă nu-l ocoliseră nici pe el, judecând după halul în care ajunsese.

— Dacă nu-l ducem la spital într-o jumătate de oră, e clar că nu mai scapă! zise Eddie, grăbindu-se să găsească o targă.

Selina luă casca de pompier şi i-o dădu rănitului, iar acesta o prinse cu dragoste, strângând-o la piept.

— Nu vă fie teamă, nu o să dau colţul... Vă promit solemn!

— Va fi bine, ai să vezi! Îl linişti tânăra.

— Caută în buzunar! spuse Ferguson. În buzunarul din stânga... de la pantaloni...

Coleman scotoci în locul indicat, având grijă să nu îl mişte deloc. Găsi acolo un mănunchi de chei aşezate pe un inel de cupru, legat de un breloc, care avea forma unui pumn. Era un simbol irlandez de la începutul secolului, de pe vremea când Harlemul devenise teatrul de luptă între insularii britanici şi negri.

— Sunt cheile de la bar, i se adresă ziaristului. Nu am pus grilajul. Ştii poza lui Ike de deasupra raftului cu halbe de bere? Poza aceea cu autograf? În spatele ei, e seiful. Nu are cifru, e un model vechi, dinaintea primului război mondial. Se deschide cu două chei, pe care trebuie să le răsuceşti dintr-odată. Ai acolo actele de proprietate şi licenţele pentru alcool. Bani nu sunt deloc, dar vei găsi trei cărţi de credit. Toate au aceeaşi parolă. Data mea de naştere, înscrisă în licenţa pentru bere. Vezi să nu o încurci cu licenţa pentru băuturi din malţ... Ah! Mă doare, Tom, mă doare al naibii de rău...

— Atunci mai taci din gură, irlandez nenorocit! Nu mai vorbi atât!

— Fuck you! Taci tu şi ascultă-mă! Spunea bărbatul acela că nu contează unde mori... Oh, Doamne!... Să ai grijă de bar până mă-ntorc! Altfel, dracu’ te-a luat...

Veniră doi brancardieri, plini de praf şi funingine, şi îl luară pe sus, înainte ca Tom să mai poată spune ceva. Ridicat pe targă, Ferguson nu se dezlipi de casca lui cea roşie, care îi fusese aşezată pe piept. Semăna cu un general în retragere.

— Să dea Dumnezeu ca, până la urmă, să nu fie un rege care se întoarce de la bătălie pe scutul său! se rugă Selina, de parcă ar fi citit gândurile iubitului ei.

Ceva mai încolo, un reporter de la CNN lua un interviu unei fericite supravieţuitoare care, după toate aparenţele, era ne văzătoare:

— Câinele meu, Tops, nu se mai potolea. Ieşea din birou, apoi ntra la loc ca să se frece de picioarele mele; într-un cuvânt, părea extrem de neliniştit, fără să latre măcar o dată. Mă numesc Rivera Martinez şi lucrez ca inginer civil consultant la World Trade Center. Am înţeles că Tops mă chema să ies afară. Am ajuns la ascensoare. Erau blocate. Şefa mea, Ann, m-a ajuns din urmă şi m-a condus la scara de incendiu. Primele două etaje au fost uşor de coborât, dar mai jos era un infern. Fumul invadase clădirea deja. Apa şi kerosenul din rezervoarele avioanelor se scurgeau peste noi. Noroc că nu apucaseră încă să se încingă! Pompierii urcau pe scări şi a trebuit să le facem loc; am făcut un şir indian la coborâre.

Aşa a fost până jos. În tot acest timp, câinele a stat lângă mine, fără să latre deloc. Am ajuns atât de greu afară şi... am fost nevoiţi să o luăm la fugă, pentru că cei din jur strigau la noi că turnul era pe punctul de a se prăbuşi. Coşmarul a durat mai mult de o oră, dar sunt fericită că am scăpat cu viaţă, în timp ce alţi colegi, care nu aveau nici un handicap, nu au mai reuşit să iasă din clădire... Sufletul meu este îndurerat pentru ei. Dacă nu eram oarbă şi nu aveam un câine însoţitor atât de bun, cu siguranţă că şi eu mă număram printre cei morţi în acel infern!

TRAGEDIA AMERICANĂ A FOST VĂZUTĂ ŞI DIN COSMOS

Atacurile asupra edificiilor publice din New York şi Washington au fost înregistrate de sateliţi şi de o staţie spaţială internaţională. IKONOS - o navetă care poate distinge orice detaliu de circa un metru - a realizat chiar şi fotografii, de la o înălţime de aproximativ 680.734 m.

În urma dezastrului, N. A. S. A. şi-a închis majoritatea instalaţiilor spaţiale. De asemenea, la Centrul Spaţial Kennedy (din Florida) tehnicienii N. A. S. A. au luat măsuri deosebite pentru a proteja patru navete spaţiale - fiecare în valoare de două miliarde de dolari - împotriva atacurilor teroriste.

***

Eddie Preston voia să ajungă la Washington cât mai repede cu putinţă. Elicopterul unităţii sale - respectiv cea de protecţie şi pază a preşedintelui - fusese distrus chiar în timpul celui de-al doilea impact, după cum i se comunică mai târziu. Pilotul se afla în aer când a fost surprins de suflul exploziei. Aparatul luase foc din cauza kerosenului, răspândit pe o rază foarte mare în jurul World Trade Center; pilotul reuşise să se îndrepte spre Râul Hudson, în apele căruia se prăbuşise ca un bolovan.

Eddie se despărţi de prietenii săi şi plecă pe jos spre Podul Verranzano, de unde urma să-l ia un alt elicopter. Preşedintele se afla deja într-un loc sigur - la o bază militară din Statul Florida -, iar el primise dispoziţie să se „integreze în dispozitivul de securitate al Casei Albe”. Avusese loc un al treilea atentat, de data asta asupra Pentagonului, fiind de aşteptat să fie lovite şi alte obiective de importanţă majoră.

— La revedere, prieteni! Ţinem legătura prin telefoanele mobile.

— OK, Eddie.

— Tu ar fi bine să nu uiţi ce i-ai promis preşedintelui, Tom!

— În regulă, n-am să uit. Voi trece la treabă imediat ce îmi voi reveni puţin. Am câteva idei noi, pe care trebuie să le verific de urgenţă.

— Despre ce este vorba? întrebă Selina, contrariată. Mie de ce nu mi-aţi spus nimic?

— N-am avut când, se justifică ziaristul, având o privire plouată. Dar o să-ţi povestesc totul de la cap la coadă, fii fără grijă!

— Atunci pe curând! Eu am întins-o. Aveţi grijă de voi şi nu vă pierdeţi speranţa! Ai văzut, amice, că am avut dreptate în privinţa ta şi a acestei superbe Şeherezade?...

Tom şi Selina Brent rămaseră singuri în acel bar, în care laureaţii Premiului Pulitzer păreau mai singuri şi mai anacronici ca oricând, în fotografiile lor atârnate de pereţi. Nu era nici ţipenie.

— Trebuie să beau ceva! spuse Tom. Cred că am să îmi torn un pahar de rom.

— Nu o lua de la început, dragul meu! Îl dojeni Selina, cu toate că îl înţelegea perfect. Ea însăşi ar fi băut ceva tare pentru a uita de starea psihică deplorabilă în care se afla.

— Doar un pahar, îţi promit! Unul mic.

— Bine, atunci toarnă-mi şi mie! Cred că am să mă apuc şi de fumat. Dă-mi o ţigară şi bricheta aceea fantastică a ta!

Puse ţigara alături de brichetă, lângă paharul lui Tom, rămânând amândoi cu ochii aţintiţi la cele trei obiecte care parcă nu aveau nici un rost să se afle acolo.

Prima îşi reveni tânăra.

— Să dăm drumul la televizor!

— Imediat. Iubito, tu crezi că e adevărat tot ce s-a întâmplat? Mie încă nu îmi vine să cred...

— Nici mie. E un coşmar îngrozitor, pe care mintea mea refuză să-l conceapă.

— Oare nu e decât începutul... coşmarului american? Ne vom înclina în faţa teroriştilor?

— Crezi că vor fi şi alte atentate?

— Tot ce e posibil. Două avioane la World Trade Center, unul la Pentagon, cine ştie ce poate urma...

— Să vedem ce mai putem afla de la ştirile ABC. Uite, vorbeşte preşedintele! E la Pentagon.

„Statele Unite nu se vor lăsa intimidate de terorism. Administraţia va face tot ce este posibil pentru ca autorii atentatelor să fie prinşi şi pedepsiţi. Vom alcătui cea mai largă coaliţie posibilă pentru a-i depista pe atentatori şi susţinătorii lor. Washington-ul va cere tuturor statelor lumii să renunţe la poziţiile ambigue privitoare la terorism. Cine nu este cu noi va fi cu teroriştii. Ziua de 12 septembrie va fi declarată zi de unitate şi doliu naţionale. Am fost informat de agenţiile americane specializate că teroriştii s-au bucurat de finanţarea unor guverne străine. Nu ştim despre care dintre cele şapte ţări ce susţin asemenea elemente este vorba, dar vom afla cât de curând.”

Preşedintele George W. Bush - interveni vocea comentatorului-va cere sprijinul N. A. T. O., făcând apel la art. 5, care prevede ajutor din partea ţărilor membre, în cazul în care unul dintre state este atacat. Pe lista la care s-a referit

preşedintele se află: Irakul, Iranul, Siria, Libanul, Sudanul, Cuba şi Coreea de Nord.

Urmează alte ştiri fierbinţi:

Un grup de copii din România - cu vârste cuprinse între 7 şi 13 ani -, provenind din centrele de copii abandonaţi, urma să viziteze World Trade Center la ora când acesta era atacat. Soarta a făcut ca minorii să întârzie la micul dejun, astfel încât au scăpat ca prin minune de la o moarte sigură.

Ricky Resscorla, un veteran al războiului din Vietnam, a pierit îngropat sub ruinele World Trade Center, după ce s-a asigurat că toţi cei aproape 4.000 de angajaţi care se aflau în subordinea sa părăsiseră în siguranţă clădirea. Angajat al firmei Morgan's Stanley Co., acesta se afla la etajul al 44-lea al turnului de sud, în momentul în care Boeing-ul 757 al companiei United Lines, zborul 175, a lovit clădirea. După ce i-a evacuat pe angajaţi, folosindu-se de o portavoce, s-a întors pentru o ultimă verificare, ocazie cu care i-a telefonat soţiei. A rugat-o pe aceasta să nu plângă, iar în caz că va păţi ceva să ştie că a trăit o viaţă fericită alături de ea. Ricky Resscorla s-a aflat în World Trade Center şi în anul 1993, cu ocazia atentatului anterior, dovedind şi atunci un curaj deosebit şi organizând evacuarea oamenilor din clădire.

Un comunicat de ultimă oră ne informează că, în vreme ce America îşi plânge morţii, în teritoriile ocupate de Israel, mii de palestinieni ieşiţi pe străzi îşi manifestă bucuria faţă de tragedia care s-a abătut asupra ţării noastre. Totodată, asemenea izbucniri euforice au loc şi în Pakistan, Afganistan, dar mai ales la Bagdad - fieful liderului Saddam Hussein — care, după informaţiile pe care le deţinem, n-ar fi deloc străin de atacul împotriva Statelor Unite.

Continuăm cu alte ştiri:

Un pompier - declarat omul anului în Coney Island, cu numai o săptămână înainte de atacul asupra Americii - a murit la datorie sub dărâmăturile World Trade Center. Pe numele său Thomas Steckdole, acesta avea 42 de ani şi a fost recent avansat în grad, după ce s-a aruncat în flăcări pentru a salva o femeie de la moarte. În urma perioadei de spitalizare, din cauza unor arsuri care s-au extins pe 30% din suprafaţa corpului, el a refuzat un post la birou şi s-a întors imediat în serviciul operativ, de îndată ce doctorii şi-au dat avizul. După o carieră

ireproşabilă, de circa 20 de ani, eroul a lăsat în urmă o soţie îndoliată şi cinci copii.

O ştire de ultimă oră ne anunţă că un alt avion de tip Boeing 757, aparţinând liniilor aeriene United Airlines, a fost dat dispărut, existând toate şansele ca şi acesta să fi fost deturnat. Este vorba despre cursa 93, Newark, New Jersey—San Francisco, California. Vom reveni cu amănunte imediat ce le vom obţine.

***

SADDAM E FERICIT CĂ AU MURIT AMERICANI

- New York Times, 12 septembrie, 2001 -

„Americanii au cules spinii propriei lor politici „, s-a exprimat liderul de la Bagdad în faţa camerelor de luat vederi ale CNN, referindu-se cu bucurie la tragedia care s-a abătut asupra ţării noastre. Apoi a continuat: „Statele Unite nu au lăsat nici un loc în lume în care să nu fi ridicat un monument simbolic pentru actele lor criminale, indiferent că este vorba despre Japonia, victima unei distrugeri nucleare, Vietnam sau Irak”. Comentariile sunt de prisos.

***

IRAKUL A FINANŢAT TEROAREA AMERICANĂ

- New York Times, 12 septembrie, 2001 —

Mossad-ul israelian consideră că Bagdadul a finanţat masiv atacurile teroriste ale islamiştilorfundamentalişti din 11 septembrie. Acestea au fost acţiuni de o amploare prea mare- făcând parte din Planul Bojinka - pentru a putea fi puse la cale de o singură grupare, fie ea şi al Qa’ida. “Fără îndoială - a spus premierul israelian, Ariel Sharon — sponsorul sau sponsorii atacurilor se află în Orientul Mijlociu. Nu e un secret pentru nimeni că regimul lui Saddam Hussein a întreţinut şi întreţine relaţii strânse cu teroristul internaţional Usama bin Laden.”

***

CAPITOLUL XVI

Cu un total de 45 de persoane la bord, inclusiv membrii echipajului, United Airlines Flight 93 s-a ridicat la ora stabilită de pe aeroportul din Newark, New Jersey, având destinaţia San Francisco, California. Printre pasageri se aflau infiltraţi şi patru terorişti islamici, conduşi de Mohammed Reza - un iranian aflat

sub comanda inamicului public numărul unu al Americii, Usama bin Laden.

Arabii nu au lăsat să se vadă că se cunoşteau între ei, având locuri relativ distanţate unii faţă de alţii. La un moment dat s-au ridicat din fotolii, au ameninţat pasagerii cu pumnale şi cuttere, după care i-au somat pe piloţi să iasă din cabină.

Unul dintre pasagerii aeronavei Boeing, care avea asupra sa un telefon mobil cu instalaţie hands free, a conversat cu soţia sa mai mult timp, descriindu-i cele petrecute în avion.

Pasagerii şi membrii echipajului au fost obligaţi să treacă în partea din spate a compartimentului pentru călători.

— Nimeni nu va păţi nimic dacă veţi coopera! Îi asigură Zeid Othmân pe ostaticii înspăimântaţi. Nu ne obligaţi să vă ucidem fără milă, aşa cum meritaţi!

În timpul altercaţiei, câţiva pasageri fuseseră răniţi, astfel că un doctor le acorda acum primul ajutor.

În vreme ce Mohammed Reza şi Sâlim Iathribi se instalau la comenzile aparatului de zbor, Zeid Othmân şi Bilâl Bekr îi ţineau pe oameni sub ameninţarea pumnalelor. Două stewardese fuseseră legate de scaune, în partea din faţă a avionului, riscând să le fie tăiat gâtul la cel mai mic semn de împotrivire sau rezistenţă.

— N-au apucat să lanseze codul pentru deturnare! Îi spuse Reza partenerului său din cabina de pilotaj.

— Asta e bine. Înseamnă că Allah nu ne e potrivnic în această zi măreaţă!

Pilotul aeronavei deturnate - al cărui obraz sângera în urma unei răni provocate de o lamă ascuţită - îi spuse în şoaptă ajutorului său:

— Mai am puţin şi voi desprinde o vergea metalică de sub scaun. Încearcă să scoţi şi tu una! Astfel, ne vom putea apăra.

— Să văd dacă reuşesc.

— Nu mai vorbiţi între voi, acolo, în spate! urlă Bilâl Bekr, ameninţător.

— Ce e rău dacă vorbim? se răţoi un pasager la el.

— Doar n-o să ne omorâţi pentru atâta lucru..., îl susţinu şi navigatorul. Doar nu suntem animale...

Arabii se consultară o vreme între ei, căzând de acord că nu puteau fi puşi în primejdie de discuţiile purtate între ostatici. Totuşi, Zeid Othmân le zise:

— Mai bine ascultaţi Coranul, blestemaţilor! Am să vă recit pe limba voastră spurcată „Sura curăţirii” sau a căinţei, îndreptată împotriva creştinilor.

— Şi dacă n-o să vrem s-o ascultăm?... prinse curaj unul dintre pasagerii aflaţi mai în faţă, forţându-şi norocul.

Figura teroristului se întunecă deodată. Făcând spume la gură, acesta se îndreptă spre protestatar şi - până când pasagerul să-şi dea seama ce se întâmpla - îi înfipse pumnalul drept în inimă. Îl răsuci de două ori la stânga, apoi la dreapta, după care despică pieptul victimei până sub bărbie.

Lama ascuţită ca un brici îşi făcuse pe deplin datoria. Arabul cel fanatic nu avusese nevoie de un efort prea mare pentru a înfăptui grozăvia. Rânji, satisfăcut de fapta sa, apoi îşi secţionă limba cu tăişul pumnalului pentru a simţi gustul sângelui. Rosti în arabă:

— Mori, câine creştin! Asta e soarta ce vă aşteaptă pe toţi, în numele lui Allah!

Apoi, tacticos, îşi şterse lama cuţitului de hainele victimei sale.

— Mai doreşte cineva?...

Ostaticii se dezmeticiră cu greu din oroarea ce îi cuprinsese. Primele au fost câteva femei, care au început să ţipe şi să plângă.

— Voi nu sunteţi oameni! izbucni comandantul. Voi...

— ... Mai bine taci şi ascultă cele ce am să vă spun! Asta dacă nu vrei să fii următorul care va părăsi lumea asta...

Şi începu:

În numele lui Allah, cel milostiv, îndurat
1. Spune: „El este Dumnezeul cel unic,
2. Dumnezeu cel veşnic,
3. El nu se naşte şi nu este născut
4. şi nimenea nu-i este asemeni”.
Fatabâraka Allâhu ansanu-l-chalikî-na! (Atunci binecuvântat să fie Allah, cel mai bun între făcători!)

— Mă auzi, draga mea? vorbi în şoaptă pasagerul Larry Collins, în receptorul miniatural pe care-l camuflase cu gulerul unei haine subţiri de vară.

— Da, iubitule. Ce e cu tine?

— Avionul meu a fost deturnat la scurt timp după decolare...

— Este o tragedie îngrozitoare tot ceea ce se întâmplă..., zise soţia lui, printre sughiţuri de plâns. Teroriştii au deturnat deja două aeronave şi au intrat cu ele în turnurile gemene din New York. Un al treilea aparat a lovit Pentagonul din Washington. Sunt mii, poate chiar zeci de mii de morţi...

— Înseamnă că şi pe noi ne aşteaptă aceeaşi soartă...

— ... Larry, nu vorbi aşa! Nu-ţi pierde speranţa! Preşedintele a fost evacuat sub escorta a 50 de avioane de luptă şi are totul sub control. Aşa am auzit..., adăugă doamna Collins, ceva mai puţin sigură de sine.

— Trebuie să încercăm să facem ceva. Oricum, condamnarea noastră la moarte este deja semnată. Măcar să nu mai trimitem şi alţi oameni la moarte!

— Ai grijă de tine, iubitule!

— Crezi că se mai poate, în această situaţie? Mai bine să ai grijă de fiica noastră şi să vă bucuraţi amândouă de viaţă... Îmi pare rău că Jo este atât de micuţă şi că nu-şi va aduce aminte de mine!

— Mă îngrozeşti, Larry!

— Dar crezi că eu nu sunt înspăimântat, iubito? Nu e prea uşor să îţi priveşti moartea cu ochii... Am să te sun puţin mai târziu, dacă voi putea. Crezi că autorităţile vor întreprinde ceva pentru a ne salva?

— N-am nici cea mai vagă idee. Încotro vă îndreptaţi?

— Stai să-i întreb pe piloţi. Se află în imediata mea apropiere, în partea din spate a compartimentului pentru pasageri.

— Dar cine pilotează aparatul, Dumnezeule?

— Teroriştii. Şi crede-mă că se pricep foarte bine la asta! Mai mult ca sigur că sunt piloţi kamikaze.

După câteva secunde de tăcere, Elisabeth Collins îşi auzi soţul din nou.

— Suntem undeva în apropiere de Pittsburgh, Pennsylvania, după părerea navigatorului. Vorbim mai târziu. Am impresia că unul dintre terorişti m-a luat la ochi. Se uită fix la mine. Bye!

— Ce-i de făcut? îşi întrebă Larry Collins vecinii, cărora le povestise despre celelalte atacuri teroriste împotriva Americii.

— Cred că singura noastră şansă de supravieţuire este să-i biruim pe teroriştii, îşi dădu cu părerea comandantul.

— Chiar dacă îi neutralizăm pe ăştia doi care au pumnale, cum intrăm în cabina de pilotaj? S-au ferecat înăuntru.

— Nu ştiu. Dar decât să stăm cu mâinile-n sân, aşteptând moartea, mai bine să facem ceva!

Pesimistul reluă:

— În primul rând, le vor ucide pe cele două stewardese care se află în faţa lor. Apoi, dacă îi vom ataca, vor începe să ne înjunghie...

— Nu ne vor putea ucide pe toţi 45 doar cu două pumnale. Trebuie să încercăm. Atacul e cea mai bună apărare.

— Bine, se declarară de acord mai mulţi pasageri. Hai să supunem la vot, ca să nu mai existe nici un dubiu!

— Doar un minut vă rog să mai aşteptaţi! le ceru Larry Collins. Vreau să-mi iau la revedere de la soţia mea.

Formă din nou numărul cunoscut şi zise doar atât:

— Draga mea, te iubesc! Câţiva dintre noi vor încerca să opună rezistenţă. Să fii fericită de-aici înainte!

Apoi închise aparatul şi, fără să-şi dea seama ce face, i-l dădu unei tinere aflate în stare de şoc.

— Să ai grijă de el. M-a costat 135$...

În afară de pasagerul pesimist, ceilalţi erau de acord că trebuiau să-i atace pe terorişti, aşa că puseră la cale un plan.

— Avem două ţevi metalice, pe care le-am smuls de sub scaune. N-avem cum să participăm cu toţii, aşa că haideţi să vedem cine îi va ataca...

Şase persoane se grăbiră să ridice mâna.

— Atunci să ne organizăm! Voi trei veţi sări pe cel din stânga, iar noi îl vom ataca pe celălalt. S-avem parte de noroc! Eu am să încerc să le distrag atenţia, după care veţi interveni voi.

Vorbitorul se ridică de la locul său, acoperindu-şi rana din obraz cu mâna.

— Domnilor, mi s-a făcut rău! se plânse comandantul, făcând câţiva paşi în direcţia teroriştilor. Cred că am pierdut prea mult sânge.

— Rămâi acolo unde eşti! zbieră la el Bilâl Bekr.

— Dar nu înţelegeţi că mi-e rău? continuă pilotul să se apropie, fără a lua în seamă avertismentul arabului. Vreau să ajung la trusa de prim-ajutor.

— O omor! ţipă Bekr.

Şi cum comandantul se încăpăţâna să înainteze, iar după el veneau alţi bărbaţi, arabul secţionă carotida uneia dintre stewardese; apoi linse tăişul pumnalului aducător de moarte, cu ochii sticlind de satisfacţie.

Cuprinşi de oroare, cei şase bărbaţi se năpustiră urlând asupra teroriştilor. Urmă o luptă scurtă, furibundă, în urma căreia cinci persoane zăceau întinse la pământ, iar două erau rănite. Din fericire, printre cei răpuşi cu propriile arme sau cu ţevile metalice se aflau şi cei doi islamişti fundamentalişti.

— Cum pătrundem în cabină? îl întrebă Larry Collins pe comandant.

Primul scăpase nevătămat, ca prin minune, dar cel de-al doilea fusese înjunghiat în omoplatul stâng.

— Vom încerca să spargem uşa folosind cuţitele şi ţevile astea.

Câţiva pasageri prinseră curaj, oferindu-se să ia parte la această corvoadă. Alţii începură să caute obiecte dure, care puteau să le fie de folos. Femeile luaseră trusa de prim-ajutor pentru a acorda asistenţă răniţilor. Din păcate, câţiva dintre pasageri nu mai aveau nevoie decât de iertarea păcatelor şi, cel mult, de o lumânare...

— Repede, până nu intrăm în Pittsburgh! le ceru căpitanul. Dacă ne prăbuşim în oraş, pagubele pe care le vom provoca vor fi imense.

Contrar aşteptărilor, uşa cedă mai uşor decât s-ar fi crezut. Avionul începu să se balanseze la o altitudine mai mică de 300 de metri. Neutralizarea celor doi arabi aflaţi în cabina de pilotaj nu le creă prea multe probleme. Avu loc o luptă scurtă, timp în care aparatul se înclină într-o parte şi-n alta, îndreptându-se ameninţător spre sol. În acel moment, Larry Collins zări în faţă patru avioane de vânătoare tip FI6.

— Vin să ne salveze! se bucură el. Au aflat, în cele din urmă.

— Dar dacă n-au aflat?... se auzi o voce din spate, tocmai când căpitanul aeronavei se instala la manşa Boeing-ului. Dacă habar n-au că am recuperat controlul avionului?

O linişte apăsătoare se instală în cabina de pilotaj. Fiecare dintre cei prezenţi privea orizontul cu înfrigurare.

Distanţa dintre distrugătoare şi avionul civil se micşora văzând cu ochii. Comandantul privea îngrozit prin geamul carlingii.

— Faceţi-le semn că avem controlul aparatului! zise cineva.

— Inutil, răspunse pilotul, cu jumătate de gură. Nu ne vor observa. La viteza cu care se deplasează...

— Atunci trasmiteţi-le semnale prin radio!

— Teroriştii au distrus complet sistemul de comunicaţii. Nu văd ce-ar mai fi de făcut..., adăugă căpitanul, străduindu-se din răsputeri să redreseze aparatul de zbor.

Cei aflaţi în compartimentul destinat pasagerilor începură să dea semne de viaţă, bucurându-se, fiecare în felul lui, că se aflau iarăşi în siguranţă. Sperau că, în curând, vor simţi din nou pământ sub tălpi. Unii aplaudau, iar alţii se sărutau, fericiţi.

Avioanele de vânătoare se apropiau ameninţător de ţintă.

— Obiectivul se află în bătaia armelor! raportă şeful operaţiunii de interceptare a avionului deturnat de terorişti. Aşteptăm instrucţiuni!

După apelul acestei formaţiuni de asalt aerian, care urma să distrugă zborul 93 al United Airlines, se lăsă o tăcere mormântală. Peste câteva secunde, o voce amară ordonă, de undeva din eter:

— Foc!!!

Singurii pasageri care au apucat să spună ceva înainte de fatidicul impact au fost comandantul aeronavei şi Larry Collins:

— Patru racheţele se îndreaptă spre noi. N-am mai avut o a doua şansă...

— Good bye, life! God bless America!!!

***

Eddie Preston plecă la spital, unde îl trimisese chiar şeful său. Avea mai multe plăgi tăiate pe braţe şi pe piept; deşi sânge rarea se oprise, rănile nu arătau prea bine, ameninţând să se infecteze. În plus, hainele i se făcuseră ferfeniţă, arătând ca naiba.

În pofida ordinului primit, luă una dintre maşinile unităţii şi porni glonţ spre casă.

Drumul prin oraş a fost un adevărat coşmar. Părea că începuse un adevărat exod al populaţiei. Străzile, blocate de numeroasele automobile prinse în carambolaje, erau străbătute de oameni ce alergau spre periferie, disperaţi. Îşi abandonă maşina într-o intersecţie, luând-o la fugă alături de alţi concetăţeni.

Undeva în depărtare, se vedea o coloană imensă de fum şi praf, care se înălţa spre cer. Era Pentagonul. Sau ceea ce mai rămăsese din el...

Pe o peluză, găsi o bicicletă abandonată şi se pretă la un gest pe care nu îl făcuse niciodată. O fură, pur şi simplu, şi plecă, pedalând nebuneşte.

Drumul până acasă dură mai mult de o jumătate de ceas. Se gândea cu teamă că Lena se alăturase exodului general, împreună cu fetiţa lor. Dacă ar fi fost aşa, cine ştie când ar mai fi dat de ele...

Poate că a ascultat mesajul lăsat pe robotul telefonic, îşi zise Preston.

Când ajunse în dreptul locuinţei sale, renunţă la bicicletă şi parcurse ultimii metri alergând nebuneşte. Pe verandă văzu aruncată păpuşa preferată a Lindei, alături de o stropitoare strivită şi de un ghiveci de flori spart. Inima i se strânse de teamă, însă nu îndrăzni să se gândească la ce era mai rău. Pătrunse în hol, apoi în camera de zi. Toate lucrurile păreau la locul lor, dar tăcerea domnea în toate încăperile.

Urcă în fugă scara interioară şi pătrunse în dormitor.

Acolo le găsi pe amândouă, strângându-se în braţe. Lena plângea încetişor, cu lacrimi grele, iar Linda o mângâia pe obraz cu mâinile ei mici.

Eddie se opri în prag, privindu-le cu dragoste. Se simţi învăluit de o linişte interioară care îl făcu să-şi dea seama cât era de fericit în acele clipe. Erau din nou împreună.

Bărbatul rosti, emoţionat la culme:

— Am sosit!

***

Pe terasa hotelului Tekeherik din Lahore, Ibn Moussa stătea la o masă de bambus şi bea ceai de iasomie, dintr-o ceaşcă de porţelan filigranat. Lângă el se afla o farfurioară de sticlă, plină cu cofeturi colorate. Din când în când, alegea câte o prăjitură cu susan, pe care o înmuia apoi în ceai, ronţăind-o cu dinţii săi mărunţi şi bucurându-se ca un copil.

În spatele arabului, la o distanţă apreciabilă, doi mujahedini îmbrăcaţi în burnuzuri de culoarea nisipului îi asigurau protecţia, în poziţie de luptă, cu săbiile mari la vedere.

Ca să se amuze, Moussa azvârlea cofeturi înspre cei doi ogari afgani imenşi, care stăteau culcaţi cu botul pe labe, la

câţiva metri mai încolo. Rostea scurt numele unuia dintre ei, iar patrupedul se ridica şi prindea prăjitura din zbor, dând din coadă, fericit.

Perdeaua de la intrare se dădu la o parte; pe terasa însorită, păşi o femeie înveşmântată în voaluri lungi, albe, şi cu chipul acoperit.

— Stăpâne, trimisul mullahului Ohmar a sosit!

— Pofteşte-l aici!

Femeia se retrase cu spatele, apoi reveni peste o jumătate de minut, împreună cu emisarul.

Acesta era un bărbat spătos, cu faţa brăzdată de cicatrice. Nu avea barbă, doar o mustaţă bogată, iar pe cap, în loc de turban, purta o bonetă croşetată din lână neagră.

Se înclină în faţa lui Moussa, care îi răspunse la fel de respectuos la salut, poftindu-l să ia loc în fotoliu.

Gazda făcu un semn poruncitor în atenţia gărzilor, iar acestea plecară rapid. Apoi turnă un feligean de ceai musafirului său, întinzându-i vasul cu prăjiturele.

Trimisul nu făcu vreun gest de acceptare ori de refuz. Stătea încremenit, privindu-l fix pe cel din faţa sa. Fruntea îi era brăzdată de o cută adâncă, şerpuită, care îi transforma chipul într-o mască plină de răutate.

— Îi mulţumesc mullahului Ohmar pentru că a răspuns atât de repede solicitării noastre!

— Iată vorbele mullahului:

„Nici un moslem nu refuză ajutorul cerut de un alt moslem, dacă sunt invocate numele lui Allah şi al Profetului său, Mohammed”.

— Astăzi este o zi mare pentru Islam. Războiul Sfânt împotriva cruciaţilor a început. Câinii cei necredincioşi au primit o lovitură de moarte în chiar inima lor! Jihadul a fost declanşat!

— Iată vorbele mullahului: „Lucrurile începute trebuie duse la bun sfârşit”.

— Acesta a fost doar începutul. De-abia acum pornim adevăratul război.

— Iată vorbele mullahului: „Tot ajutorul pe care îl vei cere ţi se va da.”

— Ne trebuie bani şi oameni. Musulmani adevăraţi, care să fie gata să îşi dea viaţa în numele lui Allah.

— Toţi oamenii noştri au crescut în credinţă şi sunt gata oricând să îşi verse sângele în numele Islamului. Cât despre bani, de ce sumă aţi avea nevoie?

— De cel puţin 50 de milioane de dolari, pentru început.

— Hm, e destul de mult! De trei ori mai mult decât costă întreţinerea armatei noastre timp de un an.

— Sunt bani de care avem neapărat nevoie. Armamentul e scump, la fel ca instrucţia soldaţilor. Trebuie să cheltuim enorm pentru transport şi cazare...

— ... Da, ştim! Totuşi, ar trebui să te gândeşti şi la alte surse de finanţare. Mullahul Ohmar nu este un om bogat. Majoritatea banilor provin... el ştie de unde. Ţie nu ţi s-a spus?

— Ba ştiu câte ceva. Usama bin Laden, fie-i numele blagoslovit, m-a informat într-o oarecare măsură.

— Vezi...

— Am pregătit o serie de lovituri care ne vor aduce bani mulţi, dar acum, pe moment, ne trebuie neapărat aceste fonduri. Oamenii noştri sunt răspândiţi în cele patru colţuri ale Americii, ba chiar şi în Europa. Trebuie să-i echipăm cu tot ce au nevoie şi să îi ţinem la adăpost până la atacul final.

— Înţeleg. Totuşi, gândeşte-te că blestemaţii de americani şi aliaţii lor vor porni o cruciadă plină de cruzime împotriva Islamului, iar noi vom fi cei mai vizaţi. La rândul nostru, vom avea nevoie de bani pentru a ne putea apăra.

— Înseamnă că nu ne veţi ajuta? Nu ne veţi da aceşti bani?

— Nu am afirmat aşa ceva. Veţi primi cât aţi cerut, dar asta este ultima dată când vă vom putea sprijini din punct de vedere material. De acum încolo, va trebui să găsiţi mijloace de autofinanţare.

— Allah e mare şi puterea sa este nemăsurată! El ne va învăţa ce să facem pentru a ieşi victorioşi la capătul Jihadului Sfânt!

— Allah e mare, într-adevăr, însă nu trebuie să staţi numai la mila lui. Trebuie să faceţi singuri ceea ce este de făcut.

Scoase din buzunarul halatului pe care îl purta un telefon celular, apoi ceru, pe un ton răspicat:

— Dă-mi numărul contului vostru electronic, Moussa!

— Îmi permiţi să îl formez eu?

Gazda luă aparatul şi tastă un număr format din 15 cifre, apoi apăsă pe „enter” şi îi înapoie minusculul aparat musafirului

său. La rândul său, acesta formă un cod, apoi scrise suma ce urma a fi transferată. Confirmarea tranzacţiei bancare veni aproape instantaneu.

— Acum aveţi cele 50 de milioane. Vedeţi cum le folosiţi! Şi au fost ultimii, să ştiţi. În ceea ce îi priveşte pe luptători, de îndată ce vă veţi stabili cartierul general, daţi-ne de ştire!

Se ridică şi plecă demn, fără să salute ori să se închine.

Nici Ibn Moussa nu schiţă vreun salut. Rămas în fotoliu, într-o poziţie comodă, se apucă să ronţăie din nou la cofeturi. Apoi îşi hrăni câinii.

***

Delormes plângea. Stătea pe scaunul acela prost încleiat, care scârţâia la cea mai mică mişcare, şi plângea. Fără lacrimi, ci doar în sufletul său măcinat de durere. Pierduse trei sute de oameni în câteva clipe. Asta doar în primul turn. Din cel de-al doilea fugiseră aproape toţi, biruiţi de panică.

Era miezul nopţii. Trecuseră circa 15 ore de la atac, iar focul încă ardea printre ruine. Cele două mormane de resturi fume gânde erau, de fapt, două gigantice morminte comune. Ştia din proprie experienţă că vor găsi foarte puţini supravieţuitori acolo. În plus, alte vieţi ale celor care participau la operaţiunile de salvare erau puse în primejdie.

Pompierii săi deja nu îl mai ascultau. Cu toate că fiecăruia îi era teamă şi se gândea mereu la cei de acasă, nici unul nu voia să abandoneze căutările. Se aflau cu toţii într-un asalt permanent asupra movilelor formate din beton, oţel, aluminiu şi cioburi de sticlă, în care scormoneau cu furie.

Refuzaseră până şi să se împartă în ture, deşi astfel s-ar mai fi putut odihni la anumite intervale de timp. Îmbucau câte ceva în fugă chiar acolo, la locul atentatului, stând pe o bucată de beton fierbinte, apoi sorbeau o ceaşcă de cafea şi se repezeau din nou cu îndârjire asupra dărâmăturilor. Cu toţii aveau colegi şi prieteni dragi prinşi acolo, în carapacea fierbinte de beton, iar acest lucru le motiva faptele cu adevărat.

Delormes era singur. Singur şi trist. În sufletul său se căscase o prăpastie ce nu mai putea fi umplută cu nimic. Ura războiul din tot sufletul lui pentru că aducea moartea în prim plan. Iar ceea ce se petrecuse acum, era convins, reprezenta începutul unui război care avea să aducă numai durere şi suferinţă.

Urmărise declaraţia preşedintelui ţării şi fusese de acord cu ea. Nici nu se putea altfel. Era american doar... Durerea pe care o resimţea nu era exclusiv a lui. Aparţinea întregului popor. Cu toţii purtau în suflet aceeaşi jale. Morţii trebuiau răzbunaţi.

Apelul adjunctului său îi întrerupse acea meditaţie tristă. Era chemat la turnul de nord. Mai precis, la ruinele acestuia.

Se duse acolo cu inima strânsă, îndesându-şi cascheta pe cap ca să nu o piardă.

Fuseseră montate nişte reflectoare imense, care luminau zona de parcă ar fi fost zi. Văzu toate acele buldozere şi excavatoare, care cărau molozul către basculantele uriaşe. Fiecare cupă era umplută cu grijă pentru a nu prinde vreun accidentat în fălcile sale metalice. Operaţiunile prin care se asigurau demolarea şi degajarea ruinelor se desfăşurau anevoie.

Lângă rampa de siguranţă, văzu nişte saci negri de plastic foarte voluminoşi. Realiză imediat că aceştia conţineau cadavre scoase de sub dărâmături. Îi venea să urle a neputinţă...

Mac, adjunctul său, se afla acolo, dotat cu o staţie de emisie recepţie. Era înconjurat de câţiva subalterni, care îşi ţineau căştile în mână.

— Sunt oamenii noştri..., spuse el, cu glas amar. În saci, se află 32 dintre băieţii noştri, repetă, de parcă Delormes n-ar fi înţeles de prima dată despre ce era vorba. Ne-am gândit că ar trebui să le anunţaţi familiile personal. Sau măcar să îmi daţi mie voie să o fac, dacă dumneavoastră nu vă simţiţi în stare. Nu la telefon, dacă mă înţelegeţi... personal...

— Desigur. Poţi să o faci tu, Mac! Mai ia pe cineva cu tine. Rămân eu în locul tău. Şi aşa, la comandament nu mai e nimic de făcut. De-acum, n-o să mai cadă nici o clădire şi nici n-o să mai ia foc vreuna din senin. Bineînţeles, dacă teroriştii n-au mai pus vreo bombă pe undeva..., adăugă el în vârful buzelor, mai mult pentru sine.

— Bine, voi pleca chiar acum. Am întocmit o listă. Sper ca ea să nu mai crească până când mă întorc...

Se îndepărtă, sub privirile superiorului său, fără a mai spune vreun cuvânt. Mergea cu spatele aplecat şi privirea ţintuită în pământ, gândindu-se că s-ar fi putut afla în locul oricăruia dintre colegii ucişi. Soarta avusese grijă de el, de soţia lui şi de cei doi gemeni, în vârstă de numai patru anişori.

CAPITOLUL XVII

Tom Coleman citea editorialul din ediţia specială a N. Y. Times. Barul era gol, obişnuita îmbulzeală de seară lipsind cu desăvârşire. Toţi ziariştii erau pe teren.

Citea cu voce tare, ca să audă şi Selina:

Nici minţile cele mai nonconformiste ale producătorilor de filme catastrofale n-au imaginat un scenariu atât de diabolic precum cel petrecut astăzi de dimineaţă. O lovitură cruntă - executată de creiere bolnave, cu o precizie diabolică - a îndoliat America, de la nord la sud şi de la est la vest. Numărul exact al victimelor nu este cunoscut şi nici nu credem că vor putea fi identificate vreodată toate resturile umane ce vor fi scoase de sub dărâmături. Oricum, cifra celor dispăruţi se ridică la peste 7.000 de suflete.

Un simbol al îndrăznelii poporului nostru şi al prosperităţii naţiunii americane, „Gemenii" World Trade Center sunt acum doar două mormane uriaşe de moloz. Un grup de fanatici a reuşit să învingă cele mai bune servicii secrete ale lumii, cele mai sofisticate sisteme de siguranţă şi cele mai costisitoare tactici de apărare. Lovitura aceasta, ce a zguduit nu doar America, ci întreaga planetă, deschide acum un nou front de luptă în faţa unei primejdii îngrozitoare. Primejdie care - până în prezent a fost, dacă nu ignorată, cel puţin tratată superficial.

Statele Unite şi toţi aliaţii lor trebuie să conceapă noi strategii care să nu mai permită niciodată ca astfel de atacuri să aibă loc. Practic, avem de-a face cu un nou Pearl Harbour, care declanşează primul război al celui de-al treilea mileniu. Această conflagraţie trebuie dusă împotriva terorismului, cu toate mijloacele posibile şi imposibile. Este necesar ca guvernele totalitare care sprijină aceste acte să fie descurajate pe calea armelor, iar cei ce le finanţează trebuie aduşi în faţa justiţiei internaţionale şi aspru pedepsiţi. Dacă se vor opune, cuvântul „milă" nu va exista pentru ei. Forţa armelor noastre va trebui să-i convingă. De acum încolo, terorismul trebuie eradicat din faşă. Numai aşa pacea mondială va deveni un fapt real, sub supravegherea directă a poporului american şi a Naţiunilor Unite.

— Ştii ce înseamnă asta? o întrebă Tom pe Selina.

— O declaraţie de război în toată regula. Şi majoritatea populaţiei va adera la ea, te asigur! În curând, vom auzi aceste lucruri din gura politicienilor. Pacea lumii va debuta cu un război mondial, la început de mileniu.

— Bine, dar împotriva cui va fi purtat, draga mea?

— Asta rămâne să aflăm.

— Cine, noi?

— De ce nu? În fiecare om sălăşluieşte un mic erou.

— Şi după ce inamicul va fi identificat cu precizie, va începe războiul, nu-i aşa? Unul mondial.

— N-ar fi exclus, Tom. Cum la fel de posibil este să înceapă o lungă perioadă de... pace.

— Nu înţeleg ce vrei să spui...

— Poate că preşedintele şi politicienii din jurul său nu vor reacţiona ca nişte oameni din popor, copleşiţi de patimă şi de dorinţa răzbunării, şi se vor gândi de o mie de ori - de un milion de ori, dacă va fi nevoie - înainte de a declanşa ostilităţile.

— Selina, nu te supăra pe mine, dar tot nu înţeleg ce vrei să spui...

— Vreau să spun că un război câştigat este unul neînceput. Cu toţii vom avea de pierdut dacă se declanşează o nouă conflagraţie mondială: atât învinşii, cât şi învingătorii.

— Aici ai dreptate.

— Şi ar mai fi ceva de care minţile luminate ale acestei ţări trebuie să ţină cont, Tom. Politica este un „război sângeros”, pe când războiul este o politică sângeroasă...

— În mod sigur! Sunt nevoit să îţi dau din nou dreptate. Ţările arabe se vor solidariza, iar musulmanii fanatici nu vor pune un preţ prea mare pe vieţile lor pământeşti. Va fi un război lung şi dur, care va îndolia întreaga planetă, indiferent că numele celui ce va muri va fi John, Jaques, Ivan, Frantz sau Ali.

— În plus, toate marile câmpuri petroliere le aparţin arabilor. Asta va duce la o scumpire a ţiţeiului şi la explozii de preţuri pe piaţa mondială. Vom avea o degringoladă economică totală. Doamne fereşte de o recesiune mondială!

— Până acum, nu m-am gândit la aspectul economic al unui război, dar cred că ai dreptate.

— De fapt, dacă ai fi fost atent la ultimele ştiri, ai fi observat că dolarul a început deja să se deprecieze. Mâine, bursa din Wall Street va fi închisă. De asemenea, toate băncile din jurul World

Trade Center care au fost afectate şi multe altele din Europa, Japonia şi America de Sud. Timp de cel puţin trei zile, Insula Manhattan va fi bulversată, iar instituţiile financiare nu mai vor funcţiona. Pierderile vor fi uriaşe. De câteva ori mai mari decât valoarea pagubelor rezultate din atentate.

— Nu ştiam că te pricepi atât de bine la economie, Selina. Eu m-am pregătit în facultate pentru aşa ceva, dar mai târziu am descoperit farmecul reportajului de senzaţie şi am rămas la el. Dar tu?

— Am învăţat, atâta tot. Apropo de reportaje! Noi nu scriem nimic? Eu una ar trebui să mă întorc la serviciu. Mai mult ca sigur că domnul Caldwell o să mă dea afară.

— Selina, uite-te la tine cum arăţi! Eşti plină de tăieturi şi zgârieturi, ai vânătăi pe braţe, iar hainele mă mir că se mai ţin pe trupul tău... Degeaba te-ai spălat la toaletă; praful şi funinginea ţi-au intrat în piele.

— Nici tu nu arăţi mai bine, râse tânăra, tachinându-l. Dacă nu te-aş cunoaşte, aş zice că eşti un cerşetor adunat de pe stradă. Poate că ar fi bine să mergem amândoi acasă şi să ne odihnim. Să dormim măcar o oră, două.

— Eu nu pot închide ochii. A fost prea mult pentru o singură zi, chiar şi în cazul unui om ca mine, obişnuit cu durerea. Nu voi putea uita niciodată ceea ce am văzut noi astăzi. Şi Ferguson...

— Da, fără Fergie, locul ăsta pare mort. Ar trebui să îl căutăm, să vedem ce s-a întâmplat cu el.

— O vom face mâine la prima oră, dacă se va putea.

— OK. Dar să ştii că n-am de gând să te las singur acum.

În acel moment, în local intră femeia cu haine de poliester, care devenise o obişnuită a barului Pulitzer s.

— Salutare, băieţi şi fetiţe! Nu e cam târziu pentru voi? La ora asta, ar trebui să fiţi în pătuţurile voastre, să faceţi nani şi să visaţi că ziua de azi nici măcar nu a existat...

Avea dâre groase de cenuşă pe obraz, iar hainele îi erau arse pe alocuri. Acum părea şi mai înspăimântătoare decât era în realitate. Semăna cu o mumă a pădurii. Culmea, tot ea se găsi să-şi dea cu părerea:

— Arătaţi amândoi ca dracu'! Cinstiţi-mă cu ceva de băut şi am să vă trec asta cu vederea!

— Unde te-ai mânjit aşa? o întrebă Tom, în timp ce îi turna un pahar mare de whisky din cel mai ieftin.

— Ei, unde! Am fost la turnuri şi am ajutat şi eu pe-acolo... M-au alungat scârbele alea de poliţişti. Mă suspectau că voiam să cotrobăi prin buzunarele morţilor. Ptiu! Spurcaţii dracu'! Mai aveau puţin şi mă făceau profanatoare. Ce împuţiţi!...

După ce sorbi o gură zdravănă de alcool, ajunsă de oboseală şi copleşită de ororile cărora le fusese martoră, începu să plângă încetişor.

Selina se apropie de ea şi o prinse de umeri.

— Nu face asta, te rog, nu merită! Trebuie să fii mândră de tine pentru că ai dat o mână de ajutor şi ai fost de folos cuiva.

— Crezi? o întrebă prostituata, destul de nesigură pe sine, după care o îmbrăţişă şi îşi aşeză obrazul murdar pe umărul fetei.

Plângeau amândouă, eliberate deodată de întreaga tensiune a acelei drame, care se consumase în aer ca o flacără. Şi avea să continue, cine ştie câte zile de-a rândul...

Stânjenit, ziaristul îşi luă de pe tejghea paharul de rom şi mai bău o gură. Alcoolul îi arse gâtlejul, creându-i o falsă senzaţie de întremare. Cu toate acestea, îşi spuse în sinea lui:

Nu, alcoolul nu e o rezolvare. Şi nu va mai fi niciodată de-acum încolo...

În bar, îşi făcu apariţia încă o persoană. Era un bătrân cu aer de burghez scăpătat. Purta haine destul de îngrijite, dar luciul lor îi trăda sărăcia.

— Bună seara. Dumneavoastră sunteţi patronul acestui bar cochet?

— Nu. Însă, pentru moment, noi ne ocupăm de el.

— Hm, da! Păreţi o persoană onorabilă. În acest caz, cu dumneavoastră trebuie să stau de vorbă. Am un comision pentru unul dintre clienţii dumneavoastră obişnuiţi. O domnişoară. Se numeşte... ăăă...

Scoase din buzunar o pereche de ochelari cu rame aurite şi citi pe un formular imprimat la calculator:

— Selina Brent. O cunoaşteţi?

— Eu sunt Selina, spuse fata, desprinzându-se din îmbrăţişarea aceea plină de amar.

— Chiar dumneavoastră!

Privi spre Tom, iar acesta confirmă spusele tinerei, dând din cap uşor.

— Mă bucur să vă cunosc, domnişoară! Acest colet vă aparţine.

Aşează pe tejghea, chiar în faţa ei, un pachet lunguieţ, învelit în hârtie de culoare cafenie.

— Vă rog să semnaţi de primire, dacă sunteţi amabilă!

Fata se conformă, după care luă coletul de pe tejghea. Îl privi îndelung, apoi, cu degete şovăitoare, începu să îl desfacă. Însă ceva o făcu să se oprească brusc.

— Nu vă datorez nimic?

— Poate un păhărel? îşi intră Tom în rolul de gazdă ospitalieră.

— În mod normal, nu obişnuiesc... Dar, dar dată fiind împrejurarea specială în care ne aflăm, pot face o excepţie. Mulţumesc! De fapt, cu toată tevatura pe care am văzut-o în Manhattan, nu cred că mai am ce face pe ziua de azi.

— Nu vă supăraţi, însă nu v-am reţinut numele...

— Nici nu m-am prezentat. Hankock este numele meu. Phil Hankock. Înainte mi se spunea Philibeam, dar suna prea arhaic, aristocratic. Aşa că mi-am schimbat prenumele în Phil. Sper că tatăl meu, fie-i ţărâna uşoară, nu o să mă tragă de urechi când o să ne întâlnim pe lumea cealaltă!

— Cam ce aţi dori să beţi?

— Cred că o bere neagră ar fi tocmai potrivită la ora aceasta. Dacă, bineînţeles, localul dumneavoastră comercializează aşa ceva.

— Patronul e irlandez. Cum vă închipuiţi că ar putea lipsi tocmai berea Guinness?

În timp ce Tom umplea o halbă înaltă şi pântecoasă, Selina reuşi să desfacă învelişul de hârtie cerată.

Ţinea în mână un etui de piele, încrustat cu pietre mici, strălucitoare. În partea superioară, unde era un şiret de mătase verde, scria ceva cu litere arabe. Desfăcu şnurul şi scoase din etui o sabie micuţă, uşor încovoiată, deosebit de ascuţită pe ambele muchii, cu o lamă care-ţi lua ochii şi mânerul ornat cu pietre preţioase. Pe suprafaţa de oţel, era gravat un şir de litere arabe, identice cu cele de pe etui.

Tânăra privi cu uimire acel obiect atât de ciudat, cântărindu-l în palme.

— Tom, oare ce să fie asta?!

Ziaristul se apropie şi studie sabia cu atenţie.

— Este o Suky, o armă obişnuită a beduinilor, folosită pentru lupta corp la corp. Pare să fie extrem de veche şi, cred eu, deosebit de preţioasă. Ai idee de la cine provine?

— Nu.

— Ar trebui să ne uităm pe recipisa de primire.

— Inutil, zise Phil. Nu e trecut decât numele adresantului. Expeditorul figurează doar în factura de primire care, de obicei, rămâne la firmă. Mâine dimineaţă voi putea să vă comunic exact cine şi de unde a expediat-o, în cazul în care nu şi-a dat o identitate falsă.

— E posibil aşa ceva?

— Bineînţeles. Doar nu suntem poliţia, ci o mică firmă, care se ocupă de comisioane. Avem numai trei angajaţi, cu toţii pensionari.

— În regulă, n-am vrut să te supărăm! Îl linişti ziaristul, observând că bătrânelul se cam ambalase.

— Uite - exclamă Selina - în etui, am găsit o scrisoare! Ooo, e tot în arabă! O voi arăta mamei şi ea mi-o va traduce. Acum îmi pare rău că nu am învăţat persana în copilărie. Ea a încercat să mă convingă, dar s-a izbit de încăpăţânarea mea, pe care susţinea că am moştenit-o de la bărbaţii familiei.

Tom se întristă brusc şi îşi muşcă buzele. Nu avea puterea să-i mărturisească Selinei ce se întâmplase cu părinţii ei. Şi nici nu era momentul să-i dea o astfel de veste dureroasă.

În acea clipă, femeia îmbrăcată în haine de plastic se apropie de tânără, privind cu admiraţie la sabia din mâna ei.

— Sunt sigură că face mulţi bani... Vezi pietrele astea mici? Sunt diamante. Iar cele mari - rubine adevărate. Numai nestematele valorează câteva sute de mii de dolari... Aşa că nu îţi mai bate capul, fetiţo! Cel care ţi-a trimis-o ţi-a dat pe mâini o avere!

— Fugi de-aici! râse fata de ea. N-am eu rude aşa de bogate, care să arunce banii pe asemenea cadouri scumpe...

— Poate că ai, totuşi, o puse Tom pe jar. Dar de unde ai tu, femeie, atâtea cunoştinţe despre pietrele preţioase? adăugă, întorcându-se spre cealaltă.

— Ehei... Pe vremea când eram şi eu un om ca lumea, lucram ca bijutieră în downtown. Prin mâinile mele, au trecut kilograme de asemenea „jucărele” strălucitoare. Eram foarte bună în meseria mea, foarte apreciată...

Cei doi renunţară să-i ceară alte amănunte despre viaţa ei personală, admirând arma în continuare.

— Acum eşti bogată, Selina!

— Nici înainte nu eram chiar atât de săracă. Oricum, sabia asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Singurul lucru care mă interesează este de unde vine. Îţi aduci aminte de bătrâna din Derjen? Crezi că pumnalul ăsta are vreo legătură cu ea?

— Nu putem şti, cel puţin deocamdată.

— Ai dreptate, am s-o sun pe mama chiar acum. O fi îngrijorată că mi s-a-ntâmplat ceva rău. Mă şi mir cum de nu m-am gândit la părinţi până acum!

Tom Coleman ieşi de după tejghea şi o luă în braţe, fără un cuvânt. Fata îl privi drept în ochi şi îşi încolăci mâinile pe după gâtul lui. Între timp, prostituata adormise cu capul pe tejghea. Femeia răsufla pe gură, cu zgomot, iar bătrânelul îşi sorbea liniştit berea, părând absent la tot ce se întâmpla în jur.

— Iubito, trebuie să îţi spun ceva...

— Să nu care cumva să-mi faci o nouă declaraţie de dragoste tocmai acum! Nu-i nevoie. Te-am crezut pe cuvânt încă de prima dată.

— Nu, Selina, nu e vorba de asta... Voiam să îţi vorbesc despre părinţii tăi...

Tânăra îl privi adânc în ochi.

— S-a întâmplat ceva cu ei? Ştii ceva ce eu nu ştiu?

— Da. Cât am fost plecaţi în Iran... au murit amândoi.

— Ce???

— Draga mea, ăsta e adevărul, chiar dacă...

— ... Nu se poate! Nu e cu putinţă!

— Şi eu aş dori să fie aşa, dar... teroriştii i-au ucis cu bestialitate... Au fost cei de la Al Sayaf, mai mult ca sigur.

Selina începu să plângă, sprijinindu-se de umărul lui. Pieptul îi tresălta de sughiţuri, iar lacrimi mari i se prelingeau pe obraz. Când se mai linişti din plâns, vru să ştie totul, cu lux de amănunte. Îngrozită, află cum descoperise Eddie Preston adevărul, rela tându-i-l apoi lui Tom. Părinţii ei avuseseră parte de o moarte tragică. Era aproape o certitudine faptul că mâna criminală aparţinea unui arab. S-au găsit nişte înscrisuri edificatoare la faţa locului. Mai precis, nişte instrucţiuni de zbor cu privire la avioanele de pasageri, traduse în limba arabă.

Dintr-o dată, barul devenise mult prea strâmt. Un vânt ca din deşert se năpusti asupra amândurora, învăluindu-i într-o mare de nisip înecăcioasă.

PETROLUL S-A SCUMPIT LA LONDRA

Imediat după ce televiziunile de pe întregul mapamond au prezentat imaginile exploziilor produse la World Trade Center din NewYork - cel mai important centru financiar al lumii - la Bursa din Londra, cursul petrolului a urcat brusc cu cincizeci de cenţi peste preţul de la deschidere, de 27,26 de dolari. Primul efect a fost creşterea cotaţiilor acţiunilor aparţinând companiilor petroliere, în vreme ce alţi indici bursieri europeni au scăzut.

BURSA FUTURES DIN NEW YORK A SCĂZUT DRAMATIC

Imediat după explozie, tranzacţiile Bursei din N. Y., de pe Wall Street, au fost întârziate, iar valoarea acţiunilor la cotaţiile Futures au intrat în cădere liberă. Astfel, la ora 13.29 GMT, indicele bursier european FTS eurotop 300 a scăzut cu 0,2 procente, iar indicele DJ stocks 50, cu 0,3 procente. Ca urmare a distrugerii clădirilor World Trade Center —fapt care va obliga societăţile de asigurări să suporte pierderi de miliarde de dolari, multe dintre ele intrând în faliment -, a avut loc şi o cădere a cotaţiilor acestora cu 4,45 de procente. Din cauza creşterii cotaţiilor la barilul de petrol, a avut loc şi o creştere bruscă a preţului energiei cu 5,26 de procente. Specialiştii sunt de părere că este un efect de scurtă durată şi îi sfătuiesc pe afacerişti să-şi înceteze operaţiunile pentru un timp relativ scurt, ca să nu cadă pradă speculaţiilor bursiere.

BANCHERII DAU DOVADĂ DE PRUDENŢĂ

E clar că piaţa financiară internaţională este influenţată de ceea ce se petrece pe Wall Street. Piaţa americană a fost deja afectată de cele patru atacuri teroriste. Bursele s-au închis, iar efectele nu vor întârzia să se extindă în toată lumea. Nimeni nu se poate hazarda să facă previziuni pe termen lung, dar este cert că, în următoarele zile, vom asista la un proces complex, care ar fi de dorit să nu scape de sub control.

ŞASE PROCENTE MAI MULT PENTRU AURUL EUROPEAN

Preţul aurului a crescut cu 16 dolari/uncia, la deschiderea şedinţei de miercuri, 12 septembrie a. c. Astfel, investitorii încear că să-şi protejeze valorile într-un activ solid. Toţi preferă să cumpere metale, aur şi petrol.

REZERVELE S. U. A. SUNT SUFICIENTE

După atacurile teroriste asupra mai multor obiective americane, purtătorul de cuvânt al Rezervelor Federale, David Skidmore, a anunţat că economia ţării va funcţiona normal în continuare. Autorităţile vor furniza suficiente lichidităţi pieţelor financiare, în funcţie de necesităţi. În acelaşi timp, bănci importante din Anglia, Germania, Canada, Australia, Japonia şi alte ţări şi-au exprimat disponibilitatea de a vărsa pe piaţa internaţională atâţia dolari cât este nevoie, pentru a contracara orice fel de speculaţii bancare sau o depreciere artificială a monedei americane.

***

Se aflau în apartamentul lui Tom şi dormeau îmbrăţişaţi, la fel ca în prima lor noapte. Dintr-odată, camera aceea devenise caldă şi primitoare pentru amândoi. Parfumul discret, de mlădiţă tânără, al Selinei cuprinsese întregul spaţiu.

Tocmai făcuseră dragoste. La început, cu disperare - ca şi cum lumea s-ar fi sfârşit chiar a doua zi -, apoi cu tandreţe, cu gingăşie, încercând să îşi vindece unul altuia rănile dureroase din suflet.

Tânăra adormise pe pieptul iubitului, având ochii încă umezi. Plânsese chiar şi atunci când se iubiseră pentru prima oară, iar lacrimile ei lăsaseră urme de sare pe pielea lui Tom.

Bărbatul nu îndrăznea să se mişte, în ciuda faptului că respiraţia ei îl tulbura peste măsură. Încerca să-şi aducă aminte de nopţile pe care le petrecuse în braţele soţiei sale, dar nu reuşi să regăsească decât imaginea trupului ei aşa cum îl văzuse ultima oară, odihnindu-se în sicriu. Apoi, la o distanţă de doi paşi, o vedea pe fetiţă - o păpuşă cu părul de aur, pe figura căreia moartea nu lăsase nici un semn. Părea că doarme în lada aceea ca de gheaţă, căptuşită cu satin, şi dădea impresia că se va trezi dintr-un moment în altul, veselă şi pusă pe şotii.

Tom Coleman simţi la rândul său cum lacrimile i se prelingeau pe obraji, pentru ca apoi să-i alunece spre tâmple, aşa cum stătea întins. Era prizonier între două stări crâncene. Iubirea pe care o ţinea în braţe şi amintirea celorlalte două chipuri adorate, ce însemnau odinioară totul pentru el.

În ciuda faptului că dormita, Selina ghici zbuciumul lui interior şi se trezi. Schiţă doar un gest cum că ar fi vrut să-şi

ridice capul, însă se sprijini din nou de pieptul lui. Îi pipăi obrazul cu degetele, iar apoi îi şterse lacrimile de tristeţe cu podul palmei.

— Să nu plângi! Îl dojeni ea. Să nu mai plângi!... Aşa, nu se va vindeca nici unul dintre noi.

— Nu ştiu cum s-a întâmplat... Doar au trecut atâţia ani de când s-au dus! Deşi îmi amintesc de ele deseori, nu-mi dau lacrimile chiar atât de uşor. Mi-e dor mai ales de fetiţă, cu toate că ştiu că trebuie s-o las să se odihnească în linişte.

Selina se ridică puţin şi îi sărută obrajii.

— Uitarea face parte din natura omului, Tom. Acel instinct de conservare al speciei ne ajută să uităm şi să nu mai avem nevoie de trecut, pentru a putea construi viitorul. Şi pe mine mă doare ceea ce s-a întâmplat cu părinţii mei. Sufăr îngrozitor. I-am iubit şi o să-i iubesc mereu, dar ştiu că trebuie să mă vindec de durerea asta îngrozitoare!

— Ai dreptate, însă eu am avut nevoie de şapte ani ca să încep să uit. Şi de cantităţi foarte mari de rom...

— Ştii, iniţial, am avut impresia că erai alcoolic. De fapt, nu impresia, ci convingerea...

— Nu. Nu am fost niciodată dependent de alcool. Vreau să spun că voinţa mea putea depăşi acel obicei de a rămâne într-un bar mai mult decât trebuia, însă minunea s-a întâmplat abia atunci când ai intrat tu în viaţa mea. Am avut mare noroc că te-am întâlnit! Tu eşti exact suportul moral de care aveam nevoie pentru a mă salva. Îţi mulţumesc din suflet că mi-ai ieşit în cale!

Ea se ridică în capul oaselor. Avea sânii perfect desenaţi, ce semănau cu două mere care abia aşteptau să fie savurate...

— Te iubesc, dragul meu, dar acum taci! Trebuie să dormim. Mâine avem o sumedenie de lucruri de făcut.

CAPITOLUL XVIII

În dimineaţa următoare, Tom Coleman îi povesti iubitei lui, cu lux de amănunte, ceea ce aflase în legătură cu recentul atentat.

— Planurile teroriştilor au fost dejucate de pasagerii şi echipajul zborului United Airlines 93, care i-au atacat imediat ce şi-au dat seama că nu mai aveau nici o şansă de supravieţuire.

— Deci, aşa se face că avionul s-a prăbuşit la o distanţă apreciabilă de Pittsburgh, fără a provoca şi alte pierderi de vieţi omeneşti.

— Exact. Au fost nişte adevăraţi eroi şi sunt sigur că ţara noastră nu-i va da uitării nici pe ei nici pe urmaşii lor.

— Să dea Dumnezeu să fie aşa, Tom, deşi nu sunt foarte convinsă de asta!

— Ce vrei să spui?

— Nimic deosebit, însă am vizionat suficiente filme şi am citit destule cărţi despre veteranii din războiul americano-vietnamez, încât să am unele îndoieli în privinţa bunăvoinţei autorităţilor statului nostru.

— Bine, Selina, dar acum este cu totul altceva!

— Şi atunci era cu totul altceva! ripostă fata, cu încăpăţânare. Nu se poate să fi uitat deja...

— Nu vreau să ne certăm şi nu am afirmat adineauri că n-ai putea avea dreptate. Dar la toate acestea îţi propun să ne gândim ceva mai târziu.

— De acord, iubitule.

— Ce vei face astăzi?

— Dar tu?

— Am de gând să caut un translator ca să aflu ce scrie în biletul care mi-a fost remis. Apoi vreau să-l vizităm pe Fergie. Poate că are nevoie de prezenţa noastră. Pe urmă, ar fi bine să-mi văd puţin de meserie.

— Din păcate, nu vom putea face toate aceste lucruri împreună.

— De ce?

— Trebuie să plec la Washington, la baza aceea secretă de la Casa Albă. Cineva are nevoie de mine.

— Ştiu, eu sunt aceea...

— Da, dar nu numai tu. Ai uitat că noi doi suntem - se pare - cei mai informaţi cetăţeni cu privire la identitatea teroriştilor?

— Ai dreptate. O mie de ani de acum încolo, n-aş fi putut visa la aşa ceva. Vreau să spun, în condiţii normale.

— Trebuie neapărat să punem mâna pe ei, iar ajutorul meu - al nostru - ar putea fi foarte important.

— Bine, du-te! Când voi termina aici, am să vin şi eu. O să-mi dea voie?

— Cine? N-ai înţeles că, acolo, eu sunt şeful? Preşedintele şi-a pus mare încredere în persoana mea...

— Asta înseamnă că şi el a vizionat multe filme în care nişte americani obişnuiţi, cum suntem noi doi, salvează ţara prin devotamentul şi patriotismul lor...

— Tot ce-i posibil. În plus, e vorba şi de Eddie. Nu vreau să-l dezamăgesc.

— Ar fi o singură problemă, Tom. Nu ştiu cum voi ajunge acolo, dacă zborurile aeriene vor rămâne oprite, aşa cum se în tâmplă acum - pentru prima dată în istoria ţării noastre.

— Mi s-a pus un elicopter la dispoziţie, astfel că nu va fi nici o problemă să-l trimit după tine: Numai să-mi dai de ştire când eşti gata.

— Dar ştiu că ai ajuns un om al naibii de important! Nu m-am aşteptat la aşa ceva în clipa în care te-am cunoscut.

— Ai văzut cât de mult pot înşela aparenţele...

Între timp, cei doi îndrăgostiţi ajunseseră în stradă, iar acum trebuiau să se despartă. Un sărut în grabă şi un schimb de priviri tandru ţinură loc de rămas bun. Apoi, fiecare îşi văzu de ale lui.

***

— Mă bucur să te revăd, Dudley! Cum ai trecut prin tragedia asta?

— Dumnezeu a avut grijă de mine. Parcă m-am născut din nou...

— Fii mai explicit!

Zgomotul motoarelor elicopterului îi obliga să urle unul la celălalt pentru a se putea înţelege. Din grabă, pilotul uitase căştile destinate pasagerilor pentru ca aceştia să poată conversa între ei.

— Eram în drum spre Pentagon, unde trebuia să transport nişte hârtii confidenţiale. Ştiindu-te plecat, nu mă grăbeam dar, cu toate acestea, apăsasem cam tare pedala de acceleraţie a bătrânului meu Lincoln.

— Să nu-mi spui că ai provocat un accident!

— Nu, dar eram cât pe ce. Un puşti a apărut în faţa maşinii, din senin, iar eu, în timp ce frânam brusc, am virat la dreapta. Am izbit cu violenţă o bordură, iar janta s-a strâmbat în asemenea hal, încât am făcut pană de cauciuc. Exact în clipa în care am terminat de schimbat roata şi mă urcam în maşină pentru a-mi continua drumul, am auzit explozia. Dacă aş fi ajuns

la timp la Pentagon, m-aş fi aflat chiar în aripa avariată şi cine ştie dacă aş mai fi fost în viaţă acum. Când mă gândesc că l-am înjurat pe puştiul ăla de toţi sfinţii...

— Nu mai avem mult, nu-i aşa?

— Deja se văd clădirile cele mai înalte din Washington D. C. Preşedintele a întrebat de câteva ori de tine, dar n-am ştiut ce să-i raportăm. Când s-a întors Eddie Preston, am auzit că Bush s-a bucurat foarte mult că nu te-ai transformat în îngeraş...

— Abia aştept să mă apuc de treabă! Poate ai să râzi, însă sunt sigur că, până diseară, voi afla numele celor care ne-au adus moartea în casă.

Văzându-l pe agentul Dudley că se cam îndoia de optimismul său, Tom Coleman continuă:

— Nu uita că mă ocup de chestia asta încă din ,93! Ştiu foarte bine cu ce se mănâncă terorismul arab.

— În acest caz, dă-mi voie să-mi scot pălăria. Eu unul merg pe mâna ta. Şi aşa nu mai am deloc încredere în CIA sau FBI.

— Dar sunt cele mai puternice şi mai profesioniste servicii din această ţară, poate chiar de pe întreaga planetă...

— Asta e părerea ta. Mie permite-mi să mă îndoiesc!

Amiciţia dintre cei doi bărbaţi care abia se cunoscuseră era evidentă, lucru rar întâlnit între un militar de carieră şi un civil.

Probabil că tragedia ce se abătuse asupra ţării lor era ceea ce îi unea, fiind conştienţi că orice mână de ajutor poate fi de folos Statelor Unite.

— Nu că aş vrea să te contrazic, Dudley, dar...

— Poţi să-mi spui Joe!

— Nu că aş vrea să te contrazic, Joe, dar sunt curios să aflu îndoielile pe care le ai. Nu de altceva, dar poate mă vor ajuta în timpul anchetei pe care o întreprind. Mai ştii...

— OK, am să-ţi spun. Atâta timp cât cele două temute şi prea mediatizate instituţii n-au putut contracara atacurile teroriste, ei bine, părerea mea este că nu îşi mai justifică existenţa. Toată lumea ştia că, pe teritoriul ţării, activau şi încă activează grupări extremiste, numai CIA şi FBI nu ştiau. Apoi modul în care au fost organizate cele patru deturnări de avioane evidenţiază faptul că tacticile folosite au fost deosebit de bine puse la punct. Este inadmisibil că serviciile noastre secrete n-au auzit la timp de ele.

— Poate că, totuşi, au auzit...

— ... În acest caz, e cu atât mai condamnabil. Dacă n-au luat în seamă semnalele primite, au o mare parte de vinovăţie pentru ce s-a întâmplat. S-a afirmat în presă că ar fi interceptat nişte convorbiri telefonice ale teroriştilor, purtate în limba arabă. Ei bine, ştii de ce au rămas impasibili?

— Habar n-am.

— Cică, din lipsă de fonduri, n-ar fi avut translatori. Îţi vine să crezi aşa ceva?

— Absolut deloc.

— Nici mie... Concluzia mea e una singură: CIA şi FBI mănâncă banii contribuabililor degeaba. Asta e... Dar uite că am ajuns!

***

Încă tulburată de tragica moarte a părinţilor ei, Selina Brent se îndrepta cu paşi hotărâţi spre locul său de muncă, întrebându-se dacă mai avea unul sau, poate, fusese dată afară.

E foarte posibil ca mizerabilul de Caldwell să mă fi concediat în lipsă, dacă a văzut că nu dau nici un semn de viaţă atâta vreme! se gândea ea pe drum. Sau poate că nu... N-ar fi exclus să se fi bucurat că nu îl mai bat la cap, după întorsătura pe care au luat-o evenimentele. Până la sediul NYBC, avea de mers pe jos cel puţin 45 de minute, fiindcă prin centru nu circulau decât ambu lanţele, maşinile oficialităţilor, ale pompierilor şi poliţiei. În cele din urmă, ajunse, intră în anticameră şi, fără a-i da bineţe hoaştei de secretară, se năpusti în biroul directorului; acesta, însă, nu era singur. Împreună cu el, se afla o echipă de cameramani şi un director de producţie.

— Am fost imobilizată într-unul dintre turnurile WTC şi cu greu am reuşit să scap de acolo, în ultimul moment! zise ea încă de la început, evitând astfel să mai fie luată la întrebări.

Nimeni nu zise nimic, ceea ce o dezorientă puţin. În schimb, nu putu să nu remarce căutătura câtorva bărbaţi care nu o slăbeau deloc, ţintuind-o cu privirile lor încruntate.

— Ce naiba aveţi de vă uitaţi aşa la mine?

Chiar atunci, pe postul de televiziune ABC începu să se transmită un reportaj pe care toţi îl urmăriră cu atenţie.

La mai puţin de 24 de ore de la atacurile teroriste asupra

Statelor Unite, mulţi arabi de pe teritoriul american au început să fie vânaţi de cetăţeni. La Ashbury, Texas, mai multe gloanţe au făcut pulbere ferestrele unui centru islamic, iar la

Columbus, Georgia, geamurile cu vitralii a două moschee au fost sparte cu nişte cărămizi, de care erau legate bileţele ce conţineau ameninţări cu moartea la adresa americanilor de origine arabă. De asemenea, mai mulţi cetăţeni onorabili s-au plâns poliţiei, deoarece au primit desene obscene prin intermediul e-mail-urilor, fiind acuzaţi de atacurile teroriste. În comitatul Suffolk, din Statul New York, un bărbat a fost arestat după ce a proferat ameninţări antiarabe şi a îndreptat o armă de foc asupra unui angajat al unei benzinării.

Un alt fapt de o gravitate mai mare s-a petrecut într-o închisoare din Washington, unde un deţinut a început să-i înjure cu glas tare pe toţi arabii. Deţinuţii musulmani prezenţi l-au culcat la pământ şi l-au bătut până la leşin, provocându-i o hemoragie cerebrală. Până în prezent, grupările musulmane din Statele Unite au primit peste 100 de plângeri de la femeile ce poartă tradiţionalele văluri islamice, care au fost atacate în public de diverşi indivizi.

— Oare de ce nu îi atacă şi pe copiii arabi? zise Selina Brent, contrariată de cele văzute. Pe ei îi pot ucide mai uşor şi fără riscuri...

— În locul tău, n-aş mai vorbi, căţea! i se adresă unul dintre cameramani, cu trăsături hispanice, privind-o cu răutate.

Tânăra simţi că aerul din jur devenise irespirabil, însă încercă din răsputeri să îşi păstreze cumpătul. Făcu doi paşi în lateral, apoi alţi doi înainte şi, prin surprindere, îl pocni pe dobitoc direct în boaşe. Lovitura de picior bine ţintită îl făcu pe acesta să se încovoaie, moment în care Selina îi mai articulă un pumn în falcă, trântindu-l la pământ.

— Dacă vrei să ştii, scârnăvie ce eşti, părinţii mei au fost ucişi bestial, cu cuţitul, puţin înainte de primul atac terorist! Amândoi... Serviciile secrete sunt convinse că a fost mâna unuia sau mai multora dintre cei care au deturnat avioanele ori a participat la aceste operaţiuni abominabile. Acum eşti mulţumit? Încă un lucru, pe care aş vrea să nu-l uiţi. E adevărat că mama era persană, dar tatăl meu a fost texan, deci mai american ca tine, idiotule!

Parcă revenindu-şi la realitate, în timp ce cameramanul era ajutat să se ridice, directorul Fierce Caldwell i se adresă reporterei:

— Ia loc, Selina! Îmi pare rău pentru ce ţi s-a întâmplat! Iar voi ieşiţi dracului afară şi aveţi grijă de Mike, ca să nu se mai ia de cineva şi să fie ucis cu pietre, aşa cum merită pentru infamiile lui!

Glasul şefului era total schimbat, după cum remarcă Selina. Nu se mai aseamănă deloc cu cel pe care îl cunoştea. Devenise mult mai înţelegător şi mai atent la problemele celorlalţi.

— Povesteşte-mi ce ţi s-a întâmplat!

— E mult de vorbit şi nu cred că vreunul dintre noi are timp pentru aşa ceva.

— Sincer să fiu, am crezut că te-ai ascuns de teama represaliilor unor americani ca ăsta, cu mintea dusă cu sorcova...

— Da, m-am ascuns, dar prost. N-am găsit alt loc decât în World Trade Center...

— Lasă, bine că măcar tu ai scăpat cu viaţă! Ne-au dispărut şi nouă doi oameni sub dărâmături. Ai să faci un reportaj despre cele întâmplate?

— Da, cred că da.

— Mai ai camera aceea de filmat?

— E acasă.

— Aş vrea să iei şi câteva imagini. Cu nebunia asta, nu îţi pot repartiza o echipă de filmare. În afară de filmatul ruinelor, poate realizezi şi vreun material cu bolnavi ori cu copii... În fine, ce crezi tu că ar fi mai semnificativ. Înţelegi ce vreau să spun?

— Chiar foarte bine, domnule Caldwell. Să văd ce voi putea face.

Directorul se ridică pentru a o conduce pe Selina Brent până la uşă, dar fata îi făcu semn că mai avea ceva de spus.

— Ştiţi pe cineva care să cunoască limba arabă?

— Ce, tu nu o ştii?

— Să citesc, nu. Am prins câte ceva, după ureche.

— Aveam un translator cu care colaboram, însă cine ştie pe unde o umbla la ora asta! Dar ia stai, adăugă, începând să caute printr-o agendă! Poţi să apelezi la profesorul Hector Pasquera. E poliglot şi, chiar dacă nu cunoaşte araba, îţi poate recomanda pe cineva. Îl găseşti la Universitatea New York sau, mă rog, poţi afla de acolo un număr de telefon. Stai să-ţi dau un mesaj pentru el!

În timp ce directorul scria câteva rânduri pe o bucată de hârtie, Selina îşi spunea în sinea ei:

Oare mai merită să lucrez împreună cu asemenea specimene? Până şi libidinosul ăsta din faţa mea a crezut că m-am evaporat. N-a avut nici un dram de încredere în mine şi, mai mult ca sigur, nici nu va avea...

***

— Mulţumesc, Dudley! Deocamdată, nu mai am nevoie de tine. Dacă intervine ceva, îţi telefonez, aşa cum ne-am înţeles. În cazul în care dai de Eddie, spune-i că m-am întors!

— OK.

Agentul părăsi încăperea, dar se întoarse peste mai puţin de două minute.

— Tom, şeful FBI este aici şi vrea să-ţi vorbească.

— Nu ai aflat despre ce anume?

— Ba da. Vrea să afle tot ce ştii despre terorişti. Îl găseşti cu un etaj mai sus, dar mai bine te conduc eu.

— Baraca asta are şi etaj? se miră Coleman. Te-ai întâlnit cu Eddie?

— Nu încă.

— Atunci stai să-i dau un apel.

În vreme ce ziaristul forma numărul prietenului său, agentul Dudley îşi aruncă ochii pe două texte pe care Tom Coleman le pusese deoparte.

JIHADUL ISLAMIC DIN PALESTINA (PJJ)

Organizaţia s-a constituit printre militanţii palestinieni din Fâşia Gaza, în anii ,70. Este formată dintr-o serie de facţiuni dezbinate, care şi-au jurat să creeze un stat palestinian islamic şi să distrugă Israelul într-un Război Sfânt.

Din cauza faptului că îi susţin pe israelieni, S. U. A. au fost identificate ca duşmani de moarte ai P. J. J.

Organizaţia lansează atacuri sinucigaşe din bazele sale stabilite în Israel, în teritoriile ocupate şi în alte zone ale Orientului Mijlociu, inclusiv Iordania şi Libanul. Cea mai puternică facţiune îşi are bazele în Siria, primind un ajutor limitat din partea acestei ţări şi altul mai substanţial, din Iran.

HAMAS (Mişcarea de Rezistenţă Islamică)

Este o organizaţie islamică radicală, fundamentalistă, care a devenit activă în stadiile incipiente ale Intifadei, operând mai ales în Districtul Gaza, Iudeea, Iordania şi Samaria.

Formată la sfârşitul lui ,87, ca o excrescenţă a ramurii palestiniene a Frăţiei Musulmane, gruparea a utilizat atât mijloace politice, cât şi violente, inclusiv terorismul, pentru a instaura un stat palestinian islamic în locul Israelului.

Hamas are o structură dezmembrată, cu unele elemente ce acţionează în văzul lumii - prin moschei sau instituţii sociale — pentru recrutarea de membri. Dintre astfel de activităţi, se remarcă strângerea de fonduri şi distribuirea materialelor de propagandă musulmană.

Elementele militare ale Hamas care acţionează clandestin propovăduiesc violenţa şi fac uz de ea pentru atingerea scopurilor propuse.

Militanţii Hamas, în special cei din brigăzile Izz el-Din al-Qassam, au condus multe operaţiuni militare, inclusiv atacuri sinucigaşe cu bombe, pe scară largă, împotriva ţintelor israeliene civile şi militare, precum şi împotriva palestinienilor suspectaţi de colaboraţionism şi rivali ai Fatah.

Finanţarea Hamas provine de la expatriaţii palestinieni, din Iran, de la persoane fizice din Arabia Saudită şi alte state arabe moderate. Unele acţiuni de colectare de fonduri au loc chiar în Europa de Vest şi în Statele Unite ale Americii.

***

Dar discuţia dintre cei doi era prea interesantă - şi amuzantă, în acelaşi timp - pentru ca Dudley să nu tragă cu urechea:

— Spune-mi, Eddie, eu mă mai bucur de prerogativele pe care mi le-a conferit preşedintele?

— Bineînţeles, numai el ţi le poate retrage.

— Asta înseamnă că nu sunt la ordinele directorului FBI sau la ale mai ştiu eu cui.

— Normal. Faci absolut ce vrei, cum te taie capul.

— Deci, pot să-l bag în mă-sa pe unul care mă cheamă la ordine ca să afle ce ştiu eu, iar apoi să se laude că el a descoperit totul...

— Chiar te rog!

— Şi pot să-mi aleg colaboratorii după bunul meu plac.

— Absolut.

— Mulţumesc, pal! Asta-i tot ce am vrut să aflu. Am auzit că fetele tale sunt bine, aşa e?

— Slavă Domnului!

— Mai vorbim...

Ziaristul îl privi pe Dudley, care abia dacă mai reuşea să îşi stăpânească râsul. Acesta din urmă trase cu putere aer în piept şi zise:

— Deci, ce mesaj să-i transmit ăluia?

— Păi ce, n-ai auzit? Bagă-l în mă-sa şi cu asta basta! Doar n-o să le dau raportul tuturor tâmpiţilor, în loc să aflu a cui a fost mâna criminală... Spune-mi, te rog, ai auzit până acum de Planul Bojinka?

După o clipă de gândire, celălalt răspunse:

— Nu, cred că nu...

— Bine, Joe, ţinem legătura!

***

— Bună ziua, domnule profesor! Mă numesc Selina Brent şi sunt reporter la departamentul de ştiri al postului local de televiziune NYBC.

— Mda...

— Vin la dumneavoastră din partea profesorului Pasquera.

— Ah, da!

— Aş avea nevoie de o mână de ajutor şi n-o să vă răpesc prea multă vreme.

— Poftiţi înăuntru, domnişoară! deveni gazda dintr-o dată curtenitoare, la auzirea numelui prietenului său. Cu ce vă pot fi de folos?

— Deşi mama mea a fost de origine iraniană, eu nu ştiu să citesc în arabă. Abia dacă înţeleg câteva cuvinte uzuale. Ieri mi-a parvenit o scrisoare pe care nu o pot descifra. Mi-aţi putea fi de folos?

— Luaţi loc! o invită profesorul, luându-i hârtia din mână. Doriţi o cafea, un ceai, poate?

— Un ceai, dacă nu vă deranjez prea tare.

— Deloc, absolut deloc, răspunse bărbatul, gândindu-se la rândurile asupra cărora îşi aruncase ochii, desluşindu-le de la dreapta la stânga. Soţia mea se va ocupa îndată de asta.

Părăsi încăperea, iar după două minute se întoarse, continuând să citească din mers.

— înainte de toate, aş vrea să vă întreb ceva. Scrisoarea aceasta are pentru dumneavoastră implicaţii de ordin personal?

— Sunt aproape convinsă. Oricum, dacă scrie că părinţii mei au fost asasinaţi, să ştiţi că am aflat deja această veste îngrozitoare.

Între timp, soţia profesorului aduse ceaiul. Se retrase pe tăcute, la fel cum îşi făcuse apariţia.

— În acest caz, vă rog să vă simţiţi ca acasă, iar eu am să transcriu în engleză tot ce scrie aici. N-o să dureze mult.

Pasquera avusese perfectă dreptate. Lăsă la o parte formulele de politeţe, adresându-i-se direct:

— În această scrisoare, este vorba despre o adevărată tragedie, draga mea. Dar n-are rost să te mai fierb. Iată traducerea integrală a textului. Înainte de asta, vreau să îţi spun că autorul cunoaşte limba engleză, însă a preferat să-l scrie în arabă, probabil din motive de siguranţă. Mi-am dat seama de asta imediat, după stil. Poftim!

Selina Brent luă foaia de hârtie din mâna profesorului şi se adânci în lectură:

Numele meu este Mohammed Reza, iar acum, când citeşti rândurile mele, eu nu mai sunt pe lumea asta. Îţi dăruiesc această sabie, care a aparţinut înaintaşilor mei generaţii întregi, pentru a o păstra şi a o cinsti cum se cuvine. Nu am urmaşi şi n-am cui să i-o las.

În continuare, chiar dacă ştii deja unele lucruri, am să-ţi spun câte ceva despre mine, despre mama ta şi familia ei. Am iubit-o foarte mult de când eram copil, iar tatăl ei, bunicul pe care tu nu l-ai cunoscut, mi-o promisese de soţie. Dar mama ta a fugit în America şi s-a căsătorit cu texanul acela care ţi-a devenit apoi tată. Nu mă voi opri asupra acestui aspect şi nici asupra durerii care mi-a năpăstuit sufletul întreaga viaţă. Unchiul tău, fratele bun al mamei tale, pe nume Adnan Hakkar, ţi-a ucis bunicii (proprii lui părinţi), considerându-i vinovaţi, alături de acel texan, de ruşinea ce s-a abătut asupra familiei sale. Apoi şi-a dedicat întreaga viaţă luptei nobile împotriva americanilor.

Cu două zile în urmă, şi-a încheiat actele de răzbunare, luând viaţa părinţilor tăi. Nu m-am putut opune, deoarece era dreptul lui s-o facă. Totuşi, mi-a părut rău că a vărsat sânge arab. În continuare, ar fi trebuit să vină rândul tău însă, în cele din urmă, l-am convins să te cruţe. De ce am făcut-o? Pentru că

ai sânge arab în vine şi asta nu o vei putea tăgădui niciodată. Eu simt că nu te vei dezice nicicând de neamul tău persan, care cândva îngenunchea Orientul, şi vei duce mai departe tradiţiile noastre. Şi cum n-am urmaşi cărora să le las această sabie sfântă, te-am ales pe tine, ca s-o păstrezi cu cinste şi s-o laşi cu dragoste celor cărora le vei da viaţă. Te-am salvat de la moarte pentru asta, nu uita! Puteam să n-o fac, fiindcă nici măcar nu te cunosc însă, aşa cum ţi-am spus, ceva din interiorul meu m-a determinat să procedez astfel, cu mare încredere.

De aici, de la dreapta lui Allah, te conjur să nu mă dezamăgeşti! Nu uita că, odată şi-odată, tot ne vom revedea în ceruri. Iar dacă n-ai păstrat-o cu cinste până atunci, va trebui să îmi dai socoteală!

Fata rămase pe gânduri preţ de vreo două minute, iar gazda sa căută să n-o tulbure mai mult. Apoi îşi scoase celularul din buzunar şi formă numărul lui Tom Coleman. Privea în gol, iar gesturile sale deveniseră mecanice, de parcă s-ar fi aflat în transă.

— Alo, Tom, am aflat numele şi naţionalitatea a doi dintre teroriştii sinucigaşi! Poţi să îţi notezi? Mohammed Reza şi Adnan Hakkar. Exact. Primul este salvatorul meu, iar cel de-al doilea mi-e unchi. Acesta din urmă i-a omorât pe mama şi pe tata! Vorbim mai târziu.

CAPITOLUL XIX

Pe lista suspecţilor reţinuţi, Tom Coleman descoperi mai multe nume - reale sau false - ale unor persoane care făceau parte din Al Sayaf. Îşi notă lista cu posibilii teroriştii sinucigaşi, în număr de 18. Apoi o confruntă cu datele strânse în urmă cu opt ani, după atentatul din ,93, în care îşi pierduseră viaţa soţia şi fiica sa. Începu să vorbească de unul singur:

Deci, până acum am două nume exacte, comunicate de Selina: Adnan Hakkar şi Mohammed Reza. Ambii sunt locotenenţi ai miliardarului saudit Usama bin Laden, acest fanatic criminal care vrea să se joace de-a războiul.

Mai departe - îşi zise ziaristul, notându-şi pe o coală de hârtie primele două nume-, Bilâl Bekr, Abraha Harun, Abdallfh Nakâr, Israfâl El-As şi Ubai Bedrim. Şi numele ăstora îmi sunt cunoscute. Deci, şapte în total.

Cum nu avea rost să-şi încerce norocul pe aceeaşi pistă, Tom îşi comandă o cafea prin telefon, apoi se duse la baie.

Romanii considerau că ideile cele mai bune îţi vin la budă..., gândi el. Din acest motiv, demnitarii se adunau deseori acolo, în momentele cheie, când puneau ţara la cale. Ce-ar fi să-mi vină şi mie o idee din asta, genială? îşi spuse. Ia să vedem! Până acum, cele mai multe fire duc la Usama bin Laden, care se află ascuns pe teritoriul Afganistanului, împreună cu trupele sale de mujahedini. Din câte îmi aduc aminte, ultimele semnale privind

Planul Bojinka tot de acolo proveneau. Dar... ia stai puţin! De unde să fi avut Laden ăsta atâţia bani, indiferent cât de... miliardar ar fi el? Te pomeneşti că tocmai m-a străfulgerat o idee din alea...

Se întoarse la biroul său de lucru şi, prin intermediul computeru lui, încercă să intre în banca de date a unor instituţii financiare importante din America. Dar nu reuşi, aşa că îi telefonă agentului Dudley.

— Joe, am mare nevoie de tine! Mă poţi ajuta? Dar să ştii că va dura câteva ore bune...

— Sosesc îndată, stăpâne! zise acesta, bucuros.

— Ceilalţi au aflat ceva despre terorişti?

— În afară de numele lor, pe care probabil că deja le ai şi tu, nu mare lucru. Bat pasul pe loc. Ai avut mai mult noroc?

— Vino încoace şi ai să vezi!

În mai puţin de zece minute, agentul se afla în faţa computerului ultraperformant, dovedind că se pricepea foarte bine să-l mânu iască. Coleman îi explicase pe îndelete ce anume căuta. La un moment dat, după ce stătuse puţin pe gânduri, Dudley îl întrebă:

— N-ar fi mai bine să căutăm la bursă, urmărind tranzacţiile efectuate înainte de ziua fatidică?

— Excelent, prietene! Cine a avut cel mai mult de suferit - vreau să spun din punct de vedere financiar - de pe urma atacurilor teroriste?

— Păi... asigurările şi companiile aviatice.

— Aici trebuie să căutăm!

Cei doi descoperiră fără un efort prea mare că, într-adevăr, cu numai câteva zile înainte de atentate, bin Laden sau companiile sale vânduseră acţiuni ale unor firme de asigurări, în valoare de milioane de dolari. Totul părea foarte suspect.

— Priveşte, Tom, nu doar la bursa de pe Wall Street s-a întâmplat asta, ci şi la Londra, Roma şi Berlin! Iar la Tokio, au vândut acţiunile companilor americane United Airlines şi American Airlines, în valoare de 12 milioane de dolari...

— Să ştii că ăsta-i capul răutăţilor, până la urmă! Bănuiam eu că Afganistanul nu e o ţară atât de bogată ca să poată finanţa asemenea operaţiuni... De aceea nu-mi ieşea socoteala cu bin Laden. Sincer să fiu, cu toată averea lui, nu prea l-am suspectat.

— Nu uita că banii ar fi putut proveni şi de la Saddam Hussein, Gadhafi ori alţi asemenea „prieteni" care încurajează terorismul împotriva Statelor Unite!

— Ai perfectă dreptate, Joe! Acum să vedem în ce a investit, că doar nu şi-a pus dolăreii sub saltea... Nenorocitul ăsta a făcut o afacere din moartea americanilor! Şi noi care credeam că teroriştii arabi sunt doar nişte fanatici religioşi, care au probleme cu capul...

— Uite aici, Tom, sauditul a investit masiv în marile societăţi americane de construcţii şi în fabricile de armament! Şi-a cumpărat o mulţime de titluri bursiere.

— Fără îndoială că... Dar stai să-mi notez, ca să nu uit!

Şi ziaristul începu să scrie pe o coală de hârtie:

Verificaţi toate tranzacţiile bursiere suspecte de la începutul lunii septembrie - vânzări şi cumpărări masive. Identificaţi firmele aparţinând milionarului saudit Usama bin Laden! De asemenea, nominalizaţi firmele aflate sub patronajul mascat al unor ţări ca Irak, Sudan, Liban etc. şi aflaţi dacă nu au procedat în acelaşi mod.

URGENT! Blocaţi toate conturile bancare ale lui bin Laden sau ale altor persoane care au efectuat operaţiuni bursiere dubioase!

— Să nu-mi mai spună nimeni de-acum încolo, Joe, că omul ăsta luptă pentru Islam! Aiurea. Asta-i doar acoperirea lui. Trimite oamenii la moarte ca să îşi umfle buzunarele. Tare aş mai vrea ca „ucenicii" lui, care acceptă să devină kamikaze, să afle despre chestia asta!

— Şi eu...

— Joe, n-am putea face rost de încă un computer?

— Floare la ureche, stăpâne, floare la ureche...

***

— Cum îţi mai e, Fergie?

— Mă ustură puţin înăuntru - spuse barmanul, arătând spre abdomen - şi în locul unde m-au cusut, dar merge. Prost e că ăştia n-au de gând să-mi dea drumul decât luni. O să mor de plictiseală până atunci. Voi ce faceţi cu barul meu?

— Deocamdată, l-am închis.

— Aţi înnebunit?! sări Ferguson de la locul său, însă durerea din stomac îl făcu să se întindă din nou.

— Ce te ambalezi aşa, amice? Eşti isteric? Stai puţin, să îţi spun şi de ce!

— Ascult, zise irlandezul, ceva mai împăcat cu ideea.

— În primul rând, nu pierzi mare lucru. Zilele astea, oamenii numai la băutură şi la relaxare nu se gândesc. Şi-apoi ce figură am face noi, când toată lumea îşi plânge morţii, invitând clienţii la un păhărel?

— Aici ai dreptate... Altceva?

— Nu uita că suntem ziarişti. Ba mai mult, Tom e la Casa Albă, unde a fost convocat de însuşi preşedintele Bush pentru a da o mână de ajutor la descoperirea făptaşilor.

— Serios? Atunci... ai dreptate pe toată linia. Oricum, nu aveam eu prea mare încredere că o să vă descurcaţi cu barul. Să-mi daţi cheile, că nu am de gând sa mor. Mă întorc acasă cât de curând. De fapt, v-am mai spus-o.

— Poftim, ia-le, deşi nu ştiu ce vei face cu ele aici!

— Ai dreptate, păstrează-le! Poate mai ai poftă de vreo bere de ghimbir şi n-ai unde s-o găseşti... Dar stai puţin, că n-am înţeles ceva! Autorităţile încă n-au descoperit cine a pus la cale aceste atentate odioase?

— Încă nu. Au doar vagi bănuieli. Îţi vine chiar să râzi... Suspectează până şi o organizaţie din Japonia, despre care n-au auzit nici măcar oamenii de acolo. A fost suficient ca nişte tipi glumeţi să revendice atacurile, pentru ca CIA şi FBI să îi ia în serios.

— Da’ pe alţii, care sunt într-adevăr periculoşi, nu i-au luat în serios... Halal servicii de securitate! Nu ştiu de ce nu le desfiinţează naibii odată, dacă tot nu sunt bune la nimic?!

— Nici eu...

— Ştii ceva? Când mă pun puţin pe picioare, am s-o caut pe una dintre persoanele pe care le-am scos de sub dărâmăturile

de la World Trade Center. E vorba despre o fată, precizează Ferguson, conspirativ, coborând vocea.

— Vrei să ţi-o caut eu?

— Nţţ! Nici măcar n-am întrebat-o cum o cheamă. Are piciorul rupt.

— Atunci succes! Poate o fi chiar în spitalul ăsta.

— Poate...

— Ai un telefon la tine, ca să te pot suna? Nu ştiu dacă voi avea posibilitatea să vin prea des, cu vremurile astea...

— N-am, însă poţi suna la camera de gardă. Mă anunţă ei sau îmi aduc aparatul până aici. Oricum, nu te speria, că nu voi părăsi spitalul până luni! Cel puţin aşa cred...

— Bine, am să stau liniştită, dar vindecă-te mai repede! Când ieşi, vei găsi la bar o surpriză.

— Ce surpriză?

— E secret, nu? Altfel ce surpriză ar mai fi aia?!

***

— Joe, nu mi-ai spus ce a zis febeistul ăla când i-ai transmis ceea ce te-am rugat.

— A început să urle, crezându-se la el acasă.

— Ce vorbeşti!

— Da' l-am potolit repede, amenințându-l că, dacă nu încetează imediat cu isteriile alea... de femeie care nu are bărbat... Îl informez pe preşedinte despre atitudinea lui. Sau îl iau la poceală. La alegere...

— Şi?

— A început să tacă mâlc, ca un shit...

— Cu Eddie Preston te-ai mai întâlnit?

— Da, mişună pe undeva prin zonă.

— Bine, atunci aş mai avea o rugăminte la el. Spune-i să convoace de urgenţă o şedinţă, unde doreşte, peste exact... o oră şi jumătate. Să cheme toţi factorii responsabili pentru descoperirea celor care au ordonat atacul împotriva Americii, inclusiv pe cineva din partea preşedintelui, fiindcă mă tem că George W. Bush nu va fi disponibil... Mă refer aici la cei care sunt prezenţi în clădire ori prin apropiere. Am - de fapt, avem - comunicări im-portante de făcut. Vezi să nu sufli vreun cuvânt până atunci despre descoperirile noastre, că se duce dracu' tot efectul! Între timp, eu am să mă străduiesc să adun dovezi suplimentare, cu care să ne sprijinim afirmaţiile.

— OK, stăpâne!
— Şi nu îmi mai spune aşa, că mi se face greaţă!
— OK, stăpâne!

***

O şedinţă ultrasecretă se desfăşura chiar la acea oră la Casa Albă. Se vedea cu uşurinţă că acele zece personaje care erau prezente acolo - oficiali de rang foarte înalt - proveneau din tot atâtea state, după accentul fiecăruia, dar şi după aspectul fizic.

— Domnilor, vă mulţumesc că aţi răspuns invitaţiei noastre şi vreau să vă anunţ care sunt motivele pentru care v-am rugat să veniţi aici în cel mai mare secret cu putinţă. În primul rând, trebuie să analizăm cauzele care au dus America în faţa acestui dezastru şi, în al doilea, să vedem dacă îi putem identifica pe autorii morali, respectiv cei care au ordonat baia asta de sânge. Aveţi cuvântul!

— După părerea mea - începu un domn cu ochi migdalaţi - responsabilitatea principală revine Statelor Unite. În loc ca terorismul să fi fost considerat un act de război încă din anul 1983, cu ocazia atentatului din faţa Ambasadei americane din Beirut, dumneavoastră l-aţi clasificat drept o infracţiune. Asta le-a permis organizatorilor unor asemenea acte să acţioneze nestingheriţi în continuare, fără să se teamă prea mult de noi. Dacă ar fi fost contracaraţi nu doar teroriştii, ci şi organizatorii, împreună cu guvernele care se află în spatele acestor acte reprobabile, cu totul alta ar fi fost situaţia acum.

— Eu sunt de părere - continuă un personaj care vorbea într-o engleză cântată - că eroarea cea mai gravă a fost comisă în altă parte. Serviciile dumneavoastră secrete au renunţat la penetrarea organizaţiilor extremist-teroriste cu agenţi sub acoperire, în favoarea interceptării transmisiunilor prin satelit. Acest lucru a constituit o greşeală majoră, fiindcă nu e de ajuns să tragi cu urechea. Trebuie să mai şi vezi... Poate că, în acelaşi context, ar fi fost bine să folosesc şi termenul „ignoranţă”..., dar mă abţin.

— Este îngrijorător faptul că nimeni nu s-a gândit cu seriozitate (poate doar scenariştii de film) la faptul că edificiile ce aduc mândrie Americii sunt ţintele preferate de teroriştii internaţionali, alături de marile aglomerări urbane. Este clar de ce au fost vizate în principal cele două turnuri ale World Trade Center şi nu Statuia Libertăţii. Pentru că acolo au fost trimişi la

moarte mult mai mulţi oameni, provenind din toate ţările civilizate... sau mai puţin civilizate... ale lumii.

— Numărul organizaţiilor teroriste care activează pe teritoriul Statelor Unite a crescut vertiginos în ultimii opt ani şi nimeni nu a luat vreo măsură împotriva lor, cu toate că au fost trase destule semnale de alarmă. Aici este vina, în principal, a politicienilor, care au preferat să aloce fonduri în scopuri populiste, decât să se preocupe de siguranţa naţiunii şi a poporului american. Altfel spus, este nevoie de o schimbare de optică şi de mentalitate în politica dumneavoastră, care trebuie schimbată în mod radical.

— Convingerea mea, meine Herren, este că aceste atacuri reprezintă doar începutul unei noi ere a terorismului, care va marca în mod dramatic începutul mileniului. Din păcate, toate ţările dezvoltate, democratice, se află cu un pas în urma teroriştilor cu care trebuie să lupte. Numai împreună vom reuşi să stăvilim acest flagel dar, dacă nu ne vom mişca mai repede ca ei, vom continua să fim mereu cu un pas în urmă. Din punct de vedere tehnic, acum contează prea puţin ce s-a petrecut. Important este ceea ce se va petrece în continuare. Ameninţarea teroristă este mult mai periculoasă pentru întreaga planetă decât ne putem imagina în acest moment.

Discuţia continuă în aceeaşi notă, până când fiecare reprezentant îşi exprimă părerea în mod succint.

— Domnilor, ar putea cineva să precizeze cu exactitate, cu probe vreau să zic, cine sunt cei care au ordonat masacrarea populaţiei civile americane?

După câteva clipe de tăcere, extrem de apăsătoare, acele importante personaje îşi reluară dialogul. Din păcate, părerile erau mult prea împărţite pentru a se putea ajunge la o concluzie coerentă. Din acest motiv, şedinţa ultrasecretă se încheie înainte de termenul stabilit. Ceva, totuşi, fusese stabilit. Pe lângă cele zece ţări reprezentate acolo, multe altele aveau să se ralieze, alături de America, împotriva combaterii ciumei abătute asupra democraţiei şi a civilizaţiei.

***

Spre bucuria lui Tom Coleman, la ora stabilită îl aştepta o sală aproape plină, în care se găseau cel puţin 40 de persoane, în frunte cu unu) dintre consilierii personali ai preşedintelui, şi anume cel însărcinat cu securitatea ţării.

Ce-i drept, toţi îl priveau cu suspiciune, unii chiar cu zâmbetul pe buze. Dar asta nu-l deranja câtuşi de puţin pe Tom. Alta era problema lui: avea trac. Nu mai vorbise în faţa unui auditoriu atât de distins şi numeros de câţiva ani buni, de pe vremea când ţinea cursuri la şcolile superioare de jurnalistică sau în amfiteatrele universităţilor, care îl solicitau contra unor modice sume de bani.

— Domnilor, îndrăzni ziaristul, când oficialii încetară să se foiască. Înainte de a vă comunica toate concluziile la care am ajuns, aş avea rugămintea să-mi permiteţi de a-i chema aici pe cei care m-au ajutat în toate acţiunile vizând descoperirea vinovaţilor de atacarea Americii.

Şi cum nimeni nu ridică obiecţii, continuă:

— Este vorba despre agenţii Eddie Preston şi Joe Dudley, persoane care fac parte - pentru cei care nu cunosc acest lucru - din garda preşedintelui George W. Bush. Recurg la acest demers dintr-un singur motiv. Mi-am pierdut deprinderea de a vorbi în faţa atâtor oameni şi sper ca ei să-mi dea curajul de care am nevoie.

Cu un surâs abia schiţat pe buze, Tom Coleman înghiţi zâmbetele ironice ale asistenţei şi continuă:

— Domnilor, cei care au pus la cale atentatele împotriva noastră sunt arabi, mai precis islamişti fundamentalişti.

Mai mult de jumătate din auditoriu începu să râdă, ceea ce-l făcu pe ziarist să se înverşuneze în prelegerea sa.

— Ştiam că o să râdeţi! Râsul face viaţa mai frumoasă..., rosti el tare şi răspicat pentru a acoperi rumoarea creată în sală. La fel procedaţi de ani de zile, începând cu anul de graţie 1993, când World Trade Center a fost atacat pentru prima oară. Dacă nu cumva mai demult... Râdeţi!... Aţi râs atunci, când au murit atâţia oameni, râdeţi şi acum... Să înţeleg că asta denotă cât de mult vă pasă de poporul american?... Ani de-a rândul, v-am vorbit şi am scris numeroase articole despre terorismul arab, dar m-aţi considerat nebun, din cine ştie ce motive care-mi scapă. Poate că era vorba de petrol, poate despre cine ştie ce interese personale... De fapt, asta nu mai are importanţă acum. Ceea ce contează este doar viitorul. Iar eu vă spun: dacă nu combatem terorismul islamic fundamentalist şi oricare formă de terorism existentă, viitorul nu va fi al nostru, ci al lor. Nu va fi al luminii, ci al întunericului. Nu va fi al adevărului, ci al minciunii...

— Ne-aţi chemat aici doar pentru a ne aduce critici sau este adevărat că aveţi ceva foarte important să ne comunicaţi, aşa cum aţi promis! interveni cu o voce gravă un domn foarte serios, aflat în primul rând.

— Aveţi dreptate, e cazul să-mi cer scuze în faţa acelora care sunt interesaţi, într-adevăr, de soarta acestei naţiuni. Ei bine, domnilor, mă aflu în posesia unor dovezi de netăgăduit, care atestă faptul că artizanul principal al acestei declaraţii de război împotriva ţării noastre e miliardarul saudit Usama bin Laden. La ora actuală, se află la Kabul, fiind găzduit de guvernul taliban.

În sală se aşternu o tăcere mormântală, după care glasurile se făcură auzite din nou:

— A făcut totul de unul singur? veni o întrebare din fundul sălii.

— Bineînţeles că nu. A beneficiat de un sprijin substanţial din partea mai multor ţări, după cum vă voi dovedi în continuare; vă voi furniza inclusiv numele acelor state. Iar printre ele se află şi... Statele Unite, mai precis CIA.

În următoarele 35 de minute, Tom Coleman expuse toate dovezile pe care le deţinea în sprijinul afirmaţiilor sale, fără a fi întrerupt măcar de o tuse discretă. Nu omise să pună accentul pe organizaţia Al Sayaf - mascată de „Mişcarea de Emancipare a Femeii Arabe” -, dar nici să evidenţieze rolul esenţial jucat de al Qa’ida.

Oficialii îşi luaseră notiţe fără întrerupere, ca nişte elevi de colegiu, pentru a le putea verifica imediat după şedinţă.

— Îmi pare rău că v-am răpit atâta din timpul dumneavoastră preţios - deveni Coleman ironic -, dar m-am gândit că aceste concluzii la care am ajuns împreună cu prietenii mei sunt de o importanţă vitală pentru ţară. Altminteri, aş fi publicat o serie de articole de presă incendiatoare sau aş fi realizat câteva emisiuni televizate care, vă asigur, s-ar fi bucurat de maximă audienţă. Dar dacă veţi sta cu mâinile în sân ca şi până acum, pe legea mea, o voi face! E necesar ca poporul să ştie de cine să se teamă pentru a se putea apăra... Şi cu asta, vă mulţumesc pentru atenţie!

Mai trecuse o zi, iar sufletul Selinei, la fel ca şi ale milioanelor de americani, continua să plângă. De sub

dărâmăturile World Trade Center nu mai fuseseră scoase decât o sută de corpuri neînsufleţite şi prea puţini supravieţuitori.

O ploaie măruntă toca asfaltul oraşului, aruncând din cerul înnourat şuviţe spălăcite de negreală. Norii groşi de praf şi funingine, care se amestecau cu mirosul ars, se întorceau în pământ, chinuindu-se să se strecoare sub luciul înnegrit al betonului.

Ploaia asta nu spală, ci mânjeşte, îşi spuse Selina Brent, căutând pe feţele trecătorilor urmele cenuşii ale unei toamne venite prea devreme.

Cu toţii erau trişti. Nu, nu era o tristeţe pur şi simplu.

Asta e ca o pecete pe un mormânt, gândi tânăra, grăbind pasul, ca să nu îşi mai aducă aminte de şirurile nesfârşite de fotografii aliniate pe zidurile rămase în picioare în punctul „Pământul Zero”.

Locul acela blestemat, unde mii de newyorkezi îşi pierduseră viaţa, putea fi numit pe bună dreptate „Pământul Zero”. Zona o atrăgea ca un magnet pe Selina, o ameţea mulţimea chipurilor marcate de durere, care sprijineau pereţii plini de fotografii, în aşteptarea unui miracol. Listele ce numărau deja mii de oameni dispăruţi se întindeau alături, lungi, parcă nesfârşite, sinistre în liniştea lor îngheţată. Se schimbau din sfert în sfert de oră şi, la fiecare actualizare, un murmur adânc, răguşit de atâta plâns, răzbătea din piepturile mulţimii deznădăjduite.

Prea puţini, mult prea puţini izbucneau în hohote nestăvilite de plâns nervos, bucuroşi să afle că cineva drag fusese găsit în cine ştie ce spital, sub cine ştie ce zid şi încă în viaţă.

Tom o făcuse pe Selina să-i promită prin telefon că va renunţa la drumurile ei zilnice către ruinele de la World Trade Center.

După clipele de groază trăite cu frica morţii în sân, după aflarea tragediei căreia îi căzuseră victime proprii ei părinţi, tânăra obosise, atât fizic cât şi moral. O durea trupul, sufletul, o dureau amintirile acestui prezent continuu din care nu se putea rupe. Slăbise mult. Cearcăne adânci îi înconjurau ochii şi mâinile i se ridicau din când în când, spasmodic, ca nişte aripi cu zborul frânt.

Tom o convinsese că viaţa merge mai departe, că trebuie să facă şi altceva decât să retrăiască zilnic durerea celor care îşi căutau morţii.

— De ce nu realizezi un reportaj despre un loc în care viaţa continuă? o întrebă el, după ce se întoarse la New York.

Îndemnat de dragostea pentru ea, încerca din răsputeri să o smulgă din prăpastia durerii.

— Unde să mă duc? Acum, viaţa şi moartea sunt laolaltă... Se confundă... Se suprapun... Ceva din mine a rămas acolo, în turnul din care am reuşit cu greu să scăpăm.

— Trezeşte-te, iubito! Oamenii au început să trăiască. Viaţa merge înainte. Du-te să vezi flori, spectacole, copii...

— Copii?

Faţa Selinei se însenină deodată.

— Copiii. Da, ai dreptate! Copiii sunt pe undeva pe aici, pe aproape. Despre ei trebuie să vorbesc în reportajele mele. Am să mă duc la o şcoală, ca să filmez copiii!

În acea dimineaţă, se îndrepta către un centru de gimnastică din centrul New York-ului. Şcoala pregătea fetiţe şi băieţi cu vârste cuprinse între trei şi şase ani. Se afla la o distanţă rezonabilă de „Gemeni”, nu atât de aproape încât să-şi înceteze activitatea. 50 de clădiri din apropierea WTC fuseseră evacuate, iar activitatea economică a acestora - întreruptă.

Centrul de gimnastică era situat undeva într-o margine a Insulei Manhattan, într-o clădire cu numai patru etaje. La parter, directoarea o asigurase că primise toate aprobările necesare ca să-şi continue activitatea.

— Este un prilej deosebit să filmaţi cum copiii se întorc la şcoală, cum fac antrenamente şi cum se joacă în pauze, îi spusese directoarea, iar Selina îi dăduse dreptate.

Ploaia măruntă cernea la fel de trist când fata a ajuns în dreptul intrării şi a scos din geanta purtată pe umăr aparatul de filmat.

Avea o poziţie excelentă pentru a putea prinde câteva imagini cu părinţi şi copii pe treptele şcolii. Primii deja soseau.

Un băieţel de-o şchioapă, purtat în braţe de un domn serios, în vârstă, se agăţa disperat de umerii bărbatului, refuzând să pună picioarele pe pământ.

— Te iubesc! spunea domnul serios, sărutându-l mereu pe copil şi încercând să-i aşeze picioarele, care se zbăteau neastâmpărate, pe ultima treaptă a scărilor.

— Şi eu te iubesc, dar nu vreau să rămân aici! striga copilul printre hohote de plâns. Nu vreau să pleci fără mine!

— Bine, dar întotdeauna ai venit cu plăcere la gimnastică. Ce ai acum, Boby? îl întrebă, neputincios, cel care părea să fie bunicul micuţului.

— Dacă pleci, n-am să te mai văd! suspină Boby, trăgându-şi nelinişţit nasul.

Selina se luptă cu un nod care-i urca în gât, mutându-şi privirile de la discuţia celor doi către o familie ce îşi adusese fetiţa la şcoală. Cu ochii în pământ şi strângându-i bine pe cei doi de mâini, micuţa se ridica pe vârfurile picioarelor pentru a fi sărutată din nou.

Toţi părinţii simţeau parcă nevoia să-şi sărute copiii, să le şoptească „te iubesc” şi cu greu plecau de lângă ei.

Selina filma neobosită, în timp ce maşinile opreau una câte una, aşteptând răbdătoare să se elibereze un loc unde să parcheze. Ritualul se repeta cu fiecare copil, cu fiecare părinte în parte. Ziarista avea ochii umezi când treptele se goliră, apoi intră la rândul ei în clădire.

Directoarea o conduse într-o sală imensă, cu spaliere pe pereţi, unde în momentul acela saltelele erau adunate într-un colţ. Câteva băncuţe lungi, colorate, ocupau zona centrală. De spaliere atârnau baloane multicolore, iar copiii, în costume de sport, erau îngrămădiţi în jurul cuiva atât de mic, încât nu i se vedea decât creştetul acoperit cu puf auriu.

Profesoara şi un bărbat cărunt, care stătea cu spatele la Selina, pregăteau nişte platouri pentru a le aşeza pe băncuţe.

— E ziua lui Ronny, îi explică directoarea. Împlineşte patru ani. Tatăl ei a hotărât că ar fi mai bine să o sărbătorească aici, cu noi.

Glasul femeii deveni doar un susur şi ziarista abia auzi continuarea.

— Mama fetiţei lucra la World Trade Center, la etajul 97. Se află pe lista celor dispăruţi. De fapt, nimeni nu-şi imaginează că va mai fi găsită vreodată...

Bărbatul cu părul alb ca neaua se îndreptă către ele cu un platou, purtat şovăitor pe palme. Tânăra încremeni de uimire. Avea o faţă tânără, aproape de copil, şi nişte minunaţi ochi albaştri, care contrastau violent cu albul imaculat al părului.

— A albit în ziua atacului. Când a auzit că turnurile s-au prăbuşit, a albit complet, adăugă directoarea înainte ca tânărul cel bătrân să ajungă în dreptul lor.

Copiii se apropiau şi ei de cele două femei, atraşi de prăjituri.

Profesoara o luă de mână pe Ronny şi o aduse în mijlocul încăperii. În mâna rămasă liberă, femeia ţinea un pachet frumos ambalat şi legat cu o fundă mare, roşie.

Fetiţa purta o rochiţă albastră şi pantofiori de aceeaşi culoare. La gât avea legat un batic minuscul, în culorile drapelului american. Părul ei blond şi ondulat îi încadra faţa plinuţă, bucălată. Când dădu cu ochii de Selina, guriţa i se deschise într-un zâmbet larg. În acel moment, două gropiţe poznaşe i se conturară pe obrăjori.

Ziarista păşi către ea şi o luă în braţe, lipindu-i capul de faţa ei şi bucurându-se de parfumul proaspăt pe care îl degaja.

— Cum te cheamă?

— Lonny.

— Şi câţi ani ai? Câţi împlineşti tu, astăzi, ştii?

— Patlu ani. Da’ pe tine cum te cheamă?

— Selina.

— Elina? stâlci Ronny, drăgălaş, numele tinerei. Ştii că mama e în cel?

Ziarista nu realiză ce ar putea răspunde, aşa că îngână doar o aprobare gratuită.

— E acolo sus în cel şi ne păzeşte pe toţi. Tu ai mamă?

— Cred că şi mama mea tot acolo sus, în cer, se află, răspunse tremurat Selina, uitându-se îngrijorată către tatăl fetiţei.

Acesta privea drept spre ele şi nu clipea deloc. Se temea, probabil, că va începe să plângă şi nu voia ca Ronny să vadă aşa ceva.

— Uite, să-ţi alăt! strigă fetiţa voioasă, după ce fu lăsată jos.

O trase pe tânără spre fereastra mare, închisă din cauza prafului şi a ploii.

— Să-ţi alăt unde e mama!

Afară, ploaia se oprise puţin şi o rază timidă de soare se străduia să despice doi nori, făcându-şi astfel drum către oraş. Când Selina ajunse în dreptul ferestrei cu Ronny de mână, raza victorioasă străpunsese negura şi se aşeză, protectoare, peste pletele ondulate ale micuţei.

Părul blond se lumină deodată şi chipul fetiţei păru înconjurat de o aureolă aurie. Lumina inundă încăperea, înseninând feţele copiilor, în timp ce Ronny, cu mişcări stângace

dar hotărâte, îşi desprinse de la gât micuţa eşarfă colorată şi flutură cu ea înspre cerul aproape senin.

— Uite, acolo sus e mama, Elina! E mama mea, cu mama ta. Şi-au pus o alipă de înger peste noi. Tati, vino să ţi-o alăt pe mama cale e înger! strigă fetiţa fericită, în vreme ce pe faţa bărbatului, lângă un zâmbet încremenit, se prelingeau două lacrimi mari, sidefii.

Selina plângea încet, strângând mâna fetiţei într-a sa. Uitase să mai filmeze...

CAPITOLUL XX

— Tom, dă-mi voie să te felicit! zise Joe Dudley, după ce ajunseră din nou în biroul ziaristului, de la Casa Albă. Ai fost la înălţime!

— Asta e şi părerea mea, interveni Eddie Preston. Poate puţin cam dur, da' lasă că trebuia să le arunce cineva adevărul în faţă odată şi-odată! Însă... nu le-ai spus nimic despre Planul Bojinka.

— N-am vrut să le dau chiar totul mură-n gură. Or să ajungă ei acolo şi singuri. Iar dacă nu, le vom da încă o mână de ajutor.

— Da, însă problema care se pune este că, din câte ne-am putut da seama, America se află în continuare în pericol.

— Şi va fi încă mulţi ani de aici înainte, Eddie... Pe teritoriul nostru, se află la ora actuală între 50 şi 100 de islamişti funda mentalişti, gata să se sacrifice pentru a lua vieţile americanilor, atunci când Jihadul va fi declanşat. Încă vreo sută pot fi găsiţi în Europa şi pe alte continente, unde ţara noastră are diverse interese. Cred că nu trebuie să vă mai spun eu ce aşteaptă...

— Şi cine crezi tu că va declanşa Jihadul? întrebă Dudley.

— Mulţi sunt cei care au încercat asta până acum, inclusiv Saddam Hussein, dar vezi bine că n-au reuşit. De data asta, după mine, pionul principal va fi bin Laden, sprijinit de guvernul taliban de la Kabul. Să sperăm că şi el va da greş.

— De ce ţi-e atât de teamă de confruntarea cu teroriştii?

— Nu ei mă-nspăimântă, Eddie... Ci o coaliţie mondială a musulmanilor, care numără circa un miliard de suflete, împotriva creştinilor. De un război religios mă tem, înţelegi?

— Or fi ei un miliard de oameni, poate chiar mai mulţi, dar sunt cei mai divizaţi dintre cei care cred în Divinitate. Deci, tu consideri că şi alte state arabe se vor alia cu teroriştii?

— N-ar fi exclus, dacă sentimentul religios va fi manipulat cu iscusinţă. Şi bin Laden a făcut până acum dovada că se pricepe extrem de bine la chestia asta.

— Din păcate...

— Dacă te gândeşti că nu va avea fondurile necesare pentru un război, este foarte posibil să te înşeli. După tranzacţiile pe care le-a pus la cale împotriva ţării noastre şi după altele care vor veni, te asigur că nu poate fi considerat un sărăntoc. De asemenea, trebuie să iei în calcul ajutorul statelor ce sprijină terorismul împotriva creştinilor. Şi mă refer aici la fanaticii religioşi cu bani, pe care îi poţi găsi peste tot în lume, nu doar în ţările arabe. E adevărat că America şi NATO sunt cu mult superioare arabilor, din punct de vedere al tehnicii militare vreau să spun, însă cei din urmă - sau mai bine-zis „aceia” - ne întrec la capitolul sacrificiu uman. Planul Bojinka tocmai pentru asta a fost creat. Ca să contrabalanseze supremaţia noastră în domeniul armelor şi al pregătirii militare.

În acel moment, Tom Coleman îşi scoase celularul din buzunar pentru a-i telefona Selinei. I se făcuse tare dor de ea.

Culmea coincidenţei, în timp ce forma numărul fetei, telefonul din mâna lui începu să sune. Era chiar Selina.

— Tom!

— Între noi, telepatia funcţionează la cote foarte înalte, iubito! Exact în această clipă voiam să te sun şi eu.

— Mă bucur. Ai noutăţi?

— O grămadă. Imediat ce ne întâlnim, te voi pune la curent cu tot ce s-a întâmplat în lipsa ta.

— Şi când crezi că va fi asta?

Discreţi, cei doi amici ai ziaristului ieşiră din încăpere, pretextând că voiau să aducă nişte cafele.

— Mâine dimineaţă e bine, draga mea? Trimit un elicopter după tine. Pilotul te va anunţa în timp util unde aterizează, dar cred că o va face pe mica platformă din curtea NYPD. Nu ai mult de mers pe jos până acolo, în cazul în care circulaţia va fi oprită în continuare.

— OK. Atunci aştept confirmarea zborului şi îmi pregătesc câteva schimburi. Mi-e dor de tine!

— Şi mie..., dar simt în glasul tău că eşti cam necăjită.

— Sunt, într-adevăr. Cred că abia acum am început să conştientizez cu adevărat drama ce s-a abătut asupra mea şi a ţării noastre. E îngrozitor, Tom!

— Hai, Selina, puţin curaj! Mâine vom fi din nou împreună.

— Bine, te las. Cred că ai o grămadă de treabă.

— Ai să mă ajuţi şi tu când vei veni, nu-i aşa?

— Mai încape vorbă! Apropo, am fost la Ferguson şi e OK. Luni îi dau drumul. Asta în caz că nu evadează până atunci... Îi e dor de barul lui. Asta-i tot, te sărut!

***

Înaintea începerii convorbirilor, musulmanii - reuniţi în cel mai mare secret - păstrară cinci minute de reculegere pentru soldaţii care îşi sacrificaseră viaţa pe altarul credinţei lor, în atacul terorist îndreptat împotriva Statelor Unite. Primul vorbi chiar mullahul Ohmar:

— Mulţumesc ţărilor şi organizaţiilor prezente aici, prin liderii lor sau trimişii lor! După cum ştiţi, ne aflăm într-un moment de răscruce al istoriei, la acest început de mileniu. Ameninţarea care planează asupra statelor noastre şi chiar asupra religiei căreia ne închinăm de mii de ani este imensă. Trebuie să ne unim cu toţii pentru a face faţă Americii, Israelului şi NATO.

— Spune mai bine că aproape întreaga lume cruciată este împotriva noastră! interveni un personaj cu capul acoperit de o basma tradiţională, pepit.

— Poate că nu sunt chiar împotriva tuturor, ci doar a celor care au adus moartea prin teroare şi au de gând să procedeze în continuare la fel.

— Jihadul nu este războiul meu sau al mullahului Ohmar! sări un bărbos de la locul său, vizibil iritat. Allah ne cere să-i ucidem pe necredincioşi, iar dacă nu o facem, nesocotim porunca Lui!

Pe chipul său dominat de ură, un rictus de dispreţ se amplifica de la o secundă la alta. În ciuda acestui lucru, ochii păreau blajini, dacă îi priveai separat de restul feţei. Avea o căutătură hipnotizantă, asemănătoare cobrei care se pregăteşte să îşi atace prada. Continuă:

— Nu putem trăi liberi decât dacă îi îngenunchem pe cruciaţi! Este singura alternativă. Iar modul în care vom duce Războiul Sfânt nu are nici o importanţă. Scopul scuză mijloacele. Folosim o tactică modernă, adecvată acestui mileniu, şi nu văd

nimic rău în asta. Nimic mai rău decât armele lor de distrugere în masă, în care se înscriu şi blocadele economice care ne condamnă oamenii la foame şi neajunsuri de tot felul.

— Poate că, într-un fel, ai dreptate, Usama! vorbi pakistanezul. Însă eu ştiu un lucru. Cel mai îngrozitor lucru de pe pământ este războiul, sfânt sau mai puţin sfânt. Eu cred că de acesta trebuie să ne ferim cel mai mult.

— Eşti un fricos, generale!

— Te iert că îmi aduci o asemenea jignire, spusă la mânie. Ştii prea bine că nu acesta este adevărul.

— Tu să mă ierţi pe mine? se isteriză bărbosul. Să mă iertaţi pe mine... pentru că am făcut ceea ce voi n-aţi avut curajul să faceţi? Dar asta e culmea insolenţei!

La un semn al inamicului numărul unu al Americii, un grup de 30 de soldaţi înarmaţi dădu buzna în sala de consiliu, îndreptând armele automate împotriva celor prezenţi. Desigur, nu chiar asupra tuturor.

— La un semn al meu, veţi muri cu toţii, trădătorilor!

— Vezi, Usama, tocmai de asta mă temeam cel mai mult, vorbi pakistanezul în continuare, pe un ton cât se poate de calm. După ce vei declanşa prăpădul pe pământ, în numele lui Allah, ce te va opri să nu îţi ucizi şi fraţii?

Sauditul căzu pe gânduri, influenţat de ultimele cuvinte auzite. Îi putea controla pe mulţi, începând cu talibanii şi sfârşind cu palestinienii, dar nu chiar pe toţi arabii. Nu toţi pricepeau învăţăturile Coranului aşa cum le înţelegea el şi nu doreau să moară într-un Jihad devastator.

Dacă stau bine să mă gândesc, nici eu nu prea am chef să mor..., îşi zise Usama bin Laden în barbă. În cazul în care lucrurile vor lua o întorsătură neaşteptată, punându-mi viaţa în primejdie, mă voi refugia într-un loc neştiut de nimeni şi îmi voi trăi în linişte restul zilelor. Dar până atunci, mai e. Jihadul trebuie să înceapă, fie că pierdem, fie că nu. Deocamdată, sunt în siguranţă în Afganistan, iar din partea lui Ohmar n-am a mă teme. Puterea militară a ţării se află în mâinile mele, nu într-ale lui. Şi eu sunt cel ce controlează Sfatul Înţelepţilor, nu el...

— Ştiam că Pakistanul ne este aliat, nu duşman, zise sauditul, îmblânzind tonul.

— E adevărat, însă aici nu este vorba despre ceea ce vrea şi gândeşte un general împreună cu suita lui, adică cei care

conduc destinele ţării. Este vorba despre interesul general al întregului popor pakistanez. Iar războiul e o plagă ce poate distruge toată planeta. Dacă nu-l evităm, ori pierim în luptă ori murim de foame. Nici una dintre variante nu e bună. Noi aşa gândim.

— În această situaţie, va trebui ca eu şi Ohmar să ducem singuri războiul împotriva câinilor americani şi a slugilor lor? se întrebă bin Laden, din ce în ce mai îngândurat.

Şi, înainte de a asculta vreun răspuns, le făcu semn soldaţilor să părăsească încăperea.

— Noi suntem gata să te ajutăm cu fonduri şi armament, răspunse reprezentantul Irakului.

— Şi noi - interveni un altul - dar nu vrem ca ţara noastră să se transforme într-un teatru de război. Aşa ceva ne-ar duce la pierzanie.

— Opriţi-vă, am înţeles! Aţi vrea ca musulmanii să-i spulbere pe blestemaţii de cruciaţi, dar voi să nu vă murdăriţi pe mâini...

— De ce nu pricepi, frate? se supără generalul. Nu toţi arabii sunt de părere că a sosit vremea Jihadului. Nu toţi cred că e bine să iscăm o conflagraţie mondială între religii. În ţara mea, doar 10% dintre cetăţeni sunt de partea ta.

— Restul sunt necredincioşi! izbucni bărbosul.

— Şi chiar dacă ar fi aşa, ce facem cu restul de 90%? Îi ucidem şi pe ei, tot în numele Divinităţii?

— Aşa ar merita...

— Tocmai asta îţi spuneam şi eu: de lupta între arabi îmi este cel mai teamă. Islamismul nu are nici o legătură cu violenţa şi distrugerea. Este o credinţă paşnică şi iertătoare, nu se poate să fi uitat asta! Doar pacea este aceea care ne poate aduce fericire, bunăstare şi o deplină înţelegere între noi. Nu războiul. Şi nu mai aminti despre laşitate, pentru că ne jigneşti degeaba...

Simţindu-se prins la mijloc, bin Laden căută sprijin în persoana socrului său, al cărui socru era şi el, la rândul lui:

— Tu n-ai nimic de zis, Ohmar?

— Noi ne aflăm în război de 22 de ani, aşa că suntem pregătiţi. Lupta este cel mai bun lucru pe care ştiu să-l facă mujahedinii, aşa că nu te vom preda câinilor de americani. Te vom urma, frate, indiferent care vor fi consecinţele! Te vom urma până la capăt.

— Dar poporul tău ce părere are despre asta? întrebă o altă voce din sală. Şi nu mă refer numai la bărbaţi, ci şi la femei, bătrâni şi copii.

— Ei nu contează ca putere de decizie. Femeile trebuie să-şi urmeze bărbaţii, indiferent de situaţie, iar copiii care pot ţine o armă în mână vor fi alături de taţii lor. Cât despre bătrâni...

— Dar cine eşti tu, Ohmar? Nu cumva Allah, de poţi hotărî în numele tuturor?

— Pentru vorbele astea, aş putea pune să fii omorât, doar te afli în ţara mea!

— Dar n-o vei face, nu-i aşa? N-o vei face, dacă eşti cu adevărat credincios şi respecţi Coranul. Doar sunt oaspete în casa ta şi n-am venit ca duşman.

Rumoarea care se aşternu în sală îl făcu pe Ohmar să înţeleagă că ultimul vorbitor avea dreptate. Nu-i putea lua viaţa, deşi ar fi dorit acest lucru din toată inima.

— Ce s-o mai lungim, interveni reprezentantul irakian. Concluzia noastră este sau nu este că trebuie să-i distrugem pe americani?

— Să-i ucidem, în numele lui Allah! se grăbi să răspundă cel cu basmaua pepit legată în jurul capului. Şi apoi să continuăm cu evreii care ne-au furat ţara. Intifada palestiniană, începută de Hezbolah în urmă cu un an, trebuie dusă până la capăt. Altminteri, degeaba au murit atâţia credincioşi până acum. Să-i distrugem, altfel martirii noştri nu ne vor ierta în veci!

— Ba nu, ripostă reprezentantul Arabiei Saudite. Să-i învingem, dacă este posibil, dar pe cale economică, nu prin război şi terorism. Nu asta ne învaţă Allah, cel milostiv, îndurat, şi nici Coranul sau profetul Mohammed, lăudat fie-i numele!

— Bine, atunci ne vom lupta singuri împotriva blestemaţilor de cruciaţi! Încheie Usama bin Laden. Dar să vă fie foarte clar. Cei ce nu ne vor sprijini aşa cum se cuvine, cu efective, armament şi fonduri, vor urma la rând, ca nişte necredincioşi ce sunt. Toţi cei prezenţi vor putea părăsi ţara în siguranţă, dar apoi nu mai garantez pentru vieţile lor...

***

— Când mă uit la tine, mă bufneşte râsul, Tom.

— De ce, sunt caraghios? Mi-a apărut ceva pe faţă?

— Nu e vorba despre asta. Îmi aduc aminte cum îmi spuneai odinioară că între tine şi Selina există doar legături colegiale.

— Aşa şi era, numai că lucrurile s-au mai schimbat între timp. Mai bine hai să revenim la lucruri serioase, Eddie!

— De acord, dar repede... pentru că urmează să mă întâlnesc cu consilierul preşedintelui, care a participat la conferinţa ţinută de tine. În mod sigur, vor fi nişte dispoziţii pe care va trebui să ţi le transmit.

— Dă televizorul mai tare! ceru Dudley, prea puţin atent la discuţia celor doi. Sunt ultimele ştiri.

Numărul persoanelor dispărute la WorldTrade Center se apropie de 6.000, iar al celor care au murit la Pentagon, de 600. Primarul Rudolph Giuliani este de părere că numărul exact al victimelor nu îl vom putea cunoaşte decât după luni de zile, poate chiar un an.

Directorul FBI, Robert Müller, a declarat că a fost stabilită identitatea mai multor piraţi ai aerului.

China este interesată ca orice acţiune a alianţei antiteroriste în Orientul Mijlociu să fie precedată de consultări cu ţările interesate din zonă.

Premierul israelian, Ariel Sharon, a susţinut într-o conferinţă de presă că Israelul se confruntă în permanenţă cu atacuri teroriste, iar ideea organizării unei alianţe internaţionale împotriva acestui flagel este salutară.

În ciuda faptului că Pakistanul s-a declarat împotriva terorismului, continuă aprovizionarea cu carburanţi şi alte mărfuri a regimului taliban de la Kabul.

Aproape o sută de englezi au pierit în atacurile teroriste de la World Trade Center. Din acest motiv, Marea Britanie se simte îndreptăţită să le declare război asasinilor, alături de Statele Unite ale Americii.

Până acum, au fost evacuate mai multe sedii ale administraţiei publice din New York, în urma unor alarme, dar toate acestea au fost false. Din fericire... Aceleaşi zvonuri alarmiste s-au înregistrat pe teritoriul altor state membre ale NATO sau care susţin coaliţia împotriva terorismului.

Grecia se opune oricărui război, deoarece acesta s-ar putea extinde, iar cele mai multe victime s-ar înregistra în rândul populaţiei civile. „ Dacă teroriştii se pot ascunde sub pământ, în buncăre şi coridoare secrete, civilii nu pot face asta „, a declarat un responsabil de la Atena.

În clipa în care Eddie Preston părăsi încăperea, agentul Dudley se simţi dator să-şi găsească o scuză pentru a dispărea şi el:

— Tom, eu am puţină treabă la arhivă. Dacă ai nevoie de mine...

— ... Ştiu cum să te găsesc, nu-ţi face griji!

Nici nu se închisese bine uşa în urma lor, că Selina îi şi sări de gât ziaristului.

— Dumnezeule, cât de dor mi-a fost de tine! Te iubesc atât de mult!...

Sărutările ei aproape că îl sufocară pe Tom, însă bărbatul nu încercă să se elibereze şi să scape de asalturile ei.

— Şi eu simt la fel, draga mea, dar...

— Avem treabă, asta vrei să-mi spui, nu?

Şi cum bărbatul dădu din cap aprobator, ea continuă:

— Ai perfectă dreptate. Trebuie să mai căutăm dovezi despre cei care au pus la cale atentatele şi cei care le-au dus la îndeplinire.

Ziariştii se puseră pe treabă în tăcere, fiecare în faţa unui computer de mare putere.

Nu trecură nici zece minute, când Selina sparse tăcerea:

— Tom, uite aici ceva interesant! Francezii au arestat patru suspecţi în apropierea Parisului, despre care se crede că fac parte din mişcarea islamistă fundamentalistă ce a pus la cale atentatele antiamericane.

— Te referi la al Qa’ida, nu-i aşa?

— Exact. Au găsit un întreg arsenal în locuinţele lor. Cică ar fi membri ai unei „reţele în adormire”, pregătită pentru atacarea intereselor americane din Europa. În urmă cu o zi, mai puseseră mâna pe alţi şapte posibil terorişti, care ar putea avea legături cu Usama bin Laden. Se pare că unul dintre primele obiective ar fi chiar ambasada S. U. A. din Paris.

— Şi eu am găsit ceva care merită toată atenţia. În primul rând, Casa Albă şi-a anunţat sprijinul faţă de Vladimir Putin pentru politica acestuia împotriva teroriştilor separatişti din Cecenia.

— Adică le-am semnat ruşilor un fel de cec în alb?

— Ba bine că nu, Selina. Şi nu văd nimic rău în asta. Pe vremea când Moscova se confrunta cu atacurile teroriste chiar în inima Rusiei, americanilor nu prea le-a păsat că mureau civili

nevinovaţi, trebuie să recunoaştem. Acum s-a schimbat roata... Putin le-a dat imediat cecenilor un ultimatum pentru a depune armele şi a începe tratative cu reprezentanţii Moscovei din zonă.

— Şi al doilea lucru despre care voiai să-mi vorbeşti?

— Uite, aici scrie negru pe alb că Rusia a pus la dispoziţia ONU, încă din luna martie a acestui an, informaţii de maximă importanţă despre bazele militare ale lui Usama bin Laden care pregăteau ceva.

— Şi noi nu facem parte din Organizaţia Naţiunilor Unite, Tom?

— Cum de mă întrebi aşa ceva?

— Păi, dacă facem, cum se face că CIA n-a aflat nimic despre chestia asta?

— A aflat, fii sigură, dar a ignorat cu trufie informaţiile primite. Este vorba despre cel puţin 55 de baze de pe teritoriul Afganistanului, în care sunt angrenaţi circa 13.000 de arabi - egipteni, ceceni, filipinezi, pakistanezi şi alte naţionalităţi. Îţi dai seama? Concentrarea de forţe a fost semnalată în jurul oraşelor Kabul, Jalalabad şi Mazar-i-Sharif. Afganii s-au gândit încă de pe atunci că s-ar putea să fie atacaţi, pregătindu-se temeinic pentru asta.

— Într-adevăr, se pare că oamenii teroristului saudit şi-au făcut foarte bine temele înainte de a ataca America.

— Şi ne mai miram de unde au învăţat cecenii să lupte atât de bine cu experimentatele trupe ruseşti... Iată de unde!

În birou se aşternu din nou tăcerea, ceea ce însemna că cei doi jurnalişti se concentrau asupra studiului.

Mai mult ca sigur, încă puţin şi americanii vor apăsa pe buton..., se gândea Tom Coleman. Trebuie ca teroriştii şi cei care îi susţin să primească o lecţie dură din partea noastră. Bine a zis preşedintele George W. Bush: „Cine nu e cu noi e cu teroriştii”! Corect, trebuie stârpiţi!

Războiul nu este deloc o soluţie, îşi zise Selina la rândul ei. Iar o confruntare între religii este similară unei catastrofe la nivel planetar. Nu aşa trebuie să luptăm cu teroriştii, ci cu metode demne de acest mileniu. Ia să vedem care ar putea fi acestea!

În acel moment, sună telefonul. Tom apăsă o tastă sub care scria speaker, astfel încât convorbirea să poată fi auzită şi de Selina, apoi răspunse.

— Eu sunt, Tom! Tocmai am vorbit cu Secretarul de Stat al Apărării, Colin Powell.

— Şi?...

— Vreau să te informez că, după ce a auzit despre conferinţa ta, preşedintele a căzut pe gânduri pentru câteva minute, apoi a început să-şi reconsidere poziţia pe care a avut-o până acum.

— Eddie, vrei să fii mai explicit?

— S-a gândit că ai mare dreptate şi, înainte de a declanşa războiul împotriva teroriştilor, ar fi bine să cugetăm mai mult asupra tuturor aspectelor pe care le implică o asemenea operaţiune.

— Era şi timpul..., îmi suflă Selina să-ţi transmit. Altceva?

— Sunteţi liberi peste un sfert de oră?

— Ce întrebare mai e şi asta? Liberi să ce?

— Secretarul de Stat şi alte câteva persoane importante vor să stea din nou de vorbă cu voi. De fapt, asta le-a spus preşedintele să facă.

— Trebuie să ţin o nouă conferinţă?

— Nici pe departe. E vorba despre un cerc mult mai restrâns. Cineva, acolo sus, a început să ţină cont în mod deosebit de părerile voastre. Se pare că gândiţi mult mai sănătos decât multe oficialităţi marcante ale acestei ţări.

— Eddie, nu cumva îţi baţi joc de mine? Nu că m-ar deranja prea tare, însă îmi răpeşti timp preţios.

— Câtuşi de puţin. Deci, vin să vă iau peste zece minute?

— Vino!

***

— Domnule, se vede de la o poştă că sunteţi irlandez! Încăpăţânarea dumneavoastră este de-a dreptul ieşită din comun!

— Să ştiţi că iau asta drept un compliment, îi răspunse Ferguson drăguţei doctoriţe, care nu voia să-l externeze cu nici un chip. Înţelegeţi, vă rog, că este vorba despre sănătatea mea! Dacă risc să fac cine ştie ce complicaţii acolo unde am fost operat, e treaba mea. Sănătatea mea - treaba mea; e simplu!

— Aici am impresia că vă cam înşelaţi.

— Ce, nu e aşa?

— Nu tocmai. Dacă survin complicaţii, tot noi suntem cei care trebuie să ne chinuim să le rezolvăm. Cu alte cuvinte, dumneavoastră vă asumaţi doar riscul, iar eforturile şi cheltuiala

le lăsaţi în seama noastră, nu-i aşa? În plus, nu v-aţi gândit că medicii care ar trebui să vă trateze - pentru a repara ce aţi strica dumneavoastră, din lipsă de răbdare - ar putea ajuta pe altcineva în timpul acesta?

— Chiar că nu m-am gândit! răspunse Ferguson, după câteva clipe de reflecţie.

Dar cum nu admitea să abandoneze ideea externării, fără a obţine nimic în schimb, reveni:

— În acest caz, voi mai rămâne până luni, însă am şi eu o condiţie.

— O condiţie?...

— Mă rog, o rugăminte. Daţi-mi măcar un scaun cu rotile, ca să mai pot schimba şi eu aerul acestui salon, de care m-am săturat!

— Asta se poate aranja.

— E o promisiune?

— Nu, o certitudine. Peste o oră, îl veţi avea.

Ca prin farmec, bolnavul uită imediat că suferise un eşec, concentrându-se doar asupra avantajului obţinut.

Voi putea să mă plimb cât am chef şi...

O speranţă abia definită îşi făcu loc în mintea lui. Se gândi că n-ar fi exclus să se întâlnească cu unele persoane cunoscute, astfel încât timpul petrecut în spital să treacă mult mai uşor.

CAPITOLUL XXI

— Ea este Selina Brent, prietena şi colaboratoarea mea, făcu Tom prezentările, după ce aflase de la ceilalţi cine erau. E reporter la departamentul de ştiri al postului newyorkez de televiziune NYBC.

— Preşedintele vrea să afle părerea voastră în privinţa atacului, trecu direct la subiect Secretarul de Stat. Desigur, Congresul va fi cel care va hotărî sau va transfera Casei Albe toate prerogativele privind operaţiunile militare. Dar e bine să cunoaştem mai întâi punctul vostru de vedere. Să atacăm Afganistanul sau nu?

— NATO ce zice? se interesă Tom, precaut.

— Sunt de partea noastră. La fel şi alte state care nu sunt angrenate în tabăra alianţei nord-atlantice.

— În acest caz, nu văd de ce...

— Stai puţin, de ce te grăbeşti aşa cu concluziile? interveni Selina la momentul oportun.

— Eşti de altă părere?

— Spuneai că îi cunoşti cât de cât pe arabi, dar se pare că nu e tocmai aşa. Eu cred că, în această problemă, ar trebui să ne consultăm cu cel puţin un musulman care ne este fidel. Numai aşa vom şti cum gândesc ei. Dar sunt şi alte aspecte de care ar trebui să ţinem cont. De exemplu, ce va gândi populaţia civilă atunci când vom ataca?

— Exact ceea ce gândeşte şi acum poporul american, răspunse Eddie Preston, prezent la discuţii. Aici voiai să ajungi?

— Ai pus degetul pe rană. Pentru ei, vom fi tot nişte terorişti, iar acest sentiment ar putea fi transformat cu uşurinţă de către cei interesaţi în ură de rasă şi religie.

În sala în care aveau loc acele dezbateri, liniştea deveni apăsătoare. Era o mărturie clară că persoanele prezente îi dădeau dreptate tinerei. Nimeni nu se gândise până atunci la asemenea implicaţii.

— Şi ce credeţi că ar fi de făcut, căci teroriştii nu pot rămâne nepedepsiţi? Cred că n-aţi uitat deviza lor: „În numele lui Allah, ucide!”

— În primul rând, să ne gândim bine înainte la ce avem de făcut. Apoi... să ne gândim din nou. Şi tot aşa, până când vom fi absolut siguri că nu luăm o decizie pripită.

— Dar asta poate dura chiar ani de zile...

— Eu cred că, decât să moară oameni nevinovaţi, mai bine ne concentrăm forţele cu răbdare şi raţiune. Numai aşa îi putem învinge. Domnilor, nu vreau să mă înţelegeţi greşit. În ciuda faptului că mama mea este... mă rog, a fost iraniană..., eu am primit o educaţie pur americană, cum probabil aţi fost deja informaţi. Nu încerc să-i apăr pe terorişti, însă asta nu înseamnă că pot rămâne impasibilă la condamnarea la moarte a uneia sau mai multor ţări din oricare colţişor al planetei. Iar asta, puteţi fi...

— V-am înţeles perfect punctul de vedere, dar preşedintele ar vrea să ştie - şi noi, desigur - cum credeţi că ar trebui acţionat împotriva lui Usama bin Laden şi a celor care îi susţin pe terorişti?

— Am schiţat un plan, atât cât m-am priceput, cu puţin timp înainte de această întrevedere. Vreţi să-l ascultaţi?

— Desigur, doar de aceea v-am convocat.

— Ei bine, primul pas ar fi acela de a boicota sursele financiare ale teroriştilor, prin blocarea conturilor bancare ale lui bin Laden, prin presiuni şi chiar intervenţii mai puţin ortodoxe asupra altor state care îi ajută. Alte mijloace moderne ar putea fi: bruierea transmisiunilor, virusarea mijloacelor de informare de care dispun şi intoxicarea cu informaţii contradictorii, care să îi pună în derută. Înarmarea şi susţinerea militară a opoziţiei afgane ar putea fi la fel de utilă, alături de implicarea efectivă a Rusiei în lupta antiteroristă. De asemenea, trebuie acţionat pentru schimbarea mentalităţii cetăţenilor afgani. În acest sens, poate fi folosită influenţa pe care o are fostul rege al Afganistanului, aflat în exil în Italia, şi a forţelor democratice din ţară. La toate acestea, se pot adăuga - într-o oarecare măsură - unele atacuri de comando, publicarea de manifeste şi ziare pentru civili, care să spună adevărul despre ceea ce se petrece în interiorul ţării lor, şi operaţiuni de intimidare armată, prin concentrarea unor masive dispozitive de război în zonă.

— Excelente idei! se grăbi Tom să fie de acord cu iubita lui. Dacă stau bine să mă gândesc, împotriva unui război neconvenţional cum este cel dus de terorişti, trebuie să acţionăm tot prin mijloace mai puţin convenţionale. Adevăratul război împotriva islamiştilor fundamentalişti nu trebuie dus neapărat pe teritoriul Afganistanului sau al altei ţări care l-ar ascunde pe Usama bin Laden. Acesta trebuie purtat în primul rând pe teritoriul S. U. A. şi al celorlaltor state care vor să eradicheze terorismul, indiferent de forma lui. Cei de pe teritoriul ţării noastre sunt cei mai periculoşi dintre extremişti - nu cei din Orientul Mijlociu. Să-i hărţuim până la ultima lor suflare şi să-i scoatem de urechi din bârlogurile în care s-au ascuns!

— În aceeaşi ordine de idei, ar fi destule de spus, însă am convingerea că dumneavoastră sunteţi mult mai pricepuţi decât noi în a găsi metodele cele mai moderne pentru a duce o astfel de luptă, completă Selina. Dacă aţi răsturna regimul taliban de la Kabul şi aţi instaura altul democratic, ar fi mult mai bine decât să-i bombardaţi pe afgani. Şi n-ar fi pentru prima dată când Statele Unite s-ar implica în aşa ceva... Dacă tot au chef să se lupte, atunci s-o facă între ei. Pun rămăşag că, în atare

situaţie, mai întâi vor face tot ce e posibil pentru a scăpa de Usama bin Laden şi banda lui de terorişti. Pe urmă, treaba lor...

— Cam asta ar fi tot, zise Tom, primind încuviinţarea tacită a iubitei lui. Dacă nu mai aveţi nevoie de noi...

— Preşedintele v-a rugat să rămâneţi în continuare la Casa Albă. Aportul adus de voi până acum a fost esenţial şi sunt convins că vom mai avea nevoie de munca voastră, îi flată Secretarul de Stat. Vi s-a pregătit chiar şi un apartament în acest edificiu. Ce ziceţi?

— Acelaşi lucru pe care l-ar spune orice bun american, răspunse tânăra: rămânem! Nu-i aşa, Tom?

***

De trei zile încheiate, doi bătrânei stau în apropierea ruinelor de la World Trade Center, fără a-şi putea dezlipi ochii de la dărâmături. Un reporter de la ABC îi intervievează şi află cu dificultate povestea lor. Sunt irlandezi de origine şi speră încă, deşi a trecut multă vreme, prea multă, ca măcar ginerele lor să mai fie găsit în viaţă. Acesta lucra la etajul al 81-lea şi a fost surprins de atacul din 11 septembrie. Nu a fost găsit printre supravieţuitori. Dar adevărata dramă este alta. Nepoţica şi fiica lor se aflau în avionul care a izbit clădirea, în acea zi fatidică.

Cei doi bătrâni se ţin de mână, privind în continuare, împietriţi, la fiarele contorsionate amestecate cu moloz, care încă fumegă şi după atâta vreme, chit că între timp plouă, plouă încontinuu...

***

Dimineaţa, Selina Brent şi Tom Coleman arătau mult mai odihniţi decât în zilele anterioare. Îşi luară cafelele şi, pornind computerele, se apucară din nou de treabă. Căutau noi dovezi împotriva sauditului Usama bin Laden şi a susţinătorilor lui.

Pe o măsuţă joasă din apropierea uşii, zăceau grămezi de prin turi şi însemnări făcute de mână, care se constituiau în tot atâtea dovezi acuzatoare la adresa vinovaţilor.

— Selina, nu văd ce am mai putea descoperi de acum înainte. Nu ştiu de ce, dar mă încearcă un sentiment de inutilitate, pe care nu l-am cunoscut până acum.

— Şi eu am impresia că am devenit de prisos.

În acel moment îşi făcu apariţia Eddie Preston, care părea mai puţin odihnit decât ziariştii.

— Din câte am înţeles, aseară s-a hotărât soarta războiului împotriva teroriştilor...

— De unde ştii?

— Din mai multe surse, pe care nu vi le pot divulga. Şi ar mai fi ceva. Preşedintele mi-a spus să vă transmit că, dacă vreţi, vă puteţi întoarce la casele voastre. Dar a subliniat „numai dacă vor”... Apoi a adăugat că este gata să stea de vorbă cu voi oricând, dacă aveţi ceva important să-i comunicaţi. Totodată, vă mulţumeşte în nume personal pentru aportul adus la apărarea ţării.

— Ce cuvinte frumoase! exclamă tânăra, mimând un entuziasm debordant. Dacă ne dădea şi în scris, aveam cu ce mă lăuda nepoţilor...

— Tocmai despre plecare vorbeam adineauri cu Selina, interveni Coleman. Nu văd ce am mai putea face pe-aici.

— Aşadar, vor ataca până la urmă..., căzu pe gânduri tânăra.

— Eu n-am spus aşa ceva! Am afirmat doar că s-a hotărât modul în care se va acţiona şi atât.

— Bună dimineaţa! Îi salută Joe Dudley din uşă, făcând o plecăciune caraghioasă. V-aţi trezit destul de devreme, din câte bag de seamă.

— Ne gândeam că, poate, ne întoarcem la New York, zise ziarista, după ce îi răspunse la salut printr-o uşoară înclinare a capului.

— Ăsta nu e un motiv care să mă bucure. Vreau să zic că abia mă obişnuisem cu voi. În fine, fiecare cu ale lui. Dar aţi auzit?

— Ce?

— Câteva trupe de comando americane şi englezeşti au ajuns deja în Pakistan, ba unele chiar au intrat pe teritoriul afgan, având diferite misiuni de luptă!

— Nu mai spune! se miră Eddie. Şi eu cum naiba n-am aflat?! Dar despre ce trupe e vorba?

— Da’ ce, trebuie să le ştii tu pe toate? Hai că îţi spun, nu face pe supăratul! Este vorba despre câteva grupuri Delta Force ale infanteriei americane, trupe Seals ale marinei şi unităţi speciale britanice SAS. Mulţumit? De asemenea, portavioanele USS Enterprise şi USS Carl Vinson se află deja în Golful Persic.

— Într-adevăr, Tom, o putem întinde acasă, remarcă Selina. Aici nu mai e nimic de făcut...

— Eddie, crezi că mai putem beneficia de elicopterul acela?

— Nu văd de ce nu. Încă nu v-a dat nimeni afară.

***

— Prieteni, ia să vedem dacă ghiciţi unde vreau să merg eu prima oară? Din trei încercări!

Ferguson îi aşteptase pe Selina Brent şi Tom Coleman, frumos îmbrăcat şi gata de drum.

Era una dintre cele mai fericite clipe din viaţa lui, şi anume aceea în care era externat după o „arestare” de şase zile.

— La tine acasă ca să faci o baie, glumi tânăra, ţinându-se de nas.

— Greşit, am făcut baie aseară.

— La ruinele „Gemenilor” ca să încerci să mai salvezi pe cineva.

— Iarăşi, greşit! Mai aveţi o încercare.

— La bar - nu se putu abţine Selina - ca să le faci cinste prietenilor tăi. E aproape ora prânzului.

— Ai nimerit! Acolo vreau să mă duceţi. Aţi venit cu hârbul meu sau pe jos?

— Vom lua un taxi. S-a dat drumul la circulaţie.

Tom îl lăsă pe Ferguson să deschidă singur localul şi se bucură văzându-i figura extrem de încântată. Din clipa în care păşi în bar, un lucru îi atrase imediat atenţia.

— Mi-aţi cumpărat un televizor nou! exclamă el entuziasmat. Dar cel vechi unde e? Sper că nu l-aţi aruncat!

— Cred că-l găseşti pe undeva prin pod.

— În semn de mulţumire, săptămâna asta fac eu cinste, se dovedi Ferguson a fi din ce în ce mai vesel. Mai ales că voi nu prea sunteţi băutori din fire. Dar ce mâncăm?

— Nu-ţi face griji, am comandat noi câte ceva! Trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta. Mâncare chinezească.

— Pentru câte persoane?

— De ce, Fergie, ai invitaţi?

— Doar unul.

Tocmai atunci uşa se deschise larg şi în cadrul ei îşi făcu apariţia un picior în ghips, urmat de un scaun cu rotile.

— Ea e Juddy. Juddy Russell. Ne-am cunoscut, ştiţi voi unde, şi apoi ne-am regăsit la spital. Mai exact, eu sunt cel care a desco perit-o, ea fiind imobilizată la pat.

— Stai puţin - se dumiri Tom - nu eşti cea pe care Fergie a scos-o de sub dărâmături?

— Ba chiar ea e! nu o lăsă barmanul să răspundă. Şi nu e singura pe care eroul anonim a salvat-o. Dar dintre toate, numai ea i-a căzut cu tronc.

Trei ore mai târziu, timp în care discutaseră vrute şi nevrute, cele două perechi erau deja destul de vesele pentru vremurile pe care le trăiau.

Mâncaseră bine şi băuseră şampania, cu care Ferguson ţinuse morţiş să celebreze clipa... Întoarcerii sale printre cei vii.

La un moment dat, gazda îşi aduse aminte de ceva şi îi întrebă pe cei doi ziarişti.

— Da’ voi nu v-aţi făcut meseria în tot acest timp? Nici un reportaj, nici un articolaş la vreun ziar obscur, de cartier?

Era pentru prima oară în ultimele zile când Tom Coleman îşi amintea de profesia lui.

La fel şi Selina Brent, singura excepţie făcând-o reportajul realizat la şcoala de gimnastică.

— Ei, nu îndrăzniţi să-mi răspundeţi? Vă e ruşine cumva?

— Nici pe departe, Fergie, replică tânăra. De fapt, n-am mai făcut pe ziariştii pentru că avem de gând să scriem o carte despre cele întâmplate. Nu-i aşa, iubitule?

SFÂRŞIT